HIGASHINO KEIGO
MA NỮ CỦA LAPLACE
Vương Hải Yến
dịch
nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

HIGASHINO KEIGO

Vương Hải Yến

dịch

MA NỮ CỦA LAPLACE

dựa theo bản in của

NXB Hội Nhà Văn - Nhã Nam

năm 2018

MỞ ĐẦU

Madoka tỉnh giấc vì một cơn rung nhẹ. Vừa mở mắt đã thấy ngay một vật là lạ trước mặt mình. Phải mất một lúc Madoka mới nhận ra đó là phần nóc của một chiếc xe hơi. Ngay sau đó Madoka nhớ ra việc mình đã tới cửa hàng cho thuê xe cạnh sân bay Asahikawa. Nhưng Madoka không thể nhớ nổi mình đã leo lên chiếc xe nào. Vì xe chạy chưa lâu thì Madoka bị cơn buồn ngủ tấn công và ngả lưng ở băng ghế sau rồi.

Uhara Madoka chậm rãi ngồi dậy, ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa xe. Xung quanh họ là cánh đồng bát ngát, những ngôi nhà kính nối tiếp nhau. Xa xa có thể thấy thấp thoáng những ngọn đồi.

“Con ngủ say thật.” Mina, mẹ cô bé, từ ghế lái ngoảnh lại nói. “Mẹ cứ lo con sẽ trở mình rồi ngã phịch khỏi ghế đấy.”

“Chúng ta đang ở đoạn nào rồi mẹ?”

“Sắp tới nơi rồi. Tầm hai mươi phút nữa là đến.”

“Con ngủ lâu thế rồi cơ à.” Madoka chớp chớp, rồi dụi mắt. Quê ngoại Madoka cách sân bay khoảng ba tiếng lái xe.

Sau khi thấm họng với nước trà đóng chai, Madoka lấy gương từ chiếc xắc tay ra. Cô bé cần kiểm tra xem tóc mình có bị mất nếp sau giấc ngủ không. Bố thường tròn mắt hỏi một đứa nhóc mới học tiểu học như Madoka mà khi nào cũng mang theo gương bên mình cơ à, nhưng với một cô bé thì đây là chuyện đương nhiên.

Khi Madoka vừa nhìn vào gương, chợt thấy thân xe rung lắc hai bên. “Ơ? Sao thế này?”

“Gió đấy.” Mina nói. “Hôm nay gió mạnh lắm.”

“Mẹ nhắc con mới nhớ, máy bay hôm nay cũng hơi rung mẹ nhỉ.”

“Ừ. Vào mùa này, khí quyển vùng này hay mất ổn định.”

Mina tuy tốt nghiệp khối văn học, nhưng dùng những từ ngữ chuyên ngành tự nhiên hết sức lưu loát. Có lẽ là do ảnh hưởng của chồng. Bố của Madoka là bác sĩ mà.

Sau đó, xe thong thả chạy qua một con đường nữa, chẳng mấy chốc khung cảnh quen thuộc đã dần hiện ra. Bên phải đường là cánh đồng bao la trải rộng, bên trái là các tòa nhà công xưởng. Ngay cạnh công xưởng là một công viên tổng hợp, nếu phóng tầm mắt về phía trước sẽ

thấy một bãi trượt tuyết nhỏ do thành phố quản lý. Mới đầu tháng Mười một nên vẫn chưa có tuyết.

Sau khi đi qua vùng đó, nhà cửa và quán xá nhiều dần lên, cuối cùng cũng ra dáng phố thị. Tuy nói vậy nhưng nó cũng chỉ là một khu phố nhỏ. Trường tiểu học, cấp hai và cấp ba nằm gọn trong một chu vi chỉ vài trăm mét.

Mina xoay tay lái hết cỡ. Chiếc xe thuê ngoặt trái nơi góc đường có cửa hàng mì soba, rồi nhanh chóng dừng lại trước cửa một ngôi nhà gỗ vuông vắn.

Madoka xuống xe, nhấn chuông gọi cửa. Mina mở khoang sau xe, dỡ hành lý xuống.

Cửa vào nhà nhanh chóng mở ra, bà ngoại Yumiko của Madoka xuất hiện.

“Ôi, Madoka đấy à? Cháu mau lớn quá!”

Yumiko bước như nhảy xuống bậc thang, tà áo cardigan màu hồng phất phơ. Bà chưa tới bảy mươi, chân tay hãy còn khỏe mạnh.

“Cháu chào bà.” Madoka cúi đầu.

“Xa thế mà cháu tới tận đây thăm bà à. Có mệt không cháu?”

“Dạ không, cháu ngủ nên không mệt chút nào ạ.”

“Con mới là người mệt này. Mẹ mang cái này vào đi.”

Mina nói với mẹ ruột cộc lốc, tay đưa ra một túi giấy và túi xách. “Con đi đậu xe ở bãi đậu mọi khi rồi về ngay.”

Trước mẹ ruột, Mina lập tức trở nên kẻ cả. Có lẽ đó cũng là một dạng được chiều quá sinh hư. Yumiko nói bà biết rồi, và vui vẻ làm theo.

Tháng Mười một ở Hokkaido thật lạnh. Madoka chỉ khoác một áo nỉ có mũ ngoài chiếc áo phông dài tay. Trước khi để Yumiko phải giục, Madoka đã chạy lên bậc thang tới cửa nhà rồi.

Tại phòng khách hướng ra vườn, vừa uống tách trà Yumiko pha cho, Madoka vừa kể chuyện trường lớp, bạn bè. Madoka nghĩ những chuyện đó chẳng thú vị mấy, nhưng có lẽ chỉ cần nghe giọng Madoka là đủ vui rồi, nên bà vừa cười tươi vừa hưởng ứng câu chuyện của Madoka.

Chẳng lâu sau Mina cũng về tới, bắt đầu uống nước từ chai nhựa lôi trong tủ lạnh ra.

“Zentaro cuối cùng vẫn không xin nghỉ phép được nhỉ.” Yumiko hỏi Mina. Zentaro là bố của Madoka.

“Nghe nói sắp có một ca phẫu thuật quan trọng. Anh ấy nhờ con gửi

lời hỏi thăm bố mẹ." Mina vẫn đứng nguyên, trả lời.

"Nghề bác sĩ vất vả thật đấy. Không nhờ ai làm thay được hả con?"

"Hình như đây là ca phẫu thuật đầu tiên của bệnh này trên thế giới, ngoài chồng con không ai thực hiện được. Con không rõ lắm, nhưng nghe nói bệnh nhân chờ phẫu thuật là một bé trai mười hai tuổi."

"Ôi, còn bé thế mà phải phẫu thuật ư. Tội nghiệp thằng bé. Mười hai tuổi không phải chỉ hơn Madoka hai tuổi thôi sao."

Yumiko chớp chớp mắt nhìn Madoka.

Chuyện này Madoka nghe lỏm bố mẹ thảo luận nên đã biết sơ sơ. Cậu bé bị cuốn vào một vụ tai nạn, không hồi tỉnh được - đại khái nội dung như vậy.

"Nhưng mà thôi, hai mẹ con về chơi là tốt rồi. Mẹ với bố hôm trước còn lo Zentaro bận việc nên hai mẹ con cũng không về luôn đấy."

"Hai người, à không, bố mẹ chỉ muốn gặp Madoka thì có."

Trước lời lẽ hờn giận của con gái, Yumiko thản nhiên trả lời:

"Đúng đấy, chính là như vậy, điều đó không phải là đương nhiên sao." Rồi bà nói "Nhỉ?" để tìm sự đồng tình của Madoka. Madoka cười. Được nghe những mẩu đối thoại kiểu này giữa mẹ và bà ngoại là một trong những điều cô bé mong ngóng ở chuyến đi.

Nhờ ngày kỷ niệm thành lập trường mà Madoka đang theo học, đầu tháng Mười một thường có đợt nghỉ dài ngày. Năm nay đợt nghỉ là bốn ngày. Nếu công việc của Zentaro cho phép, cả gia đình sẽ đi du lịch. Zentaro nói các năm trước đều đi Hawaii, nên năm nay anh đề nghị về thăm bố mẹ Mina. Có lẽ anh thấy có lỗi vì lâu rồi chưa đưa cháu về thăm ông bà ngoại. Nhưng rồi kế hoạch phẫu thuật đó chen vào, nên cuối cùng Zentaro không tới được.

"Bố con đâu ạ? Bố ra ngoài à?" Mina hỏi.

Yumiko đáp ông đi dự đám tang.

"Nghe nói một cán bộ ở công ty bố con làm ngày trước vừa mất. Hồi bố con còn trẻ, ông ấy đã giúp đỡ bố con nhiều. Hình như là bị ung thư, nhưng ông ấy cũng tám mươi tuổi rồi, nên không hẳn là chết trẻ."

Hội trường tang lễ ở khu phố bên cạnh.

Đang nói dở chuyện đó thì điện thoại đặt trên kệ reo vang.

"Ô kìa, vừa nhắc xong." Vừa nói Yumiko vừa đứng lên, nhấc ống nghe.

"Vâng, nhà Ebisawa xin nghe… Ôi quả nhiên là ông. Tang lễ kết thúc chưa ông?… Thế à. Mẹ con Mina về chơi đấy… Mà ông vừa uống rượu

phải không? Ông không sao chứ?”

Mina tới gần như thể đánh hơi thấy điều gì, rồi cướp ống nghe từ tay Yumiko.

“A lô, bố ạ? Con Mina đây… Vâng, con khỏe. Mà bố ơi, không được lái xe sau khi uống rượu đâu ạ… Bố nói gì thế. Không được. Để con đi đón, bố đợi con tới nhé… Con sẽ đi xe đạp tới… Không sao đâu, chỉ khoảng ba ki-lô-mét thôi mà. Xe bố là xe Hiace đúng không ạ? Thế nên có thể chất xe đạp lên mang về được… Vâng, con biết. Con đi liền. Thế nhé.” Mina ngắt máy, thở dài nhìn mẹ. “Sao mẹ lại để bố con lái xe đi. Mẹ biết bố thế nào cũng uống say bí tỉ rồi mới về mà.”

“Mẹ biết thế, nhưng bố con có bao giờ nghe theo mẹ đâu.”

“Mẹ nuông chiều bố con như vậy là không được. Mẹ nghe giọng bố rồi chứ? Mẹ không thấy giọng bố lè nhè à? Nếu để thế này, có ngày bố con sẽ gây tai nạn mất.” Mina ra khỏi phòng khách.

“Chờ con với!” Madoka chạy theo. “Con cũng đi.”

“Madoka đợi ở nhà đi. Chỉ có một cái xe đạp thôi*.”

Ở Nhật không được chở người khác bằng xe đạp, trừ trường hợp người ngồi sau là một trẻ em dưới 6 tuổi.

“Mẹ chở con là được mà. Con muốn đạp xe đi dạo trên đường phố Hokkaido cơ!”

Mina vừa xỏ giày vừa cười.

“Cái xe đó không đủ điệu đà để đạp đi dạo được đâu. Có ai lại chở một người bằng xe đạp tới khuyên người khác không nên lái xe sau khi uống rượu bao giờ. Mà thôi cũng được.”

“Vâng, được chứ, được chứ! Đi thôi đi thôi!”

“Nhưng mà mặc bộ đó lạnh đấy. Con có mang theo áo phao gi-lê đúng không? Mặc cái đó vào đi.”

“Vâng.”

Khi Madoka khoác áo phao gi-lê lên người rồi ra ngoài, thì Mina đã lôi được chiếc xe đạp phía sau nhà ra. Quả thật chiếc xe không hợp với việc “đạp xe đi dạo” chút nào. Đó là một chiếc xe thô lậu dùng để chở hàng, đôi chỗ nổi lên những vết gỉ sét. Nhưng nó có vẻ vững chắc, và yên sau rộng để ngồi.

“Nhìn hướng mây đen bay này.” Mina nhìn lên trời lẩm bẩm.

Madoka cũng nhìn lên. Bầu trời phía xa đen kịt. Như thể trời sắp mưa tới nơi.

“Chúng ta đi mau thôi mẹ.”

“Ừ. Con bám chắc lấy mẹ nhé.”

“Vâng.” Madoka vòng hai tay quanh thân thể mảnh mai của mẹ.

Mina bắt đầu đạp pê-đan. Gió đằng trước có vẻ lạnh, nhưng Madoka áp má vào lưng mẹ nên không sao. Hơi ấm và mùi hương của mẹ truyền tới cô bé qua lớp áo khoác len màu xanh.

Vì là khu phố nhỏ nên đạp xe một lúc, nhà dân đã thưa thớt hẳn. Khi ra tới con đường thẳng sắp dẫn tới khu phố bên cạnh, đột nhiên xung quanh tối sầm. Gần như cùng lúc đó, chiếc xe đạp khựng lại.

“Sao thế mẹ?”

Ngay sau câu hỏi của Madoka, có cái gì đó rơi rào rào từ trên trời xuống. Nếu là mưa thì trông lạ quá. Nhìn thứ vừa rơi vào cánh tay mình, Madoka kinh ngạc. Đó là một viên đá nhỏ.

“Khổ rồi!” Mina nói, quay xe lại. Đập vào mắt Madoka là một cột đen thẳng tắp kéo dài từ bầu trời đen kịt tới mặt đất

“Mẹ ơi, kia là cái gì?”

“Vòi rồng đấy!” Mina kêu lớn. “Phải mau tìm chỗ trốn thôi!”

Những hạt mưa bắt đầu rơi. Mina gắng hết sức đạp pê-đan. Madoka nhìn ra phía sau, giật thót mình. Vì cây cột tròn khổng lồ màu đen mỗi lúc một tiến gần họ. Vô số vật thể đang bị cuốn bay lên trời.

“Mẹ ơi, nó đuổi kịp chúng ta mất!”

Mina dừng xe. “Mau xuống xe! Qua chỗ này!”

Vứt xe ở đó, Mina nắm lấy tay con, bắt đầu chạy. Con gió dữ dội lạnh buốt khiến cơ thể chị bị đẩy lùi lại.

Không có nhà dân, nhưng ở bên đường có một ngôi nhà trông tựa nhà kho. Trước nhà có xe tải và những máy móc nặng nề. Mina chạy vội vào trong nhà. Nơi đây giống như văn phòng của một cơ quan nào đó, một phụ nữ trung niên đeo kính đang nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ. Từ cửa sổ đó không nhìn thấy vòi rồng.

Trước sự xâm nhập đột ngột, người phụ nữ trung tuổi tỏ rõ vẻ bối rối. “Có chuyện gì vậy?”

“Vòi rồng chị ạ!” Mina hét lên, kéo cánh tay Madoka, đẩy cô bé xuống gầm chiếc bàn bên cạnh.

Ngay sau đó, cùng với một tiếng động khủng khiếp, cả căn nhà rung lên. Bị một cơn gió dữ dội cuốn lấy, chiếc bàn Madoka trú bên dưới đổ qua một bên. Cô bé nhìn thấy thân thể đang nằm úp của Mina bay lên, rời khỏi nền nhà. “Mẹ!” Madoka kêu lên thảm thiết.

Các mảnh kính và gạch vụn bay lên. Bụi mù mịt, mở mắt ra cũng thật khó khăn. Madoka nhắm tịt mắt, đợi thời khắc ác mộng qua đi.

Tiếng động chấm dứt, Madoka run run mở mắt. Xung quanh sáng sủa đến kỳ lạ. Chẳng mấy chốc, cô bé nhận ra các bức tường của ngôi nhà đều đã biến mất. Chiếc xe tải đỗ trước cửa bị lật ngang. Không thể tưởng tượng trên đời lại có quang cảnh như vậy.

Khi đó cột xoáy tròn như một con rồng đen đang rời đi xa. Nhưng Madoka vẫn chưa thể ra khỏi gầm bàn. Vì có rất nhiều thứ đang rơi từ trên trời xuống. Thêm nữa, cơn sợ hãi khiến cơ thể cô bé không thể cử động nổi.

Nghe thấy tiếng động lớn ngay gần đó, cô bé quay qua nhìn, hóa ra là mái tôn. Nó đã bị thổi bay lên trời lúc trước, giờ vừa rơi xuống. Madoka hít mạnh một hơi rồi bò ra. Chân cô bé run lập cập, bước không vững.

Nhìn xung quanh, cô bé hoảng hốt. Ngôi nhà mà hai mẹ con chạy vào giờ không còn chút vết tích. Chỉ còn lại một đống gạch vụn.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!” Madoka lấy hết sức, gọi liên tiếp mấy câu. Nhưng không có lời đáp.

Vừa gọi vừa khóc, cô bé đi quanh đám gạch vụn. Xa xa có tiếng loa thông báo. Vòi rồng đen đó đã hướng về phía khu phố. Liệu bà ngoại có bình an không?

Một vật thể màu xanh dương quen thuộc lọt vào tầm mắt Madoka. Cô bé nhìn về phía đó. Không thể nhầm được. Đó chính là chiếc áo khoác len của Mina. Nó đang nằm dưới bức tường đổ.

Dồn hết sức lực, Madoka đẩy những mảnh tường sang một bên. Một lúc sau nửa thân trên của Mina hiện ra. Khuôn mặt chị xám ngắt, đôi mắt nhắm nghiền.

“Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ mở mắt ra đi!” Madoka dùng hết sức lay thân thể mẹ, vỗ vỗ vào má mẹ.

Mí mắt Mina khẽ động đậy. Sau đó hé mở.

“A, mẹ! Mẹ! Mẹ ráng lên! Con sẽ gọi bác sĩ bây giờ!”

Không biết câu nói của Madoka có được Mina nghe thấy không. Nhưng Mina mỉm cười. Sau đó lưỡi chị hơi cử động.

“Gì cơ ạ?” Madoka ghé tai vào sát miệng mẹ.

“Tốt rồi.” Hình như Mina thì thầm như vậy. Sau đó, chị lại nhắm mắt.

“Không! Không! Không! Mẹ, mẹ đừng chết! Đừng chết! Không!

Không!”

Madoka ôm chặt thân thể mẹ, kêu lên. Nước mắt không ngừng tuôn rơi.

1

Cuộc điện thoại đó đối với Takeo Toru thật chẳng khác nào "chết đuối vớ được cọc".

Hợp đồng với công ty dịch vụ bảo vệ hết hạn đã hơn hai tháng. Lý do anh không được ký hợp đồng tiếp là vì kết quả kiểm tra sức khỏe không đạt yêu cầu. Chỉ số axit uric của anh cao hơn mức quy định. "Ngộ nhỡ lúc cần anh lại phát thống phong thì phiền lắm," người phụ trách bộ phận nhân sự nói. Tuy anh đã cố gắng giải thích rằng chỉ cần tĩnh dưỡng, chỉ số đó sẽ hạ xuống ngay, nhưng họ không nghe anh nói. Sau đó nghĩ lại, anh nhận ra có lẽ chỉ số axit uric kia chẳng liên quan gì. Trước thành tích kinh doanh chẳng mấy khấm khá của công ty, hẳn là ban giám đốc đã quyết xuống tay cắt giảm kinh phí rồi.

Anh lập tức đi tìm việc mới, nhưng tìm mãi không thấy. Điểm mạnh của anh chỉ gồm thân hình cao lớn và chức danh cựu cảnh sát. Nếu nói đến công việc phù hợp, quả nhiên chỉ có công ty dịch vụ bảo vệ. Nhưng độ tuổi nửa cuối bốn mươi đã trở thành chướng ngại. Một vị phụ trách tuyển dụng nọ còn thẳng thừng nói, nếu anh trẻ hơn hai, ba tuổi thì còn tạm được.

Khi được hỏi về lý do bỏ nghề cảnh sát, anh chỉ giải thích do chuyện gia đình, có lẽ điều đó cũng không để lại ấn tượng tốt lắm. Từng làm việc ở phòng cảnh sát địa phương gần mười năm, nhưng vì góp ý với cấp trên quá nhiều về những hành vi quấy rối nhân viên nữ dưới quyền của ông ta, anh bị cấp trên thù, bị thuyên chuyển về một đồn cảnh sát ở vùng xa xôi hẻo lánh. Quá tức giận, anh đã nộp đơn nghỉ việc. Vì Takeo không giải thích rõ ràng chuyện này, nên anh thường bị nghi ngờ là đã gây ra vấn đề gì đó và bị đuổi khỏi ngành cảnh sát.

Những công việc khác ngoài việc bảo vệ lại càng khó có khả năng tìm được. Anh rất dở trong các công việc văn phòng. Những con số trong sổ thu chi đối với anh chẳng khác nào một loại mật mã.

Anh bắt đầu nghĩ, vậy là mình chỉ còn cách về quê. Quê anh ở Miyazaki, anh trai anh kế nghiệp chăn nuôi gia cầm lưu truyền từ đời ông anh tại đó. Anh trai anh trước đó đã nói muốn anh về giúp công việc và chăm sóc cha mẹ già.

Nhưng anh thấy thật nặng nề. Anh rời quê từ năm mười tám tuổi.

Giờ dù anh về lại, thì ở đó cũng chẳng có bạn bè thân thiết nữa.

Giữa lúc đó cuộc điện thoại ấy gọi tới.

Người gọi tới là một phụ nữ tên Kirimiya Rei. Chỉ nghe tên thì không thể nhớ ra được, nhưng khi chị ta nhắc tới Đại học Kaimei, anh sực vỡ lẽ: "A, chị là người tôi gặp hôm đó nhỉ."

"Tôi có một chuyện muốn nhờ anh. Anh có thể bớt chút thời gian gặp tôi không?" Kirimiya Rei nói.

"Không vấn đề gì, nhưng chị biết chuyện tôi đã nghỉ việc ở công ty dịch vụ bảo vệ chưa?"

"Tôi biết. Vì tôi đã gọi tới công ty anh."

"Nếu vậy chuyện chị muốn nói không liên quan tới công việc đúng không?"

"Không, là chuyện công việc. Cụ thể tôi sẽ nói khi chúng ta gặp, đại khái là tôi muốn nhờ anh bảo vệ một người."

"Bảo vệ ư?…" Anh bất giác siết chặt điện thoại.

"Anh thấy sao? Anh có thể dành thời gian gặp tôi không?"

"Tôi hiểu rồi. Tôi cần tới đâu? Trường đại học ư?"

"Vâng. Nếu anh tới trường đại học đợi thì sẽ rất tiện cho tôi."

Kirimiya Rei gợi ý ngày giờ. Anh đồng ý, và sau khi trao đổi chi tiết hơn, anh ngắt máy.

Takeo siết chặt nắm tay. Được nhờ làm việc là một chuyện đáng mừng. Nhưng hơn cả, ngực anh đập rộn vì hai chữ "bảo vệ".

Hồi còn làm cảnh sát, hầu hết thời gian anh công tác ở phòng cảnh vệ. Thể chất và tấm đai nhu đạo đệ tam đẳng của anh được đánh giá cao, thường được giao phó việc bảo vệ các yếu nhân. Anh bị kích thích một cách mạnh mẽ bởi cảm giác chính nghĩa và sứ mệnh mà công việc bảo vệ người khác mang lại. Anh thậm chí nghĩ đó là thiên chức của mình, có thời anh còn nghiêm túc nuôi mộng trở thành một cảnh sát bảo vệ* nữa.

Nguyên văn: SP (security police), cảnh sát với nhiệm vụ bảo vệ các yếu nhân, ví dụ các chính trị gia, các nghệ sĩ có tầm ảnh hưởng lớn, v.v…

Cả khi ký hợp đồng với công ty dịch vụ bảo vệ, anh cũng đề đạt nguyện vọng được làm nhiệm vụ bảo vệ cái gì đó, nhất là người nào đó, chứ không chỉ là một nhân viên bảo vệ đơn thuần. Thực tế anh cũng nhiều lần được giao những công việc như vậy. Nếu nghe chuyện

sắp có một nghệ sĩ nước ngoài nổi tiếng tới Nhật, anh thường khấp khởi mong chờ công việc đó được giao cho mình.

Anh gập khuỷu tay phải, dồn lực vào tay, rồi lấy tay trái rờ phần cơ nổi lên trên đó.

Anh nghĩ, mình phải tập luyện mới được.

Đại học Kaimei là một trường đại học tổng hợp nổi tiếng vì có khoa tự nhiên xuất sắc, đã và đang đào tạo rất nhiều nhà nghiên cứu có thành tích đáng kể. Kirimiya Rei xuất thân từ trường đó.

Anh gặp cô hai năm trước. Công ty dịch vụ bảo vệ mà Takeo làm việc khi đó đảm nhận việc chuyển một món hàng từ Tokyo đi New York. Nói chính xác là nhận lời bảo vệ người vận chuyển nó. Ba nhân viên bảo vệ trong đó có Takeo được cử đi.

Nghe nói món hàng đó nằm trong một chiếc túi nhỏ. Takeo không được nghe giải thích về vật bên trong. Người vận chuyển là một người đàn ông trung niên, Kirimiya Rei đi theo ông ta với tư cách trợ lý.

Takeo và đồng nghiệp cùng họ đi từ trường đại học tới sân bay Narita, sau đó chỉ mình Takeo bay cùng họ qua New York. Sau khi giao người đàn ông mang túi xách cho người tiếp đón ông ta ở New York, Takeo lập tức trở về Nhật Bản. Chiều về chỉ còn lại Takeo và Kirimiya Rei, nhưng họ không nói chuyện gì trên máy bay. Bởi cô ngồi khoang thương gia, còn ghế của Takeo ở khoang phổ thông. Chia tay cô tại sân bay Narita, Takeo tới công ty để báo cáo hoàn tất nhiệm vụ.

Sau lần đó anh không gặp lại Kirimiya Rei. Nên lý do lần này cô không thông qua công ty dịch vụ bảo vệ mà lại trực tiếp nhờ cá nhân anh, anh không thể đoán ra được.

Ngày hẹn, Takeo mặc vest, đi tới trường Đại học Kaimei. Đám râu lởm chởm được anh cạo sạch. Hôm qua anh đã đi cắt tóc. Anh đã chuẩn bị tâm thế vô cùng kỹ lưỡng.

Khi tới trước cổng trường, vừa ngắm nhìn trụ cổng toát lên vẻ trang nghiêm, anh vừa gọi điện cho Kirimiya Rei.

Cô lập tức nghe máy. Cô nói sẽ tới đón anh ngay, rồi đề nghị anh đứng yên ở đó.

Takeo đứng cạnh cổng chính, ngắm nhìn sinh viên ra vào cổng để giết thời gian. Đám sinh viên người nào người nấy mặt mũi thông minh, nét mặt tràn đầy tự tin. Có lẽ họ đều tự phụ rằng mình là những người được Chúa trời chọn lựa.

Chẳng mấy chốc một chiếc ô tô mui kín dừng lại cạnh Takeo, cửa kính phía ghế lái mở ra. “Anh Takeo ơi.”

Anh nhớ mặt cô gái lái xe. Một cô gái đẹp với gương mặt trái xoan, mũi thẳng dọc dừa. Takeo cúi đầu chào rồi tới gần.

“Lâu rồi mới được gặp lại anh.” Kirimiya Rei cười bắt chuyện.

“Vâng.”

“Anh có vẻ không thay đổi gì nhỉ.”

“Vâng, may mà như vậy.”

“Thật tốt. Tôi yên tâm rồi.” Kirimiya Rei gật đầu vẻ hài lòng. Đuôi mắt hơi trễ xuống khiến nét mặt cô trông như buồn ngủ, nhưng trong đôi mắt mở to ấy ẩn chứa thứ ánh sáng như đang điềm tĩnh quan sát đối phương. Từ lần đầu gặp anh đã cảm thấy cô là kiểu người khiến đối phương không thể lơ là được.

“Mời anh lên xe.” Cô nói. “Nơi tôi muốn đưa anh đến cách chỗ này hơi xa một chút.”

“Tôi hiểu rồi.”

Takeo vòng qua phía ghế phụ, mở cửa bước lên xe.

Kirimiya Rei mặc quần âu đen. Chân dài nhấn ga.

“Khi nhận được điện thoại của chị, tôi đã rất bất ngờ.”

Trước câu nói của Takeo, cô khẽ gật đầu. “Tôi cũng đoán thế.”

“Tại sao chị lại gọi cho tôi?”

Ngừng lại một nhịp, cô nói, “Cụ thể tôi sẽ giải thích cho anh sau.” Mặt cô vẫn hướng về phía trước.

“Vâng.” Takeo đáp.

Xe chạy khoảng mười phút. Họ đến trước một tòa nhà trắng tới mức phi tự nhiên. Cửa vào có gắn một tấm bảng hiệu đề “Tổ chức hành chính độc lập - Viện nghiên cứu lý thuyết số”.

Sau khi xuống xe, được Kirimiya Rei hướng dẫn, Takeo bước vào tòa nhà. Phía trong sảnh có một cửa an ninh. Thứ Kirimiya Rei đưa cho anh có vẻ là một tấm thẻ dành cho khách. Tấm thẻ có kèm dây, nên anh đeo vào cổ.

Sau khi qua cửa, họ bước tiếp trên hành lang. Không lâu sau Kirimiya Rei dừng chân trước một cánh cửa. Khi cô gõ cửa, một giọng đàn ông trầm trầm đáp lại: “Mời vào.”

Kirimiya Rei mở cửa, nói: “Anh Takeo đã tới.”

“Mời anh ấy vào.”

Cô dùng ánh mắt hối thúc anh vào trong. Vừa nói "Tôi xin phép", anh vừa bước chân vào bên trong căn phòng.

Nơi đó có vẻ là một phòng họp. Nhiều ghế xô-pha xếp quanh chiếc bàn lớn.

Người đàn ông ngồi ở ghế gần giữa phòng đứng lên. Anh ta trông trạc tuổi Takeo. Nhưng hình thể lại khác hẳn. Người đàn ông thanh mảnh, cằm cũng thon. Điểm khác lớn nhất là nét mặt. Ý chí và thông minh. Takeo nghĩ, so với người này mặt mình chẳng khác gì mặt khỉ đột.

Người đàn ông tới gần, sau khi nhìn chòng chọc quanh thân thể Takeo, anh ta hỏi: "Chỉ số của anh đã hạ xuống chưa?"

"Gì cơ ạ?"

"Chỉ số axit uric của anh ấy. Nó đã yên ổn hạ xuống mức thông thường rồi chứ?"

Anh bị bất ngờ, bất giác "À" lên một tiếng. "Chỉ số đó hạ rồi. Vâng, giờ nó đã bình thường." Trả lời xong Takeo hỏi. "Sao anh lại biết chuyện đó?"

Người đàn ông cười nhếch mép. "Trước khi giao một công việc quan trọng cho ai đó, chúng tôi phải điều tra thật nhiều về người đó chứ."

"Các anh nghe chuyện này từ công ty tôi à?"

Anh nghĩ, nếu là như vậy anh sẽ không để họ yên. Thông tin cá nhân mà có thể cung cấp cho người khác tùy tiện như thế hay sao.

Như đọc được suy nghĩ của anh, người đàn ông vẫn giữ nguyên nụ cười, lắc đầu. "Công ty anh không cho biết lý do họ không ký tiếp hợp đồng với anh nữa. Nhưng bản thân tài liệu liên quan lại nằm trong máy tính, nên chúng tôi đã mạn phép xem qua. Vì ở viện nghiên cứu này có những người rất giỏi làm việc đó mà."

Có vẻ họ đã xâm nhập vào máy tính ở công ty cũ của anh.

Takeo quay về phía Kirimiya Rei. "Đối tượng cần bảo vệ là vị này à chị?"

"Không phải tôi." Người đàn ông trả lời. "Cô đã nói chuyện cụ thể với anh đây chưa?" Anh ta hỏi Kirimiya Rei.

"Tôi chưa nói gì cả ạ."

"Thế à." Người đàn ông lần nữa nhìn Takeo, gật đầu. "Người giới thiệu anh là cô Kirimiya Rei. Chúc anh may mắn trong vòng phỏng vấn."

"Có cả vòng phỏng vấn… nữa sao?"

“Vâng. Vừa rồi chỉ là tôi muốn gặp để chào hỏi anh thôi. Cô thu xếp giúp tôi nhé.” Quay qua nói với Kirimiya Rei xong, người đàn ông rời khỏi phòng.

Khi thấy Takeo mải nhìn cánh cửa phòng, Kirimiya Rei chỉ vào ghế xô-pha nói, “Mời anh ngồi.” Đoạn tiếp: “Nghe nói vệ sĩ thường không ngồi, nhưng việc tuyển dụng vẫn chưa được quyết định nên mời anh cứ tự nhiên.”

Có vẻ mọi chuyện là như vậy. “Tôi xin phép.” Takeo nói rồi đặt mình xuống ghế xô-pha.

Trên bàn đặt vài tờ tài liệu. Trong số đó có một tờ đính kèm ảnh của Takeo. Hàng chữ nhỏ có vẻ là phần ghi chép lý lịch. Có lẽ hồ sơ này họ cũng chôm được từ công ty cũ của anh.

“Anh không thắc mắc…” Kirimiya Rei vừa thu dọn đám tài liệu rải rác hỏi, “rằng người đàn ông mới rồi là ai à?”

“Vừa rồi tôi nên hỏi ư?”

Trước câu hỏi của anh, khóe miệng cô dãn ra. “Đó chính là điểm mạnh của anh. Anh không cố tìm hiểu những chuyện không cần thiết. Một trong những lý do tôi tiến cử anh.”

“Vì biết về người không phải là đối tượng bảo vệ của tôi thì có ý nghĩa gì đâu.”

“Nhưng cũng có những người không thể kiềm chế sự tò mò của mình phải không? Anh còn nhớ nội dung công việc lần trước chứ?”

“Đương nhiên rồi. Công việc lần đó là hộ tống một người đàn ông mang cặp xách sang New York.”

“Anh không hề hỏi một câu về vật nằm trong chiếc cặp đó. Anh cũng không tỏ vẻ muốn biết chút nào cả.”

“Tôi được công ty cho biết đó là một vật rất đắt giá. Rằng mạng sống của tôi cũng không thể sánh với giá trị của nó.”

“Vật đó là vật gì, lẽ nào anh không muốn biết sao?”

Takeo nhún vai. “Chỉ cần không phải đồ nguy hiểm thì là gì cũng được.”

Kirimiya Rei gật đầu. “Cách nghĩ đó của anh rất quan trọng. Nếu anh muốn biết nhưng kiềm chế lòng hiếu kỳ vì công việc thì chúng tôi sẽ cảm thấy hơi bất an về anh.”

Có vẻ công việc lần này cũng khá nhạy cảm. Hẳn là họ muốn anh bảo vệ một “thứ” gì đó mà họ không thể để lộ ra bên ngoài được.

Khi anh lặng thinh, Kirimiya Rei nói, “Đó là một số nguyên tố.”

“Gì cơ?”

“Số nguyên tố trong số học ấy. Là những số giống như 2, 3 và 5, không chia hết cho số nào ngoài 1 và chính nó. Vật nằm trong chiếc cặp xách hôm đó là thứ ghi lại một số nguyên tố. Tuy nhiên số chữ số của số đó là một con số lớn khổng lồ. Dù dùng một chiếc siêu máy tính cũng không thể dễ dàng tính ra nó. Anh có biết hiện tại những số như thế thường được dùng để mã hóa thông tin không?”

“Tôi từng nghe qua. Dù không hiểu cơ chế của nó lắm.”

Có lẽ dù được giải thích anh cũng không hiểu.

“Để đưa thông tin đã được mã hóa về trạng thái cũ, ta cần có số nguyên tố đó. Nghĩa là nó là một thứ rất quan trọng. Việc gửi đi cũng cần phải chú ý nghiêm ngặt. Vì thế chúng tôi đã nhờ tới công ty dịch vụ bảo vệ của các anh.”

“Ra là vậy.” Takeo gật đầu rồi nhìn lại Kirimiya Rei. “Thế thì sao?”

Cô giữ nguyên nụ cười trên môi, hơi nghiêng đầu. “Anh có vẻ không hứng thú nhỉ.”

“Vì nó chẳng liên quan tới tôi chút nào. Như vậy không tốt ư?”

“Không, nên như vậy chứ. Lát nữa sẽ có một người tới đây.” Cô lấy một tờ giấy nhớ từ túi trong áo khoác, đặt lên bàn.

Takeo nhấc nó lên. Trên đó có ghi Uhara Madoka.

“Đây là người chúng tôi muốn nhờ anh bảo vệ. Ngày thường cô ấy ở trong một phòng của tòa nhà này, nhưng thỉnh thoảng cô ấy sẽ đi ra ngoài. Khi đó tôi muốn anh đi cùng với tư cách vệ sĩ của cô ấy. Tôi muốn anh không rời mắt khỏi cô ấy, bảo vệ thân thể cô ấy khỏi mọi mối nguy hiểm dù đi tới bất cứ nơi đâu.

“Tuy nhiên,” Kirimiya Rei giơ ngón tay trỏ lên. “Có một điều cần anh lưu ý. Anh nhất định không được tò mò gì về cô ấy. Chúng tôi không chấp nhận bất kỳ câu hỏi nào liên quan tới cô ấy như tại sao cô ấy ở đây, cô ấy làm gì ở đây, v.v… Anh có thể đáp ứng điều đó không?”

“Cả những điều cần thiết cho việc bảo vệ nữa ư?”

“Những chuyện được cho là cần thiết, khi tới lúc cần tôi sẽ nói với anh. Tôi quên chưa nói, mỗi lần cô ấy ra ngoài tôi cũng sẽ đi cùng. Như vậy có ổn với anh không?”

Đối tượng bảo vệ có vẻ là một nhân vật khá rắc rối. Nhưng anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng đây là một công việc phiền phức rồi. Nếu không như vậy, họ sẽ chẳng cất công trực tiếp nhờ cậy anh thế này.

“Tôi hiểu rồi.” Anh đáp.

Lúc đó, cả hai nghe thấy tiếng gõ cửa. “Cửa mở đấy.” Kirimiya Rei đáp. Takeo đứng lên, quay về phía cửa vào.

Cửa mở, một cô gái bước vào. Trông cô chưa tới hai mươi. Tóc dài, không cao lắm. Cô mặc sơ mi kẻ ca rô, đôi chân thanh mảnh lộ ra dưới chiếc váy denim ngắn. Đôi mắt lớn hơi xếch, làm người ta liên tưởng tới mắt mèo.

Takeo hơi bất ngờ. Vì không hiểu sao anh đã nghĩ đối tượng bảo vệ là một phụ nữ trung tuổi.

Kirimiya Rei đứng giữa hai người. “Đây là chú Takeo Toru. Chị đang nhờ chú ấy làm vệ sĩ cho em.” Nói đoạn cô ngoảnh mặt qua phía Takeo, nói: “Đây là Uhara Madoka.”

“Chào cô.” Takeo cúi đầu chào.

Uhara Madoka nhìn anh chăm chú bằng cặp mắt to. Sau đó, cô đảo mắt lên xuống toàn thân anh như để kiểm tra.

“Có chuyện gì vậy?” Takeo hỏi.

“Chú bước đi cho tôi xem.” Cô nói. Giọng nói có chút âm mũi.

“Gì cơ?”

“Chú đi loanh quanh vài bước cho tôi xem. Đi tới khi tôi nói dừng lại.” Cô chỉ nền nhà, vẽ một vòng tròn trong không khí.

Takeo bối rối, nhìn Kirimiya Rei. Cô gật gật đầu ra hiệu anh hãy làm theo lời Uhara Madoka nói.

Bất đắc dĩ, Takeo chậm rãi đi quanh những chiếc xô-pha nằm đó. Sau khi anh đi được một vòng và quay lại chỗ hai người, Madoka gật đầu nói “Đủ rồi.” Đoạn cô tiếp: “Lúc chạy chú cũng không đau chứ?” Cô chỉ thân trên của anh.

“Đau ư? Ở đâu cơ?”

“Hông. Hông bên phải. Chú bị đau hông đúng không?”

Trước câu khẳng định chắc nịch ấy, Takeo kinh ngạc. Đúng như lời cô gái nói. Anh bị đau từ hồi trẻ.

“Sao cô biết?”

“Nhìn là biết. Vì thân thể chú mất thăng bằng. Vậy thế nào? Chú có chạy được không? Khi nguy cấp mà vệ sĩ không chạy được thì tôi nghĩ có vấn đề đấy.”

Trước câu nói của cô, Kirimiya Rei lộ ra nét mặt lo lắng.

Takeo vỗ ngực. “Không sao. Đúng là tôi có bệnh đau hông, nhưng ngày thường tôi đều chú ý chăm sóc vùng bị đau.”

“Hừm.” Khẽ hừ mũi, Madoka chỉ vào miệng Takeo. “Chăm sóc cũng

được, nhưng tới bác sĩ nha khoa nhanh hơn đấy. Bởi cơ thể con người mất thăng bằng chính là do sai khớp cắn."

Takeo bất giác đưa tay lên cằm mình. Trước giờ anh chưa từng nghĩ tới khớp cắn.

Madoka hạ tay xuống, nói với Kirimiya Rei: "Chọn chú này được rồi", đoạn xoay vòng người lại. Cô mở cửa, bước ra khỏi phòng. Takeo lơ đãng dõi theo bóng cô gái.

Kirimiya Rei ngoảnh mặt về phía anh, cười khổ. "Chưa gì anh đã có vẻ muốn hỏi về cô ấy rồi sao?"

"À, không, không hẳn thế…" Anh nói lấp lửng, nhưng thực ra tâm can đã bị đoán trúng. Cô gái đó rốt cuộc là người thế nào nhỉ.

"Anh đã vượt qua vòng phỏng vấn với cô ấy. Anh thấy thế nào? Anh sẽ nhận việc giúp chúng tôi chứ? Nếu anh nhận việc…" Kirimiya Rei nói tới số tiền thù lao. Đó là số tiền vượt xa mức dự đoán của Takeo.

Anh không có lý do gì để từ chối. "Tôi nhận." Anh đáp.

Ngày hôm sau Takeo bắt đầu làm việc. Tuy nói vậy nhưng hôm đầu tiên anh ngồi đợi ở sảnh viện nghiên cứu cả ngày. Khi hỏi, anh được cho biết ngay cả việc ăn uống Madoka cũng thường thực hiện bên trong viện. Sáu giờ chiều, trước bữa tối, Kirimiya Rei nói ngày làm việc của anh đã kết thúc và anh có thể ra về.

"Tần suất cô ấy ra ngoài như thế nào?"

Trước câu hỏi của Takeo, Kirimiya Rei lắc đầu. "Hoàn toàn là tùy hứng. Có đợt cô ấy ra ngoài liên tiếp nhiều ngày, có đợt cả tuần cô ấy không bước ra khỏi viện. Khi nào cô ấy muốn ra ngoài chúng ta mới biết được. Có phải tôi nên nói điều này với anh từ đầu không?"

"Không, nếu là như vậy thì không sao."

Chỉ là nếu ngồi đợi thôi mà được nhận thù lao thì nhàn hạ quá, anh kết luận.

Nhưng chuyện ngon lành như thế không kéo dài lâu. Ngày hôm sau, Takeo lần đầu tiên tháp tùng Madoka ra ngoài. Xe của Kirimiya Rei đưa họ tới một trung tâm mua sắm lớn. Ở đó Madoka ngắm qua nhiều cửa hàng, thử nhiều bộ đồ, số nữ trang cầm lên đếm không hết. Mỗi lần Madoka chuyển cửa hàng, Takeo và Kirimiya Rei lại cùng đi theo cô. Đương nhiên, họ vừa đi vừa để ý xung quanh xem có đối tượng đáng ngờ nào không.

Đi mua sắm cùng một cô gái trẻ là việc tương đối vất vả. Nhưng với tư cách công việc thì đây không phải một việc khó. Mắt dõi theo Madoka, Takeo cảm thấy có chút khó hiểu. Tại sao cô ấy lại cần vệ sĩ? Cô ấy là một cô gái bình thường mà ta có thể bắt gặp ở bất cứ nơi đâu. Nếu là tiểu thư một gia đình đại tư bản thì có lẽ cần thận trọng, nhưng nếu như vậy cô sẽ không ăn ngủ tại viện nghiên cứu thế này.

Song Takeo không cho phép mình suy đoán sâu thêm nữa. Bởi anh đã được đề nghị không tò mò về Madoka, vả lại những chuyện đó cũng không liên quan tới anh.

Mặc dù vậy, hôm đó, một sự kiện đã đọng lại trong ký ức của anh. Mua sắm xong, khi Kirimiya Rei lái xe ra khỏi bãi đỗ xe nhiều tầng, Madoka chợt nói: "Chị dừng lại một chút."

Kirimiya Rei đạp chân phanh. "Có chuyện gì thế em?"

Takeo ngoảnh lại nhìn hàng ghế sau. Madoka đang chỉ tay ra ngoài cửa xe. "Có một gã vô ý thức đằng kia."

Nhìn về phía Madoka chỉ, họ thấy một gã đàn ông nhoài người khỏi tầng ba của bãi đỗ xe, đang phì phèo điếu thuốc. Một tay cầm điện thoại để xem, tay kia gã kẹp điếu thuốc, chốc chốc lại làm rơi tàn thuốc xuống. Bên dưới là đường đi, khách mua hàng sử dụng xe hơi đang qua lại dưới đó.

"Hay em kệ hắn đi?" Kirimiya Rei nói.

"Không thể được. Dưới đường có trẻ em qua lại, lỡ tàn thuốc cháy dở bay vào mắt chúng thì nguy hiểm lắm." Sau khi đảo nhanh mắt nhìn quanh, Madoka nói "Đúng lúc quá", đoạn mở cửa xe bước xuống.

Tuy không biết cô định làm gì, nhưng Takeo cùng ra khỏi xe. Vừa bước xuống anh liền thấy một người đàn ông cầm rất nhiều bóng bay bên cạnh. Hình như anh ta đang tặng miễn phí bóng bay cho các em nhỏ. Madoka tới gần anh ta nói vài ba câu rồi cầm một quả bóng đỏ trở về.

"Cô định dùng nó làm gì?"

Madoka không trả lời câu hỏi của Takeo. Cô tiến tới bãi đỗ xe, như muốn nói anh chờ xem thì biết. Gã đàn ông đứng hút thuốc ở tầng ba vẫn đang mải mê bấm điện thoại. Gã hoàn toàn không ngoảnh lại phía họ.

Madoka dừng bước. Chiều cao từ chỗ cô đứng tới tầng ba khoảng gần mười mét. Cự ly theo chiều ngang cũng chừng đó.

Cô nghiêng đầu, bước hai bước về phía trái. Rồi sau một hồi như thể căn thời gian, cô thả quả bóng khỏi tay.

Quả bóng đỏ nhanh chóng bay lên. Không chỉ vậy, bị gió cuốn đi, bóng bay theo đường chênh chếch. Như thể bị lực gì đó hút lấy, nó bay tới nơi gã đàn ông đang đứng ở tầng ba.

Thoáng chốc quả bóng bay tới tay trái của gã đàn ông. Đúng lúc đó, quả bóng vỡ bụp một tiếng. Có lẽ nó đã chạm phải lửa từ điếu thuốc. Gã đàn ông có vẻ giật mình, Takeo thấy anh ta quay phắt về phía sau.

Có thứ gì đó rơi, đập mạnh xuống mặt đất. Hóa ra là chiếc điện thoại. Có vẻ như vì bị giật mình, gã đàn ông đã làm rơi nó. Ngước nhìn lên, họ thấy gương mặt gã méo xệch đi rồi biến mất. Chắc gã đang chạy xuống để nhặt điện thoại.

“Cái điện thoại đó chắc là hỏng rồi. Hừ, cho đáng kiếp.” Dứt lời, Madoka cất bước trở lại xe.

Sau khi cả hai vào trong xe, Kirimiya Rei hỏi: “Em hài lòng chưa?” Cô không ra khỏi xe, nhưng hẳn đã nhìn thấy toàn bộ câu chuyện.

“Vâng, cũng tạm.” Madoka trả lời lạnh nhạt.

Kirimiya Rei cho xe chạy. Cô không hỏi gì về việc Madoka đã làm, cũng không bình luận gì cả.

Đương nhiên Takeo cũng không hỏi gì. Sau đó, ba người giữ nguyên trạng thái lặng thinh cho tới khi về tới viện nghiên cứu.

Những ngày sau đó, thỉnh thoảng Madoka lại ra ngoài. Đúng như Kirimiya Rei nói, có những lúc cô ra ngoài thường xuyên, cũng có những khi cô bỏ bẵng việc ra ngoài một thời gian. Nơi cô tới khá đa dạng, từ rạp chiếu phim tới siêu thị, cả spa nữa. Nhưng cô luôn đi một mình. Cô không gặp bạn bè nào. Người duy nhất cô gặp là người bà sống một mình ở nhà riêng ngoài ngoại ô. Biển đề họ Ebizawa, nên có vẻ đó là bà ngoại cô. Takeo chưa nói chuyện với bà lần nào, chỉ thấy bà là một bà lão nhỏ nhắn, thanh lịch.

Khi Uhara Madoka ra ngoài, Takeo luôn đi theo cô tới mọi nơi với tư cách vệ sĩ, nhưng anh hoàn toàn không biết gì về thân phận cô. Chỉ là, sau một thời gian ở bên cô, anh bắt đầu nhận ra, quanh Madoka thi thoảng lại xảy ra những hiện tượng kỳ lạ.

Đó là chuyện khi cô tới nhà bà ngoại. Cạnh nhà có con sông, Madoka đang đi dạo cùng bà cạnh bờ sông. Takeo và Kirimiya Rei đi phía sau họ một quãng. Chợt một cơn gió thổi tới, chiếc mũ rộng vành bà ngoại cô đang đội bị cuốn bay lên. Mũ rơi xuống sông, bắt đầu chậm rãi trôi theo dòng nước. Khoảng cách từ mũ tới bờ phải trên mười mét.

Madoka để bà ở lại, chạy những bước nhỏ dọc bờ sông. Có vẻ cô đang tìm cách lấy lại chiếc mũ. Takeo vừa đuổi theo cô, vừa nghĩ cô

không thể làm được điều đó. Anh không thể tưởng tượng chiếc mũ lại trở về dễ dàng thế được.

Sau khi chạy được khoảng mười hai mét, Madoka đứng lại. Tình tiết sau đó làm anh kinh ngạc. Khi hướng gió vừa đổi một chút, chiếc mũ bị rơi xuống sông đã vẽ một đường vòng cung rồi tiến gần về phía Madoka. Như thể bị một lực gì hút lấy, giống với quả bóng bay lần trước.

Cô vớt chiếc mũ lên, trở lại chỗ bà. Bà lão nhỏ nhắn nhận lấy mũ, mỉm cười cảm ơn cô.

Còn có một chuyện khác. Trên đường đi mua đồ về, khi đi bộ qua công viên, có vài ba cậu thiếu niên đang chơi máy bay giấy ở đó. Nhưng máy bay giấy của chúng chẳng cái nào bay tử tế. Lát sau, một chiếc rơi xuống cạnh chân Madoka. Khi cô nhặt nó lên, cậu bé chủ nhân chiếc máy bay đã chạy tới.

Madoka nói gì đó với cậu bé, chỉnh lại hình dáng chiếc máy bay một chút, sau khi nhìn lướt xung quanh, cô phóng vút chiếc máy bay lên. Chiếc máy bay bay lên không trung như vừa nhận được nguồn động lực nào đó. Đường lượn tròn yên bình của nó thậm chí có thể dùng từ "ưu nhã" để miêu tả. Không chỉ có vậy. Chiếc máy bay giấy còn bay trở về chỗ Madoka một cách ngoạn mục. Sau khi bắt lấy, cô giao lại nó cho cậu thiếu niên. Cậu bé tròn mắt, không nói được lời nào. Những đứa trẻ khác cũng đứng lặng vì kinh ngạc.

Madoka mỉm cười, cất bước đi. Takeo và Kirimiya Rei cũng theo sau. Giữa chừng, chợt thấy tò mò, anh ngoảnh lại nhìn phía sau. Anh thấy cậu bé đang định phóng chiếc máy bay giấy. Cậu ráng sức phóng lên, nhưng nó không bay như lúc trước nữa.

Ngoài ra còn có chuyện thế này. Đó là khi họ tới spa. Trong lúc Madoka cắt tóc, Takeo đứng đợi bên ngoài cửa tiệm. Khi anh ngước nhìn trời, càng lúc càng thấy mây đen đặc, cuối cùng trời đổ mưa. Spa đó không có bãi đậu, để tới được nơi đỗ xe thì phải đi bộ. Nhưng họ không mang theo ô.

Takeo vào cửa tiệm, thông báo với Kirimiya Rei đang ngồi ở ghế chờ rằng anh sẽ đi mua ô về. Nghe xong cô lắc đầu, nói không cần làm thế. Khi Takeo hỏi tại sao, cô trả lời nếu mua ô thì sẽ chỉ lãng phí chiếc ô đó mà thôi. Rồi cô bảo anh trở về vị trí.

Tuy không phục nhưng Takeo vẫn về chỗ cũ, ngắm cơn mưa không ngừng rơi. Giờ đã tháng Mười, sẽ rất lạnh nếu để cơ thể bị ướt.

Thế nhưng sau đó chừng một tiếng, mưa dần nhỏ lại, một lúc sau thì

không rơi nữa. Chỉ có điều bầu trời vẫn còn tối.

Cánh cửa tiệm mở ra, Madoka bước ra ngoài. Tóc cô ngắn hơn trước một chút.

Sau đó tới lượt Kirimiya Rei bước ra. Hai người bắt đầu bước đi trong im lặng. Họ cùng bước nhanh như thể đã bàn trước. Takeo vội vã đi theo họ.

Kết cục, trời không mưa cho tới khi họ tới được nơi đậu xe. Takeo yên tâm, ngồi ở ghế phụ lái. Nhưng ngay khi anh cài xong dây bảo hiểm, những giọt nước mưa bắt đầu đập vào cửa kính trước. Trong thoáng chốc mưa rơi mau và nặng hạt hơn, trở thành cơn mưa rào. Kirimiya Rei thậm chí chưa khởi động xe. Sau đó, mưa kéo dài đến tận đêm.

Tất cả những chuyện đó đều không tới mức gọi là kỳ tích. Có thể chỉ là những chuyện ngẫu nhiên. Nhưng Takeo không thấy kỳ lạ về những hiện tượng đó, điều anh lấy làm lạ là không chỉ đương sự Madoka, ngay cả người chứng kiến là Kirimiya Rei đều tỏ vẻ như chẳng cảm thấy gì. Nếu là bình thường, không phải người ta sẽ nói vài câu cảm thán kiểu như “Thật may là cái mũ lại trôi lại nhỉ”, hoặc “Không ngờ máy bay giấy lại lượn đẹp mắt thế”, hoặc “Thật tốt vì may mắn tránh được cơn mưa” hay sao. Nhưng hai cô gái đều không nói gì. Họ chỉ phản ứng như thể những chuyện nên xảy ra đã xảy ra mà thôi.

Rất nhiều lần Takeo muốn hỏi rốt cuộc chuyện đó là sao, nhưng anh đã kiềm lại được. Lý do thật dễ hiểu. Vì anh không được phép đặt câu hỏi về Madoka.

2

Khi vị khách đó tới, Maeyama Yoko cảm thấy chút nghi hoặc. Đàn ông đi du lịch một mình không phải là chuyện hiếm. Họ muốn xoa dịu cơ thể mệt mỏi bởi cuộc sống thường ngày tại nhà nghỉ suối nước nóng mùa đông. Có điều những người đàn ông đó thường là những người chớm già trở lên. Đa số họ đã nghỉ hưu rồi.

Nhưng vị khách xuất hiện hôm đó lại là một thanh niên nhìn sao cũng thấy chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi. Cậu nhỏ người, nên nếu nói là học sinh cấp ba có lẽ cũng có người tin. Cậu ta mặc quần jean và áo khoác chuyên dùng leo núi, vai đeo ba lô.

“Cháu là Kimura ạ.” Cậu thanh niên xưng tên.

“À vâng. Chào mừng quý khách đã tới!” Yoko tươi cười chào hỏi. Bà đã xác nhận được thông tin có vị khách tên Kimura Koichi đặt phòng trước ở đây.

Tại quầy tiếp tân nhỏ, bà cho khách ký vào phiếu nghỉ trọ. Chữ viết của cậu thanh niên không bay bướm, cậu viết tên và địa chỉ bằng nét chữ dễ đọc. Địa chỉ của cậu là Yokohama.

Yoko đưa cậu thanh niên về phòng. Cửa sổ phòng cậu nhìn ra phía sau núi.

“Nghe nói ở đây từ đầu mùa tới nay chưa có đợt tuyết nào bác nhỉ.” Đứng cạnh cửa sổ, cậu thanh niên nói. “Trên xe buýt cháu nghe người dân nơi đây nói chuyện với nhau như vậy.”

“Ừ. Tôi nghĩ phải sau Tết mới có. Nhưng mấy năm gần đây đều thế cả. Nếu là trước đây thì có năm tầm này tuyết đã phủ trắng xóa rồi.” Yoko vừa pha trà vào bình vừa trả lời. “Lúc nào cậu cũng đi du lịch một mình thế này à?” Bà buột miệng hỏi.

“Không phải luôn luôn, nhưng thỉnh thoảng cháu có đi một mình.” Cậu thanh niên cởi áo khoác, ngồi xuống ghế bệt. “Vì đi một mình thoải mái hơn. Cảm ơn tách trà của bác.” Cậu vươn tay tới tách nước nóng.

“Nhiều người nói như vậy nhỉ. Đi một mình đúng là có thể tắm nước nóng bất cứ khi nào mình thích thật. Vậy, nếu có việc gì thì cậu gọi tôi một tiếng nhé.”

“Vâng.”

Sau khi cúi đầu chào và chúc khách nghỉ ngơi thoải mái, Yoko rời khỏi căn phòng.

Sau đó một lúc, khi đang tiếp một khách khác tại quầy tiếp tân, bà nhìn thấy cậu thanh niên Kimura ra khỏi cửa nhà nghỉ. Vai cậu khoác ba lô, tay cầm theo máy ảnh. Có vẻ cậu ra ngoài để chụp cảnh xung quanh. Chắc trong ba lô còn có dụng cụ khác nữa. Có lẽ cậu định đăng ảnh chụp được lên mạng. Nếu thế, bà mong cậu chụp ảnh thật đẹp. Bởi những ảnh đó sẽ trở thành bài quảng cáo đắc lực cho nơi này.

Sau đó Yoko không biết cậu thanh niên trở về lúc nào. Vào giờ ăn tối, một không gian lớn được sử dụng làm phòng ăn, cậu ngồi sánh vai với khoảng mười mấy người khách khác, lặng lẽ khua đũa gắp.

Lần tiếp theo Yoko trông thấy Kimura là buổi sáng ngày hôm sau. Ngay khi bà mở khóa cửa, cậu ta đã hiện ra trong chiếc áo khoác. Lúc đó mới hơn sáu giờ.

“Chào bác,” cậu ta mỉm cười bắt chuyện.

“Chào cậu. Cậu dậy sớm thế.”

“Không hiểu sao cháu tỉnh giấc sớm. Cháu đang định đi dạo một chút.”

“Thế à. Cậu đi cẩn thận nhé.”

Tiễn cậu ta đi, trong lòng Yoko cảm thấy thật kỳ cục. Những khách chọn nhà nghỉ có suối nước nóng nếu dậy sớm gần như chắc chắn sẽ muốn ngâm mình trong nước suối.

Cậu thanh niên ăn vận tương tự như ngày hôm trước, tay cầm máy ảnh. Bà tự đoán có lẽ cậu ta mê chụp ảnh hơn suối nước nóng.

Kimura ở trọ hai ngày rồi về. Trong thời gian đó không có rắc rối gì đáng kể.

Sau đó một tuần, đầu tháng Mười hai có một đôi vợ chồng tới nhà nghỉ. Tên người chồng là Mizuki Yoshiro, vợ là Chisato. Nhưng nhìn Mizuki Yoshiro điền vào phiếu nghỉ trọ, Yoko nghi ngờ họ không phải vợ chồng thực sự. Lý do là khoảng cách tuổi tác quá lớn. Yoshiro tuy mặc một chiếc áo len sặc sỡ để tạo vẻ ngoài trẻ trung, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đã quá sáu mươi tuổi. Trái lại, Chisato nhiều lắm cũng chỉ tầm ba mươi. Bà thầm đoán đó là người tình trẻ của ông ta.

Nhưng khi nhìn ngón nhẫn của Chisato, bà ngạc nhiên. Vì cô ta đeo nhẫn kết hôn đàng hoàng. Trên ngón tay Yoshiro cũng có nhẫn. Nhìn cặp nhẫn có vẻ chưa nhuốm màu năm tháng, có lẽ họ kết hôn chưa lâu.

Chisato hợp với mái tóc dài, là một người đẹp thuần Nhật điển hình,

làn da trắng muốt, đuôi mắt dài tỏa ra vẻ yêu mị. Nếu xưa kia cô ta làm công việc tiếp khách, hẳn lượng khách lui tới chỗ cô ta không ít.

Yoko hướng dẫn hai vị khách tới phòng của họ. Yoshiro ngồi xuống ghế bệt, Chisato đứng cạnh cửa sổ.

"Cảm ơn quý khách đã lựa chọn nhà nghỉ của chúng tôi trong đợt nghỉ này ạ." Vừa bắt chuyện kiểu cách, Yoko vừa pha trà.

Yoshiro rút điếu thuốc ra.

"Thực ra tôi cũng không biết suối nước nóng ở đây. Nhưng vợ tôi nài nỉ nói muốn tới thử một lần. Thế nên lần này chúng tôi mới tới."

"Thế ạ. Là đề nghị của chị nhà ư." Yoko ngước lên nhìn người vợ.

Chisato mỉm cười, ghé mình xuống chiếc ghế bên cạnh. "Tôi có đọc trên tạp chí. Trên đó viết nơi đây là suối nước nóng bí mật chị ạ."

"Từ khi mọi người bắt đầu gọi nó như vậy, lượng khách tới nghỉ tăng hẳn."

"Thỉnh thoảng tới suối nước nóng nghỉ cũng thích. Mọi việc xin được nhờ cậy chị."

Trước câu nói của Yoshiro, Yoko quay qua cúi đầu nói: "Cảm ơn quý khách. Có gì cần xin hai người cứ gọi."

Vợ chồng Mizuki dự định nghỉ lại hai đêm ba ngày. Nhìn trang phục của họ, Yoko đoán họ là những vị khách dư giả. Bà nhất định phải phục vụ tốt để lần sau họ lại tới mới được.

Sau đó, Yoko có việc cần tới trụ sở hội đồng làng. Để tới đó bà phải đi bằng ô tô. Ra khỏi nhà nghỉ, bà đi bộ tới bãi đỗ xe hơi cách đó một chút, leo lên chiếc xe nội địa mà bà mua năm năm trước.

Ở suối nước nóng này có khoảng mười mấy nhà nghỉ, nhà trọ. Người chồng mất hai năm trước của Yoko đã xây nhà nghỉ này hơn ba mươi năm trước, nhưng nó vẫn thuộc loại mới. Vẻ ngoài của nhiều nhà nghỉ khác mang phong vị cổ xưa. Mấy năm trước khu làng được dùng để quay phim dã sử. Khi đó một phần nhà nghỉ của Yoko bị lọt vào khung hình, nên sau đó họ phải dùng đồ họa máy tính để xóa nó đi.

Ra khỏi làng, đi được một đoạn đường quốc lộ, có một con ngách nhỏ bên phải chưa được rải nhựa. Đó là lối vào của đường leo núi. Nhìn thấy người đứng đó, bà vô thức giảm tốc độ. Vì đó chính là cậu thanh niên tới nghỉ lại tuần trước. Bà cố nhớ tên cậu ta, nhưng không thể nào nhớ nổi.

Bà nhấn chân phanh, rồi dừng xe lại. Sau đó bà ngoảnh lại sau lưng.

Cậu thanh niên không để ý tới xe của bà, đang mải nhìn xa xăm. Vẻ

mặt cậu ta thật chăm chú. Chẳng bao lâu sau cậu đi vào đường leo núi và khuất dạng.

Vậy là cậu ta tới đây hai tuần liên tiếp. Cậu ta thích suối nước nóng ở đây đến thế ư? Hay mục đích của cậu ta là con đường leo núi? Ở đó liệu có gì nhỉ?

Mà thôi, bà lắc đầu một cái, rồi lái xe tiếp. Khoảnh khắc đó, bà chợt nhớ ra họ của cậu ta là Kimura.

Ngày hôm sau, khi mang bữa sáng tới phòng ăn, bà chạm mặt vợ chồng Mizuki. Yoshiro mặc áo khoác bông dày bên ngoài bộ yukata. Sắc mặt ông ta hồng hào, hẳn là buổi sáng đã đi tắm nước nóng về. Chisato mặc một bộ đồ cotton màu sắc nhã nhặn. Chị ta đã trang điểm chỉn chu trước khi tới đó.

“Chào anh. Suối nước nóng thế nào ạ?” Vừa bày bàn ăn, bà vừa hỏi.

“Như thiên đường ấy chị ạ.” Yoshiro duỗi sống lưng, mỉm cười. “Ấm từ trong ruột ấm ra. Bể tắm lộ thiên lại càng dễ chịu. Cảm giác cân bằng với những cơn gió lạnh cắt da cắt thịt thật là tuyệt.”

“Cảm ơn anh. Nhà nghỉ của chúng tôi có cả thảy ba suối nước nóng chảy qua, không biết anh có hài lòng với cả ba không?”

“À, tôi vẫn chưa tới suối nước nóng biệt lập đó. Tôi để dành nó cho tối nay.”

“Thế ạ. Hôm nay trời quang đãng, tôi nghĩ tối nay trời sao cũng sẽ đẹp lắm đấy.”

“Vậy thì hay quá. Lại có thêm một điều nữa để tôi mong ngóng rồi.”

Tâm trạng người chồng có vẻ rất tốt. Khi nhìn Chisato, bà thấy cô ta cười tươi tắn như thể đang vui vì đã dẫn chồng tới đây. Nhìn cảnh đó Yoko nghĩ, có lẽ tuổi tác họ cách biệt nhưng tinh thần lại hòa hợp hơn bà tưởng nhiều.

“Hôm nay chúng tôi định đi xem thác nước.” Yoshiro nói. “Vợ tôi nói ở đây có một thác nước vừa trở thành danh lam và cô ấy muốn đi xem.”

“À… Vâng, cũng phải.” Yoko đáp lời.

Quả thực ở đây có một thác nước. Nhưng nó không tới mức được coi là danh lam. Vì không có gì đặc sắc ngoài suối nước nóng, nên ban du lịch của làng đã miễn cưỡng gán ghép danh xưng này cho thác nước. Nước có trong, nhưng dòng chảy yếu, không có vẻ trang nghiêm hay hùng vĩ gì, hầu hết khách đi xem đều trở về đầy thất vọng.

Yoko lật đật rời khỏi ghế. Bà không muốn trở thành đồng phạm của ban du lịch làng.

Khoảng mười một giờ sáng, khi Yoko đang làm thủ tục trả phòng cho khách, vợ chồng Mizuki đi lướt qua quầy thu ngân của bà. Cả hai đều mặc trang phục đi dạo núi. Yoko nghĩ hẳn là họ đi ngắm thác, và ưu sầu hẳn. Khi họ trở về, bà biết phải giải thích thế nào đây.

Khoảng ba mươi phút sau, Chisato một mình trở về nhà nghỉ. Khi đó việc nhận phòng khách trả đã xong, Yoko đang bàn việc với nhân viên tại quầy thu ngân.

"Có chuyện gì vậy?"

Nghe Yoko hỏi, Chisato cười nhăn nhó nói, "Tôi để quên đồ", rồi quay về phía cầu thang.

Vài phút sau cô ta lại đi qua trước mặt Yoko. Cô chào "Tôi đi đây", vì thế Yoko chào lại "Đi cẩn thận nhé."

Mười lăm phút sau, điện thoại ở quầy thu ngân reo vang. Yoko nhấc máy, đầu dây bên kia là Mizuki Chisato. Giọng cô ta thật lạ. Kích động, cao hẳn lên. "Nguy rồi, mau tới!" Cô ta chỉ nói thế.

"A lô, chị Mizuki à. Bình tĩnh lại đã. Xảy ra chuyện gì vậy?"

Yoko hỏi, bà nghe thấy tiếng thở hộc hộc khi đang điều chỉnh lại hơi thở của Chisato. "Chúng tôi gặp chuyện. Chồng tôi bất tỉnh trên đường vào núi, hoàn toàn không cử động được. Chị gọi xe cứu thương giúp chúng tôi với!"

Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng có chuyện bất thường xảy ra, nhưng Yoko vẫn có chút hoảng loạn. Bất tỉnh ư? Trên đường vào núi? Rốt cuộc là chuyện gì?

"Chị Mizuki, chị đang ở khu nào?"

"Thì là ở giữa núi… Đi một đoạn trên đường quốc lộ, sẽ có một con đường nhỏ nằm ở bên phải."

"Là lối vào để leo núi ư?"

"Ừm, chắc là vậy."

"Chị không thấy biển chỉ dẫn nào sao? Cái biển ghi 'Lối vào đường leo núi' ấy."

"À, chị nhắc tôi mới nhớ, hình như có một biển chỉ dẫn như vậy thật."

Có vẻ đúng là con đường đó rồi.

"Vậy là hai người đã leo lên đường leo núi rồi à?"

"Không, từ đó chúng tôi lại rẽ vào một ngách khác…"

"Một ngách đường… ư?"

Đường leo núi vốn là đường thẳng, nhưng từ đó túa ra nhiều đường

mòn nhỏ do thú rừng tạo nên. Có lẽ chị ta muốn nói họ đã rẽ vào một trong những con đường đó.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ gọi xe cứu thương ngay. Tôi cũng sẽ tới đó, chị có thể cho tôi số điện thoại di động được không?”

“Cảm ơn chị. Số của tôi là…”

Yoko ghi lại số Chisato vừa đọc rồi ngắt máy. Bà gọi cho 119 nhờ họ điều một xe cứu thương tới lối vào đường leo núi, sau đó đặt ống nghe xuống.

Một nhân viên lâu năm đứng ngay cạnh đó, nên bà giải thích qua loa tình hình rồi rời nhà nghỉ. Bà chạy tới bãi đỗ xe, leo lên xe và nổ máy.

Khi tới lối vào đường leo núi, bà đậu xe ở mép đường, vừa tiến vào đường leo núi vừa gọi điện. Đầu bên kia lập tức bắt máy, bà nghe thấy giọng Chisato xưng tên. “Vâng, Mizuki đây.”

“Tôi đang trên đường leo núi đây. Chị đang ở khoảng nào?”

“Thế thì tôi cũng tới chỗ chị.” Vừa dứt lời, Chisato liền ngắt máy.

Yoko dừng chân. Vì bà nghĩ nếu đi quá, hai người sẽ đi qua nhau mất.

Nhưng dù sao thì…

Nhìn quanh mình, bà thấy khó hiểu. Vợ chồng Mizuki sao lại tới chỗ này. Nếu muốn ngắm ngọn thác đó, họ phải đi theo một hướng hoàn toàn khác.

Mùi suối nước nóng phảng phất. Đây là đặc trưng của vùng này, nên không có gì đặc biệt. Nhưng một dự cảm không lành khó tả cứ lan ra trong lòng bà.

Có tiếng nói từ đâu đó. Yoko đảo mắt nhìn. Giữa đám cây cối rậm rạp, bà thấy một thứ màu đỏ. Là màu chiếc áo khoác mà Chisato mặc.

Chisato hiện ra từ một con đường mòn nhỏ. Mặt cô hiện rõ vẻ khẩn trương.

“Ở đâu vậy?” Yoko hỏi.

“Lối này ạ. Từ chỗ này đi thêm một chút.”

Khi Chisato trả lời, họ nghe thấy tiếng còi của xe cứu thương.

3

Ngồi ở ghế của mình, vừa húp xì xụp bát mì vừa đọc báo mạng, Nakaoka Yuji suýt thì mắc nghẹn khi nhìn thấy bài viết với tựa đề "Nhà sản xuất phim Mizuki Yoshiro qua đời tại suối nước nóng". Với tâm trạng hoảng hốt, anh vội mở nội dung chi tiết bài viết.

Theo bài báo, Mizuki Yoshiro cùng vợ tới thăm suối nước nóng Akakuma, nhưng khi họ thám hiểm ngọn núi gần đó, ông đã ngã quỵ và tử vong. Chuyện xảy ra trong lúc vợ ông quay lại nhà nghỉ lấy đồ để quên, khi phát hiện ra, quanh đó phảng phất mùi đặc trưng của sulfur hydro*. Bài báo kết lại rằng vùng lân cận có vài nơi khí sulfur hydro phát sinh tự nhiên từ lòng đất, và nạn nhân có thể đã vô tình giẫm phải nơi có nồng độ khí độc cao.

Sulfur hydro, công thức hóa học: H_2S, là hợp chất khí ở điều kiện nhiệt độ thường, có mùi trứng thối, rất độc.

Nakaoka để lại bát mì đang ăn dở trên bàn, mở ngăn kéo. Trong đó có hầm bà lằng đủ thứ, nên mất một lúc anh vẫn chưa tìm được món đồ cần thiết. Cuối cùng, anh rút ra một chiếc phong bì từ xấp tài liệu. Tên người nhận là "Đồn cảnh sát Azabu Kita, tổ án mạng". Phong bì được chuyển tới sở cảnh sát khoảng ba tháng trước và được giao cho Nakaoka vì tình cờ khi đó anh rảnh việc. Chủ nhiệm ban Narita vừa đưa phong bì ra vừa nói với vẻ mặt không chút quan tâm: "Chắc lại là trò đùa của mấy ông già rỗi việc thôi, nhưng anh cứ xem qua cho chắc."

Người gửi đề tên là Mizuki Miyoshi. Cho tới khi đọc nội dung thư, anh vẫn không biết đó là đàn ông hay phụ nữ.

Nakaoka mở bức thư ra. Những con chữ mềm mại bằng mực xanh nằm ngay ngắn.

Sau câu chào hỏi, bức thư viết: "Xin thứ lỗi cho nội dung thô lậu, nhưng có một chuyện bằng giá nào tôi cũng muốn được hỏi ý kiến các anh, nên đã mạn phép viết thư này." Và bức thư được viết tiếp như sau:

Năm nay tôi tám mươi tám tuổi. Cuộc đời tôi nhiều thăng trầm, nhưng tôi đã sống được tới nay mà chưa phải trải qua khổ cực đáng kể nào. Hiện tại tôi vừa mơ hồ nghĩ sẽ thật may mắn nếu Chúa trời đón tôi đi thật nhẹ nhàng, vừa sống từng ngày sao cho không có gì phải hối tiếc.

Tôi không còn lưu luyến điều gì, nhưng gần đây có một việc khiến tôi không thể yên lòng. Không gì khác, đó là chuyện về con trai tôi. Gọi là con trai, nhưng nó đã bước qua nửa sau tuổi lục tuần, sắp đến tuổi già rồi, có lẽ tôi cứ để mặc nó cũng không sao. Nhưng ở cạnh nhìn nó, tôi không sao yên tâm được.

Con trai tôi đã làm công việc liên quan tới phim ảnh nhiều năm. Tên nó là Mizuki Yoshiro. Có thể các anh cảnh sát không biết nó, nhưng không ít phim do nó sản xuất được coi là tác phẩm tiêu biểu của Nhật Bản. Có thể mắt nhìn của một người mẹ không đủ khách quan khi cho rằng nó đã gây dựng được một địa vị tương xứng như thế, nhưng thực lòng tôi thấy rất vui sướng.

Mặt khác Yoshiro từng là một người hoàn toàn không quan tâm tới chuyện xây dựng một gia đình hạnh phúc. Những câu chuyện nó kể tôi nghe khi thỉnh thoảng chúng tôi gặp nhau cũng đều là những chuyện chán ngắt. Chuyện đi nước nào đó và thua bạc mấy triệu yên, chuyện mời nhiều nghệ sĩ tới nhà ca múa tưng bừng ba ngày ba đêm, toàn những chuyện chẳng nghiêm túc tử tế gì cả. Vì thế nên dù có kết hôn cũng không được lâu bền, nó đã ly hôn tới hai lần. Khi nó hơn sáu mươi tuổi, tôi nghĩ có vẻ nó đã chuẩn bị tinh thần sống độc thân tới cuối đời nên đành bỏ cuộc, vì nếu bản thân nó thấy ổn với điều đó thì tôi chẳng còn cách nào khác.

Thế nhưng khoảng hai năm trước, đột nhiên nó nói với tôi rằng nó đã kết hôn. Khi nghe tuổi của con dâu, tôi sửng sốt. Cô ta mới có hai mươi sáu. Cách Yoshiro gần bốn mươi tuổi. Tôi phản đối. Vì tôi không thể tin một cô gái trẻ đến thế lại có thể kết hôn với Yoshiro chỉ vì bị thu hút bởi nhân cách của nó. Chắc chắn cô ta nhắm vào tài sản thôi, tôi cũng nói với Yoshiro như vậy.

Yoshiro bảo nó hiểu điều ấy. "Con biết, nhưng như thế cũng được. Con thích cô ấy. Nếu có thể giữ cô ấy với tư cách một người vợ ở bên mình, thì dù mục đích của cô ấy là tiền hay gì cũng không sao. Thiên hạ hẳn sẽ nói vào nói ra, nhưng ai thích nói gì thì cho họ nói. Mẹ cũng đừng để ý." Con trai tôi nói như vậy.

Nếu nó đã nói đến thế thì tôi chẳng còn cách nào để phản đối được. Nhưng ngày hôm sau, khi nhìn thấy cô gái đó, trống ngực tôi

đánh dồn dập. Đó là vì, không những đẹp tới mức khiến tôi lập tức hiểu tại sao Yoshiro lại say mê cô ta đến thế, mà từ cô ta còn vương vất một thứ như yêu khí dụ hoặc trái tim đàn ông. Tôi có dự cảm rằng cuộc đời con trai mình sẽ bị hủy hoại bởi cô ta mất.

Hiện tôi đang sống một mình tại căn hộ chung cư dành cho người cao tuổi có kèm dịch vụ hộ lý. Cách vài tháng con trai tôi dẫn cô ta tới thăm một lần, nhưng mỗi lần nhìn cô ta tôi lại càng thấy bất an hơn. Ngoài mặt cô ta tỏ ra quý phái tao nhã, nhưng trong mắt tôi cô ta chỉ là một con yêu nữ đang diễn kịch tài tình mà thôi. Chỉ là, có vẻ như mỗi mình tôi là mẹ Yoshiro nên mới nhận ra điều này, còn mọi người ở ban quản lý chung cư và người quen của tôi đều nói cô ta còn trẻ mà hiểu biết, thật tận tụy với chồng, rằng con trai tôi may mắn, về già lại lấy được cô vợ trẻ đẹp người đẹp nết như vậy. Với tôi, họ thật không có mắt nhìn người.

Con trai tôi đã nói cô ta nhắm vào tài sản cũng được. Tôi cũng định chấp nhận rằng chuyện cô ta ít nhiều có tư tưởng đó là việc không thể tránh khỏi. Nhưng giờ đây tôi đang dự cảm thấy một chuyện đáng sợ hơn thế nhiều.

Nếu nhắm vào tài sản, thì thường sẽ muốn có được nó nhanh nhất có thể, lòng người xưa nay vẫn vậy. Con dâu tôi chắc chắn mong đợi chồng nó chết sớm. Nhưng Yoshiro từ xưa luôn mạnh khỏe, chưa từng ốm nặng bao giờ. Nếu mong đợi một người như thế chết sớm, chẳng phải chỉ có một cách thôi sao.

Tôi bắt đầu nghĩ như vậy sau khi nghe con trai tôi kể nó đã tham gia bảo hiểm nhân thọ hôm trước. Yoshiro trước giờ chưa từng quan tâm đến chuyện đó. Bởi nó cho rằng chẳng có lý do gì mà phải quan tâm đến những chuyện sau khi mình chết cả. Khi tôi hỏi kỹ hơn, hóa ra chuyện đó là do vợ nó khuyến khích. Không phải cô ta đang âm mưu một chuyện gì đó rất đáng sợ ư?

Càng nghĩ tôi càng thấy lo. Nhưng tôi chẳng có ai để bàn bạc. Sau khi cân nhắc ngược xuôi, tôi nghĩ quả nhiên chuyện này phải nhờ cậy tới các chuyên gia nên mới viết bức thư này. Tôi chọn đồn cảnh sát của các anh là vì tôi nghĩ đây là cơ quan đảm trách khu vực con trai tôi sinh sống, nếu không phải, rất mong các anh chuyển tới cơ quan thích hợp giúp tôi. Tôi cũng rất muốn được nghe ý kiến quý báu của các anh.

Lần đầu đọc thư, anh đã hiểu tại sao Narita lại có vẻ hờ hững như vậy.

Một chuyện thường thấy. Nếu anh con trai đã có chút tài sản kết hôn với một cô gái kém tới bốn mươi tuổi thì người mẹ lo lắng thế này là tất nhiên. Nhưng thực tế chưa có chuyện gì xảy ra cả. Cảnh sát không rảnh tới mức có thể chăm lo cho lo lắng vẩn vơ của từng người từng người được.

Thế nhưng nếu không có hành động gì đáp lại bức thư dài tâm huyết thế này, về sau ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, chắc chắn anh sẽ bị dư luận vùi dập tơi tả. Mặc dù không thoải mái gì, nhưng Nakaoka vẫn quyết định đi gặp người viết bức thư. Cuối thư có ghi địa chỉ và số điện thoại.

Nhà dưỡng lão mà Mizuki Miyoshi đang sống nằm ở Chofu. Trong tòa nhà có các cơ sở như nhà ăn, nhà tắm lớn và trưng tâm chăm sóc, nhưng nếu gạt những cái đó ra thì tòa nhà này chẳng khác gì một chung cư bình thường. Thậm chí còn thuộc hàng chung cư cao cấp nữa. Nakaoka gặp Mizuki Miyoshi tại phòng họp nhỏ, nhưng bà kể phòng bà là một phòng khép kín cỡ rộng; giường, bàn và ghế xô-pha được bày rộng rãi thoải mái. Không chỉ nhà tắm và toa lét, trong phòng còn được lắp đặt kệ bếp nữa.

“Tôi vào đây bảy năm trước. Yoshiro trả tiền cho tôi đấy.” Bà Mizuki Miyoshi có vóc người và khuôn mặt nhỏ nhắn nói, không giấu sự vui sướng.

Hỏi ra mới biết, tiền nhà không được trả hằng năm mà trả liền một cục mười sáu năm ngay từ đầu. Nakaoka nhanh chóng tính nhẩm trong đầu, cuối cùng kết luận rằng số tiền đó không thể dưới 40 triệu yên được. Chẳng trách bà Mizuki Miyoshi có vẻ tự hào đến thế.

Tuy Mizuki Miyoshi đang vui vẻ tươi cười, nhưng khi Nakaoka nhắc tới chuyện bức thư, miệng bà méo xệch đi tới nỗi những nếp nhăn trên mặt trũng sâu xuống. “Tôi lo quá anh ạ. Tôi cứ nghĩ lỡ lúc nào đó nó bị hạ độc thì biết phải làm sao.”

“Trên thực tế có chuyện gì khiến bà cảm thấy dấu hiệu của việc đó rồi ạ?”

“Chuyện đó thì cứ nhìn cô ta là tôi lại thấy thế. Mặt cô ta rõ là đang ủ mưu gì mà.”

“Không phải chuyện cảm giác, có việc gì cụ thể hơn thế không ạ? Ví dụ như con trai bà sau khi ăn đồ ăn vợ nấu thì kêu có vị lạ chẳng hạn.”

“Cô ta có mấy khi nấu ăn đâu. Toàn ăn ngoài thôi. Thực sự là chẳng thấy cô ta có ý thức cố gắng chăm lo cho chồng gì cả.”

Mizuki Miyoshi than phiền một tràng dài về cô gái trẻ tên Chisato đó.

“Bà có nghe chuyện con trai bà bị tai nạn hoặc gặp nguy hiểm bao giờ chưa?”

Bà lão nhỏ nhắn nghiêng đầu, khẽ rên:

“Tôi có cảm giác đã từng nghe chuyện như thế rồi. Nhưng mà dù có những chuyện như thế thật, Yoshiro cũng sẽ không kể cho tôi đâu.”

Tóm lại, quả nhiên mọi điều đều chỉ là bà Mizuki Miyoshi tưởng tượng ra thôi. Chưa tới mức hoang tưởng, nhưng nghe chỉ thấy đó là những lo lắng thái quá, không hơn.

Như thể nhìn thấu nội tâm Nakaoka, Mizuki Miyoshi chắp hai tay lại.

“Anh làm ơn giúp cho, anh cảnh sát ơi. Hãy điều tra cô ta đi. Tự nhiên cô ta bắt con trai tôi mua bảo hiểm nhân thọ, không phải quá đáng nghi hay sao? Chắc chắn cô ta đang tính nước giết hại con trai tôi đó. Xin các anh hãy theo dõi, đừng để cô ta tung hoành như thế.”

“Dù vậy, thời điểm hiện tại vẫn chưa có gì xảy ra, chúng cháu cũng không thể làm gì được.”

Nakaoka vừa dứt lời, ánh mắt Mizuki Miyoshi đột nhiên trở nên dữ dội. Miệng bà méo xệch đi, ngay sau đó bà rủa anh là đồ ăn cắp thuế.

“Đợi có chuyện gì thì quá muộn rồi. Cảnh sát là để làm gì hả? Tôi đóng thuế bao nhiêu năm trời nay. Công việc của các anh không phải là ra tay can thiệp những lúc như thế này hay sao? Đồ vô dụng!”

Trước sự thay đổi thái độ chóng mặt của bà lão, Nakaoka tròn xoe mắt. Bà lão hừ mũi, ngoảnh phắt sang một bên.

Nakaoka gãi gãi đầu. Anh không thể nhận lời bừa, nhưng xem chừng bà lão sẽ không để anh ra về thế này.

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ báo với bên cảnh sát khu vực, nói họ khi nào đi tuần thì đặc biệt chú ý tới nhà của con trai bà ạ.”

Đúng là kiểu trả lời qua loa của giới công chức, nhưng với đôi tai của một bà lão không hiểu gì mấy về cảnh sát, thì câu đó lại nghe như anh cảnh sát vừa hứa sẽ đảm bảo an toàn cho con trai bà vậy. Bà quay qua anh, nét mặt lập tức dãn ra.

“Thế ư, cảm ơn anh. Xin được trông cậy cả vào anh!” Bà cúi đầu lia lịa. Khi Nakaoka về, bà nói: “Cảm ơn anh lặn lội từ xa tới đây. Món này là món khoái khẩu của ông nhà tôi ngày xưa đấy. Khi nào lên xe điện về anh bỏ ra ăn thử nhé.” Đoạn bà đưa cho anh một thứ được gói trong giấy mỏng. Khi anh hỏi thì được biết bên trong có hai chiếc bánh bao hạt dẻ. Anh không thích đồ ngọt, nhưng từ chối thì thất lễ nên đành nhận, và anh thực sự đã ăn hai chiếc bánh bao trên xe điện lúc về.

Anh lập tức báo cáo tới Narita nội dung cuộc nói chuyện với Mizuki Miyoshi. Đương nhiên, ngay cả lúc ấy cấp trên của anh vẫn không tỏ ra mảy may quan tâm. Cả khi Nakaoka đề xuất "Hay là em nói với bên cảnh sát khu vực và ban an toàn cộng đồng nhé?", anh cũng chỉ nhận được câu trả lời "Việc đó không cần thiết."

Kể từ đó ba tháng trôi qua, đúng như Mizuki Miyoshi lo sợ, con trai của bà đã vong mạng.

Nakaoka đút bức thư vừa đọc lại sau một thời gian dài bị bỏ bẵng vào phong bì. Anh chăm chú nhìn màn hình máy tính lần nữa, khẽ lắc đầu. Thật ngớ ngẩn. Dù nghĩ thế nào thì đây cũng chỉ đơn thuần là một vụ tai nạn thôi. Anh không cần để ý tới.

Anh với lấy bát đựng mì, bắt đầu ăn nốt chỗ mì còn lại, nhưng nó đã nguội ngắt. Rốt cuộc, anh bỏ nó lại.

Đột nhiên anh nhớ tới hai chiếc bánh bao mình ăn trong xe điện trên đường từ Chofu trở về. Chắc hẳn hai chiếc bánh mang vị ngọt dịu, nhưng sao giờ đây trong hồi tưởng của anh, chúng lại ngai ngái đắng.

4

Trong lúc các sư thầy đọc kinh, khách tới viếng lần lượt thắp hương cho người đã khuất. Từ giờ tới khi mọi người thắp hương xong không biết còn bao lâu nữa. Giữa lúc cúi đầu đáp lễ với khách đã thắp hương xong, nhìn hàng người dài dằng dặc, Chisato ngán ngẩm trong lòng. Cô chỉ muốn tổ chức một buổi lễ nhỏ gồm thân quyến. Nhưng những người xung quanh lại phản đối, họ nói làm như vậy sẽ không biết phải ăn nói sao với những người đã giúp đỡ chồng cô bao năm qua, vì thế ngay cả đêm thức canh cũng trở nên phô trương thế này. Lễ tang ngày mai có thể sẽ còn nhiều người hơn nữa. Chỉ nghĩ tới việc phải chào hỏi từng người cũng đủ khiến cô thấy nặng nề rồi.

Liếc qua dãy ghế dành cho họ hàng, ánh mắt cô chạm mắt người phụ nữ trung niên đẫy đà ngồi ở hàng trên cùng. Sau khi lườm Chisato bằng ánh mắt đầy thù hận, chị ta dẩu môi quay mặt đi chỗ khác.

Hóa ra chị ta là chị họ Yoshiro. Hôm nay là lần đầu tiên Chisato gặp chị ta. Là một trong số họ hàng ít ỏi, nhưng khi tới chào hỏi, chị ta thông báo với giọng điệu độc ác: “Cô tôi không đến đâu.” Người cô mà chị ta nói tới có vẻ là mẹ Yoshiro.

“Cô tôi gọi cho tôi, nói bà ấy rất muốn đi rải tro cốt, nhưng nghĩ tới nỗi oan khuất của Yoshiro, bà ấy không muốn tới một đám tang hình thức thế này. Cô tôi thật đáng thương! Bà ấy vừa khóc lóc vừa nói đã luôn lo lắng chuyện này sẽ xảy ra, thế mà mọi chuyện đã xảy ra như bà ấy nghĩ thật.”

Chị ta như muốn nói họ đã biết cả rồi, rằng cái chết của Yoshiro chắc chắn là do cô xếp đặt.

“Thế ư. Thật đáng tiếc. Yoshiro hẳn là đã rất mong mẹ tới đưa tiễn anh ấy.” Khi cô đáp trả nhẹ nhàng như vậy, chị ta lườm cô với vẻ uất hận.

Cả sau khi kết hôn với Yoshiro, Chisato cũng không gặp họ hàng nhà chồng, nhưng cô dễ dàng tưởng tượng ra họ nói sau lưng mình những gì. Nếu cô là họ, hẳn cô cũng sẽ nói như thế. Cưới vì tiền, chẳng qua cô ta đang chờ chồng chết sớm, mà có lẽ cô ta còn đang lập mưu giết chồng khi có cơ hội nữa không chừng…

Thích nói gì cứ việc, Chisato nghĩ. Cô kết hôn vì tiền là thật. Yoshiro

cũng biết điều đó. “Nếu không vì tiền thì em sẽ chẳng muốn ngủ với một lão già như anh đâu nhỉ.” Ông ta thường vừa cười vừa nói như vậy. Khi Chisato đáp “Đương nhiên là thế rồi”, ông ta còn cười nhiều hơn, “Nhưng mà em chuẩn bị tinh thần đi. Anh khỏe mạnh lắm. Sẽ không chết bất đắc kỳ tử đâu.”

Yoshiro quả thực khỏe mạnh hơn cô tưởng. Ông ta có vẻ sẽ sống lâu. Nhưng Chisato không tính sai. Dù có khỏe mạnh đến đâu, ông ta cũng không sống tới trăm tuổi được. Cùng lắm chỉ sống được hai mươi năm nữa thôi. Chỉ cần đợi chừng đó, mọi tài sản sẽ thuộc về cô. Như vậy là đủ rồi. Đương nhiên nếu ông ta chết sớm thì không còn gì tuyệt hơn. Thực tế cô đã thử tìm hiểu xem có cách nào ra tay êm thấm được không. Cô cũng từng hứng thú với web ngầm. Dù cô chưa từng truy cập thử bao giờ…

Đang lơ đãng nghĩ như thế, cô chợt cảm thấy không khí ở hội trường đám tang đột nhiên thay đổi. Ánh mắt mọi người xung quanh đều đổ về phía trước bệ thờ. Chisato cũng nhìn về hướng đó.

Một gã đàn ông mảnh khảnh đang đứng đó. Tóc dài tới vai, cặp má hõm lởm chởm râu, cằm nhọn. Trong khoảnh khắc, Chisato cùng lúc nghĩ tới tượng Chúa Jesus và quỷ đói.

Sau khi chằm chằm nhìn di ảnh trên bệ thờ một lúc, gã bắt đầu thắp hương. Trong khi gã làm việc đó, xung quanh không ai nói một lời.

Thắp hương xong, gã bước về phía Chisato. Chisato cúi đầu, nói cảm ơn gã đã tới viếng.

Khi cô dứt lời, người đàn ông thầm thì điều gì đó. Vì không nghe thấy nên Chisato ngẩng mặt lên. “Gì cơ ạ?”

“Là không may ư?” Gã thong thả nói bằng một giọng không ngữ điệu. “Việc hít phải khí sulfur hydro có đơn giản là không may không nhỉ?”

Câu nói có âm hưởng ghê rợn như vọng lên từ đáy địa ngục. Chisato cảm thấy sống lưng ớn lạnh, chỉ trả lời “Vâng.” Trong đầu cô không nảy ra từ nào khác.

“Thế à. Thế thì tội nghiệp anh ấy.” Gã cúi chào một cái rồi đi mất. Bóng lưng gã như vương vất yêu khí, suốt một lúc Chisato không thể rời mắt khỏi bóng lưng ấy.

Sau đêm thức canh, họ chuyển sang một phòng khác. Ở đó có chuẩn bị sẵn đồ ăn. Nhưng đương nhiên chủ tang là Chisato không đụng đũa, cô chỉ chăm chú đi quanh chào hỏi những người liên quan. Gọi là chào hỏi, nhưng quá nửa số đó là người cô gặp lần đầu. Murayama, người

đã làm việc dưới quyền Yoshiro trong nhiều năm, đảm nhận việc giới thiệu. Murayama là một người đàn ông nhỏ con đã quá năm mươi, vì nét mặt giống mèo nên nhìn có vẻ gian manh. Nhưng thực chất anh là người nhút nhát và cần mẫn, Yoshiro từng nói vậy.

Tuy nói là những người trong giới làm phim, nhưng có rất nhiều loại người. Không chỉ có nhà sản xuất, biên kịch, diễn viên, còn rất nhiều nghệ sĩ nữa. Ví của Chisato phồng lên vì số danh thiếp cô nhận được.

"Vất vả cho cô rồi. Tôi nghĩ giờ tạm ổn rồi đấy." Murayama vừa lấy khăn tay lau trán vừa nói.

Chisato nhìn quanh hội trường lần nữa. "Có vẻ người đó không đến nhỉ."

"Người đó là ai cơ?"

"Người tóc dài và gầy ấy ạ. Cái người mà phong thái có chút kỳ lạ ấy…"

Như thể lập tức hiểu ra, Murayama gật đầu. "Cô nói anh Amakasu hả."

"Amakasu?"

"Là đạo diễn điện ảnh. Cô không biết à? Tên anh ta viết thế này này."

Murayama dùng ngón tay viết tên chữ Hán của Amakasu trong lòng bàn tay mình.

"Amakasu Saisei ư?"

"Đúng thế, đúng thế. Vậy là cô có biết."

"Em chỉ nghe tên thôi ạ. Vì trước đây chồng em hay kể về anh ấy lắm. Những chuyện kiểu như anh ấy là một người rất tài giỏi ấy."

Amakasu Saisei không phải thiên tài thông thường. Gã là một con quỷ của ngành điện ảnh. Để quay được những cảnh bản thân tâm đắc, thứ gì gã cũng có thể hy sinh. Gã không mảy may bận tâm tới mạng sống của diễn viên. Thế nên tác phẩm của gã có hồn. Không có ai giống như gã. Trên khắp thế giới này, không ở đâu có người như gã cả, Yoshiro đã từng nói vậy.

"Anh ta là kiểu thiên tài mà người ta thường nói tới. Chỉ có điều, mấy năm gần đây anh ta không quay phim nữa. Lâu rồi anh ta không xuất hiện trước công chúng. Đã khá lâu tôi chưa gặp nên lần này có chút kinh ngạc. Trước đây phong thái của anh ta không như vậy."

"Đã có chuyện gì xảy ra ạ?"

Murayama nhăn mặt.

“Gia đình anh ấy gặp chuyện bất hạnh. Vợ và con anh ấy mất trong một vụ tai nạn. hơn nữa vụ tai nạn ấy…” Nói tới đó, Murayama chợt bặm môi lại. “Xin lỗi. Giờ cô đang đau khổ vì chồng vừa qua đời, phải nghe chuyện không may của người khác chắc khó chịu lắm.”

“Dạ không, không có chuyện đó đâu ạ.”

“Tôi sẽ không nói chuyện đó nữa. Tóm lại, anh Mizuki đánh giá cao anh Amakasu. Mấy bữa trước anh ấy còn nói sắp tới sẽ nhờ ‘con quỷ đó’ quay phim cho mình. Khi tôi hỏi ‘con quỷ đó’ là ai, anh ấy đáp là anh Amakasu Saisei. Chắc hai người họ đã liên lạc trao đổi với nhau. Có lẽ vì thế mà anh ta tới đây phúng viếng.”

Chisato gật đầu, định kể lại câu nói của Amakasu cho Murayama, nhưng cuối cùng lại thôi. Vì cô chợt nghĩ, lời thì thầm rợn người ấy sẽ dẫn tới việc giải trừ phong ấn, thả ra một thứ quỷ ma gì đó.

5

Thú vui lớn của Takeo khi đợi ở sảnh viện nghiên cứu là đọc báo giấy. Gần đây, ngay cả anh cũng không mua báo đọc nữa, hầu hết các bài báo anh đều đọc trên mạng. Nhưng báo giấy quả nhiên vẫn có phong vị riêng. Ví dụ, dù là bài báo anh không định đọc, nhưng tình cờ nó nằm ngay cạnh bài báo anh đang đọc, vì thế anh sẽ lướt mắt qua. Nếu đó là một bài báo ấn tượng, anh sẽ thấy vui vẻ như mình vừa được hời món gì đó.

Ngày hôm đó anh cũng tìm thấy một bài báo như thế. Đó là bài báo về một khách tới nghỉ ở suối nước nóng Akakuma, nơi nổi tiếng với suối nước bí mật, khi đi dạo đã trúng độc khí sulfur hydro và bỏ mạng. Tội nghiệp, anh nghĩ. Anh ta tới đó để nghỉ ngơi thư giãn, vậy mà cuối cùng lại mất mạng.

Từ khi anh bắt đầu làm vệ sĩ cho Uhara Madoka, đã bảy tháng trôi qua. Những sự việc kỳ bí vây quanh Madoka đôi khi lại xảy ra, nhưng không có chuyện nào gây nguy hiểm cho cô cả. Takeo luôn mang theo mình dùi cui điện, nhưng thật may anh chưa khi nào phải dùng tới nó.

“Em đã nói là sẽ liên lạc thường xuyên mà. Tại sao như thế vẫn không được?”

“Vấn đề không phải chuyện đó. Chính em cũng hiểu mà.”

Madoka và Kirimiya Rei hiện ra từ phía cuối hành lang, vừa đi vừa tranh luận. Vì hiếm khi thấy cảnh đó giữa họ nên Takeo lúng túng.

“Cô ra ngoài ư?” Nhỏm dậy từ chiếc ghế, Takeo hỏi.

Madoka nhìn anh, định nói gì đó, nhưng khi liếc thấy tờ báo trên bàn, cô lượm nó lên. Cô mở rộng tờ báo, vừa đứng vừa bắt đầu đọc. Từ vị trí của Takeo, không thể thấy cô đang đọc bài báo nào.

Takeo nhìn Kirimiya Rei. Cô nghiêng đầu, nhún vai.

Madoka gấp tờ báo, đặt lại lên bàn.

“Hôm nay cô muốn đi đâu?” Takeo hỏi lại.

Madoka không trả lời, quay về phía Kirimiya Rei. “Dù nói thế nào chị cũng không chấp nhận phải không?”

“Vì đó là quy tắc.”

“Thế ư. Em hiểu rồi.” Madoka nói với Takeo bằng vẻ mặt đầy bất

mãn: “Tôi không đi đâu cả”, đoạn quay gót đi khỏi.

Kirimiya Rei khoanh tay nhìn theo bóng lưng cô gái. “Cô ấy nói muốn ra ngoài một mình.”

“Ra là vậy.”

“Thỉnh thoảng cô ấy lại nói những điều như thế, nên tôi đoán lần này cũng vậy thôi.” Kirimiya Rei cúi người, mở tờ báo trên bàn. “Sao tự nhiên cô ấy lại đọc báo nhỉ?”

Takeo cũng không hiểu nên lặng im.

“Mà thôi. Chắc cũng chỉ là cái thói quen thất thường như mọi khi của cô ấy. Chúng ta không cần để ý nữa.” Sau khi nói và gật đầu với anh, Kirimiya Rei cũng đi vào phía trong hành lang.

Chỉ còn một mình, Takeo ngồi xuống ghế, lại bắt đầu đọc báo.

Từ sau hôm đó, Takeo cảm thấy có một sự thay đổi tinh tế ở thái độ của Madoka. Bình thường cô cũng không phải người nhiều lời, nhưng giờ đây cô càng ít nói hơn. Khi ngồi trong xe đang chạy, cô chìm vào yên lặng, chỉ đăm đắm ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ. Nét mặt luôn sầm sì, cô không còn cười nữa. Cứ như vậy mấy tuần liền.

Chuyện xảy ra không lâu sau khi đón năm mới. Madoka lại nói muốn về thăm bà ngoại. Nghe thấy thế, Takeo có chút ngán ngẩm. Vì tuy gần đây trời lạnh liên miên, nhưng hôm đó từ sáng đã lạnh khác thường. Theo dự báo thời tiết, có thể sẽ có tuyết nhỏ. Nếu được, anh chẳng muốn ra ngoài chút nào.

Như thường lệ, họ xuất phát trên chiếc xe do Kirimiya Rei lái. Như đã tính tới cái lạnh, Madoka chuẩn bị đồ chống rét cẩn thận hơn hẳn mọi khi. Đã vậy cô còn đeo một chiếc ba lô khổng lồ nữa. Anh tò mò không hiểu cô nhét những gì vào đó, nhưng đương nhiên anh không hỏi.

Sau khi xuất phát khoảng hai mươi phút, tuyết bắt đầu rơi đúng như dự báo. Thế nhưng sau đó thời tiết biến chuyển, khác xa bản tin dự báo. Tuyết không bay lất phất mà rơi rất mau xuống đường. Chớp mắt hàng cây ven đường đã phủ tuyết trắng xóa.

“Tuyết lớn quá, không sao chứ em?” Kirimiya Rei nhìn kính trong xe. Cô đang hỏi Madoka.

“Vâng, không sao.” Madoka trả lời như vậy, nhưng Takeo chịu không hiểu nổi ý nghĩa của đoạn hội thoại này.

Sau đó tuyết vẫn không có dấu hiệu ngừng rơi. Xung quanh trắng xóa, tầm nhìn cũng kém hơn. Takeo nghĩ, nếu chạy tiếp thế này hẳn sẽ nguy hiểm, và không ngoài dự đoán của anh, ngay trước mặt họ vừa

xảy ra một vụ tai nạn. Một chiếc xe định đỗ lại tại ngã tư nhưng bị trượt bánh, lăn vào làn đường ngược chiều. Nó đâm thẳng một chiếc xe tải phía đối diện. Tốc độ cả hai xe đều không lớn nên không gây ra tai nạn nghiêm trọng, nhưng suýt chút nữa chiếc xe của Kirimiya Rei cũng bị cuốn vào. Vì khi Kirimiya Rei nhấn chân phanh, anh có cảm giác người mình trượt hẳn sang ngang.

Những chiếc xe xung quanh cũng lần lượt dừng lại, tạo nên một đám đông rối loạn. Kirimiya Rei định khởi động máy đi tiếp. Nhưng bánh xe bị trượt, không thể tiến về phía trước được. Cô gõ gõ vào bánh lái với vẻ sốt ruột. “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Hiếm khi thấy cô cao giọng như vậy. Câu nói ấy như hướng tới Madoka.

“Có vẻ chị gặp rắc rối rồi.” Madoka nói. Giọng vô cùng lạnh lẽo.

“Em nói như thể đây là chuyện của người khác ấy nhỉ.”

“Thì là chuyện của người khác mà.”

Trước câu nói ấy, Takeo bất giác ngoảnh lại.

“Tạm biệt.” Sau khi buông lời chào, Madoka mở cửa sau, bước xuống khỏi xe.

“Ơ?” Khoảnh khắc đó anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao cô lại xuống xe ở nơi thế này chứ?

“Thôi chết!” Kirimiya Rei nói. “Đuổi theo mau. Nhanh lên!”

Takeo tháo dây an toàn, vội vàng bước ra ngoài. Anh đảo mắt thật nhanh bốn phía. Mọi vật trắng xóa, tuyết vẫn rơi dày đặc. Nhiều xe buộc phải dừng lại, tiếng còi xe và tiếng quát tháo inh ỏi.

Anh nhìn thấy ba lô của Madoka. Anh gọi tên cô.

Cô dừng bước, ngoảnh lại. Takeo cố chạy, nhưng gót giày bị trượt, anh không thể chạy nhanh được. Khi đó Madoka đi về phía anh.

“Xin lỗi nhé.” Cô nói. “Có một nơi mà bằng giá nào tôi cũng phải một mình tới đó.”

“Đó là nơi nào?”

Madoka mỉm cười. “Họ không nói với chú sao? Chú không được phép hỏi tôi câu gì cả.”

Thấy Takeo im lặng, cô nói tạm biệt rồi quay người đi. Đoạn cô chạy chầm chậm khỏi đó. Anh cố đuổi theo. Nhưng lúc đó anh lại bị trượt chân. Hai tay anh chống trên mặt đất đầy tuyết, đầu gối gập hẳn lại.

Takeo dõi mắt theo bóng Madoka. Những bước chân của cô nhẹ bẫng. Nhìn kỹ, có thứ gì đó được gắn vào đôi giày của cô. Có vẻ là đế đinh chống trượt. Nghĩa là cô đã dự đoán trước được trận mưa tuyết

lớn này ư?

Hóa ra nhiệm vụ của mình không phải làm vệ sĩ cho Madoka, mà là giám sát để cô gái này không chạy trốn - nhìn theo bóng dáng đang khuất dần, Takeo nghĩ.

6

Vừa đi qua cửa soát vé tự động, ông nhìn thấy ngay người mình cần gặp. Anh ta mặc chiếc áo bông màu xanh lá, đầu đội mũ bịt kín vành tai. Hiện trường lạnh đến thế sao, Aoe Shusuke lo lắng nghĩ. Từ lần trước ông tới đây đã vài tuần trôi qua. Giờ đã chính thức sang đông, ngày hôm qua các tỉnh ven Tokyo cũng đón tuyết lớn.

“Chào giáo sư. Giáo sư vất vả rồi!” Isobe ép hai tay vào hông, cúi chào một cách lễ phép quá mức. Anh đeo cặp kính dày cộp, răng cửa hơi hô. Lần đầu gặp ông đã nghĩ anh ta có ngoại hình giống hệt hình tượng người Nhật được vẽ biếm họa trong tranh Âu Mỹ.

“Cảm ơn anh. Xin lỗi vì đã khiến anh mất công tới đón.”

Trước câu nói của Aoe, Isobe tròn mắt, xua xua tay thật mạnh:

“Dạ không, để giáo sư đích thân từ Tokyo đến đây, chính chúng tôi mới phải xin lỗi chứ ạ.”

“Có gì đâu, đây cũng là một phần công việc mà.”

“Cảm ơn giáo sư vì đã nói như vậy.”

Trước nhà ga có nhiều cửa hàng. Nhưng cửa cuốn của các cửa hàng hầu hết đều đóng kín. Ông nghe nói cách nơi đây một quãng có một trung tâm mua sắm lớn vừa được dựng lên, người dân địa phương đã dần chuyển qua mua sắm ở đó. Tình hình các khu phố ở địa phương nơi nào cũng na ná nhau như thế.

Isobe đậu chiếc xe bán tải truyền động bốn bánh trong bãi đậu xe. Aoe leo lên hàng ghế sau.

“Sau đó mọi chuyện thế nào?” Xe chạy được một lúc, Aoe hỏi. “Trong cuộc điện thoại lần trước, chúng ta kết luận là nó không có tính quy luật, như trước nay vẫn thế.”

Trên ghế lái, Isobe lắc đầu, mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Vẫn vậy thôi ạ. Tôi nghĩ khi xem dữ liệu giáo sư sẽ hiểu, mỗi ngày lại một khác. Mọi người đều đau đầu vì không hiểu nổi tại sao lại như vậy.”

“Cũng không thể cấm ra vào trên toàn bộ khu vực được nhỉ.”

“Vâng, đúng như giáo sư nói. Nếu làm vậy, làng của chúng tôi coi như chấm hết. Mọi nguồn thu sẽ biến mất.” Giọng của Isobe chất chứa

cảm giác đau buồn.

Aoe thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe nhanh chóng rời khỏi khu phố, chạy giữa khung cảnh điền viên. Chẳng mấy nữa xe sẽ leo lên đường núi. Từ đây tới nơi cần đến còn khoảng bốn mươi phút nữa.

Cuộc gọi từ trụ sở Sở cảnh sát tỉnh D tới viện nghiên cứu của Aoe diễn ra từ cuối năm ngoái. Họ nhờ ông giúp sức điều tra.

Aoe rất bối rối. Điều tra, nghĩa là đã có vụ án nào đó xảy ra. Nhưng ông không nghĩ mình giúp được gì. Aoe chỉ là một học giả đơn thuần.

Nhưng đối phương lại nói không phải một vụ án, mà khả năng cao là một tai nạn, vì thế họ cần ông kiểm chứng giúp họ.

Chuyện đó xảy ra tại làng suối nước nóng Akakuma nằm giữa núi của tỉnh D. Một khách du lịch tới nghỉ trọ trong làng đã đột quỵ trong lúc tham quan quả núi gần đó rồi qua đời luôn. Nghe nói ông ta được xem là bị trúng độc khí độc núi lửa, nhưng chuyện này xưa nay chưa từng xảy ra, họ muốn ông điều tra làm rõ nguyên nhân giúp họ.

Hóa ra là vậy, ông vỡ lẽ. Vài năm trước, một chuyện tương tự đã xảy ra tại một vùng suối nước nóng khác. Khí sulfur hydro tích tụ trong một hang rỗng hình thành dưới lớp tuyết, một gia đình nọ vô tình giẫm trúng và bị trúng độc chết. Khi đó, Aoe đã cộng tác điều tra hiện trường. Vì trước đó ông từng điều tra tình hình phát sinh khí sulfur hydro ở vùng đó. Cảnh sát tỉnh D hẳn cho rằng bi kịch lần này cũng giống như tai nạn đó nên đã nhờ tới ông. Chuyên môn của Aoe là địa hóa học. Ông chủ yếu dạy sinh viên môn hóa học phân tích môi trường.

Bản thân Aoe cũng thấy hứng thú nên đồng ý giúp cảnh sát tỉnh. Ngay sau ngày nhận được điện thoại, ông đã tới hiện trường.

Hiện trường cách khu nhà nghỉ du lịch khoảng vài trăm mét. Ông đi lên con đường dẫn tới đỉnh núi, giữa chừng rẽ vào một đường mòn nhỏ. Không lâu sau ông tới được con suối, nghe nói người đàn ông đã gặp nạn ngay cạnh đó.

Người phát hiện là người đi cùng, đồng thời là vợ ông ta. Rời khỏi nhà nghỉ, hai người cùng tới chỗ đó, nhưng nhận ra mình để quên pin máy ảnh tại nhà nghỉ, người vợ đã một mình quay về lấy. Sau khi lấy được pin và quay lại, người vợ thấy chồng đã ngã ra bất tỉnh ở đó.

Khi nhân viên cấp cứu vội chạy tới, nghe nói quanh hiện trường phảng phất mùi khí sulfur hydro. Nhưng ở những nơi có suối nước nóng, đây không phải là chuyện hiếm hoi. Vì khí núi lửa thoát ra khỏi các lỗ hổng trên mặt đất.

Khí núi lửa đa phần là hơi nước, chỉ chứa vài phần trăm khí sulfur

hydro có độc. Nhưng thông thường nó sẽ phát tán ra không khí, nên không thể đạt tới nồng độ gây ra chết người. Thực tế, khi nhân viên cứu thương đo nồng độ khí sulfur hydro tại hiện trường vài lần, chỉ số chỉ khoảng 0,001%. Nồng độ này chỉ vừa đủ để gây kích ứng lên mắt thôi.

Sulfur hydro nặng hơn không khí, dễ đọng lại trong những vết lõm trên mặt đất. Khu vực quanh con suối ở hiện trường quả có thấp hơn vùng xung quanh, có khả năng khí sulfur hydro đọng lại do trạng thái lặng gió kéo dài một thời gian nhất định. Và tình cờ nạn nhân có mặt ở đó. Trường hợp nồng độ khí sulfur hydro cao, chỉ cần mười giây là nạn nhân mất ý thức. Nếu cứ tiếp tục hít khí đó, không lâu sau sẽ chết.

Aoe ở lại địa phương trong một tuần, hợp tác với cảnh sát và đơn vị cứu thương của địa phương để điều tra. Thế nhưng trong thời gian đó, dữ liệu đã không được thu thập đầy đủ. Vì thế ông quyết định sau khi thu thập dữ liệu trong vòng một tháng, họ sẽ thảo luận về đối sách chính thức. Người chịu trách nhiệm thu thập dữ liệu chính là Isobe. Anh làm ở ban bảo vệ môi trường của tỉnh, là người phụ trách khu vực làng nước nóng Akakuma.

Sau khoảng hai mươi phút leo lên con đường núi ngoằn ngoèo, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một ngôi làng nhỏ.

Giữa dãy nhà làm ta liên tưởng tới những bộ phim dã sử, có một tòa nhà bê tông vuông vức. Phòng họp, đồng thời là nơi nghiên cứu giải pháp cho sự cố được đặt ở đây.

Ông xuống khỏi ô tô, bước vào hội trường. Bàn họp đặt giữa phòng, những chiếc ghế sắt gấp nằm quanh. Xung quanh ngổn ngộn các thùng các tông đầy ắp tài liệu giấy tờ.

“Xin lỗi giáo sư, chỗ này bừa bộn quá.” Vừa nói Isobe vừa đặt một tập tài liệu dày cộm lên bàn. “Đây là dữ liệu đo được cho tới ngày hôm nay.”

“Cho tôi xem một chút.” Aoe ngồi xuống ghế, mở tập tài liệu.

Bên trong có nhiều tập giấy ghi dài được gấp lại. Trên giấy vẽ những đường gấp khúc mảnh màu hồng đào. Có tất cả năm tập giấy ghi. Chúng ghi lại nồng độ khí sulfur hydro suốt hai tư giờ tại năm điểm, bao gồm nơi xảy ra sự cố.

Isobe đặt tách trà pha trong xuyến trước Aoe. “Giáo sư thấy thế nào?”

Aoe vừa nhìn tập giấy ghi vừa nhấp trà.

“Có những lúc nồng độ vượt quá 0,002%. Tại điểm A và điểm D.”

Nhưng đó cũng không phải những chỉ số quá cao. Nồng độ sulfur hydro có thể gây ra nhiễm độc cấp tính là khoảng 0,07% cơ.

“Vâng. Nhưng đó không phải là X, hiện trường vụ tai nạn. Tại hiện trường chưa lần nào vượt quá 0,001% cả. Vả lại dù là điểm A hay điểm D thì cũng chỉ có một lần, sau đó đều là ngưỡng thấp cả. Quãng thời gian vượt quá 0,002% cũng chưa tới ba mươi giây, sau đó lập tức tụt xuống ngưỡng an toàn.”

“Nghĩa là vào ngày giờ đó, ngẫu nhiên nồng độ ở điểm X tăng cao đột ngột nhỉ.”

“Vâng, đúng vậy. Thế nên mới rắc rối. Chúng ta có thể cấm ra vào khu vực đó, nhưng rồi mọi người sẽ nghi ngại cả những khu vực khác nữa.” Isobe chau mày.

“Nhìn bản ghi này có thể thấy chỉ số từ sau Tết tới giờ giảm thấp rất nhiều. Có chuyện gì đã xảy ra ư?”

“À, đó là do tuyết. Tuyết rơi một đợt lớn ở khu đó.”

“Ra vậy. Nghĩa là miệng thoát khí núi lửa bị tuyết lấp kín.”

“Vâng. Vì thế những dữ liệu sau đó không đáng tin cậy lắm.”

Aoe bất giác nhăn mặt. Vậy là để kết luận được, phải chờ tới khi tuyết tan đi hay sao. Nhưng vùng phát sinh khí độc núi lửa có nhiệt độ đất cao, tuyết sẽ tan nhanh. Khi nghĩ tới nguy cơ đám khí độc nằm dưới tuyết nhất loạt thoát ra ngoài, quả nhiên cần phải tính cách giải quyết ngay từ giờ.

“Anh có thể cho tôi tới xem hiện trường thêm một lần nữa được không?”

“Đương nhiên là được ạ. Để tôi dẫn giáo sư đi.”

Một lần nữa Isobe lại lái xe chở Aoe hướng về hiện trường. Để chắc ăn, họ quyết định mang theo bình thở ôxy, mặt nạ chống độc, và chiếc máy đo nồng độ cầm tay.

Họ dừng xe ở lối vào đường lên núi, bắt đầu đi bộ từ đó. Ở lối vào có chăng dây thừng, một tấm biển cấm vào được dựng lên.

Vừa nhìn chỉ số trên máy đo nồng độ, họ vừa đi trên con đường tuyết phủ dẫn lên núi. Chỉ số hầu như luôn ở mức 0. Aoe hít thở bằng mũi, nhưng không thấy mùi lưu huỳnh.

Đi được một lúc, họ thấy ven đường có đặt hai cọc tiêu hình chóp màu đỏ. Có vẻ chúng được dùng để chỉ nhánh đường dẫn tới hiện

trường vụ tai nạn. Trên nền tuyết có vết chân người.

Đi theo Isobe, Aoe cũng bước vào nhánh đường nhỏ. Lượng tuyết tích lại không dày lắm, nhưng đi lại vẫn khó.

Lần trước khi được đưa tới đây, điều đầu tiên làm ông thấy nghi hoặc là lý do vợ chồng nạn nhân đặt chân tới nơi này. Nghe nói vợ của nạn nhân đã trả lời rằng "Chồng tôi bị nhầm đường." Họ rời nhà nghỉ để đi xem một thác nước nào đó, nhưng không thấy thác nước, người chồng đi theo cảm giác của mình và lạc vào con đường mòn này. Nhưng thời điểm nhận ra quên pin máy ảnh, họ vẫn không hề nghĩ rằng mình đã đi nhầm đường, vẫn tin phía trước mặt sẽ là thác nước họ muốn tới.

Những sự ngẫu nhiên bất hạnh chồng chéo nhau, và bi kịch đã xảy ra.

Chẳng mấy chốc hai người tới hiện trường. Chiếc thùng nhựa lớn được đặt ở độ cao cách mặt đất khoảng một mét. Bên trong có máy đo nồng độ và máy nhập dữ liệu đo. Chúng được bố trí ở đây sau vụ tai nạn.

Aoe nhìn chiếc máy đo nồng độ cầm tay. Quả nhiên vẫn ở mức 0.

Ông ngẩng mặt, nhìn xung quanh. Do có tuyết, phong cảnh nơi đây đã biến đổi hoàn toàn so với khi ông tới một tháng trước. Nhưng không phải mặt đất thay đổi, dòng suối chảy gần đó cũng không bị tuyết vùi.

Nơi này men theo con suối, thấp hơn xung quanh. Trong môn trượt ván tuyết có một loại hình thi đấu gọi là trượt ván lòng máng, địa hình nơi đây giống hệt nơi thi đấu môn đó. Vì thế có khả năng luồng khí sulfur hydro phát sinh ở nơi nào đó đã bị gió thổi tới đây. Nhưng vấn đề là thời gian nó lưu lại ở đây. Vì địa hình nơi đây gió dễ thổi thông qua, nên dù khí sulfur hydro có được thổi tới, thì ngay sau đó cũng sẽ bị thổi bay.

Khả năng duy nhất là khí độc được đưa tới bởi một cơn gió cực nhẹ, nhưng hướng gió thay đổi, tình cờ khí lưu lại nơi này. Và nạn nhân đã ở đây lúc đó.

"Nghe nói thời điểm xảy ra tai nạn, khí hậu vùng này rất ổn định phải không?"

"Vâng. Tiết trời khi đó khá yên bình." Isobe đáp.

Aoe phát ra một tiếng rên khẽ, tay vỗ vỗ đầu. "Khó hiểu thật."

"Không hiểu chuyện gì đã diễn ra nữa."

"Cuộc họp bàn giải pháp là mười một giờ trưa mai anh nhỉ?"

"Vâng. Nó sẽ được tổ chức tại trụ sở. Chúng tôi định khoanh vùng

những khu vực cần cấm vào…" Ánh mắt Isobe như đang dò hỏi.

Trong cuộc họp ngày mai, Aoe sẽ phải đóng góp ý kiến với tư cách một chuyên gia.

"Trước mắt chúng ta về trụ sở thôi. Tôi sẽ suy nghĩ trong lúc xem lại các điểm phát sinh khí độc núi lửa."

"Vâng."

Hai người rời hiện trường bằng chính con đường họ tới. Khi trở ra tới đường leo núi, họ nhìn thấy một bóng người. "Ủa, ai thế nhỉ." Isobe thì thầm.

Khi tới gần, có vẻ đó là một phụ nữ trẻ. Cô mặc một chiếc áo rét có mũ, đầu đội mũ len hồng. Cô không làm gì cả, trông như chỉ đang ngắm cảnh sắc xung quanh.

"Chắc là khách trọ của nhà nghỉ nào đó." Aoe nói.

"Có lẽ là vậy. Này, cô gái ơi." Isobe gọi.

Cô gái quay về phía hai người. Nhưng cô không có vẻ gì là ngạc nhiên hay sợ hãi, trông rất điềm nhiên.

Cô trẻ hơn họ tưởng. Có lẽ cô mới mười mấy. Nét mặt cô có vẻ nghiêm nghị.

"Cháu đang làm gì vậy? Nơi này không được đặt chân vào. Cháu không thấy biển cấm à?"

Cô gái không hề dao động, chỉ nhìn Isobe rồi tới Aoe với biểu cảm lạnh lùng, cuối cùng đưa mắt về phía sau họ.

"Vụ tai nạn xảy ra ở phía trước ư?" Cô gái hỏi bằng một giọng có lẫn âm mũi.

Bị bất ngờ, Isobe trả lời chậm mất một nhịp.

"Nếu đã biết về vụ tai nạn, chắc cháu hiểu tại sao khu này bị cấm vào rồi chứ. Thôi, mau ra khỏi đây đi, mau mau." Isobe xua xua tay.

Nét mặt cô gái như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cô không nói gì thêm, quay lưng xuống núi. Nhìn theo bóng lưng cô gái, Aoe bất giác lẩm bẩm, "Không biết cô bé là ai."

"Bí hiểm thật." Isobe cũng tỏ ra đăm chiêu.

"Biết về vụ tai nạn và cất công đến tận đây chứng tỏ cô bé không đơn thuần là một kẻ hiếu kỳ. Biết đâu lại là gia quyến của người đã khuất."

"À, cũng có thể là thế. Nhưng nếu là như vậy mà cô bé thẳng thắn nói ra, thì chúng ta đã đối đãi phù hợp hơn. Như dẫn tới hiện trường chẳng hạn."

“Có thể có lý do nào đó. Anh Isobe gặp vợ của nạn nhân rồi nhỉ. Còn những người khác trong gia đình thì sao?”

“Tôi chưa gặp.” Isobe lắc đầu. “Tôi mới gặp vợ nạn nhân. Tôi kể với giáo sư chưa nhỉ, cô ấy trẻ và đẹp lắm.”

“Tôi có nghe trước đây rồi. Họ nói có lẽ cô ấy là vợ kế.”

“Vì nạn nhân sáu mươi sáu tuổi rồi mà. Nhưng cô vợ thì nhìn thế nào cũng chưa tới ba mươi. Tôi không tin đây là cuộc hôn nhân đầu của nạn nhân.” Sau khi nói vậy, như thể nhận ra điều gì, Isobe vỗ tay bộp một cái. “Cô bé vừa rồi không chừng là con gái của người vợ đầu cũng nên.”

“À, đúng là có thể tính tới điều đó thật.”

“Nếu là như vậy thì tội nghiệp quá. Hẳn là cô bé muốn nhìn thấy nơi bố mình qua đời lắm.”

“Anh đừng để ý nhiều. Còn chưa chắc cô bé là con gái nạn nhân mà.”

“Ha ha, vâng, cũng phải.”

Isobe bắt đầu đi, nên Aoe cũng tiếp bước. Ông nghĩ chẳng mấy chốc họ sẽ đuổi kịp cô gái lúc nãy, nhưng xuống tới lối vào đường leo núi cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

“Không thấy cô bé lúc nãy đâu giáo sư nhỉ.” Dường như cùng chung suy nghĩ với ông, Isobe nói.

“Có thể cô bé đi cùng ai đó. Có lẽ người đó đang đợi trong ô tô.”

“À, ra vậy. Hẳn là như vậy rồi.” Isobe mở khóa xe.

Sau khi trèo lên xe, Aoe nhìn lối vào đường leo núi. Đường thẳng, nhưng xung quanh bị cây cối vây kín. Nếu muốn ẩn mình chắc không tốn sức lắm.

Ông tưởng tượng cảnh cô bé nín thở ẩn mình vào tán cây chờ ông và Isobe đi qua. Nhưng rồi ông không nghĩ thêm nữa. Dù sự thực có như vậy, thì hẳn cô bé cũng có lý do riêng. Vả lại, hiện tại, nơi đây không còn nguy hiểm tới mức cần cấm vào nữa.

Sau khi kiểm tra lại một vài dữ liệu tại phòng họp, Aoe phô tô chúng, rồi thảo luận với Isobe về trình tự cuộc họp ngày mai. Sau đó, chia tay Isobe, Aoe một mình đi về nhà nghỉ đêm đó. Ông đặt phòng tại “Nhà nghỉ Tiên Sơn”, nơi nạn nhân từng nghỉ lại. Trong khu này đó là nhà nghỉ lớn nhất. Lần điều tra trước ông cũng sử dụng nhà nghỉ này.

Khi Aoe đi tới trước nhà nghỉ, ông thấy một nhân viên nam quen mặt đang quét dọn trước cửa. Có vẻ cũng nhận ra ông, anh cúi chào: "Ôi, chào quý khách. Mừng quý khách tới nhà nghỉ của chúng tôi." Anh còn mở cửa kéo, nói vọng vào bên trong: "Bà chủ ơi, ông Aoe tới rồi."

Khi Aoe vào tới nhà nghỉ, bà chủ chạy ra với nụ cười tươi tắn. "Chào mừng quý khách."

"Lại phải làm phiền chị rồi. Lần này tôi chỉ ở đây một đêm thôi."

"Anh hẳn là bận rộn lắm. Vất vả cho anh rồi." Bà chủ vòng qua sau quầy tiếp tân, đưa ra phiếu nghỉ trọ.

Trong lúc đến gần quầy tiếp tân, Aoe vô tình nhìn sang ngang, rồi dừng chân. Đó là vì, trên chiếc xô-pha đối diện với ti-vi, cô gái ông gặp lúc nãy đang ngồi. Cô cầm một chiếc điện thoại thông minh.

Cô gái nhìn Aoe, rồi đứng dậy vẻ không thoải mái. Cô nhanh chân bước lên cầu thang bên cạnh.

"Có chuyện gì ư?" Bà chủ hỏi.

"Không có… cô gái trẻ kia đang nghỉ trọ tại đây ạ?"

"Vâng. Cô ấy vừa tới hôm nay."

"Cô ấy chắc đi cùng ai đó nhỉ. Gia đình chẳng hạn."

Nghe vậy, bà chủ nhà nghỉ lắc đầu.

"Cô ấy tới một mình thôi. Cô ấy nói mình là sinh viên, đang đi du lịch một mình."

"Thế ư…"

Nếu là sinh viên đại học thì chắc là năm nhất, năm hai. Trông cô bé không lớn hơn hai mươi tuổi. Dù thế nào, nếu suy đoán từ cách nói của bà chủ, thì cô bé không phải người nhà của nạn nhân.

"Bạn của cô ấy trước đây cũng từng nghỉ lại ở đây đấy."

"Bạn ư?"

"Một cậu thanh niên trẻ. Cô ấy cho tôi xem ảnh, hỏi có phải cậu ấy từng nghỉ trọ ở nhà nghỉ này không. Tôi còn nhớ mặt cậu ta, nên trả lời rằng quả thực cậu ấy đã từng nghỉ lại. Khi tôi hỏi đó là người quen của cô à, thì cô ấy đáp là bạn của cô ấy."

Hừm, Aoe khịt mũi, với lấy chiếc bút bi. Vừa điền tên tuổi vào tấm phiếu nghỉ trọ, ông vừa nói với bà chủ: "Nhưng mà, thật khâm phục chị quá. Chị nhớ mặt mọi vị khách đã từng tới đây nghỉ trọ cơ à?"

"Không phải đâu. Làm sao tôi nhớ hết được chứ." Bà chủ xua tay. "Sở dĩ tôi nhớ mặt cậu thanh niên ấy, là vì có một chuyện về cậu ta khiến tôi lưu tâm."

“Là chuyện gì ạ?”

“Tuần tiếp theo sau khi cậu ta ở trọ nhà tôi, tôi lại nhìn thấy cậu ấy ở gần con đường leo núi.”

“Hả? Nghĩa là cậu ta tới đây hai tuần liên tiếp à?”

“Vâng. Nhưng lần đó có vẻ cậu ta ở trọ tại một nhà nghỉ khác. Hơn nữa, ngay sau ngày tôi trông thấy cậu ta, vụ tai nạn đó đã xảy ra.”

“Vụ tai nạn khí sulfur hydro ấy ạ?”

“Vâng.” Với vẻ mặt thần bí, bà chủ gật đầu. “Vì có chuyện như thế nên tôi mới có ấn tượng về người khách đó.”

“Ra là vậy.”

Nếu có chuyện đó thì đúng là để lại ấn tượng thật, Aoe đồng tình nghĩ.

Ngày hôm sau ông dậy lúc tám giờ, rồi ra sảnh ăn sáng. So với lần trước tới đây, khách nghỉ trọ có vẻ đông hơn. Lần trước là ngay sau khi vụ tai nạn được đưa tin, nghe nói khách trọ liên tiếp hủy đặt phòng. Từ đó tới nay cũng được một thời gian rồi, có lẽ vì thế mà khách trọ đã trở lại.

Khi Aoe sắp dùng bữa xong, cô gái đó xuất hiện. Cô mặc quần jean và áo nỉ. Có lẽ vì không trang điểm, nên trông cô còn trẻ hơn cả hôm qua.

Cô ngồi chếch trước mặt Aoe. Trong khoảnh khắc, ánh mắt hai người giao nhau, nhưng Aoe lập tức nhìn sang hướng khác.

Sau bữa ăn, ông làm ấm mình trong bồn tắm nước nóng lớn rồi trở về phòng. Trên bàn toàn tài liệu. Hôm qua ông đã chăm chú đọc tài liệu đến khuya, nhưng rốt cuộc không nảy ra ý nào hay. Trong cuộc họp hôm nay, ông chỉ có thể đưa ra những ý kiến vô thưởng vô phạt. Khuôn mặt thiểu não của Isobe hiện ra trong đầu ông.

Tới mười giờ sáng, ông chuẩn bị rồi ra khỏi phòng. Khi thanh toán trả phòng ở quầy thủ tục tầng một, cô gái đó lại xuất hiện. Cô đeo ba lô, có lẽ định đi đâu đó. Sau khi ngồi xuống đúng chiếc ghế xô-pha mình đã ngồi hôm qua, cô đặt điện thoại lên bàn, hướng mắt về màn hình ti-vi. Cô không nhìn về phía Aoe.

Một nhóm ba người có vẻ là đôi vợ chồng mang theo con nhỏ ngồi ở một chiếc xô-pha khác. Cậu bé có lẽ còn chưa lên tiểu học. Tay phải bé cầm một chai nước.

Bà chủ đưa cho ông hóa đơn nghỉ trọ. Aoe rút thẻ tín dụng từ ví ra, đặt lên quầy. Lúc đó, ông nghe bên cạnh có tiếng kêu "Á" vang lên. Khi quay qua nhìn, ông thấy người phụ nữ có vẻ là mẹ đứa bé đang nhấc chai nhựa lên. Nước trong chai lênh láng trên bàn. Có vẻ cậu bé đã làm đổ chai nước.

Aoe nhìn cô gái. Cô gạt chiếc điện thoại đang đặt trên bàn sang bên, cách chỗ cũ chừng hai mươi xen-ti-mét. Trông cô không có vẻ gì hoảng hốt cả.

Nước loang rộng trên mặt bàn. Nước chảy cả về phía cô gái đang ngồi. Nhưng cô vẫn tiếp tục xem ti-vi với vẻ mặt thản nhiên. Aoe bồn chồn nghĩ, cứ để như vậy không phải chiếc điện thoại sẽ bị ướt mất sao.

Nhưng điện thoại của cô gái không sao. Vì dòng nước chảy tới gần sát chiếc điện thoại rồi dừng lại. Nếu lúc trước nó không được chuyển chỗ thì hẳn đã ướt nhẹp rồi.

"Xin lỗi em nhé." Người phụ nữ có vẻ là mẹ đứa bé vừa xin lỗi vừa bắt đầu lấy giấy ăn lau khô bàn. Cô nhân viên phục vụ nhà nghỉ cũng vội mang khăn tới lau giúp. Có lẽ nghĩ để đó sẽ vướng người khác lau dọn, nên cô gái đến lúc đó mới nhấc chiếc điện thoại lên.

"Giáo sư ơi." Bà chủ gọi ông. Trên bàn đặt hóa đơn thẻ.

"À, xin lỗi chị." Aoe vội vàng ký tên lên đó.

Nhìn đồng hồ, đã mười giờ mười lăm. Từ giờ tới khi cuộc họp bắt đầu lúc mười một giờ, ông hãy còn chút thời gian rảnh rỗi. Vậy ông sẽ đến sớm một chút và bàn với Isobe lần cuối trước buổi họp.

Chào bà chủ xong, ông ra khỏi nhà nghỉ. Trên đường đi tới trụ sở, đầu ông toàn nghĩ về cô gái đó.

7

Mới đầu năm mà ở vùng quản lý của phòng cảnh sát Azabu Kita nơi Nakaoka công tác đã xảy ra một vụ việc phiền phức.

Một cô gái đã bị đâm trên đường ở khu Nishi Azabu, gần chung cư mà cô sống. Dựa vào thông tin của nhân chứng, lệnh truy nã được phát ra trên toàn khu vực phụ cận, không lâu sau một gã thanh niên đã bị bắt. Cô gái không bị nguy hiểm tới tính mạng, đầu óc cũng tỉnh táo.

Thủ phạm từng có mối quan hệ tình cảm với nạn nhân. Cảnh sát cho rằng, vì bị cô gái đề nghị chia tay nên gã đã tức giận dẫn tới hành vi hung bạo.

Vấn đề ở chỗ, khoảng hai tháng trước nạn nhân đã trình báo với phòng cảnh sát Azabu Kita rằng cô có cảm giác các bưu phẩm của mình bị xem trộm. Sau khi từ chối qua lại với gã thanh niên, cô đã chuyển nhà hai lần, nhưng ở căn nhà trước đó cũng xảy ra chuyện tương tự, ngay sau khi cô chuyển nhà, gã đã mò tới tận phòng cô. Có lẽ sau khi theo dõi, tìm được chung cư nơi cô ở, gã đã xem bưu phẩm để tìm thông tin số phòng, cô gái suy luận như vậy.

Người thụ lý lúc đó là một trợ lý thanh tra đảm nhiệm các vụ bám đuôi của ban an toàn cộng đồng. Anh ta đã gọi điện cho gã thanh niên để hỏi về sự việc. Gã thừa nhận việc xem trộm bưu phẩm tại nơi ở cũ của cô gái, nhưng nói gã không biết gì về nơi ở hiện nay của cô và phủ nhận việc bám theo cô. Viên trợ lý thanh tra không cảm thấy sự dối trá trong thái độ của gã, bèn kết luận rằng vụ việc lần này là do cô gái tự hoang tưởng, nên đã không làm gì cả.

Rồi vụ án xảy ra. Gã thanh niên đã nói dối, và viên cảnh sát không nhìn ra được lời nói dối ấy. Giờ dù bị chỉ trích là có mắt không tròng thì cũng chẳng oán trách ai được.

Buổi sáng sau ngày Tokyo có tuyết lớn, Nakaoka và đồng nghiệp đã phải nghe bài giáo huấn của giám đốc sở cảnh sát. “Trường hợp người dân có chuyện bàn bạc với các anh, dù chuyện đó nghe có vẻ nhỏ nhặt tới đâu, các anh cũng không được phép coi thường, giải quyết được tới đâu phải cố gắng giải quyết hết sức tới đó. Để lấy lại niềm tin của người dân vào cảnh sát thì chỉ còn cách đó thôi.”

“Tội nghiệp, nghe nói viên trợ lý thanh tra đó đã bị điều đi nơi khác

rồi đấy.” Viên cảnh sát đàn em ngồi cạnh Nakaoka nói.

“Thế à.”

“Vì ngày nay đối phó với những kẻ bám đuôi là công việc chủ yếu của ban an toàn cộng đồng, sánh ngang với việc phòng chống bạo hành gia đình mà. Một khi đánh mất niềm tin sẽ cần nhiều công sức để vãn hồi lắm. Nhưng tôi nghĩ anh ấy còn may đấy. Nếu nạn nhân tử vong, không biết chuyện sẽ ra sao. Nếu anh ấy bị gia đình nạn nhân khởi kiện thì cũng chẳng có gì lạ.”

“Cậu nói phải.”

“Dù rằng nếu là người nhà nạn nhân, thì có thắng ở phiên tòa chắc cũng không vui vẻ gì.”

Lời nói của cậu ta đã chọc trúng vào nỗi niềm vướng mắc trong lòng Nakaoka gần đây.

Đó là chuyện suối nước nóng Akakuma. Mizuki Miyoshi đã đón nhận tai nạn đó như thế hào?

Lòng còn lưỡng lự, nhưng anh vẫn nhấc điện thoại lên gọi. Mizuki Miyoshi không có điện thoại di động. Chắc chắn cuộc gọi sẽ kết nối tới số điện thoại cố định trong phòng.

Nhưng cuộc gọi không được kết nối. Điều làm anh kinh ngạc là lời thông báo của nhà mạng, rằng số anh vừa gọi hiện không được sử dụng. Số điện thoại này anh đã lưu, nên không thể có chuyện bấm nhầm số được. Nhưng anh vẫn lôi bức thư ra, thử gọi lại vào số viết trên đó.

Kết quả vẫn vậy. Cuộc gọi vẫn không thực hiện được.

Vì thế anh tìm số điện thoại đại diện của nhà dưỡng lão và gọi thử. Ngay lập tức có người nhấc máy.

Nakaoka chỉ xưng tên mình, nói muốn được nói chuyện với Mizuki Miyoshi.

“Bà Mizuki ư? Ôi…” Người phụ nữ có vẻ đã đứng tuổi dường như đang bối rối.

“Có chuyện gì ạ?”

“Vâng, chuyện đó…” hơi ngập ngừng một chút, chị nói tiếp. “Bà Mizuki đã qua đời khoảng một tuần trước rồi anh ạ.”

Sau khi đi qua cửa chính nhà dưỡng lão, ngay bên trái có quầy tiếp tân của văn phòng quản lý. Một phụ nữ mặt tròn trịa đứng đó, nên

Nakaoka tới gần và xưng danh.

“À, anh là người lúc nãy hả.” Người phụ nữ gật đầu. Bảng tên trên ngực chị đề chữ “Komori”. Là người nghe điện thoại lúc nãy.

“Chị có thể dẫn đường cho tôi không ạ?”

Trước đề nghị của Nakaoka, chị đáp nhỏ “Vâng”, rồi bước ra khỏi quầy tiếp tân. Nakaoka đã nhờ chị cho xem phòng của bà Mizuki Miyoshi.

“Tôi thực sự đã rất ngạc nhiên.” Sánh vai Komori đi trên hành lang, Nakaoka nói. “Không thể ngờ bà ấy lại tự sát.”

“Vâng. Tôi đến làm việc ở đây đã lâu, từng biết một số người ngã bất tỉnh trong phòng và qua đời luôn, nhưng chuyện thế này là trường hợp đầu tiên.”

“Chuyện treo cổ tự vẫn ư?”

“Vâng.” Komori gật đầu. “Chết như vậy quả thật không tốt chút nào.”

Qua cuộc nói chuyện trên điện thoại, Nakaoka biết lúc phát hiện thi thể Komori cũng ở đó. Nakaoka hiểu vẻ ngoài của một xác chết do treo cổ khủng khiếp ra sao. Có lẽ Komori đang nghĩ giá mà chị chưa từng nhìn thấy cảnh đó.

Giống như Mizuki Miyoshi từng nói, đó là một phòng đơn thoải mái và sạch sẽ. Bên cạnh là hành lang có lắp đặt bồn rửa tay, cuối hành lang là phòng ở. Đồ đạc trong phòng như giường chiếu vẫn được giữ nguyên.

Komori mở cánh cửa kéo cỡ lớn. Trước mặt họ là phòng vệ sinh, bên trong có toa lét và buồng tắm.

“Ở đây có lắp máy cảm ứng.” Chị chỉ tay lên trần phòng vệ sinh. “Khi một người đi qua chỗ này, tín hiệu sẽ được ghi lại trên máy chủ ở văn phòng quản lý. Dù người trong phòng không đi ra ngoài mà trên mười tiếng không có tín hiệu thì sẽ coi như có thể đã xảy ra chuyện bất thường, và một người sẽ tới phòng đó để xem tình hình.”

“Bà Mizuki cũng được phát hiện ra theo cách đó đúng không chị?”

Komori gật đầu, tới gần tủ quần áo. Mở cánh cửa gấp ra, chị đặt tay lên phần trên tủ.

“Bà ấy buộc dây và treo cổ mình ở đây.”

“Ra là vậy…”

Mizuki Miyoshi có thân hình nhỏ bé. Chắc hẳn cơ thể bà cũng nhẹ. Bà hoàn toàn có khả năng làm như thế.

“Có di thư không ạ?”

“Có.” Komori chỉ chiếc bàn nhỏ. “Bà ấy đã để nó trên kia.”

“Chị đọc nó rồi chứ?”

“Vâng… Bà ấy viết rằng bà ấy đã chán cuộc sống này rồi.”

Cảm giác như có gì đó rất nặng đang chìm xuống đáy bao tử Nakaoka.

“Cảnh sát đã nói gì hả chị? Ví dụ như có điểm nào đáng ngờ chẳng hạn.”

Chị khẽ lắc đầu.

“Họ nói chắc chắn đây là một vụ tự sát. Vì có di thư, và động cơ của bà ấy cũng dễ dàng đoán được. Anh biết chuyện con trai bà ấy đã qua đời chứ?”

“Vâng, tôi biết.”

“Bà Mizuki có vẻ rất sốc, bà ấy trầm uất một thời gian dài. Tới nỗi người ngoài chúng tôi nhìn cũng thấy đau xót. Mọi người đều lo chuyện này khiến cơ thể bà ấy yếu đi, nhưng không ai ngờ bà ấy lại tự sát. Chúng tôi thật bất cẩn.”

“Bà Mizuki nói gì về cái chết của con trai bà ấy hả chị?”

Trước câu hỏi của Nakaoka, vẻ mặt Komori như thể vừa đưa vào miệng thứ gì đắng ngắt. Có vẻ chị lưỡng lự không muốn nói ra những gì mình nghĩ.

“Bất kể điều gì cũng được. Tôi sẽ không ghi lại thành biên bản đâu, nên chị cứ nói thẳng mọi chuyện cho tôi biết.”

Sau khi hít một hơi thật sâu, Komori nhìn thẳng khuôn mặt Nakaoka.

“Bà ấy nói với tôi rằng con trai bà ấy bị giết. Ngoài tôi ra còn vài nhân viên khác cũng nghe thấy như vậy.”

Tim Nakaoka đập thình thịch.

“Tôi đã nói với bà ấy rằng không thể có chuyện đó được. Trên báo cũng nói đó là một vụ tai nạn. Nhưng hình như bà Mizuki không thể chấp nhận điều đó. Bà ấy nói mình đã tốn công nhờ cậy tới cảnh sát, vậy mà vẫn để cô ả đó ra tay thành công.”

“Cô ả đó là ai vậy?”

“Đương nhiên là…”

Khi Nakaoka hỏi, họ nghe thấy tiếng động từ phía cửa vào. Komori nhìn về hướng đó, gương mặt đột nhiên đông cứng lại.

“A… chào chị.”

Có tiếng bước chân đi trên hành lang, rồi lát sau một cô gái bước vào phòng. Cô ta mặc một chiếc váy liền màu đen, tay cầm chiếc áo khoác lông màu xám. Có lẽ cô ta chừng trên hai mươi lăm. Nét mặt đậm chất Nhật Bản, lớp trang điểm cũng không dày, nhưng thân thể như được bao quanh bởi một thứ ánh sáng ma mị. Nakaoka ngay lập tức hiểu đây chính là cô con dâu mà bà Mizuki Miyoshi nói tới. Anh nghe bà Mizuki Miyoshi kể tên cô ta là Chisato.

Họ không nghe thấy tiếng mở cửa. Cô ta đã ở đó từ khi nào vậy nhỉ.

"Anh này là…?" Cô hướng đôi mắt dài sắc lẹm về phía Nakaoka.

"À, ờ…" Komori lắp bắp vì không biết nên giải thích thế nào. Nakaoka nhanh chóng rút tấm danh thiếp ra. "Tôi là cảnh sát ở phòng cảnh sát Azabu Kita thuộc Sở cảnh sát Tokyo. Tôi tên là Nakaoka. Xin lỗi cho hỏi, chị có phải là vợ anh Mizuki Yoshiro không?"

Cô nhận danh thiếp, nhìn thoáng qua, không cất nó vào túi xách mà trả lại anh. Cô ta không cần danh thiếp của cảnh sát ư. "Tôi hiểu rồi, nhưng sao cảnh sát các anh lại tới nơi này làm gì?"

Nakaoka nhận lại danh thiếp của mình, nhét vào trong túi.

"Hồi còn sống, bà Mizuki Miyoshi có trao đổi với chúng tôi một chuyện."

"Trao đổi ư? Nội dung như thế nào ạ?"

"Chuyện đó tôi không thể tiết lộ. Tuy bà ấy đã mất, nhưng chúng tôi có nghĩa vụ bảo vệ đời tư của bà ấy."

Mizuki Chisato khẽ hất chiếc mũi cao.

"Thế ư. Nếu thế thì đành vậy. Tôi sẽ không hỏi nữa."

"Xin lỗi, tôi đi được chưa ạ? Tôi còn nhiều việc cần phải làm lắm…" Komori hướng ánh mắt dò hỏi về phía Nakaoka.

"Vâng. Cảm ơn chị. Tôi cũng chuẩn bị về thôi."

"Vậy tôi xin phép." Komori nói, đoạn bước đi như chạy trốn khỏi căn phòng.

Nakaoka chuyển ánh mắt sang Chisato. "Hôm nay chị tới đây có việc gì ư?"

Đang treo dở chiếc áo khoác lông lên mắc, Chisato quay đầu lại. "Anh đang thẩm vấn tôi ư?"

"Không dám." Nakaoka xua xua tay. "Tôi chỉ hỏi thử vậy thôi. Chị không cần trả lời cũng được."

Khóe miệng Chisato đột nhiên dãn ra.

"Không phải tôi muốn giấu giếm gì. Tôi tới để xử lý đồ đạc ở đây. Vì

chúng tôi đã ký kết là nếu người nhà mất, chúng tôi sẽ dọn phòng sạch sẽ trong một khoảng thời gian nhất định."

"Ra là vậy. Hồi trước tôi có nghe bà Mizuki Miyoshi nói, rằng hệ thống ở đây quy định khi vào ở phải đóng trước mười sáu năm tiền phòng. Trường hợp không ở hết mười sáu năm thì số tiền đó sẽ ra sao?"

"Đương nhiên tiền sẽ được hoàn trả ứng với số năm tháng còn lại, nhưng sao anh hỏi vậy?"

"À không, tôi chỉ chợt nghĩ nếu vậy thì số tiền quả không hề nhỏ thôi. Ôi, tôi hỏi vô duyên quá. Chị đừng để ý. Lần này quả thực vất vả cho chị rồi." Nakaoka áp hai tay bên sườn, cúi đầu rồi nói tiếp: "Chuyện của chồng chị qua chưa lâu mà đã tới chuyện này, xin chân thành chia buồn cùng chị." Đoạn anh lại cúi đầu thật thấp lần nữa.

Chisato đáp lại với gương mặt không chút cảm xúc như mặt nạ kịch Nô, ngữ điệu đều đều không lên không xuống: "Cảm ơn anh đã quan tâm tới chúng tôi."

Nakaoka tới gần ban công. Cửa sổ nhìn xuống sông Tama.

"Góc nhìn thật tuyệt. Phòng ở đẹp, dịch vụ của trung tâm thì đầy đủ. Bà Miyoshi hẳn đã có những ngày tháng rất hạnh phúc." Anh ngoảnh lại nhìn Chisato. "Cho tới khi con trai bà gặp phải chuyện đó."

"Vâng, có lẽ là như vậy." Chisato đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng. "Cả trong mơ tôi cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Sức mạnh của thiên nhiên thật đáng sợ. Mỗi khi tới khu suối nước nóng anh cảnh sát cũng nên cẩn thận đấy."

"Tôi sẽ thật cẩn thận." Nakaoka gật đầu, hướng ánh mắt về phía chiếc bàn thờ nhỏ bên cạnh. Ông lão trong bức di ảnh có lẽ là chồng của bà Mizuki Miyoshi. Những chiếc bánh bao hạt dẻ được bày trước di ảnh đã khô quắt lại.

"Anh cảnh sát ơi." Chisato gọi. "Anh có còn việc gì không? Tôi muốn bắt tay vào công việc bây giờ."

"Tự chị dọn dẹp phòng ư?"

"Tôi sẽ nhờ công ty dịch vụ làm giúp, có chuyện gì sao ạ?"

"À không, không có gì. Vậy tôi xin phép." Nakaoka nhìn bàn thờ lần nữa. Có lẽ chẳng mấy chốc bàn thờ này cũng sẽ bị dỡ bỏ.

Nakaoka đi giày xong, đặt tay vào tay nắm cửa rồi, Chisato lại gọi anh. Nakaoka quay đầu lại.

"Xin anh hãy cứ điều tra cho đến khi thật hài lòng nhé." Chisato nở nụ cười lạ lùng. Đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo. "Nếu cảnh sát đã

điều tra kỹ lưỡng mà vẫn không tìm thấy gì, thì những lời ong tiếng ve cũng sẽ sớm lắng xuống thôi.”

Hẳn là cô ta đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa mình và Komori, Nakaoka thầm nghĩ.

“Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Chisato nở nụ cười tràn đầy tự tin, khẽ gật đầu.

8

Sau khi ra khỏi tòa nhà, viên cảnh sát đi về hướng nhà ga. Nhìn theo bóng lưng anh từ cửa sổ, Chisato lấy điện thoại di động trong túi, gọi tới số có tên "Kimura".

Cuộc gọi lập tức được kết nối, giọng nói u ám mọi khi vang lên. "Anh nghe đây."

"Cảnh sát đã tới chỗ mẹ chồng em." Chisato không xưng tên mà nói vào chuyện chính luôn. "Tới khu nhà dưỡng lão mà mẹ chồng em từng ở. Anh ta là Nakaoka, thuộc phòng cảnh sát Azabu Kita."

"Dừng lại." Kimura nói. "Bây giờ em đang ở phòng của mẹ chồng em à?"

"Vâng."

"Nếu thế thì hãy mau rời khỏi đó. Đến một chỗ khác."

"Tại sao?"

"Cứ nghe theo lời anh đi."

Dù không hiểu lý do nhưng Chisato vẫn rời phòng, tay giữ nguyên điện thoại. Tại sảnh ra thang máy có đặt một ghế xô-pha, cô ngồi xuống đó. "Em ra khỏi phòng rồi."

"Em có nhận thứ gì từ tay cảnh sát đó không? Quà bánh chẳng hạn."

"Anh ta có đưa em danh thiếp nhưng em trả lại rồi."

"Ừ, thế thì tốt. Ngày nay người ta có thể nhét con chip theo dõi vào cả trong giấy mà."

"Rốt cuộc là thế nào? Sao em lại phải ra khỏi phòng?"

"Vì rất có khả năng anh ta đã cài máy nghe trộm ở đó."

"À…"

Đúng như vậy thật. Tay cảnh sát tuy ở cùng Komori, nhưng không thể chắc chắn rằng anh ta đã không có cơ hội ở một mình.

"Ừm, thế tay cảnh sát đó nói gì?" Kimura hỏi. Ngữ điệu câu hỏi không có dấu hiệu anh ta đang dao động.

"Anh ta có vẻ nghi ngờ em. Mẹ chồng em hình như đã trao đổi gì đó với anh ta. Rằng cô con dâu trẻ của bà sẽ giết con trai bà mất."

"Ồ, thế à. Thế thì sao? Em lo gì?"

“Em không lo gì cả, chỉ là gọi thông báo cho anh thôi.”

“Hừ,” cô nghe thấy tiếng phì mũi.

“Chúng ta đều biết rõ sẽ bị mọi người nghi ngờ. Cả việc cảnh sát có thể sẽ ra tay điều tra nữa. Nhưng em không cần hoảng hốt, không cần sợ hãi gì cả. Anh nói có sai không?”

Chisato vẫn áp điện thoại trên tai, lắc lắc đầu. “Không, anh nói không sai.”

“Đó. Vì em đâu có làm gì lạ. Em chỉ làm những việc bình thường. Em tới suối nước nóng cùng người chồng hơn em nhiều tuổi, đi bộ lên núi tìm thác nước nổi tiếng. Em đã mắc lỗi là để quên pin máy ảnh ở nhà nghỉ, nhưng đó không phải một chuyện đáng trách. Dù tay thanh tra Sở cảnh sát Azabu Kita đó có đánh hơi quanh em thế nào cũng sẽ không tìm thấy gì hết. Chỉ như tìm một thứ không tồn tại trên đời thôi.”

“Em hiểu điều đó. Nên em chỉ thông báo cho anh thôi mà.”

“Nếu bị nghe trộm, cuộc gọi thông báo của em có thể sẽ trở thành thứ lấy mạng chúng ta đấy. Em mà không cẩn thận hơn thì sẽ rắc rối lắm.”

“Em xin lỗi. Từ nay em sẽ chú ý.”

“Nhưng mà em gọi đúng lúc lắm. Anh cũng đang định gọi cho em. Anh nghĩ đã tới lúc thực hiện bước tiếp theo rồi.”

“… Ngày thực hiện đã được quyết định rồi hả anh?”

“Gần như vậy. Địa điểm cũng đã được chọn. Việc của em chỉ là dẫn dụ một người tới nơi đó thôi. Trình tự thì như hôm trước anh đã nói. Không có vấn đề gì chứ?”

“Vâng, được ạ.”

“Khi ngày giờ được quyết định hẳn, anh sẽ gọi cho em. Nhưng khi em ở cùng người khác thì nhất định phải từ chối cuộc gọi đấy.”

“Em nhớ rồi.”

“Ngoài ra, em phải để ý xem có bị theo dõi không. Có thể em sẽ bị cảnh sát theo đuôi một thời gian. Nếu em để lộ sơ hở, kế hoạch của anh cũng sẽ sụp đổ mất.”

“Chuyện đó em hiểu. Anh yên tâm. Em cũng không muốn đánh mất những thứ mà khó khăn lắm em mới có được đâu.”

“Ừ, cũng phải. Vậy nhé.”

“Em chờ điện thoại của anh.” Chisato ngắt máy, nhét điện thoại trở lại túi. Lòng bàn tay cô đổ mồ hôi. Lần nào nói chuyện với anh ta cô cũng căng thẳng.

Mình đã bắt tay với ác ma rồi ư? Đột nhiên cô nghĩ vậy.

9

"… Như trên Royer đã chỉ ra rằng trong thời kỳ nồng độ CO_2 thấp hơn 500 ppm*, thềm băng trải rộng khắp thế giới, ngược lại ông cũng kết luận rằng trong thời kỳ mà người ta đo được nồng độ CO_2 cao hơn 1000 ppm, toàn Trái đất sẽ nóng lên. Với phương pháp của ngành địa hóa học, có nhiều nghiên cứu khác nữa về hiệu ứng nhà kính của nồng độ CO_2 và mối quan hệ giữa nó với khí hậu. Tiêu biểu là giả thuyết Quả cầu tuyết trái đất về liên đại Hiển Sinh bảy trăm triệu năm trước, sự kiện đột ngột nóng lên khoảng năm mươi lăm triệu năm trước, giả thuyết Raymo về mối liên quan giữa sự nguội đi của Trái đất từ bốn mươi triệu năm trước và sự hình thành của dãy núi Himalaya. Tuy nhiên, giả thuyết nào cũng gây nhiều tranh cãi, nhiều luận văn tán thành và phản đối vẫn được công bố tới tận ngày nay, hiện tại vẫn chưa có câu trả lời. Ở bài giảng tiếp theo, để tìm hiểu về những sự kiện và giải thích cho chúng trên phương diện địa hóa học, tôi sẽ thuyết trình về giả thuyết Quả cầu tuyết trái đất và giả thuyết Raymo.

Ppm: phần triệu. 500 ppm = 0,05%

"Buổi học hôm nay kết thúc ở đây." Aoe nói, cúi chào trên bục giảng, rồi bước về phía cửa ra. Phòng học bậc thang với sức chứa hơn hai trăm người, nhưng số lượng sinh viên tới nghe giảng chỉ hai mươi mấy. Môn khoa học môi trường Trái đất mỗi năm càng thêm ảm đạm. Ông không rõ lý do. Có thể đơn giản vì ảnh hưởng của việc tỷ lệ sinh giảm chăng.

Khi ông về tới phòng, trên bàn có đặt một tờ giấy nhắn. Nét chữ ngay ngắn thể hiện tính cách nghiêm túc của Okunishi Tetsuko, viết rằng: "Thầy có khách. Khách đợi thầy ở phòng nghiên cứu." Tấm danh thiếp đặt bên cạnh đề tên Nakaoka Yuji, nhưng khi nhìn thấy nơi công tác của anh ta, ông giật mình. Vì nơi ấy là Ban hình sự Sở cảnh sát Azabu Kita.

Ông không đoán ra điều gì, nhưng làm gì có ai bình tĩnh được khi biết có cảnh sát đến tìm mình chứ. Lại còn là ban hình sự. Ông lo lắng không hiểu rốt cuộc anh ta tìm mình vì việc gì. Nếu là ban giao thông thì có vài lần ông đã làm việc với họ rồi.

Aoe lôi tài liệu bài giảng ra để trên bàn rồi rời khỏi phòng. Phòng nghiên cứu ở ngay bên cạnh. Ông mở cửa mà không gõ.

Bàn được xếp hướng về phía tường, vài sinh viên và nghiên cứu sinh đang nhìn màn hình máy tính. Vì thường xuyên có người ra vào nên dù cửa bị mở ra cũng không ai phản ứng. Dẫu người bước vào là giáo sư cũng vậy.

Okunishi Tetsuko đeo kính gọng đen, đang viết gì đó tại chiếc bàn họp đặt giữa phòng. Cả cô cũng không liếc nhìn ông. Chỉ có một người lạ mặt ngồi ở hướng đối diện đứng lên khi nhìn thấy ông.

“Ông là giáo sư Aoe ạ?”

“Vâng. Ừm…” ông nhìn tấm danh thiếp cầm trên tay. “Anh là Nakaoka ư?”

“Vâng. Xin lỗi vì tôi đã đường đột tới trong lúc giáo sư bận rộn thế này.”

Nakaoka trông mới ngoài ba mươi lăm. Thân hình anh chắc nịch như vận động viên thể thao, trên gương mặt rám nắng có vẻ nhạy bén của một thanh tra cảnh sát. Chiếc áo vest anh mặc không phải là hàng cao cấp lắm, nhưng anh cũng chăm chút cho nó vừa đủ.

Có vẻ anh ta đến không phải vì nghi ngờ mình, Aoe nghĩ. Bên cạnh Nakaoka đặt một túi giấy chắc là quà biếu.

“Chúng ta tới phòng của tôi đi. Ngay bên cạnh đây thôi.”

“Giáo sư không phiền chứ? Cảm ơn ông.” Nakaoka đáp bằng giọng vui vẻ, nhấc túi giấy và chiếc cặp tài liệu lên.

Sau khi về tới phòng, Nakaoka tự giới thiệu mình lần nữa. Chiếc túi giấy anh ta đưa cho ông lúc đó nặng trịch. Nghe Nakaoka nói thì đó có vẻ là một chai vang.

“Vì tôi nghe nói giáo sư rất sành về rượu vang nên mạo muội mang tới.”

“Chưa tới mức sành đâu anh… Nhưng anh nghe ai nói vậy?”

“Tôi nghe từ anh Isobe. Cái anh ở suối nước nóng Akakuma ấy.”

“À, vụ đó ư.”

Aoe bối rối. Buổi họp bàn đối sách vừa diễn ra tuần trước.

Nakaoka lấy cuốn sổ tay từ cặp ra.

“Giáo sư đảm nhận việc điều tra tai nạn đó đúng không ạ. Vì muốn hỏi giáo sư vài điều nên tôi đã mạn phép tới đây. Xin lỗi vì đã làm phiền lúc giáo sư bận rộn, nhưng giáo sư có thể cho tôi hỏi chuyện một lúc không ạ?”

“Chuyện đó thì không vấn đề gì, nhưng mà…” Aoe nhìn xuống tấm danh thiếp. “Tại sao cảnh sát Azabu lại quan tâm tới sự cố ấy vậy?”

“Vì nhà của anh Mizuki ở Azabu.” Nakaoka nhẹ nhàng trả lời.

“Mizuki là ai?”

“Là nạn nhân ạ.”

“À…”

Ông nhớ ra họ viết bằng chữ Hán của anh ta. Tên anh ta là Yoshiro thì phải.

“Tôi muốn tìm hiểu một vài điều về anh Mizuki. Có được không ạ?”

“Vâng.”

Aoe gật đầu nhưng không vui lòng lắm. Ông đâu biết gì về nạn nhân chứ.

“Điều đầu tiên tôi muốn hỏi là, có phải tai nạn đó không thể dự báo trước hay không. Hôm qua tôi tới vùng đó, khu vực cấm lai vãng đã được thiết lập. Chuyện đó là do giáo sư quyết định ư?”

“Không không!” Aoe xua xua tay. “Không phải tôi quyết định, mà chuyện đó đã được quyết định sau khi thảo luận tại trụ sở đối sách. Chúng tôi cũng đã lắng nghe ý kiến của bên cảnh sát và bên cứu thương nữa.”

Tuy rằng đó là một sản phẩm của sự thỏa hiệp, ông giấu suy nghĩ thật đó đi. Nghĩ tới cuộc họp là ông thấy lòng nặng nề. Bên cứu thương và cảnh sát có ý kiến rằng nên phong tỏa tất cả những nơi đã phát hiện thấy khí sulfur hydro, dù nồng độ thấp. Nhưng nếu làm thế thì hầu như toàn bộ diện tích làng sẽ thuộc diện phong tỏa, ngành du lịch không còn tồn tại được nữa. Nếu vậy, nên chấp nhận chỉ số ở mức nào. Tới đây lại nảy ra tranh cãi. Vì tại tất cả các điểm, các chỉ số không khi nào ổn định. Dù có tham khảo chỉ số cao nhất trong một tháng, thì có lẽ nó cũng thay đổi theo sự thay đổi của khí hậu.

Kết cục, mọi người đồng ý với ý kiến phong tỏa tất cả những nơi có nồng độ cao trong cuộc điều tra lần này, những nơi còn lại sẽ cảnh báo dân chúng hạn chế tối đa việc lai vãng tới. Nhưng tháng sau họ dự định sẽ xem xét lại chuyện đó.

“Giáo sư đã từng điều tra một vụ tương tự mấy năm trước phải không ạ? Tại vùng đất có suối nước nóng giải phóng khí sulfur hydro như thế này, có phải ít nhiều luôn có nguy cơ sẽ xảy ra những vụ tai nạn kiểu này không?”

“Đúng là như vậy. Vì thực tế đã có tai nạn rồi mà.”

“Liệu chúng ta có thể biết được nó sẽ xảy ra khi nào, tại đâu không?”

Aoe trầm ngâm nói “Không hẳn”, rồi lắc đầu. “Nếu như nó xảy ra trước khi núi lửa phun chẳng hạn, thì có lẽ những biến đổi bất thường sẽ được thể hiện trên dữ liệu. Nhưng rất khó dự đoán một vụ tai nạn với quy mô như lần này, hay nói chính xác là không thể.” Ông lựa chọn câu từ thật cẩn thận. “Chỉ có thể nói là những sự ngẫu nhiên bất hạnh đã xảy ra chồng chéo nhau. Ngay cả ở hiện trường vụ tai nạn, chỉ có ngày hôm đó nồng độ sulfur hydro mới đạt tới ngưỡng nguy hiểm, những ngày sau chưa ngày nào đạt mức như vậy. Hiện tại khu vực cấm lai vãng đã được thiết lập, nhưng chỉ là để cho chắc thôi.”

“Những sự ngẫu nhiên bất hạnh ư. Vậy xác suất để chuyện như thế xảy ra là khoảng bao nhiêu ạ?”

“Xác suất ư… Tôi nghĩ nó không phải thứ có thể quy thành một con số được, nhưng vì hơn một tháng nay nồng độ không hề tăng cao nên một năm cùng lắm không quá mấy lần như vậy. Tuy nhiên không thể nói gì nếu không thử đo trong vòng một năm. Vả lại dù nồng độ có tăng cao thì cũng chỉ theo vùng, hơn nữa chỉ diễn ra trong tích tắc, nên có thể nói xác suất để một người tình cờ đứng ở đó gần như bằng 0.”

“0… tức là việc vụ tai nạn xảy ra là một việc lạ thường đúng không?”

“Rất lạ thường. Thế nên cần phải điều tra cụ thể hơn nữa.”

Sau phút ngẫm nghĩ với nét mặt đăm chiêu, Nakaoka vươn người ra phía trước.

“Vậy, nếu đó không phải là ngẫu nhiên thì sao ạ? Có thể tính tới khả năng đó không?”

“Không phải ngẫu nhiên, nghĩa là sao?”

“Nghĩa là,” Nakaoka liếm môi, nói. “Khả năng việc này do con người can thiệp vào ạ.”

“Hả?” Aoe nhìn mặt viên thanh tra. “Con người can thiệp ư? Đằng cách nào?”

“Ví như có ai đó tạo ra khí sulfur hydro ạ. Giáo sư còn nhớ mấy năm trước nhiều vụ tự sát bằng cách này đã xảy ra chứ?”

À à, Aoe há miệng, gật gật đầu. Trước giờ ông chưa từng nghĩ tới chuyện này. “Ý anh là vậy à. Không, tôi không nghĩ có chuyện đó đâu.”

“Tại sao ạ?”

“Tại sao ư… Thế thì tôi cũng muốn hỏi anh. Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Câu trả lời không phải chính giáo sư vừa nói tới lúc nãy đó sao. Rằng xác suất xảy ra sự cố như lần này gần bằng 0. Nếu thế, ý tưởng có ai đó đã can thiệp gây nên chuyện này sẽ hợp lý hơn. Giáo sư không thấy thế ư?”

“Không, chuyện đó…” Aoe khẽ lắc đầu. “Tôi nghĩ không thể có chuyện đó được. Đúng là tôi đã nói xác suất đó gần bằng 0, nhưng tôi không nói nó bằng 0. Còn khả năng con người can thiệp gây ra chuyện đó, tôi nghĩ có thể coi là bằng 0.”

“Thế ư. Nhưng rất nhiều người đã tự sát bằng khí sulfur hydro đấy.”

“Trong phòng, đúng không? Còn nạn nhân lần này chết ở ngoài trời anh ạ.”

“Nhiều người tự sát đã chọn thực hiện trong phòng là vì họ không muốn gây tổn hại tới người khác, thêm nữa làm như thế nồng độ khí độc sẽ cao hơn. Nếu ở ngoài trời, nhưng chọn ngày lặng gió và tạo ra khí độc ngay gần đó thì không phải người ấy cũng sẽ bị nhiễm độc hay sao?”

Aoe bất giác cười khổ. Dường như bị chạm tự ái, nét mặt Nakaoka trở nên gay gắt: “Có gì buồn cười ư?”

“Không, xin lỗi anh. Không phải tôi buồn cười, là tôi cảm phục đó. Đúng là một ý tưởng độc đáo. Nghe cũng rất có lý. Nhưng thật đáng tiếc, điều đó là không thể. Anh Nakaoka có biết cách để tạo ra khí sulfur hydro không?”

“Tôi đã tìm hiểu trên mạng. Họ trộn muối tắm và bột giặt gì đó.”

“Loại muối tắm một thời thường xuyên được sử dụng nay đã ngừng sản xuất. Đó là vì có những kẻ đã lan truyền những tin đồn ngu ngốc. Nhưng chuyện đó tính sau, đúng như anh nói, về cơ bản, người ta sẽ tạo ra nó bằng cách trộn lẫn từ hai loại dung dịch trở lên. Một thứ cần thiết nữa là hộp đựng dung dịch. Coi như nạn nhân đã làm thế để tạo ra khí độc rồi tự sát. Đương nhiên ở hiện trường sẽ còn sót lại hộp đựng. Nhưng nhân viên cứu thương không nhìn thấy thứ đó.”

Nakaoka gật đầu.

“Tôi biết. Nên tôi đang nghi ngờ khả năng có kẻ đã thu dọn nó.”

“Thu dọn?” Vừa định hỏi kẻ nào sẽ làm vậy thì Aoe lập tức nghĩ ra. “Ý anh là người vợ đã thu dọn nó ư?”

“Không phải không có khả năng đúng không? Vì người đầu tiên phát hiện ra thi thể Mizuki là vợ ông ta mà. Chỉ cần vứt hộp đựng hoặc bình dung dịch rỗng ở nơi nào đó xa xa một chút thì sẽ chẳng ai nhận ra.”

“Tại sao vợ ông ta lại làm vậy? Dàn xếp một vụ tự sát thành một tai

nạn ư. Làm chuyện đó thì có lợi gì…" Nói tới đó trong đầu Aoe chợt lóe lên một ý nghĩ. "À, là vậy ư. Thế nên thanh tra cảnh sát Azabu mới ra tay điều tra đúng không. Hà, ra thế. Ừm, cảnh sát đúng là những người nghi ngờ mọi thứ nhỉ."

"Có vẻ như giáo sư đã hiểu ra điều gì rồi nhỉ." Nakaoka nói với vẻ lạnh lùng.

"Tôi hiểu rồi. Anh đang nghi ngờ việc lừa đảo chiếm tiền bảo hiểm đúng không? Tôi từng nghe ở đâu đó rằng nếu tự sát thì có thể sẽ không được nhận tiền bảo hiểm. Vì thế nên anh đang nghi ngờ cô ta dàn dựng nó thành một vụ tai nạn đúng chứ?"

Nakaoka không trả lời câu hỏi đó. Trái lại, anh thúc ép Aoe trả lời câu hỏi của mình. "Giáo sư nghĩ sao về suy luận của tôi?"

"Nếu là chuyện lừa tiền bảo hiểm thì anh nên bàn với giáo sư khoa luật ấy."

"Không phải thế, tôi đang hỏi là phương pháp mà tôi vừa nói có khả năng hay không?"

"Không thể. Tôi chỉ có thể trả lời rằng điều đó thật phi thực tế. Riêng chuyện tới gần bình chứa đang tạo ra khí sulfur hydro đã là hành vi tự sát rồi."

Nghe xong Nakaoka đưa tay phải lên cằm. "Nếu đeo mặt nạ chống độc thì sao?"

Trong khoảnh khắc, Aoe cứng họng. Nhưng có vẻ Nakaoka không nhận ra mình vừa nói một điều vô cùng táo bạo, anh vẫn đợi câu trả lời của vị học giả với nét mặt bình thản.

"Có động cơ không?" Aoe hỏi. "Động cơ tự sát của nạn nhân ấy."

Nakaoka nghiêm túc ngồi thẳng lại.

"Nhận câu trả lời từ giáo sư mãi thế này cũng ngại, nên tôi xin trả lời. Thẳng thắn mà nói, tôi không thấy Mizuki có lý do gì để tự sát. Ông ta là nhà sản xuất phim nổi tiếng đồng thời rất giàu có, đương nhiên cũng không có khoản nợ lớn nào phải trả tới mức cần phải tự sát cả."

Lần đầu tiên ông được biết nạn nhân là người trong giới điện ảnh. Đối với Aoe, ông ta là người của một thế giới khác.

"Nếu thế…"

"Vâng." Nakaoka gật đầu. "Tôi cũng cho rằng đây không phải một vụ tự sát. Nhưng tôi nghi ngờ đây không đơn thuần là một tai nạn. Thế nên tôi đang điều tra theo rất nhiều khả năng."

"Chờ đã. Nếu không phải tự sát cũng không phải tai nạn, thì…" Ông

lưỡng lự không nói ra những từ tiếp theo.

“Nạn nhân Mizuki đã bị cho uống thuốc ngủ. Nếu bị chuốc chỗ thuốc đó trước lúc ra khỏi nhà nghỉ thì khi đi dạo trên núi ông ta sẽ bị cơn buồn ngủ tấn công. Ông ta ngồi xuống để nghỉ một lát, rồi cứ thế ngủ thiếp đi. Sau đó, thủ phạm tạo ra khí sulfur hydro ngay cạnh ông ta, còn bản thân mình thì đi khỏi. Đợi một lúc đủ lâu, hung thủ đeo mặt nạ chống khí độc trở lại, thu dọn bình đựng. Khả năng này thế nào? Chúng ta không thể nói chắc rằng điều này tuyệt đối không thể xảy ra, phải vậy không?” Sau khi nói bằng ngữ điệu đều đều, Nakaoka hướng ánh mắt thách thức về phía Aoe, hỏi “Giáo sư thấy sao?”

Aoe liếm môi.

“Sở cảnh sát Tokyo coi vụ đó như một vụ giết người ư? Và thủ phạm là vợ nạn nhân? Cảnh sát địa phương hình như không hề nghĩ như vậy.”

Nakaoka mỉm cười tinh quái. “Chuyện đó sao chúng ta biết được.”

“Không phải vì anh đang nghi ngờ nên mới nói chuyện đó sao.”

“Cảnh sát là những người phải biết nghi ngờ mọi khả năng. Nhưng thôi, tôi muốn hỏi ý kiến giáo sư mà.”

Aoe lắc đầu. “Tôi nghĩ hành vi tội phạm đó không thể thực hiện được.”

“Tại sao ạ?”

“Như lúc nãy tôi đã nói, vì đó là hành vi tự sát. Cần để nạn nhân trúng độc ngoài trời, nên phải tạo ra lượng khí độc khá lớn. Đến gần một nơi như thế, dù có đeo mặt nạ chống khí độc cũng rất nguy hiểm. Cần có trang phục chống chất hóa học độc hại. Vả lại dung dịch còn thừa trong hộp chứa phải xử lý thế nào? Nếu vứt ngay ở hiện trường thì chắc chắn những nhân viên cứu thương đến sau sẽ để ý thấy.”

Trước lời giải thích của Aoe, Nakaoka gật đầu dù vẻ mặt chẳng chút hứng thú.

“Hóa ra thế. Quả là có vẻ khó thật.”

“Cảnh sát các anh đúng là cái gì cũng nghi ngờ được nhỉ.”

“Đó là công việc của chúng tôi mà.”

“Tôi không biết mình có được phép hỏi điều này không, nhưng động cơ là gì vậy? Động cơ để cô vợ giết chồng mình ấy?”

“Chuyện đó thì… Ờ…” Nakaoka bỏ lửng câu nói của mình.

“Nhắc mới nhớ, nghe nói người vợ hãy còn trẻ lắm. Nghĩa là tội ác này nhắm tới tài sản thừa kế ư?”

Nakaoka gượng cười. “Tùy giáo sư tưởng tượng.”

“Mỗi lần một người giàu có chết đi, cảnh sát các anh lại bận rộn nhỉ. Vì không thể nào dễ dàng cho qua được mà.”

“Giáo sư nói rất đúng. Tuy nhiên trong vụ án này, chúng tôi nghi ngờ không phải chỉ vì có động cơ gây án thôi đâu.”

“Ý anh là gì?”

“Cá nhân tôi có sự cố chấp của một điều tra viên mà. Mà thôi, tôi không nên nói nữa. Chuyện không liên quan tới giáo sư. Tôi sẽ theo đuổi vụ này một thời gian xem sao. Hôm nay rất cảm ơn giáo sư đã dành thời gian tiếp chuyện tôi.” Sau khi cúi chào lịch sự, Nakaoka sải bước về phía cửa.

10

Trước khi tàu dừng tại sân ga, qua cửa kính anh đã nhìn thấy bóng dáng người tới đón. Mình mặc áo rét màu xanh hải quân, đầu đội mũ len đen. Cổ quàng một chiếc khăn lớn nên không trông rõ mặt, nhưng có đeo cặp kính gọng tròn nên không thể nhầm lẫn được. Đó là dấu hiệu nhận mặt mà anh được dặn qua điện thoại.

Cửa đã mở nên Nasuno bước xuống thềm sân ga, đứng đó. Trời không lạnh như anh dự đoán. Chỉ có những cơn gió lạnh phả vào khuôn mặt nóng bừng, rất dễ chịu.

Cô gái đeo kính gọng tròn tới gần. “Anh là anh Nasuno ạ?”

“Vâng. Chào chị.”

“Chào anh. Để tôi mang hành lý giúp anh.”

“À, cảm ơn chị nhé.”

Cô gái nhận lấy chiếc túi thể thao mà Nasuno đưa ra. Cô đeo găng tay len.

“Từ đây chúng ta sẽ đi ô tô à?”

“Vâng. Tôi đậu nó ở bên dưới.”

“Có xa không?”

“Tôi nghĩ đi mất khoảng mười lăm phút.”

Họ bước xuống cầu thang của nhà ga, đi qua cửa soát vé tự động. Ra khỏi nhà ga, những vật thể trắng muốt bay lất phất. Quả là xứ Bắc có khác.

Nasuno vừa để ý từng bước chân của mình vừa đi theo cô gái đeo kính gọng tròn. Tuyết không chất đống trên đường đi bộ, nhưng rõ ràng có một số chỗ đường bị đóng băng. Nếu trượt chân ngã rồi gãy xương ở đây thì chẳng vui chút nào.

Chiếc xe đậu tại bãi đỗ là xe RV loại nhỏ. Nhìn biển số, anh biết đây là xe đi thuê.

Cô gái đeo kính gọng tròn mở khóa bằng điều khiển từ xa, rồi chui vào ghế lái. Nasuno mở cửa ghế sau, đặt mình xuống hàng ghế rộng.

Sau khi nổ máy, cô gái nói “Chúng ta xuất phát nhé”, rồi cho xe chạy.

Nasuno nhìn cảnh ngoài cửa sổ. Tuyết chất cao bên lề đường, nhưng lòng đường đã được dọn sạch. Chiếc xe này có vẻ là xe truyền động bốn bánh, hẳn cô gái sẽ không gặp vấn đề gì khi lái.

“Hôm nay bắt đầu quay từ mấy giờ thế chị?” Nasuno hỏi.

“Tôi nghĩ bắt đầu từ sáu giờ sáng nay.”

“Sáu giờ à. Thế thì vất vả nhỉ.”

Anh nhìn đồng hồ đeo tay. Mới hơn ba giờ rưỡi chiều một chút.

“Thú thực là tôi đã rất ngạc nhiên.” Nasuno nói. “Trong mơ tôi cũng không nghĩ tới có ngày anh Yoshioka lại gọi tới tôi. Đạo diễn Yoshioka cơ đấy!”

“Thế ạ.” Giọng điệu cô gái chẳng có chút cảm xúc nào. Cô ta vô cảm trước niềm vui của người khác chăng.

“Tôi biết mình đóng thay cho một người khác, nhưng không rõ tôi thế chỗ ai chị nhỉ?”

Trước câu hỏi của Nasuno, cô gái khẽ nghiêng đầu. “Tôi cũng không biết.”

“Nhưng chị biết bảng phân vai đúng chứ? Người nào có tên trên đó mà lại không tới diễn vậy?”

Với câu này cô gái cũng chỉ nghiêng đầu.

“Xin lỗi anh. Tôi không hỏi cụ thể. Tôi chỉ được dặn là tới nhà ga đón anh thôi ạ.”

“Ồ, thế à. Thế thì đúng là không biết thật.”

“Tôi xin lỗi.” vẫn hướng về phía trước, cô gái khẽ cúi đầu.

“Không sao, chị không cần xin lỗi đâu.” Nasuno thở dài, bắt tréo chân.

Hôm qua, anh nhận được điện thoại từ một người đàn ông tên Kimura. Anh ta nói đạo diễn điện ảnh Yoshioka Munetaka đang quay bộ phim mới, nhưng một diễn viên đã được phân vai đột nhiên không tham gia được nữa, rồi hỏi anh có thể tới diễn thay người đó hay không. Kimura có vẻ là trợ lý đạo diễn.

“Có một điều kiện, đó là cần phải biết trượt tuyết. Anh Nasuno này, hồi đi học anh ở trong câu lạc bộ trượt tuyết nhỉ. Thế nên tôi rất muốn nhờ tới anh.”

Theo lời Kimura, đây là một bộ phim phiêu lưu lấy bối cảnh là núi tuyết, dự định công chiếu vào cuối năm nay.

Lâu lắm rồi anh mới tham gia diễn xuất một bộ phim tử tế. Lại còn là phim chiếu Tết nữa. Thù lao diễn cũng không tệ. Dạo gần đây tiền

dần cạn, anh đang phải tính kế sinh nhai. Tuy có đơn vị quản lý, nhưng họ không có vẻ gì là sẽ tìm việc giúp anh cả. Anh có nhận việc bên ngoài mà không xin phép chắc cũng chẳng ai kêu ca gì, vì thế anh đã nhận lời luôn, không đắn đo thêm nữa.

"Chi tiết thế nào thì đợi tới khi gặp tôi sẽ nói rõ với anh. Tôi sẽ cử người tới nhà ga đón. Người đón là một cô gái đeo kính gọng tròn. Anh chỉ cần mặc bộ đồ nào có thể đi lại trên tuyết là được."

Kimura nói họ sẽ trả chi phí đi lại nên dặn anh hãy giữ lại hóa đơn tàu xe.

Không biết đây sẽ là vai diễn gì, nhưng hy vọng nhờ nó mà sự nghiệp của mình khỏi sắc lên một chút, lơ đãng hướng ánh mắt về phía trước, Nasuno nghĩ.

Rồi anh đưa mắt sang bên cạnh. Cô gái đeo kính gọng tròn vẫn đang yên lặng lái xe. Dù đã lên xe, cô vẫn không tháo mũ và khăn. Chiếc áo khoác to dày khiến người khác khó thấy được dáng vóc cô, nhưng có vẻ cô không mập. Nasuno khẽ dịch chuyển vị trí, thử dò xét gương mặt cô gái qua chiếc gương trong xe. Tuy chỉ nhìn thấy đôi mắt sau lớp kính, nhưng có thể đoán nhan sắc của cô không hề tầm thường.

Mắt anh chạm mắt cô gái trong gương. "Có chuyện gì thế ạ?" Cô gái hỏi.

Nasuno đáp không có gì, đoạn sửa lại dáng ngồi.

Chiếc xe lăn bánh vào một con đường nhỏ tự lúc nào. Bên phải có một dãy phố. Có vẻ là dãy phố của khu suối nước nóng.

Cô gái tạt vào vệ đường rồi dừng lại. "Anh có thể xuống ở đây được không?"

"Ở đây ư?"

Nasuno bước xuống xe. Không khí nơi đây lạnh hơn hẳn ở ga. Anh vội quàng lên người chiếc áo phao khi nãy cởi trên xe.

Xung quanh không có bất kỳ thứ gì. Con đường nằm giữa hai hàng cây phủ tuyết.

Cô gái lôi điện thoại ra, gọi cho ai đó.

"Chào anh. Em đã dẫn anh Nasuno tới… Chúng em đang ở lối vào… Anh đợi em chút. Anh Nasuno này, đôi giày của anh có đi trên tuyết được không?"

"Được. Tôi mang nó vì mục đích này mà." Nasuno nhấc bàn chân phải mang giày đi tuyết lên cho cô xem.

"Có vẻ không có vấn đề gì ạ… Ồ thế ạ?… Vậy thì em sẽ mang xe về.

Hẹn gặp lại anh sau.” Cô gái nhét điện thoại vào túi, đoạn quay qua hỏi Nasuno: “Một nhân viên khác sẽ tới, anh đi cùng người đó giúp tôi được không ạ?”

“Đi cùng à? Tôi ở đây đợi anh ta là được đúng không?”

“Không. Anh đi gặp anh ấy theo con đường kia nhé.” Vừa nói, cô gái vừa chỉ tay vào một nhánh đường nhỏ.

Ở đó có một biển hiệu ghi: *Lối vào đường đi bộ (tới làng suối nước nóng)*.

“Giữa đường có một băng ghế màu đỏ. Nhân viên đoàn sẽ tới đó đón anh.”

“Vậy là tôi sẽ đi một mình à?”

“Xin lỗi anh. Vì tôi phải đưa xe tới một chỗ khác.”

Cô gái mang chiếc túi thể thao ra nói “Đây ạ.” Đó là túi của Nasuno.

Nhận lấy chiếc túi, anh nhìn lại lối vào đường đi bộ. Có lẽ vì tuyết rơi dày, nên không có vết chân nào trên con đường nhỏ cả.

Anh nghe tiếng động cơ ô tô. Ngoảnh lại, anh thấy cô gái ngồi ở ghế lái cúi đầu chào rồi nổ máy. Cô xoay bánh lái một vòng rộng như đang tính đổi hướng đi vậy.

Nasuno đặt chân lên con đường nhỏ. Giày của anh không bị lún trong tuyết sâu như anh nghĩ. Nếu thế này hẳn là việc đi lại cũng không khó khăn gì.

Con đường dạo bộ uốn khúc thoai thoải. Bị tuyết và cây cối bao quanh, đường lặng ngắt như tờ. Bên tai chỉ có tiếng lạo xạo của bàn chân giẫm lên tuyết.

Anh đã đi bộ được khoảng năm phút, nhưng cảnh sắc xung quanh không có chút biến đổi.

Xa thật…

Mình nhầm đường rồi chăng? Không, đây là đường thẳng, nên không thể có chuyện nhầm đường được. Hay mình đã để lỡ mất cột mốc là hàng ghế đỏ? Tuyết phủ kín nên mình không để ý thấy ư?

Khi nỗi lo lắng dần phình lên trong lòng anh như vậy, thì chợt con đường bước vào một khúc quanh. Và rồi trong góc đó có một băng ghế màu đỏ. Nasuno yên lòng, thở ra một làn hơi trắng.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay. Giờ là hơn bốn giờ. Xung quanh đang tối dần.

Anh hướng mắt về phía trước con đường dạo bộ. Tới đây để gặp, nghĩa là người nhân viên đó sẽ đến từ hướng ngược lại. “Nếu anh ta

không mang đèn pin tới thì rắc rối đây.” Đột nhiên anh để ý tới chuyện đó.

Anh lấy từ túi áo phao một điếu thuốc và bật lửa. Anh đưa thuốc lên miệng, định châm.

Lúc đó, anh ngửi thấy mùi suối nước nóng.

Thứ mùi mà người ta hay tả là hôi như mùi trứng thối.

”Vùng này là khu vực suối nước nóng nên có mùi như thế là đương nhiên rồi.” Vừa nghĩ vậy thì điếu thuốc rơi khỏi miệng anh.

11

Trời nắng đẹp, không khí khá trong lành so với Tokyo mọi khi. Nhưng hẳn là không có chuyện nắng đẹp trên toàn quốc được. Những lúc thế này, vùng phía Bắc đa phần sẽ có tuyết. Hơi nước nóng bốc lên từ biển Nhật Bản bị khí lạnh trong lục địa hạ nhiệt, trở thành tuyết và rơi xuống. Vì thế thật oái oăm, năm nào nắng nóng càng kéo dài thì năm đó tuyết lại càng nhiều. Bởi nhiệt độ nước biển không giảm bớt.

Aoe đứng cạnh cửa sổ phòng nghiên cứu, lơ đãng ngắm bầu trời bên ngoài. Không, không phải là lơ đãng. Từng ngóc ngách nhỏ trong đầu ông đều đang nghĩ tới câu chuyện của Nakaoka bốn hôm trước.

Vụ ở suối nước nóng Akakuma không phải là tự sát, cũng không phải tai nạn - anh ta đã ngầm nói như vậy. Nghĩa là có người ra tay hạ sát. Anh ta còn đang nghi ngờ người vợ nạn nhân có liên quan tới vụ án.

Thật ngu xuẩn. Lần đầu tiên nghe chuyện ông đã nghĩ thế. Không thể có khả năng đó được.

Nhưng thời gian trôi qua, và ông dần cảm thấy mình đã hơi vội vàng khi cho rằng suy luận của anh ta là vô căn cứ.

Tuy ông đã nói vì là ngoài trời nên cần phải làm phát sinh một lượng lớn sulfur hydro, nhưng nghĩ kỹ thì không phải vậy. Theo như cách Nakaoka nói, nếu đã khiến nạn nhân ngủ say thì chỉ cần chụp một túi ni lông lên đầu nạn nhân là xong. Sau đó sẽ tạo ra khí sulfur hydro bên trong túi. Vấn đề nằm ở nồng độ, nên chỉ cần một lượng nhỏ là đủ nhiễm độc chết rồi. Sau khi xác nhận nạn nhân đã tử vong, thủ phạm sẽ gói kín dung dịch tạo ra sulfur hydro và bình chứa bằng túi ni lông rồi mang đi xử lý nơi khác. Đương nhiên trong chuỗi hành động này cần phải đeo mặt nạ chống khí độc, nhưng nếu làm cách này thì không cần tới bộ đồ bảo vệ chống chất hóa học độc hại.

Lý do Aoe suy nghĩ theo hướng này, là vì những chuyện không thể hiểu nổi trong vụ tai nạn ở Akakuma cứ vướng mắc lại trong đầu ông.

Quả thực hiện trường là vùng thường xuyên có khí sulfur hydro phun trào. Nhưng như ông đã nói với Nakaoka, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra có những “ngẫu nhiên bất hạnh” dẫn tới sự cố chết người được.

Còn một điểm nữa làm ông nghi hoặc. Ông không sao lý giải được tại sao nạn nhân và vợ lại bước vào một nơi như thế. Người vợ nói họ không nhận ra mình đã đi sai đường, nhưng chẳng lẽ họ không thấy lạ khi đi vào con đường mòn do muông thú tạo ra đó sao. Ông cũng không hiểu nổi chuyện một mình người vợ quay về nhà nghỉ để lấy cục pin máy ảnh bỏ quên. Nếu Aoe là nạn nhân, ít nhất ông cũng sẽ cùng vợ ra tới lối vào đường leo núi.

Điểm này, nếu cho rằng tất cả là do người vợ dàn dựng thì mọi chuyện đã thông suốt.

Nhưng trong suy luận này cũng có điểm không hợp lý. Tuy Nakaoka nghi ngờ thủ phạm đã gây mê nạn nhân, nhưng liệu nạn nhân có say ngủ đúng nơi thuận tiện cho hung thủ như thế không?

Quả nhiên ông đã nghĩ quá lên chăng? Suy nghĩ của ông vì thế lại quay về điểm xuất phát.

“Thưa giáo sư.” Tiếng gọi vang lên phía sau lưng. Ông giật mình quay lại. Okunishi Tetsuko đang đứng với vẻ mặt khó chịu. Mắt kính của cô như vừa sáng quắc lên.

“Có chuyện gì vậy? Tự nhiên cô gọi to làm tôi hết cả hồn đây này.”

“Tôi có tự nhiên gọi to đâu. Nãy giờ tôi gọi thầy bao nhiêu tiếng rồi.”

“Hả, thế à. Xin lỗi cô. Tôi không nghe thấy.”

“Không phải thầy không nghe thấy, mà là thầy không có ý định nghe, đúng chứ? Cứ mỗi lần nói tới đề thi là thầy lại như đang trên mây ấy.” Okunishi Tetsuko lườm ông. Vì cô gầy nên có nhiều nếp nhăn hơn so với tuổi. Đặc biệt nếp nhăn giữa đôi lông mày cô rất sâu, khiến cô lúc nào cũng có vẻ hơi cáu giận.

“Không phải thế, mà là tôi đã tin tưởng phó thác cho cô rồi.”

“Nói vậy thì tôi cũng không thể tự ý giao nộp chúng được. Tôi biết việc này rất nhàm chán, nhưng giáo sư phải làm cùng tôi mới được.”

“Ờ thôi được rồi.”

Okunishi Tetsuko nhìn xuống tập tài liệu đang cầm trên tay.

“Hãy viết ký hiệu hóa học của tất cả các thành phần trong bầu khí quyển của trái đất. Trong đó, thành phần nào tạo ra hiệu ứng nhà kính? Ngoài ra, thành phần nào có nồng độ cao nhất?… Giáo sư thấy sao ạ?”

“Ừm, nghe hay đấy.” Aoe gãi ngang lông mày. “Một câu hỏi mẹo hay. Mấy cậu sinh viên dấm dớ thế nào cũng điền CO_2 cho mà xem.”

CO_2 là thành phần ảnh hưởng lớn nhất tới sự nóng lên của trái đất, nhưng thành phần có nồng độ cao áp đảo lại là H_2O, nghĩa là hơi nước. Thực ra hơi nước cũng gây hiệu ứng nhà kính.

"Vậy tới câu tiếp theo. Cho 0,15 gram chất toluene vào một ống nhỏ đường kính 1,6 mm, chiều dài 50 mm gắn với ống khuếch tán. Đưa ống khuếch tán này vào một bình ổn nhiệt 35 độ, và đưa vào phòng đặt ống khuếch tán đó 0,5…"

Khi Okunishi Tetsuko đọc tới đó, điện thoại trên bàn reo vang. Cô thở dài, với tay lấy ống nghe.

"A lô… Vâng, đúng vậy… Gì cơ ạ?"

Cô chau mày nhìn Aoe.

"Vâng, giáo sư có ở đây ạ… Vâng. Xin hãy đợi một chút."

"Có chuyện gì thế?" Aoe nhỏ giọng hỏi.

Okunishi Tetsuko lấy tay che ống nói, hướng gương mặt nghiêm trọng vẻ phía ông.

"Tòa soạn báo gọi đến. Họ nói có chuyện muốn bàn bạc với giáo sư ạ."

"Tòa soạn báo ư? Báo nào cơ?"

"Nhật báo *Hokuriku* ạ."

Một tờ báo địa phương. Một dự cảm khó chịu lặng lẽ xâm chiếm lồng ngực Aoe.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Chuyện là…" Nói tới đây, Okunishi Tetsuko liếm môi.

"Họ nói lại vừa xảy ra một tai nạn do sulfur hydro nữa. Ở suối nước nóng Tomate tỉnh L ạ."

Người đợi ông ở nhà ga Tomate là một phụ nữ nhỏ bé. Tuổi cô chừng ngoài bốn mươi. Mái tóc cắt ngắn, mắt đeo kính. Cô toát ra vẻ một bà dì tốt bụng. Ngoài cô ra, xung quanh không ai có vẻ như thế, nên chắc chắn cô là nhà báo tên Uchikawa rồi.

Tuy không phải chỉ mình Aoe bước ra khỏi cửa soát vé, nhưng có vẻ đối phương cũng nhận ra ông ngay, cô chạy đến. "Giáo sư Aoe đúng không ạ?"

Sau khi ông xác nhận, cô cúi gập đầu rất thấp chào ông.

"Cảm ơn giáo sư không quản ngại đường sá xa xôi tới tận đây giúp

chúng tôi. Tôi là Uchikawa, nhân viên tòa soạn báo *Hokuriku* ạ."

Cô chìa danh thiếp ra, nên Aoe cũng đưa cho cô danh thiếp của mình.

"Trước tiên chúng ta làm gì nhỉ? Giáo sư đặt phòng rồi đúng không? Giáo sư có muốn đi nhận phòng trước không ạ?"

"Không, đầu tiên tôi muốn tới xem hiện trường đã. Lúc này cũng vừa hay rất gần với thời điểm xảy ra tai nạn nữa."

"Tôi hiểu rồi. Tôi đã chuẩn bị xe ở bên ngoài, xin hãy đi theo tôi."

Ra khỏi nhà ga nhỏ, giữa khung cảnh đầy tuyết, có một vòng xuyến nhỏ xíu. Chiếc taxi đậu ở góc đường bắt đầu chuyển động, và dừng bánh trước mặt hai người. Biển xe đề "Đã thuê trọn gói".

Bị Uchikawa giục, Aoe bước lên xe.

Uchikawa lên xe từ phía sau, nói với tài xế: "Bác chạy theo lộ trình lúc nãy tôi nói nhé." Có vẻ cô cũng đoán ra Aoe sẽ nóng ruột muốn đến hiện trường đầu tiên.

"Theo như trên báo thì hiện trường không phải khu vực cấm vào đúng không cô?"

Xe lăn bánh chưa lâu thì Aoe vào đề.

"Vâng. Tôi đã hỏi chuyện người phụ trách phòng phát triển du lịch, họ cũng không hề ngờ đến chuyện này ạ."

"Họ đã từng đo nồng độ sulfur hydro bao giờ chưa cô?"

"Nghe nói họ đo định kỳ. Có điều họ chủ yếu chỉ chú ý tới các phòng ốc dễ tồn đọng khí độc, còn ngoài trời thì họ hầu như chưa tính tới."

"Ra là vậy."

Aoe hướng ánh nhìn ra cửa sổ. Ven đường có một bức tường tuyết trắng. Bên kia bức tường có thể thấy thấp thoáng nhà dân.

Vụ tai nạn nhiễm độc ở suối nước nóng Tomate diễn ra hai ngày trước. Nghe nói vị khách du lịch đến từ Tokyo đã không may gặp nạn. Chuyện đó hôm qua Aoe đã nghe Uchikawa nói qua điện thoại. Khi thu thập tài liệu về vụ tai nạn, Uchikawa biết tới Aoe qua bài báo về suối nước nóng Akakuma, vì thế cô đã gọi điện cho ông.

Công việc của cô là tìm hiểu xem nguyên nhân sự cố lần này là gì. Đối với câu hỏi đó Aoe nói chưa thể đưa ra kết luận gì. Ông chưa từng tới suối nước nóng Tomate, cũng chưa nhìn thấy tình trạng hiện trường, sao có thể đưa ra nhận xét được.

Nhưng Uchikawa không dễ dàng bỏ cuộc. Cô nói sẽ gửi ảnh hiện trường qua mail, hoặc nếu có tài liệu gì cần thiết nhất định sẽ tìm cách

thu được tài liệu đó. Giọng nói rõ là đã có tuổi, nhưng sự thúc ép mạnh mẽ trong đó đúng là của một phóng viên báo.

Aoe nói nếu chỉ nhìn những thứ đó thì không thể phán đoán gì được. Nhưng không phải ông không có hứng thú với bản thân vụ tai nạn. Thực ra là ngược lại, ông rất muốn tận mắt xem xét. Vì thế ông đã nói như sau. "Nếu tòa soạn chi trả phí đi lại thì tôi sẽ đích thân tới đó."

Ông nghĩ hẳn là không được chấp nhận, nhưng không ngờ Uchikawa lại hùa theo. "Thật chứ ạ?" Rồi cô nói với giọng đầy phấn chấn: "Vậy giáo sư quá bộ tới giúp cho, tôi sẽ dẫn đường cho giáo sư."

Aoe có hứng thú đương nhiên là bởi vụ việc ở Akakuma vẫn còn lấn cấn trong đầu ông. Nếu phân tích nguyên nhân sự cố lần này, không phải nó cũng sẽ có ích cho việc tìm ra cách giải quyết ở sự cố kia sao?

Dù vậy, một sự cố hiếm khi xảy ra lại đã xảy ra liên tiếp hai lần trong hai tháng… Khi nhận được điện thoại của Uchikawa, đó là điều đầu tiên ông nghĩ đến. Từ nay về sau hẳn là các khu suối nước nóng trên toàn Nhật Bản sẽ phải đau đầu tìm cách ứng phó rồi.

Taxi tiến vào một con đường tuyết nhỏ. Chẳng mấy chốc xe tới gần một ngã ba, nhưng con đường đi về bên trái đã bị cấm lưu thông. Một cảnh sát mặc áo chống rét đang đứng đó.

"Bác cho dừng xe đi." Uchikawa nói. Tài xế lui xe vào mép đường và dừng lại.

Uchikawa xuống xe, lại gần viên cảnh sát. Cô cho anh ta xem danh thiếp và thứ gì đó giống như tài liệu, đoạn nói gì đó với anh ta. Viên cảnh sát cổ quấn khăn, liếc nhìn về phía này.

Uchikawa trở lại xe.

"Tôi đã nói chuyện với anh ta. Từ đoạn này chúng ta phải đi bộ ạ."

"Tôi hiểu rồi."

Aoe xuống xe, cùng Uchikawa đi trên con đường tuyết. Vì đã dự đoán trước chuyện này nên ông mang sẵn giày đi tuyết. Đôi giày ông mua cho cuộc điều tra sự cố ở Akakuma, nhưng không ngờ nó lại được sử dụng ở một nơi khác nữa.

Con đường nhỏ như cắt ngang dốc núi. Từ khoảng trống giữa các cây bị tuyết bao phủ, có thể thấy vài ngôi nhà ở phía dưới bên phải. Khi hỏi Uchikawa, cô cho biết đó là làng suối nước nóng.

"Nếu đi theo nhánh đường bên phải lúc nãy thì chúng ta sẽ đến được làng suối nước nóng đó ạ."

"Thế con đường này thì dẫn tới đâu?"

“Từ khoảng tháng Ba tới tháng Mười một, đi đường này có thể ra tới phía bên kia núi. Nhưng hiện tại do tuyết rơi nhiều nên đường đang không lưu thông được ạ.”

“Thế nếu cứ đi tiếp thì sẽ vào đường cụt à cô?”

“Không, phía trước đường vẫn có nhánh, nếu đi theo đường chưa bị tuyết phủ thì có thể tới được làng suối nước nóng. Tùy từng nơi muốn tới mà đôi khi đi đường này lại nhanh hơn ạ.”

Trước mặt họ có vài bóng người. Khi cả hai tới gần, người đàn ông đội mũ bảo hiểm ở gần họ nhất ngoảnh mặt lại.

“Hai người là người của tòa soạn ạ?”

“Vâng, sáng nay tôi đã gọi điện thông báo với anh đó.”

Người đàn ông gật đầu.

“Vâng, tôi có nghe chuyện rồi.”

“Mọi chuyện thế nào rồi ạ?”

“Thế nào ư… cũng không thay đổi gì mấy chị ạ.”

“Cái đó là máy đo nồng độ anh nhỉ?” Aoe nói, mắt nhìn chiếc máy đo mà người đàn ông đang cầm trên tay. “Chỉ số thế nào anh?”

“Hầu như bằng 0…” Người đàn ông trả lời với vẻ mặt nghi hoặc.

“À, vị này là giáo sư Aoe của trường đại học Taiho. Tôi dẫn ông ấy tới đây để kiểm chứng giúp sự cố lần này ạ.” Uchikawa giải thích.

Người đàn ông không giấu nét mặt bối rối, chỉ hừ mũi, gật đầu mơ hồ. “Vậy thì nhờ giáo sư giúp cho.”

Có vẻ ông không cần đưa danh thiếp. Aoe nhìn quanh, hỏi: “Hiện trường ở đâu vậy?”

“Ở phía trước ạ.” Uchikawa nói, rồi hỏi lại người đàn ông: “Chúng tôi được phép vào xem chứ?”

“Được, nhưng chỉ tới chỗ lối vào thôi nhé.”

“Tôi biết. Chúng ta đi thôi, giáo sư Aoe.”

“Lối vào là chỗ nào?”

“Đi rồi sẽ biết ạ.”

Đi được một đoạn ông thấy đám đàn ông đang lúi húi gì đó ở phía bên phải. Hình như họ định lắp một tấm biển cấm vào. Ngay cạnh đó, có lối vào một con đường nhỏ đổ xuống triền núi.

“Đây là đường đi bộ ạ.” Uchikawa nói. “Nếu đi xuống con đường này, có thể ra tới ngôi làng suối nước nóng. Nghĩa là, nó là đường tắt ạ.”

“Ồ… Khoảng cách tới làng suối nước nóng là bao nhiêu?”

“Chắc là khoảng một ki-lô-mét ạ.”

“Cũng khá xa nhỉ.” Aoe hướng mắt nhìn sâu bên trong lối vào. Tuyết rơi ngập đường, có vẻ khó mà bước đi được. “Chẳng lẽ nạn nhân đã đi vào con đường này à cô?”

“Đúng vậy. Anh ta gặp nạn ở khoảng ba trăm mét phía trước ạ.”

Uchikawa lôi chiếc máy tính bảng từ túi xách đeo bên hông, thao tác trên đó với vẻ thành thạo. Cô hướng màn hình về phía Aoe, nói: “Hiện trường đây ạ.”

Trên màn hình hiện lên con đường nhỏ bị cây cối bao quanh. Uchikawa dùng ngón tay lướt trên màn hình, mở ra một vài bức ảnh nữa. Những bức ảnh khá giống nhau, nhưng đã giúp ông nắm được đại khái tình hình. Con đường tuyết rộng khoảng hai đến ba mét, hơi ngoằn ngoèo một chút. Do tuyết chất lên, nên xung quanh cao tới gần một mét. Một băng ghế nhỏ màu đỏ đặt chỏng chơ ở đó. Chân ghế vùi trong tuyết.

“Một người đi bộ tới từ phía đối diện đã phát hiện ra thi thể nằm cạnh ghế băng này ạ. Người đó là người vùng này, nghe nói tuần đi qua đây mấy lần. Nếu người đó không đi qua đây thì việc phát hiện tử thi có lẽ sẽ còn muộn hơn nhiều.”

“Sao lại như vậy?”

“Nghe nói con đường đi bộ này chỉ được sử dụng chủ yếu vào mùa hè và mùa thu, còn khoảng thời gian này không có mấy người qua lại. Cũng bởi xỏ giày bình thường thì rất khó đi. Nên thật không hiểu vì sao nạn nhân lại đi vào con đường này. Còn đi một mình nữa.”

“Việc nạn nhân đi từ phía này vào có chắc chắn không cô?”

“Chắc chắn. Vì lúc đó là ngay sau khi tuyết rơi, và có dấu chân để lại ạ.”

“Dấu chân à…”

Trong đầu ông hiện lên quang cảnh con đường tuyết điểm dấu chân người. Và rồi một ý nghĩ kỳ lạ chợt xẹt qua.

“Xin lỗi vì hỏi điều này hơi kỳ cục, nhưng có phải chỉ có dấu chân của một người không cô?”

“Gì cơ ạ?”

“À thì, tôi đang nghĩ không biết hôm đó ngoài nạn nhân còn có ai bước vào con đường này nữa không ấy mà.”

“À à.” Uchikawa gật gù. “Thật may là không có ai ạ. Vì ngoài ra

không có thêm dấu chân của ai cả.”

“Thế à.”

Uchikawa hẳn đã hiểu nhầm ý của Aoe thành: nếu như hôm đó còn có người khác bước vào con đường này thì con số nạn nhân sẽ tăng lên thêm. Nhưng ông hỏi lại số dấu chân để xác nhận một khả năng hoàn toàn khác. Đó là có người đi cùng nạn nhân, người đó đã dùng cách nào đó để hạ độc nạn nhân với khí sulfur hydro. Ông suy nghĩ một cách kỳ lạ như thế cũng bởi đã nghe câu chuyện của Nakaoka. Nhưng sau khi nghe nói không còn dấu chân nào khác, ông vuốt ngực yên tâm. Từ giờ ông sẽ không phải nghĩ tới những điều kỳ lạ nữa.

“Giáo sư thấy sao ạ?” Uchikawa hỏi ý ông.

“Căn cứ theo những bức ảnh hiện trường, khu vực này có cây và tuyết bao phủ, nếu gần đó có phát sinh khí sulfur hydro, thì khả năng khí độc tồn đọng lại là hoàn toàn có thể. Trước đây chưa từng có tai nạn nào tương tự thế này xảy ra à cô?”

“Điều này tôi cũng đã hỏi người dân địa phương, nghe nói là chưa từng có. Tới cả mùi lưu huỳnh cũng chưa từng vất vưởng ở con đường này ạ.”

“Chưa từng thấy mùi? Thế thì lạ thật.”

“Thế nên chúng tôi mới muốn nhờ tới kiến thức và trí tuệ của giáo sư ạ.” Uchikawa bắt đầu nhìn ông bằng ánh mắt coi thường. Trông cô như muốn nói, chuyên gia mà cũng vò đầu bứt tai như dân nghiệp dư thế thì làm ăn được gì.

“Cô có tài liệu cho thấy rõ địa hình vùng này không? Tôi muốn biết sự phân bố của các dòng suối nữa. Ngoài ra, cũng cần xác nhận lại vị trí tương quan của nó với làng suối nước nóng. Vì cũng có khả năng khí sulfur hydro thoát ra từ bồn tắm của nhà nghỉ, theo gió bay tới. À phải rồi. Tôi muốn biết thời tiết của hôm đó nữa. Nếu biết hướng gió và tốc độ gió thì sẽ tham khảo được nhiều đấy.” Aoe tạm thời nói tất cả những điều ông vừa nghĩ ra.

“Tôi hiểu rồi. Tôi nghĩ tài liệu sẽ đầy đủ trước đêm nay, tôi sẽ mang đến nhà nghỉ cho giáo sư.” Nói rồi Uchikawa lôi sổ tay ra, ghi chép lại thật nhanh.

Sau đó họ xem qua xung quanh một chút rồi leo lên taxi, hướng tới khu làng suối nước nóng.

“Người mất là đàn ông cô nhỉ. Khoảng bao nhiêu tuổi hả cô?” Aoe hỏi khi ở trong xe.

“Tôi nhớ là…” Uchikawa nói, mở cuốn sổ tay lúc nãy ra. “Anh ta ba

mươi chín tuổi ạ.”

“Trẻ đến vậy cơ à? Một mình tới nghỉ ở khu suối nước nóng như thế, tôi tưởng phải nhiều tuổi hơn cơ.”

“Có nhiều kiểu người lắm. Vả lại nạn nhân hình như không đặt phòng nghỉ ạ.”

“Hả, thế à?”

“Tôi đã tới tất cả chỗ trọ, nhưng anh ta không đặt phòng ở nơi nào cả. Có lẽ anh ta chỉ vô tình ghé vào khi đang đi một mình thôi.”

“Vô tình… ư.”

Aoe quay lại đằng sau.

“Vậy anh ta đã đi tới lối vào đường đi bộ bằng gì nhỉ? Bắt taxi từ ga à?”

“Tôi nghĩ là vậy. Có vẻ như không có ô tô.”

“Vậy anh ta có leo lên taxi, nhưng không tới làng suối nước nóng mà lại cất công băng qua đường đi bộ à… Có nhiều người làm như vậy không bác tài?”

“Không, tôi chưa từng chở khách nào như vậy cả.” Người tài xế nghiêng đầu nói. “Vào mùa này thì chỉ có người dân trong vùng mới đi lại ở chỗ như vậy thôi.”

“Thế tại sao nạn nhân lại tới chỗ như vậy?” Aoe hỏi Uchikawa.

Uchikawa nghiêng đầu đáp: “Tôi không biết.”

“Gia đình anh ta nói gì?” Aoe hỏi.

“Việc này thì… hiện tại vẫn chưa liên lạc được với gia đình anh ấy.”

“Ủa, thế à. Vậy thi thể nạn nhân hiện giờ đang ở đâu?”

“Có lẽ họ để thi thể ở bệnh viện đại học của tỉnh. Tử thi được chuyển tới để giải phẫu, rồi để luôn ở đó. Không liên lạc được với người nhà thì cảnh sát cũng rất khó xử, có vẻ như họ đang tìm người tới nhận xác ạ.”

“Chắc anh ta sống một mình. Vậy thì cũng chỉ còn cách điều tra các mối quan hệ về mặt công việc thôi. Anh ta làm nghề gì vậy?”

“Việc này thì…” Uchikawa đột nhiên ngập ngừng. “Tôi cũng không rõ lắm. Theo danh thiếp của anh ta, thì có vẻ anh ta là diễn viên.”

“Ồ, là diễn viên à.” Một đáp án Aoe hoàn toàn không ngờ tới.

“Thế nhưng tôi chưa từng nghe nói tới nghệ danh của anh ta, và tiếc là có vẻ anh ta không nổi tiếng lắm. Tôi nghĩ đó chỉ là nghề tay trái của anh ta thôi.”

“Vậy nghệ danh của anh ta là gì?”

Uchikawa lại nhìn vào sổ tay, và cho biết nghệ danh của nạn nhân là Nasuno Goro. Đó quả là cái tên Aoe chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe qua. Nghe nói tên thật của nạn nhân là Morimoto Goro.

Aoe lấy điện thoại ra và thử tìm kiếm. Tuy tìm ra một vài thông tin, nhưng chúng đều là thông tin cũ.

Do có ảnh chụp gương mặt, nên Aoe cho Uchikawa xem hình và hỏi:

“Là người này à?”

“A, đúng rồi. Tôi cũng đã tìm hiểu qua, nhưng chưa nhìn thấy anh ta bao giờ.”

Tấm hình là hình cũ. Tuy nạn nhân có gương mặt khắc khổ, nhưng có thể thấy được vẻ nghệ sĩ của anh ta.

“Tôi cũng không thường xem phim. Nên anh ta như người ở thế giới khác vậy.”

Vừa nói, Aoe vừa nhét điện thoại vào túi, chợt có gì đó lóe lên trong đầu ông. Người của thế giới khác, giới phim ảnh - gần đây ông nhớ đã có ấn tượng như thế với ai đó.

Thoáng chốc, ông sực nhớ ra. Ông đã từng nghe viên cảnh sát Nakaoka cho biết, nạn nhân trong vụ suối nước nóng Akakuma là nhà sản xuất phim tên Mizuki Yoshiro.

Chỉ trong vòng hai tháng mà hai người trong giới phim ảnh đã liên tiếp tử vong. Hơn nữa, cả hai đều hít phải sulfur hydro ở khu suối nước nóng. Điều này thực sự chỉ là trùng hợp thôi sao.

Suy nghĩ một chút, Aoe khẽ lắc đầu. Hẳn chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Tuy đối với bản thân ông, những nạn nhân là người của thế giới khác, nhưng giới phim ảnh có lẽ còn rộng lớn hơn ông tưởng tượng nhiều. Người cùng giới đó gặp phải những sự cố tương tự nhau thì cũng đâu có gì lạ.

Taxi tiến vào thị trấn suối nước nóng. Những ngôi nhà nghỉ san sát ven đường. Do là ngày thường nên con phố không nhộn nhịp, nhưng đó đây vẫn có thể thấy dáng hình của những người cao tuổi có vẻ là khách du lịch tới chơi.

Thốt nhiên Aoe bật ra một tiếng “A”, vì từ nhà nghỉ ngay bên cạnh xuất hiện một người mà ông biết.

“Xin cho xe dừng lại một chút.” Ông vội nói với tài xế.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Uchikawa tò mò hỏi.

“À, thì…” Aoe vừa lúng túng trả lời, vừa nghi hoặc nhìn người đó.

Quả nhiên, ông không nhầm. Chính là cô gái đó. Cô gái trẻ đã nghỉ tại cùng nhà trọ ở suối nước nóng Akakuma. Giống như khi đó, cô mặc áo ấm có mũ trùm đầu và đội mũ len hồng.

"Có chuyện gì vậy?" Uchikawa hỏi lại. "Giáo sư gặp người quen ạ?"

"À, không, chưa đến mức gọi là người quen…"

Aoe dõi mắt theo bóng dáng cô gái. Cô tiến vào nhà trọ bên cạnh.

"À, nhà trọ tôi nghỉ lại ở chỗ nào vậy nhỉ?"

"Ở ngày đằng kia thôi." Tài xế chỉ tay về phía trước. "Nhìn kìa, ở phía kia đó. Chính là chỗ có biển hiệu."

Aoe cũng nhìn thấy biển hiệu đó. Ông gật đầu nhìn Uchikawa.

"Tôi xuống ở đây nhé. Sau đó tôi tự đi bộ được."

"Cũng được… Vậy khi nào thu thập đủ tài liệu, tôi sẽ gọi cho ông."

"Tôi hiểu rồi. Nhờ cô cả nhé."

Sau khi chắc rằng chiếc taxi chở Uchikawa đã đi khuất, Aoe hướng mắt về nhà trọ mà cô gái đã đi vào. Cô gái nghỉ lại trong này sao?

Đột nhiên cô gái xuất hiện ở hiên. Cô đi ra với gương mặt ủ rũ, nhưng khi nhìn thấy Aoe thì thoáng giật mình đứng sững lại. Có vẻ như cô cũng nhớ ra Aoe.

Bỗng nhiên không nghĩ ra nên nói gì, Aoe đành cất tiếng chào.

"Chào bác." Cô gái đáp lại với ánh mắt cảnh giác.

"Cháu, ừm… cháu cũng đã ở suối nước nóng Akakuma nhỉ. Cháu tự ý đi vào khu vực cấm, rồi bị một chú mắng."

"A, ra bác là người lúc đó… Thảo nào cháu thấy quen quen."

"Chúng ta hay gặp nhau nhỉ."

"Vâng." Cô gái đáp cụt lủn rồi bước tiếp.

"Cháu làm gì ở đây vậy?"

"Tản bộ thôi."

"Không phải vậy, ý bác là cháu tới nơi này làm gì?"

"Cháu không thể đến suối nước nóng à?"

"Nhưng tại sao lại là suối nước nóng này? Cháu biết về vụ tai nạn à?"

Cô gái dừng bước. Nhưng không nhìn Aoe.

"Quả nhiên là cháu có biết."

Nghe vậy, cô gái nhìn ông chằm chằm.

"Tại sao bác lại hỏi việc đó?"

“Vì bác thắc mắc. Người đã ở suối nước nóng Akakuma, nơi xảy ra tai nạn trúng độc sulfur hydro lại tới thị trấn này, nơi xảy ra tai nạn tương tự. Bác không nghĩ chuyện này là ngẫu nhiên. Việc thắc mắc lý do là bình thường mà.”

Cô gái hếch chiếc mũi đẹp lên.

“Vậy cháu hỏi nhé. Tại sao bác lại ở thị trấn này? Bác đã ở suối nước nóng Akakuma, rồi cũng có mặt ở thị trấn này nữa. Cả hai chúng ta đều như thế mà.”

“Bác được nhờ điều tra những việc liên quan tới vụ tai nạn nên mới tới đây.”

Cô gái cau mày.

“Điều tra?”

Aoe rút ra danh thiếp từ túi ngực, nói: “Đây là danh thiếp của bác.”

“Ồ, ra là giảng viên đại học.”

Cô gái đội mũ len chỉ liếc nhìn tấm danh thiếp nhưng không có vẻ gì là sẽ nhận lấy nó cả. “Bác đã xem hiện trường vụ án ở đây chưa?”

“Bác đã đến gần đó. Còn hiện trường thì mới chỉ xem qua ảnh.”

“Địa điểm là ở đâu vậy? Cháu biết là ở trong đường đi bộ, nhưng cụ thể là khu nào?”

Lần này tới lượt Aoe cau mày.

“Cháu cũng đang điều tra vụ án à?”

“Nếu cháu nói phải thì bác sẽ cho cháu biết chứ?”

“Cháu điều tra để làm gì vậy? Nhìn cháu không giống sinh viên của khoa núi lửa hay hóa học môi trường.”

“Vì cháu có hứng thú. Thế không được ạ?”

“Sao cháu lại có hứng thú? Bác không nghĩ đây là đề tài mà các nữ sinh trẻ tuổi sẽ hứng thú đâu.”

“Đó là tự do của mỗi người chứ. Mà thôi bác cho cháu biết địa điểm cụ thể đi.”

“Biết rồi cháu tính làm gì?”

“Chuyện không liên quan đến bác. Làm ơn nói cho cháu đi.”

“Như cháu đã nói, hiện trường nằm trong đường đi bộ ấy.”

“Cháu nói là cháu muốn biết thông tin chi tiết hơn.” Cô gái bắt đầu nói với giọng sốt ruột.

Aoe nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cứng cỏi không chịu thua cuộc của cô. Cô gái đáp trả lại ánh nhìn đó, không hề đảo mắt đi nơi khác.

“Nếu cháu muốn người khác cho biết điều gì, thì theo lẽ thường cháu phải tự giới thiệu bản thân đã. Cháu là ai?”

Cô gái phì mũi, thở ra một làn hơi trắng.

“Cháu hiểu rồi. Thôi cháu không hỏi nữa.” Cô đưa một tay lên, bước đi.

Aoe nói với theo bóng lưng cô gái, “Bác ở nhà nghỉ Suzuya phía trước. Nếu cháu đổi ý thì hãy liên lạc với bác. Chiều mai bác về Tokyo rồi.”

Hẳn cô gái đã nghe thấy, nhưng cô không dừng bước, cũng không đưa tay ra dấu đã nghe. Aoe thở dài, đi về hướng ngược lại.

Nhà nghỉ Suzuya là một ngôi nhà nghỉ nhỏ nhắn kiểu Nhật điển hình. Khi làm thủ tục nhận phòng, ông chợt nghĩ ra một việc.

“Hôm nay có cô gái trẻ nào tới đây không cậu? Cô gái đội mũ len hồng ấy?”

Cậu nhân viên đeo kính chớp mắt. “Có phải cái cô tóc dài…”

“Đúng, đúng là cô bé đó. Cô gái mắt hơi xếch và gương mặt cứng cỏi ấy.”

Nam nhân viên mỉm cười gật đầu. “Vâng, cô ấy có đến ạ.”

“Biết ngay mà.”

Quả như ông nghĩ. Khi ông ngồi trong taxi nhìn thấy cô gái, cô vừa bước ra khỏi một nhà nghỉ, và lập tức ghé vào nhà nghỉ bên cạnh. Hẳn là cô đang tới tìm thông tin ở từng nhà nghỉ một trong khu làng này.

“Cô bé ấy có hỏi gì cậu không?”

“Có ạ. Cô ấy đưa cháu xem tấm ảnh một cậu chàng còn trẻ, hỏi gần đây cậu ta có tới đây không. Cháu chưa từng trông thấy cậu ta nên đã trả lời cô ấy y như vậy.”

Giống như khi ở suối nước nóng Akakuma. Cô gái đã hỏi bà chủ nhà nghỉ nơi nạn nhân trọ lại câu hỏi tương tự.

Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ. Chuyện này có liên hệ gì với các vụ tai nạn không?

Khi vào tới phòng nghỉ, ông thay bộ yukata đã được chuẩn bị sẵn, rồi ngâm mình trong bồn tắm lớn. Ông ngửi thấy mùi đặc trưng của suối nước nóng. Xưa kia từng có vị khách ngâm mình quá lâu nên bị nhiễm độc, nhưng gần đây việc thông gió và thoát khí đã trở thành nghĩa vụ bắt buộc, không cần lo ngại nữa.

Ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi. “Tôi sẽ tới suối nước nóng, ngắm nhìn khung cảnh tuyết rơi.” - nếu nói với Okunishi Tetsuko như vậy, chắc chắn sẽ bị cô ấy nhìn với ánh mắt coi thường, rằng ở đâu ra công việc làm thêm sang chảnh đến thế. Đương nhiên ông cũng không hề có ý định kể hết với cô.

Khi về phòng, ông nhận được điện thoại của Uchikawa. Cô nói tài liệu đã đầy đủ, muốn mang tới cho ông bây giờ. Ông đồng ý rồi ngắt máy.

Bữa cơm tối bắt đầu từ bảy giờ, trước lúc đó ông gặp Uchikawa ở hành lang. Phần lớn phong bì ông nhận được từ cô là bản đồ địa hình khu vực quanh suối nước nóng, bản đồ ghi vị trí suối nguồn, ảnh hiện trường vụ tai nạn và khu xung quanh, dữ liệu khí tượng của ngày hôm đó, và nồng độ sulfur hydro ở các nơi trong ngày hôm nay. Ông thán phục vì trong thời gian ngắn như thế mà cô đã thu thập được đầy đủ tài liệu.

“Cảm ơn cô. Tôi sẽ tham khảo tư liệu cô đưa.”

“Tất cả nhờ cậy giáo sư ạ.”

Cúi thấp đầu chào xong, Uchikawa ra về.

Ông cứ thế tới sảnh đặt bữa tối, ăn tối rồi về phòng. Chăn nệm đã được trải, nhưng ông gấp lại và đẩy nó sát vào tường, rồi chuyển chiếc bàn ra giữa phòng. Ông trải rộng tài liệu do Uchikawa đưa cho lên đó.

Đầu tiên ông mở bản đồ địa hình, điều tra về tình hình gió ngày hôm đó. Khí sulfur hydro vốn nặng hơn không khí sẽ di chuyển về vùng đất thấp hơn, và dễ dàng đọng lại. Nhưng nếu gió mạnh, tình thế sẽ thay đổi. Khi nhìn dữ liệu khí tượng, ông thấy hôm đó hầu như không có gió.

Nếu vậy, khả năng khí sulfur hydro thoát ra từ làng suối nước nóng bị gió thổi tới khu vực hiện trường vụ tai nạn là không cao. Ông cũng đã xem thử vị trí các suối nguồn, nhưng nguồn suối nào cũng xa hiện trường cả.

Aoe nhìn chằm chằm bản đồ địa hình, khoanh tay. Không có nguồn suối nào gần đường đi bộ. Nhưng khí độc núi lửa không biết xuất hiện từ nơi nào. Nếu nói một cách tiêu cực, thì nó đến từ tất cả mọi nơi. Vì mặt đất chỉ đơn giản là đất, không thể ngăn cản các chất thể khí hoàn toàn được. Có thể điểm có khả năng phun trào lượng lớn khí sulfur hydro ở cạnh con đường đi bộ. Vậy làm thế nào để tìm được điểm đó

bây giờ?

Aoe nghĩ, tạo mô hình là cách dễ nhất. Ông sẽ tạo một mô hình siêu nhỏ tái hiện một cách trung thực địa hình xung quanh hiện trường. Rồi ông đưa nó vào bể nước, dùng một chất nhuộm có trọng lượng nặng hơn nước thay cho sulfur hydro, để xem nó phát tán theo cách nào. Chỉ cần biết điều kiện để khí tồn đọng lại hiện trường vụ tai nạn, có thể ông sẽ suy ra điểm phát sinh khí độc cũng nên.

Chỉ có điều, lại một nghi vấn khác nảy sinh. Mặt đất hiện tại bị tuyết bao phủ. Không phải lớp tuyết bao phủ đó sẽ ngăn cản không cho khí độc phun trào ra sao?

Ông định uống chút bia để thay đổi tâm trạng, vừa vươn tay lấy chiếc điện thoại bàn trong phòng thì nó đổ chuông, ông nhấc ống nghe, trả lời "A lô."

"Xin lỗi đã gọi lúc bác nghỉ ngơi thế này. Cháu gọi đến từ quầy lễ tân ạ." Giọng nói của nam giới. Chắc là cậu nhân viên trực quầy lúc ông làm thủ tục nhận phòng.

"Có chuyện gì à cậu?"

"Dạ vâng. Thực ra, cô gái đó vừa tới và nói muốn gặp bác Aoe ạ. Cháu cho cô ấy số phòng bác được không?" Cậu nhân viên hạ giọng.

"Cô gái đó… là cô gái đội mũ len hồng ấy à?"

"Dạ vâng, đúng vậy ạ."

Ông kinh ngạc. Tuy ông có nói cho cô gái nhà nghỉ của mình, nhưng ông không ngờ cô tìm đến thật.

"Được, cậu bảo cô bé ấy tới phòng giúp bác nhé."

Cậu nhân viên nói vâng rồi ngắt máy.

Aoe vội thay bộ yukata và áo choàng bông ra, mặc đồ tây vào. Ông đã nói với cô gái là mình đến để điều tra. Nếu để cô nghĩ ông đang tận hưởng thời gian nghỉ dưỡng ở suối nước nóng thì không hay.

Ông vừa vo tròn bộ yukata và nhét vào tủ áo thì có tiếng gõ cửa. Khi Aoe mở cửa, cô gái đã đứng đó. Gương mặt cô hầu như không biểu cảm. Cô không đội mũ. Chắc cô đã nhét nó vào túi chiếc áo khoác chống rét.

"Chào cháu." Aoe nói.

Cô gái nhòm vào phòng hỏi: "Bác có một mình à?"

"Đương nhiên rồi. Mời cháu vào."

Cô gái bước vào, cởi đôi bốt ra. Sau khi vào phòng, cô nhanh nhẹn ngồi xuống cạnh bàn. Có vẻ cô đã để ý tới đám tài liệu.

“Ồ ồ, bác không thể cho cháu xem khi mà không có điều kiện trao đổi gì được.” Aoe vội vàng thu dọn chỗ tài liệu.

Cô gái trừng mắt với Aoe, nhưng rồi ánh mắt cô nhanh chóng dịu đi. “Cháu có chuyện muốn nhờ bác.”

“Hẳn là thế rồi. Nếu không thì cháu đâu có tới đây. Nhưng trước khi nhờ vả, cháu hãy tự giới thiệu một chút về mình đi.”

Nghe vậy, cô gái lấy từ túi ra một mảnh giấy, và nói với giọng đều đều: “Chúng ta trao đổi danh thiếp đi.”

“Không phải lúc nãy cháu từ chối nhận sao?”

“Cháu đổi ý rồi.”

“Cháu tùy ý thật đấy.”

Aoe đưa cho cô gái danh thiếp của mình. Mảnh giấy ông nhận lại có dòng chữ viết tay *Uhara Madoka*. Có cả chữ phiên âm cách đọc tên cô nữa. Bên dưới có ghi số điện thoại.

“Đây là tên thật của cháu chứ?”

Cô gái rút tấm thẻ trong ví ra, cho Aoe xem. Đó là thẻ tín dụng, trên đó quả thực in chữ “MADOKA UHARA”. Có vẻ không phải là tên giả.

“Thôi được, bác biết tên cháu rồi. Nhưng chỉ có vậy thì chưa coi là giới thiệu bản thân được. Giới thiệu bản thân nghĩa là phải trình bày mình đang ở đâu, làm gì cơ. Cháu làm công việc gì? Sinh viên à? Nếu thế thì là sinh viên trường nào?”

Uhara Madoka lắc đầu. “Cháu không phải sinh viên.”

“Thế cháu làm nghề gì? Đừng nói cháu không có công việc. Người thất nghiệp không đủ điều kiện để được cấp thẻ tín dụng.”

“Cháu không có công việc.”

“Bác đã nói…”

“Cháu không nói dối. Thẻ này là thẻ con từ tài khoản của bố cháu.”

Ra là thế à, Aoe chợt muốn chặc lưỡi một cái.

“Thế công việc của bố cháu là gì?”

“Bác sĩ.”

“Tên ông là gì? Làm ở bệnh viện nào?”

Mặt Uhara Madoka đanh lại trước câu hỏi đó.

“Chẳng lẽ lúc giới thiệu bản thân nhất định phải giới thiệu cả về bố mình hay sao ạ?”

Aoe sững lại, không tìm ra lời lẽ để phản biện.

Nét mặt Uhara Madoka hơi dãn ra.

“Bác muốn biết cháu đang làm gì ở đâu đúng không. Cháu có thể trả lời câu hỏi này. Cháu đang tìm người. Để tìm được người, cháu đang đến rất nhiều nơi.”

“Là một cậu thanh niên hả?”

Lông mày cô gái khẽ giật. “Bác biết à?”

“Bác có nghe bà chủ nhà nghỉ ở Akakuma kể. Cả chỗ lễ tân ở đây cũng vậy. Theo lời bà chủ nhà nghỉ thì cậu ta là bạn của cháu.”

Cô gái lấy điện thoại thông minh ra, sau khi lướt nhanh ngón tay trên đó, cô quay màn hình về phía Aoe. Một thanh niên trên dưới hai mươi tuổi. Nụ cười của cậu thật thanh tú.

“Một người bạn rất quan trọng. Cháu phải tìm ra cậu ấy bằng mọi giá.”

“Sao vậy? Cậu ta đang mất tích à?”

“Vâng, cũng gần như vậy. Vì thế cháu muốn nhờ bác giúp đỡ.” Ánh mắt Uhara Madoka nghiêm túc. Trong câu nói đó của cô có ẩn chứa cảm xúc - điều mà ít khi cô lộ ra. Aoe cảm thấy đó không phải là lời nói dối cho qua chuyện.

“Bác nên giúp cháu như thế nào? Cháu muốn nhờ bác việc gì?” Ông quyết định trước mắt cứ hỏi cho biết đã.

“Giáo sư đang điều tra vụ tai nạn đó đúng không? Nếu thế giáo sư có thể vào xem hiện trường nhỉ.”

Đột nhiên bị gọi là giáo sư, Aoe hơi lúng túng. “Hiện trường ư…”

“Hiện trường vụ tai nạn ấy. Bác vào rồi đúng không?”

“Không, bác chưa tới tận hiện trường. Mới chỉ tới lối vào thôi. Vì chỗ đó bị phong tỏa rồi.”

“Nhưng người ta nhờ bác điều tra, thế nào cũng sẽ…”

Aoe giơ tay ngăn cô gái nói tiếp, lắc đầu.

“Bên nhờ bác điều tra không phải phía cảnh sát hay ủy ban gì, mà là tòa soạn báo. Thế nên bác không có được đặc quyền gì, đương nhiên cũng không được phép ra vào khu đã bị phong tỏa.”

“… Hóa ra là thế.” Uhara Madoka để lộ nét mặt thất vọng.

“Nếu bác vào được thì cháu định làm gì?”

“Đương nhiên là cháu định nhờ bác mang cháu vào cùng rồi. Bác là giáo sư đại học, có dẫn theo trợ giảng hay sinh viên đi cùng cũng đâu có gì lạ.”

Aoe nhìn lom lom gương mặt nhỏ của cô gái.

“Để làm gì? Mục đích của cháu là tìm ra người bạn đang mất tích cơ

mà? Chuyện đó có liên quan gì tới các vụ tai nạn khí sulfur hydro vậy?"

Uhara Madoka méo xệch miệng, thở phì ra bằng mũi. "Xin lỗi, chuyện này cháu không nói được."

"Tại sao?"

"Cháu đã bảo không nói được rồi mà. Vả lại không liên quan gì tới giáo sư cả. Hoàn toàn không liên quan."

Sau khi nói với giọng điệu khó chịu, cô chỉ tay vào đống phong bì chứa tài liệu, "Cho cháu xem."

Aoe vơ lấy đám phong bì. "Nếu cháu nói rõ sự tình thì bác mới cho xem."

"Bác có hỏi chuyện đó cũng không được lợi gì đâu."

"Không, ít nhất trí tò mò của bác sẽ được thỏa mãn, như vậy là lợi ích rất lớn rồi."

Uhara Madoka thở dài một hơi vẻ rất phiền phức, ngước nhìn lên chiếc đồng hồ. Aoe cũng nhìn lên theo. Đồng hồ đang chỉ chín giờ rưỡi.

"Bác có ảnh nhỉ." Cô gái nói cụt ngủn.

"Ảnh?"

"Là ảnh hiện trường ấy. Bức ảnh có cái ghế băng. Ghế băng đỏ ấy."

"Cái đó có vấn đề gì?"

Nhưng Uhara Madoka không trả lời mà đứng lên. Trông cô có vẻ định cứ thế bước ra, nên Aoe vội đuổi theo, túm lấy cánh tay cô. "Chờ chút đã."

"Bác làm cháu đau. Buông cháu ra."

Aoe buông tay. "Cháu định làm gì thế?"

Cô gái xoa xoa chỗ tay vừa bị túm lấy. "Cháu đâu có nghĩa vụ phải trả lời."

"Chẳng lẽ bây giờ cháu tính tới hiện trường?"

Cô gái im lặng. Aoe tin chắc là ông đã đoán đứng. Cô gái định đi vào đường đi bộ để tìm băng ghế đỏ. Chắc hẳn khi nhìn đồng hồ, cô đã phán đoán giờ này hẳn không còn ai canh chừng khu đó nữa.

"Đừng làm thế. Nơi đó bị cấm vào. Vả lại tuy nói là đường đi bộ, nhưng đi buổi đêm nguy hiểm lắm."

"Kệ cháu. Hay là bác định báo cảnh sát?"

"Bác sẽ không làm thế, nhưng mà…"

Uhara Madoka nói cảm ơn và bắt đầu xỏ đôi bốt vào chân. Aoe luống cuống. Không thể để cô đi như thế này được. Một phần vì như

vậy sẽ nguy hiểm cho cô gái. Nhưng hơn thế, ông vô cùng lo lắng rằng nếu chia tay thế này sẽ không còn dịp gặp lại cô gái nữa. Và nếu không thể gặp lại, thì sự tò mò đang phình lên điên cuồng trong ông sẽ mãi mãi không được giải tỏa mất.

"Chờ đã. Chờ bác đã!"

Cô gái đã đi bốt xong, ngoảnh lại một cách ngờ vực.

"Thôi được. Bác sẽ cho cháu xem tài liệu. Bác muốn biết cặn kẽ sự tình, nhưng hôm nay bác sẽ kiềm chế. Thế nên hãy quay trở lại phòng đi cháu."

Trước mắt, hôm nay việc khiến cô gái mang ơn mình quan trọng hơn.

Nhưng Uhara Madoka trả lời nhẹ bẫng: "Cháu không cần nữa. Dù sao cháu cũng đi giày vào rồi. Tạm biệt bác." Cô với tay tới nắm đấm cửa.

"Chờ đã. Chờ đã nào." Aoe lấy tay chặn cửa lại.

Cô gái chau mày. "Lần này bác lại muốn gì?"

"Bác đi… bác cũng sẽ đi cùng. Con gái đi một mình nguy hiểm lắm. Nếu cháu không đồng ý, bác sẽ báo cảnh sát. Cháu tính sao?"

Gương mặt Uhara Madoka pha trộn giữa khó xử và lưỡng lự. Nhưng Aoe cảm thấy thật may mắn vì cô gái không có vẻ khó chịu.

Cuối cùng môi cô cũng mấp máy. "Bác chuẩn bị nhanh lên."

Trên lối vào đường đi bộ ở phía làng suối nước nóng cũng có tấm biển với hàng chữ *Cấm vào* to oạch. Dây thừng được chăng xung quanh.

Aoe soi đường đi bằng chiếc đèn pin, nói khẽ: "Không hay rồi."

Uhara Madoka hỏi: "Chuyện gì cơ?"

"Cháu thấy tuyết rơi suốt cho tới lúc nãy không? Nó cũng phủ lên trên đường đi bộ nữa. Nếu chúng ta đi bộ ở chỗ này, dấu chân của chúng ta sẽ lưu lại rõ mồn một đấy."

"Thế thì có sao đâu. Họ cũng đâu có biết đó là dấu chân của chúng ta."

"Nhưng có thể mọi người sẽ ầm ĩ lên khi biết đã có ai đó bước vào đây."

"Không sao đâu bác." Uhara Madoka đi tiếp trên đường đi bộ với vẻ hoàn toàn không bận tâm. Dấu vết đôi bốt của cô gái lưu lại rõ nét. Tuy không yên tâm, nhưng Aoe cũng theo sau.

Trời không gió, con đường đi bộ im lìm. Thứ duy nhất lọt vào tai chỉ là tiếng bước chân họ giẫm trên tuyết. Và thứ lọt vào mắt họ chỉ là hàng cây bị tuyết phủ. Xung quanh trắng toát, nên ánh sáng từ chiếc đèn pin lan rộng và xa hơn ông tưởng. Tuyết nổi lên trên nền đêm đen thực là một cảnh tượng huyền ảo.

"Xa ra trò nhỉ." Sau khi đi được chừng hai mươi phút, Aoe nói.

"Vâng. Nhưng người đã mất cũng đã đi trên con đường này mà bác."

"Không, nghe nói nạn nhân đi bộ tới từ hướng đối diện. Lúc đó cũng là ngay sau khi tuyết rơi, chỉ có dấu chân nạn nhân để lại."

"Hướng đối diện? Nạn nhân làm thế nào để tới được chỗ đó? Có xe buýt hay gì chạy qua sao bác?"

"Không có phương tiện nào như vậy. Chỉ có thể đoán rằng anh ta đi taxi tới, nhưng bác tài xế chở bác tới đây cũng thấy ngạc nhiên vì chẳng có vị khách nào lại xuống xe ở nơi kỳ cục như vậy cả."

Kể lại cho Uhara Madoka xong, chính Aoe cũng lại thấy nghi hoặc thêm lần nữa. Tại sao nạn nhân lại làm như vậy? Việc anh ta đi vào đường đi bộ từ hướng đối diện có ý nghĩa gì?

Nhưng dù có thế, thì điều làm ông bận tâm hơn vẫn là người bạn của Uhara Madoka. Cậu ta có liên quan gì tới các tai nạn khí sulfur hydro?

Một ý nghĩ xẹt qua đầu ông, rằng liệu có phải người bạn đó đã gây ra các vụ tai nạn này không? Nếu thế thì có thể giải thích cho việc cô gái đến điều tra những nơi xảy ra sự cố. Nhưng rồi tri thức của Aoe lập tức phủ định suy nghĩ này. Không thể có chuyện đó được. Vì đây không phải sự cố mà con người có thể tạo ra. Với vụ tai nạn ở Akakuma, nếu dùng biện pháp cưỡng ép như viên cảnh sát Nakaoka nói thì còn có khả năng. Nhưng lần này thì không thể. Nạn nhân chỉ có một mình. Chỉ có dấu chân của một người. Đây không phải tiểu thuyết trinh thám, ông không nghĩ có cách nào để đi lại trên tuyết mà không lưu lại dấu chân cả.

Khi ông đang mải nghĩ thì Uhara Madoka nói: "Phải cái đó không nhỉ?" rồi soi đèn pin của mình về phía trước. Aoe cũng nhìn theo, nhưng không thấy thứ gì giống băng ghế cả. "Ở đâu cơ?" Ông hỏi.

"Ở đằng kia kìa, đó." Cô gái bước nhanh hơn. Aoe cũng đi theo.

Con đường ngoặt sang một bên, góc đường có một khối tuyết vuông vắn. Khi dừng bước trước nó, Uhara Madoka lấy đôi tay đã đeo găng phủi phủi tuyết. Thứ hiện ra bên dưới là mặt ngồi của hàng ghế. Lưng ghế cũng dần lộ ra.

“Đúng thật. Nó bám đầy tuyết thế này mà cháu cũng nhận ra, giỏi quá.”

Aoe nghĩ nếu là mình thì đã bỏ sót rồi.

“Cũng không có gì ghê gớm. Vì cháu đã tưởng tượng tới trạng thái của nó lúc này nên nhận ra thôi.” Nói đoạn, Uhara Madoka dùng đèn pin soi vài lượt xung quanh, cuối cùng hướng ánh sáng về con dốc phía trên.

“Cháu đang làm gì thế?” Aoe hỏi.

“Ừm… cháu đang tìm hiểu xem khí độc có thể bay tới từ chỗ nào.”

“Chắc chắn là từ phía trên. Khí sulfur hydro nặng hơn không khí mà. Nếu giờ là mùa hè thì dù khí độc có phun trào từ mặt đất lên, nó cũng sẽ phát tán ra xung quanh.”

“Vì sẽ phát sinh luồng khí bay lên do nhiệt độ mặt đất đúng không ạ.”

Aoe nhìn khuôn mặt quay nghiêng vừa trả lời nhẹ bẫng của Uhara Madoka.

“Cháu biết rõ nhỉ. Đúng thế. Ngược lại vào mùa đông mặt đất lạnh lẽo, những ngày không có gió không khí hầu như không chuyển động. Vì thế khí độc chỉ di chuyển tới nơi thấp hơn, và đọng lại tại các hốc lõm.”

Cô gái nói nhỏ với khuôn mặt u ám: “Thế nên họ mới nhắm vào tiết trời này.”

“Nhắm vào? Ý cháu là sao?”

“Không có gì.” Cô gái nhăn mặt, gãi gãi đầu qua chiếc mũ len. “Mà giáo sư có nghe gì về nạn nhân không?”

“Nghe gì là chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng được. Địa chỉ hoặc tên, hoặc nghề nghiệp gì đó.”

“À, bác có biết tên và nghề nghiệp của anh ta. Có vẻ anh ta là một diễn viên không tên tuổi lắm.”

“Diễn viên?” Đôi mắt Uhara Madoka như sáng lên. “Tên anh ấy là gì?”

“Ừm, bác nhớ là Nasuno Goro thì phải.”

Sau khi lẩm nhẩm nhắc lại cái tên trong miệng, cô gái hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Bác chỉ nghe có thế. Ngoài ra thì còn chuyện cảnh sát mãi không tìm được người nhận xác và họ đang rất khó xử thôi.”

“Thế sao.” Vẻ mặt cô gái sa sầm xuống khi đáp lại.

“Sao cháu lại quan tâm tới nạn nhân? Người đó có quan hệ gì với người bạn đang mất tích của cháu?”

Nghe xong cô gái hướng ánh mắt lạnh lẽo về phía ông. “Bác đã nói sẽ kiềm chế cơ mà.”

“Ơ…”

“Bác nói muốn biết cặn kẽ sự tình, nhưng hôm nay bác sẽ kiềm chế. Lời nói đó của bác là nói dối à?”

“À, không, bác không nói dối.”

“Thế thì bác đừng hỏi.” Uhara Madoka quay gót, nói “Chúng ta về thôi” rồi bắt đầu bước.

Họ đi ngược lại trên con đường vừa tới trong thinh lặng. Đầu óc Aoe hỗn loạn với vô vàn nghi vấn, nhưng ông không thể nói ra miệng. Một phần vì ông đã hứa sẽ không hỏi, nhưng một phần vì có một năng lượng vô hình tỏa ra từ bóng lưng của Uhara Madoka không cho phép ông làm điều đó.

Chẳng bao lâu họ đã trở lại chỗ lối vào. Aoe ngoảnh nhìn lại con đường đi bộ, thở dài. Vì dấu chân của hai người đang hiện lên rõ mồn một trên nền tuyết.

“Sáng mai thể nào cũng có một đám người làm ầm ĩ lên khi nhìn thấy cái này cho mà xem.”

Nhưng Uhara Madoka nói sẽ không có chuyện gì. “Vì tuyết sẽ rơi ngay thôi.”

Aoe nhìn lên bầu trời. Ông tìm thấy một điểm phát sáng. “Có sao kìa cháu.”

“Chỉ bây giờ thôi.” Cô gái quả quyết. “Tuyết sẽ rơi sau mười hai giờ đêm một chút.”

“Sao cháu biết?”

Nhưng cô gái không trả lời, bắt đầu rảo bước về phía làng suối nước nóng.

Ông chia tay với Uhara Madoka trước cửa nhà nghỉ Suzuya. Aoe đề nghị đưa cô gái về nhà nghỉ cô đang ở, nhưng bị từ chối thẳng thừng. Sợ bị nghĩ là mình có ý đồ, nên ông không đề nghị thêm nữa.

Ông trở lại phòng nghỉ, thay ra bộ yukata, rồi lại xem chỗ tài liệu. Nhờ đã tới hiện trường nên ông dễ dàng nắm được ý nghĩa của các loại chỉ số hơn hẳn. Nhưng chuyện về Uhara Madoka cứ vương vấn trong đầu,

khiến ông không thể tập trung suy luận được.

Tình cờ hướng ánh mắt về phía ngoài cửa sổ, ông thấy tuyết đang bắt đầu rơi. Aoe nhìn đồng hồ. Kim đồng hồ đang chỉ mười hai giờ năm phút.

12

“Vâng!” Một giọng nói cau có phát ra từ loa điện thoại nội bộ khi anh bấm chuông.

“Tôi là người bên chính quyền. Anh Yaguchi, anh có thể mở cửa ra được không?” Nakaoka cố nói bằng giọng dễ nghe.

“Chính quyền? Có việc gì? Tôi đang bận…”

“Tôi sẽ không làm phiền anh lâu đâu. Chỉ dăm ba phút thôi. Mong anh hiểu cho.”

Có tiếng chép miệng. Nhưng có vẻ như cuối cùng anh ta cũng đồng ý mở cửa. Nakaoka cố nhếch miệng lên cười, chờ cửa mở. Vì trên cánh cửa có một lỗ nhòm.

Tiếng mở khóa lách cách, rồi cánh cửa cũng mở ra. Người đàn ông mặc một bộ nỉ, dáng người gầy thò đầu ra với bộ mặt cau có. Tuổi anh ta trên dưới ba mươi.

“Thế cuối cùng là có việc gì?” Anh ta cau mày xẵng giọng.

“Anh có phải là Yaguchi Naoya không ạ?”

“Tôi đây.”

Nakaoka khẽ cúi đầu chào rồi rút ra huy hiệu cảnh sát. “Cảm ơn vì anh đã mở cửa.”

Khuôn mặt Yaguchi bỗng biến sắc. “Cảnh sát?”

“Đúng thế, anh Yaguchi. Cảnh sát chúng tôi cũng là người của chính quyền mà.”

“Tôi không làm gì cả.” Hai má anh ta hóp lại.

“Tôi biết. Chỉ là có vài điều tôi muốn xác minh lại với anh. Chúng ta có thể vào nhà được không nhỉ?”

“Cái này thì…” Yaguchi có vẻ bối rối, dường như không muốn cho ai thấy bên trong căn phòng của mình.

Đúng lúc đó, “Này, anh đang làm gì thế?”, tiếng một cô gái nghe mệt mỏi. “Cứ để cửa mở vậy gió lùa vào trong lạnh lắm.”

“Làu bàu gì. Có im đi không.” Yaguchi nói với vào trong.

Nakaoka cười e ngại. “Ra là nhà có khách. Thế thì hơi phiền đấy nhỉ.”

“Anh thông cảm. Anh xem có thể đi chỗ khác giải quyết được không?”

“Được chứ, tất nhiên rồi.”

Khoảng mười lăm phút sau trong một quán cà phê gần đó, Nakaoka và Yaguchi ngồi đối diện nhau.

“Anh biết Mizuki Chisato, nghệ danh Reika không?”

“Tôi có biết.” Yaguchi lộ rõ vẻ mặt cảnh giác.

“Có vẻ hai người đã biết nhau khá lâu rồi nhỉ? Tôi nghe nói ngoài việc làm cùng nhau tại quán bar ‘Red’ ở Ginza trong hơn năm năm thì sau khi quán đóng cửa, hai người vẫn thường xuyên đi uống với nhau, phải không?”

Yaguchi vội vàng xua tay.

“Không phải là mối quan hệ sâu sắc gì đâu. Chúng tôi đơn thuần là người cùng xuất thân từ tỉnh Niigata nên nói chuyện hợp nhau thôi. Ngay cả những lúc đi uống rượu cũng không phải đi riêng. Tôi mà qua lại với gái trong quán thì họ sẽ sa thải tôi ngay.”

“Vậy sao? Thế thì hơi lạ nhỉ. Tôi lại nghe có người nói họ thấy anh và cô ta đi chơi với nhau vào ngày nghỉ cơ đấy…”

Miệng Yaguchi há ra như sắp rơi hàm, mắt hấp háy liên tục.

“Chỉ một lần thôi. Cô ta bảo tôi đi mua sắm cùng. Cô ta muốn mua quà tặng ông khách. Một cái cà vạt. Chỉ vậy thôi.”

“Chỉ vậy thôi sao. Anh nói thế thì tôi biết thế…”

“Tôi không nói dối anh đâu. Đời nào cô Reika đó lại qua lại với một thằng bồi bàn nghèo mạt hạng như tôi.” Yaguchi dẩu môi lên.

“Thôi được. Tôi tin anh. Có thể anh và cô ta không có mối quan hệ đặc biệt nào, nhưng chắc chắn anh và cô ta rất thân thiết. Nếu không thì hai người đã không đi mua đồ với nhau. Ngay cả sau khi cô ta kết hôn, hai người thỉnh thoảng vẫn gặp nhau phải không? Tôi nghe một cô gái từng làm ở bar ‘Red’ đến cuối năm ngoái kể lại như vậy đấy.”

“Đâu nhiều đến mức đó đâu. Gần đây tôi cũng không hề gặp cô ta. Gửi tin nhắn cũng không nữa là…”

“Lần cuối hai người gặp nhau là khi nào?”

“Ừm… Khi nào nhỉ…” Yaguchi nghiêng đầu. “Có lẽ là thời gian này, một năm trước.”

“Anh mở lời rủ cô ta đi phải không?”

“Không phải, là do cô ta nói muốn gặp tôi. Nhưng chỉ là gặp thôi. Chúng tôi cũng không đi ăn với nhau.”

“Vậy sao… Khi đó hai người đã nói chuyện gì với nhau?”

Yaguchi đảo mắt một lúc rồi thì thào, “Tôi làm sao mà nhớ được…”

“Chẳng lẽ cô Reika đó không có việc gì cũng gặp anh sao? Rồi đến một bữa cơm cũng không ăn cùng nhau?” Nakaoka nhìn chằm chằm đối phương đang cúi gằm mặt im lặng. Anh nói tiếp, “Yaguchi, anh nghe đây. Một khi cảnh sát đã nói với anh những chuyện này tức là họ đã phải có bằng chứng nào đó nắm thóp anh. Chẳng phải tôi đã nói với anh rằng tôi nghe được chuyện về anh từ một cô gái làm cùng anh hay sao. Tất cả những gì anh cần làm chỉ là thuật lại những chuyện đã kể với cô bạn ấy thôi, anh hiểu không?”

Yaguchi ngẩng mặt lên: “Cô ấy hỏi tôi vài chuyện.”

“Tôi đang nói anh hãy kể lại nội dung câu hỏi là gì rồi mà. Anh không cần vội, cứ từ từ nhớ ra rồi kể lại cho tôi. Thời gian còn nhiều. Anh uống cà phê đi kẻo nguội mất.” Nakaoka vừa nói vừa nhấc cốc cà phê của mình lên.

Yaguchi uống một ngụm cà phê rồi nói bằng giọng pha chút dè dặt. “Cô ấy hỏi tôi về địa chỉ ngầm.”

“Địa chỉ ngầm là gì?”

“Địa chỉ trang web ngầm.”

“Ra là thế.”

Yaguchi khẽ gật đầu rồi lấy mu bàn tay chùi mép. “Trước đây đã có lần tôi nói chuyện với cô ta về những trang web ngầm này. Đa phần trong số đó là những trang web vớ vẩn, nhưng có một địa chỉ có thể tin tưởng được. Hình như cô ấy nhớ điều này.”

“Cô ta không nói lý do tìm đến địa chỉ ngầm này phải không?”

“Cô ta nói vì chồng nhờ.”

“Chồng cô ta?”

“Chồng cô ta làm trong ngành điện ảnh. Ông ta muốn quay một bộ phim gì đó có liên quan đến những trang web ngầm này nên muốn tìm hiểu về chúng. Cô ta hỏi tôi có biết không.”

“Thế nên anh đã vẽ đường cho cô ta phải không?”

“Vâng.” Yaguchi khẽ gật đầu.

“Bây giờ anh có địa chỉ của trang web đó không?”

Yaguchi lấy di động từ trong túi ra, bấm bấm vài cái rồi quay màn hình về phía Nakaoka. Nakaoka ghi lại vào sổ tay địa chỉ trang web.

“Anh có tin chuyện đó không? Chuyện chồng cô ta muốn tìm hiểu về trang web ngầm này ấy.”

“Tôi thấy không đáng tin lắm. Nhưng tôi nghĩ không nên đào sâu chuyện này nên tôi không hỏi gì thêm.”

“Vậy anh nghĩ đâu mới là lý do thực sự?”

Yaguchi nghiêng đầu đáp, “Tôi chịu.”

“Trên trang web đó, chủ yếu người ta nhờ vả và nhận làm những việc gì?”

“Ai mà biết…” Yaguchi vẫn cố tỏ ra ngu ngơ.

Nakaoka chộp lấy bàn tay Yaguchi đang với tới cốc cà phê. Anh vặn mạnh ngón tay khiến mặt Yaguchi méo xệch. ”Đau…”

“Đừng vờ vịt với tôi. Anh biết rõ trang web này đúng không? Anh vừa nói là có một địa chỉ có thể tin tưởng được cơ mà.” Nói đoạn, Nakaoka bỏ tay ra.

Yaguchi ôm bàn tay rồi xuýt xoa, “Công việc khủng khiếp lắm. Trên đó có vô số kẻ đầu trâu mặt ngựa sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì tiền.”

“Cả việc giết người à?”

Yaguchi liếm môi chột dạ, “Nó không viết rõ. Nhưng cũng có vài đơn hàng kiểu như thế.”

“Ra là vậy.” Nakaoka xì xụp uống một ngụm cà phê. “Anh biết việc Mizuki Yoshiro… chồng cô ta qua đời rồi chứ?”

Yaguchi hất cằm rồi gật đầu. “Tôi có nghe tin đồn đại. Nghe nói ông ta chết ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng.”

“Anh nghĩ gì khi nghe chuyện đó?”

“Nghĩ gì ư…”

“Anh cứ thành thật đi. Quanh đây không ai nghe chuyện của chúng ta đâu. Không cần lo lắng. Tôi cũng không đem chuyện này đi nói với cái cô Reika đó đâu.”

“Thế thì…” Yaguchi vuốt tóc. “Cô ta giải quyết cũng khéo léo đấy.”

“Khéo léo? Ý anh là…?”

“Chẳng phải là cô ta sẽ được một đống tài sản sau vụ này sao? Ngay từ đầu cô ta đã nhắm đến mớ gia tài của ông ta rồi mà. Mà… tôi cũng nghe họ đồn đại vậy thôi chứ sự thật ra sao thì tôi không dám chắc.”

Nakaoka hừ mũi rồi uống hết cốc cà phê.

“Vậy là dạo gần đây anh và cô ta không liên lạc với nhau nữa?”

“Vâng, đúng như vậy.”

“Sau này thì sao?”

“Không. Tôi nghĩ là không.”

“Vậy à.” Nakaoka gật đầu rồi cầm tờ hóa đơn trên bàn. Trước khi đứng dây, Nakaoka hỏi Yaguchi.

“Tại sao anh lại nói đây là địa chỉ có thể tin cậy?”

“Gì cơ?”

“Trang web ngầm đó. Đa số đều là những trang web vớ vẩn, nhưng địa chỉ này thì có thể tin tưởng được. Tại sao anh biết điều đó? Đừng nói dối tôi bằng mấy câu trắng trợn kiểu nghe người ta đồn đại này kia. Nói dối nữa là anh sẽ gặp thêm nhiều phiền phức đấy anh hiểu không? Hãy trả lời thành thật đi.”

Hai bên thái dương Yaguchi giật giật.

“Anh đã có lần sử dụng nó rồi chứ gì?”

Yaguchi trả lời, “Chỉ đúng một lần thôi.”

“Anh yêu cầu hay làm theo yêu cầu?”

“Tôi làm theo yêu cầu.”

“Khi nào?”

“Khoảng hai năm trước. Lúc đó tôi cần tiền gấp.”

“Anh làm gì? Giết người?”

“Làm gì có!” Yaguchi trợn mắt. “Tôi chỉ vận chuyển đồ thôi. Tôi nhận đồ ở Kasai rồi lái xe đến Nagoya. Ở Nagoya đã có người đợi sẵn, tôi lấy tiền rồi giao hàng cho anh ta.”

“Thứ hàng anh vận chuyển là gì?”

“Hai thùng các tông.”

“Bên trong là gì?”

“Tôi không biết. Họ nói tuyệt đối không được xem.”

“Kích cỡ ra sao? Nặng khoảng bao nhiêu?”

“Cỡ bằng chừng này.” Yaguchi dang hai tay ra khoảng một mét. “Mỗi thùng chắc cũng phải trên hai mươi ki lô gam.”

“Rồi anh nhận được bao nhiêu?”

“100 nghìn yên.”

“Hừm…”

Nakaoka tưởng tượng, phải chăng trong thùng các tông là xác chết đã được chặt ra. Có lẽ là xác của nạn nhân một vụ giết người. Nếu giao việc tiêu hủy cái xác cho vài tên đầu gấu trên web ngầm thì ngay cả khi bị cảnh sát phát hiện, việc tìm ra manh mối về tên sát nhân cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

“Lái xe lượt đi lượt về Tokyo - Nagoya mà kiếm được 100 nghìn yên

thì cũng là một món hời đấy. Có điều anh đã vi phạm quy định của bộ luật vận chuyển hàng hóa bằng xe ô tô ngành giao thông vận tải.”

“Tôi xin lỗi!” Yaguchi rúm ró.

“Thôi được rồi, anh hãy quên việc gặp tôi ngày hôm nay đi. Tôi cũng sẽ coi như không có chuyện này.” Nakaoka đứng dậy, vỗ vai Yaguchi. “Anh đồng ý chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Cảm ơn anh!”

Bỏ lại Yaguchi đang cúi đầu lia lịa sau lưng, Nakaoka đi về phía quầy thu ngân.

Ra khỏi quán, anh nhớ lại cuộc nói chuyện ban nãy. Đằng sau việc vận chuyển trái phép của Yaguchi có thể là một vụ giết người. Có điều, lần theo manh mối một thùng các tông của hai năm trước là một việc bất khả thi. Thêm nữa, vụ việc này thuộc quyền quản lý của sở cảnh sát vùng khác, không liên quan đến anh.

Mizuki Chisato mới là vấn đề anh cần quan tâm. Vì mục đích gì mà ả lại muốn biết về trang web ngầm?

Điện thoại trong túi rung lên một hồi cắt ngang dòng suy nghĩ của Nakaoka. Nhìn số gọi đến, anh khẽ nhếch môi rồi bấm nút nhận cuộc gọi, “Vâng.”

“Cậu lại đang la cà ở đâu thế hả?” Chủ nhiệm ban Narita hỏi bằng giọng khó chịu.

“Em đang truy tìm manh mối về vụ ở suối nước nóng Akakuma đây.”

Việc điều tra nội tình về Mizuki Chisato, chính chủ nhiệm Narita cũng đã cho phép anh.

“Cậu vẫn còn luẩn quẩn vụ đó sao?”

“Vẫn còn là sao ạ? Việc điều tra chỉ mới bắt đầu thôi mà chủ nhiệm?”

“Chẳng phải ông giáo sư ở trường đại học cũng nói đây không có khả năng là vụ giết người đó sao? Cậu có thể hạn chế điều tra thêm về vụ này được không?”

“Em vẫn làm những công việc khác đấy thôi.”

“Thế thì tốt. Lại có thêm việc cho chúng ta đây. Ẩu đả tại quán karaoke ở Roppongi. Kẻ bị đánh thì trọng thương còn kẻ ra tay thì chạy mất. Thiếu lực lượng. Cậu đến chi viện cho tôi.”

“Rõ.”

Anh hỏi vị trí chi tiết rồi tắt máy thì vừa hay một chiếc taxi đi đến. Nakaoka giơ tay lên. Trên đường đến hiện trường vụ ẩu đả, đầu óc anh

vẫn không phút nào dứt ra khỏi vụ án tại suối nước nóng Akakuma. Càng đi sâu điều tra càng thấy đó không thể đơn thuần chỉ là một vụ tai nạn.

Mizuki Yoshiro quá cố sinh ra hong một gia đình danh giá ở tỉnh Chiba, bố ông ta nắm trong tay vài cơ nghiệp lớn. Một trong số đó là một công ty truyền thông quảng cáo lớn, mà sau khi tốt nghiệp Mizuki đã vào làm việc. Tại công ty của bố mình, Mizuki đã có những bước khởi đầu bằng việc sản xuất những đoạn phim quảng cáo, là tiền thân cho những dự án điện ảnh chính thống của ông ta sau này. Năm ba mươi tuổi ông ta ra làm riêng và đã thực hiện nhiều dự án phim. Một vài trong số đó có doanh thu bán vé liên tiếp đứng trong top. Ngoài ra ông ta còn sản xuất những kịch bản hoặc những nhân vật điện ảnh thành công, nguồn thu từ ấn bản phát hành và sạn phẩm ăn theo cũng đem lại món tiền khổng lồ cho ông ta. Cụ thể ra sao không biết, nhưng chỉ tính sơ qua thì tổng tài sản của ông ta chắc chắn không dưới 500 triệu yên.

Đúng như những gì bà Mizuki Miyoshi viết trong thư, ông ta đã trải qua hai lần kết hôn, lần nào cũng không kéo dài được quá một năm. Ông ta không có con, cách đây hai năm, trước lần kết hôn thứ ba, ông sống một mình trong biệt thự rộng lớn.

Không có một cuộc sống gia đình hạnh phúc nhưng bù vào đó, ông ta là người có danh vọng và địa vị trong giới điện ảnh.

Ông ta có con mắt nhìn rất sắc sảo. Khả năng làm việc vô cùng năng suất và hiệu quả. Đó là ý kiến chung của những người quen biết Mizuki Yoshiro.

Nếu Mizuki nhận thấy có tài năng thì dù là những đạo diễn trẻ vô danh ông ta cũng sẵn sàng tích cực giao phó công việc. Ngược lại, bất kể tên tuổi có nổi như cồn hay đã giành được nhiều giải thưởng lớn nhỏ mà bản thân ông ta cảm thấy không có sức hút mới mẻ thì cũng sẵn sàng cắt hợp đồng. Vì vậy, có khá nhiều người không ưa ông ta, nhưng bản thân ông ta lại không mảy may để ý.

Những đề tài trong điện ảnh đối với ông ta phải là sự tuyển chọn kỹ càng, không dễ dãi, không thỏa hiệp. Ông ta không ngại lên tiếng chê bai những tác phẩm chạy theo trào lưu. Xào xáo lại những đề tài cũ thì càng không phải bàn, thậm chí có lần ông ta đã nổi đóa với nhân viên vì họ đưa ra ý kiến đó trước mặt mình.

Tai họa cho tính cách đó là gần mười năm nay ông ta không có một tác phẩm lớn nào. Nhưng Nakaoka có nghe từ vài người trong giới điện ảnh một chuyện mà anh thấy hứng thú.

Họ nói rằng chỉ mới gần đây, ông ta đã tuyên bố "Sẽ quay một bộ phim khiến người đời phải há miệng sửng sốt." Nội dung cụ thể ra sao thì chưa ai nghe nói, nhưng một vị đạo diễn đã nhận xét Mizuki không phải là người thích khoe mẽ hay kiêu ngạo để nói chơi những vấn đề đó. Một khi tuyên bố thì chắc chắn ông ta cũng đã có một kế hoạch hoàn hảo.

Ai mà ngờ một Mizuki như thế lại say Chisato như điếu đổ. Ông ta còn kiêu ngạo nói với xung quanh là sẽ bằng mọi giá có được người đàn bà này trong tay. Thực tế là ông ta đã có được cô ả. Nhưng ông ta có vẻ như cũng nhận ra rằng mình không có được trái tim của người đàn bà này. "Cô ta chỉ mê cái ví của tôi thôi. Cũng kiểu như tôi mua cô ta vậy mà." Ông ta đã tự nói như vậy về cuộc hôn nhân của mình. Điểm này cũng đồng nhất với những gì được viết trong bức thư của Mizuki Miyoshi.

Ả Mizuki Chisato nhiều góc khuất này xuất thân ở tỉnh Niigata, sau khi tốt nghiệp cấp ba đã bỏ quê lên thủ đô. Ban đầu cô ta làm tại quán bar ở Roppongi nhưng ngay sau đó đã chuyển sang quán Red ở Ginza. Dù vậy, cô ta vẫn tiếp tục sử dụng cái tên Reika.

Về lý do tại sao lại chuyển sang quán bar ở Ginza, nghe nói cô ta có tâm sự với một nữ tiếp viên thân thiết rằng vì muốn làm quen với những ông già giàu có. Đương nhiên ở Roppongi cũng có những đại gia kếch xù, nhưng mặt bằng chung ở độ tuổi khá trẻ. Cô ta nói họ không phải mục tiêu của mình.

"Nếu những đại gia kia tầm tuổi như mình, sau này khi họ già, mình cũng sẽ già. Hai ông bà già chăm nhau chẳng phải sẽ rất khó khăn sao. Đằng nào cũng một công làm hộ lý thì thà làm khi mình đang còn trẻ. Sau khi ông ta chết thì mình vẫn còn có thể vui thú cuộc đời. Tài sản kếch xù được thừa hưởng đủ để sống giàu sang cả quãng đời còn lại. Thế chẳng phải là vô cùng tuyệt vời hay sao?"

Ngay cả cô gái tiếp khách trong quán bar, người mà Nakaoka đã gặp cũng phải thừa nhận cô ta cảm thấy lý do của Chisato khá có lý.

Không ai biết vì sao Chisato lại xây dựng cho mình một hoạch định tương lai cực đoan đến thế, nhưng trên thực tế, mỗi khi thấy có một lão đại gia độc thân nhiều tiền nào đó đến quán là ả lại tấn công mạnh mẽ. Có điều, cách làm của ả cũng vô cùng tinh vi khéo léo, không lộ liễu bặm trợn mà nhẹ nhàng tinh tế, và nhất là vẫn đủ rõ ràng để các

lão đại gia nhận thấy ý tứ và sự khéo léo của mình.

Sau vài người như vậy thì ả gặp được Mizuki Yoshiro. Ngay từ lần đầu tiên đến quán, Mizuki đã để ý và thích thú với Chisato, kể từ đó ông ta thường xuyên lui tới quán hơn. Về phía Chisato, cô ả cũng âm thầm kiểm tra số tài khoản kếch xù của Mizuki và chắc mẩm đây chính là lão đại gia mà mình tìm kiếm bấy lâu.

Gặp nhau được mấy tháng thì hai người kết hôn. Điều này quả thật đã làm cho mọi người xung quanh phải ngạc nhiên. Dù vậy, quyết tâm chinh phục của Chisato đã làm cho mọi nhân viên của Red phải thán phục ả.

Đây không phải là chuyện hiếm có. Việc một phụ nữ trẻ tuổi kết hôn với một người đàn ông trung niên lớn hơn cô ta thậm chí vài chục tuổi để nhắm vào khối tài sản cũng là chuyện thường trong xã hội. Chồng già rồi sẽ chết trước. Ví thử mờ mắt vì tiền mà kết hôn đi chăng nữa thì những cô vợ trẻ cũng chỉ cần kiên nhẫn chịu đựng vài năm là xong. Giết người quả thật có quá nhiều rủi ro.

Tuy nhiên, trong trường hợp của Mizuki Chisato, có một vài chi tiết không thể bỏ qua. Đúng như những gì bà Mizuki Miyoshi nói, khoảng ba tháng trước khi xảy ra vụ việc, Mizuki Yoshiro đột nhiên mua một vài món bảo hiểm nhân thọ trị giá lớn. Người phụ trách của công ty bảo hiểm nọ kể rằng "Ban đầu ông Mizuki cũng không thực sự muốn mua cho lắm, nhưng ông nói rủi sau này có chuyện gì với mình thì người vợ trẻ thật đáng thương nên mới quyết định ký hợp đồng."

Tổng giá trị tiền bảo hiểm lên đến hơn 300 triệu yên, một con số khá lớn nhưng cho đến thời điểm này chưa có một công ty bảo hiểm nào nghi ngờ về vụ tai nạn.

Càng điều tra càng thấy nhiều điểm nghi vấn, nhưng đồng thời anh cũng băn khoăn, không lẽ cô ta lại manh động và lộ liễu như vậy? Như thể cô ta muốn nói, hãy nghi ngờ tôi đi.

Nakaoka cũng đã đến làng suối nước nóng Akakuma. Cảnh sát địa phương đã xác định đó là một vụ tai nạn. Isobe, nhân viên phòng bảo vệ môi trường của tỉnh có vẻ cũng đang điên đầu lo nghĩ cách phòng ngừa những tai nạn tương tự tái diễn.

Thế nhưng Nakaoka đã nghe được một chuyện rất đáng lưu ý từ bà chủ nhà trọ mà vợ chồng Mizuki từng nghỉ lại.

Bà ta bảo rằng chuyến du lịch ấy là do cô vợ Chisato đề xuất, Mizuki Yoshiro trước đó không hề biết về suối nước nóng Akakuma.

Nakaoka vẫn thận trọng tìm manh mối về khả năng của vụ giết

người. Tuy nhiên rõ ràng việc dự đoán chính xác vị trí và thời điểm nồng độ khí sulfur hydro núi lửa tăng cao đột ngột là không thể, điều này ngay cả một kẻ ngoài ngành địa hóa học như Nakaoka cũng có thể hiểu được. Đến đây, có thể đặt ra một vấn đề, giả sử lượng khí lưu huỳnh tăng đột ngột đó là kế hoạch đã được sắp xếp từ trước. Có điều, khả năng mà anh đưa ra đã bị giáo sư Aoe trường đại học Taiho phẩy tay đánh trượt không thương tiếc. Nhưng Nakaoka vẫn không bỏ cuộc.

Anh không thể quên ngày anh gặp Chisato ở nhà dưỡng lão thành phố Chofu.

“Xin anh hãy cứ điều tra cho đến khi thật hài lòng nhé.” Cô ta nói, cùng điệu cười tự tin.

Đó không phải là bộ mặt của người vô tội. Nakaoka có thể chắc chắn điều đó.

13

Cốc cốc cốc, ba tiếng gõ cửa. Đúng lúc Aoe nhìn xuống tập báo cáo của sinh viên cao học. “Xin mời vào,” ông nói với ra, liền sau đó cửa mở và cô trợ giảng Okunishi Tetsuko bước vào. Trên tay cô cầm một phong bì lớn.

“Giáo sư đang bận gì ạ?”

“Không, cũng không đến mức đó. Tôi đang đọc cái này.” Tay ông chỉ vào tập báo cáo nghiên cứu.

“Ồ, của anh ta…” Okunishi Tetsuko nhíu mày. “Giáo sư thấy thế nào?”

“Khá ngạc nhiên đấy. Tôi tự hỏi không biết đã đọc cái này ở đâu rồi. Chắc cô cũng nhận ra đó chính xác là bài báo tôi viết trên tạp chí chuyên ngành một thời gian trước đúng không?”

“Tất nhiên là có thưa giáo sư. Nhưng tôi nghĩ cậu ta cần được giáo sư trực tiếp nhắc nhở thì hơn…”

Aoe thở dài thườn thượt.

“Cậu ta nghĩ gì mà lại làm trò này nhỉ. Ăn trộm nguyên một luận văn của người khác rồi lại đưa cho chính người đó đọc. Chẳng lẽ cậu ta nghĩ không bị lộ hay sao?”

“Tôi đoán là cậu ta không biết chính giáo sư đã viết. Có thể một ai đó đã copy bài luận của giáo sư rồi phát biểu như thể là công trình nghiên cứu của anh ta. Rồi đến lượt nghiên cứu sinh cao học tài năng của chúng ta copy lại mà không mảy may biết nguồn gốc xuất xứ thực của nó.”

“Hả?” Aoe há hốc mồm. Nhưng sau phút chốc suy nghĩ ông đã hiểu tình hình. “… Ra là thế, bài luận văn bị đánh cắp một lần, rồi lại bị đánh cắp hai lần…”

“Giáo sư có thể nhắc nhở cậu ta được chứ?”

“Thôi khỏi.” Aoe phẩy tay. “Chỉ tốn thời gian. Cô hãy nói với cậu ta là lộ rồi, thế thôi.”

“Vâng thưa giáo sư.”

Aoe ném tập báo cáo vào thùng rác bên cạnh. “Thế cô có chuyện gì?”

“Có thư chuyển phát nhanh gửi đến giáo sư.”

“Thư chuyển phát nhanh? Ai gửi vậy?”

Okunishi Tetsuko chìa ra một phong bì lớn. “Người gửi là nhật báo *Hokuriku* ạ.”

Aoe khẽ gật đầu, rồi nhận phong bì thư. Đúng như ông nghĩ, người gửi là Uchikawa. Aoe vội vàng xé toạc phong bì. “Chắc bên đó gửi tặng báo có đăng bài. Xã giao cả thôi.”

“Giáo sư đã hợp tác điều tra với bên đó. Tôi nghĩ đó cũng là điều đương nhiên thôi.”

“Thế cũng là lẽ thường nhỉ.”

Aoe rút tập giấy trong phong bì. Quả nhiên là báo. Còn kèm một mảnh giấy viết tay. “Nhờ có sự giúp đỡ của giáo sư mà số báo này đã được hoàn thành. Chúng tôi xin gửi tặng giáo sư số báo này. Kính mong được sự hợp tác giúp đỡ của giáo sư trong những lần sau. Xin chân thành cảm ơn giáo sư.”

Có hai tờ báo biếu. Aoe đẩy một tờ về phía Okunishi Tetsuko. “Cô có thể xem qua rồi cho tôi vài lời nhận xét.”

Cô đáp, “Vâng, chắc chắn tôi sẽ đọc” rồi với tay cầm tờ báo.

Bài báo của Aoe ở trang được dán giấy nhớ màu vàng. Ở góc “Tin tức chuyên sâu”, vụ việc tại suối nước nóng Tomate một lần nữa được giới thiệu, sau phần thông tin khái quát có kèm thêm ý kiến của nhà chuyên môn. Ý kiến của Aoe được đăng trong mục này.

> “Vùng đất gần khu vực suối nước nóng thường có khả năng phát sinh các hợp chất khí độc sulfur hydro hoặc dioxide carbon. Hiện trường vụ việc lần này là đường đi bộ trên núi gần khu vực suối nước nóng. Chúng ta có thể nghĩ đến khả năng khí sulfur hydro nằm sâu dưới lớp tuyết, vì một nguyên nhân nào đó mà nhất loạt phun trào. Khí sulfur hydro nặng hơn không khí, trong trạng thái không có gió, đặc biệt vào mùa đông mặt đất đóng băng, khí không bay lên cao mà lưu chuyển xuống dưới rồi tích tụ ở các vùng đất thấp hoặc vùng trũng. Hiện trường tai nạn rất đáng tiếc lại là sự kết hợp của những yếu tố không may kể trên. Chúng ta đều biết khí sulfur hydro có mùi ngai ngái như trứng ung, nhưng tuyệt nhiên không phải mùi hăng hay hắc đủ kích thích nên thường chỉ sau một vài phút trong môi trường có lẫn khí là chúng ta sẽ quen với mùi này. Việc người bị nạn xấu số chẳng may hít phải một lượng lớn khí độc dẫn đến tê liệt hệ thần kinh vận động là một khả

năng hoàn toàn có thể xảy ra.”

Gấp tờ báo lại, Aoe hỏi trợ lý, “Cô nghĩ sao?”

“Về cơ bản thì tôi thấy không có vấn đề gì cả. Một ý kiến hợp lý.”

“Vậy à. Hợp lý thì hợp lý đấy nhưng quan trọng đây chỉ là một ý kiến chung chung, an toàn, không sợ động chạm điều gì nhạy cảm. Đi cùng đoàn điều tra đến tận hiện trường mà chỉ đưa ra một nhận xét như thế này thì chưa xứng đáng làm một nhà chuyên môn.”

“Giáo sư đâu cần tự trách mình như vậy. Cũng chỉ là một mục trên báo thôi mà.”

“Không, bản thân tôi thấy đây là một sự vô trách nhiệm. Tôi nói thật với mình cô thôi, thực ra vụ việc có nhiều điểm khó hiểu, chưa thể lý giải nguyên nhân.”

Okunishi khẽ nhíu mày, “Ví dụ như điều gì thưa giáo sư?”

“Khí sulfur hydro như chúng ta biết có mùi như trứng ung, nhưng trên thực tế hiện trường vụ tai nạn không hề và cũng chưa từng có mùi như vậy. Nghĩ là hiểu ngay, chẳng ai lại xây đường đi bộ tại khu vực nguy hiểm như vậy cả. Người dân địa phương cũng có nói, khu vực xung quanh đường đi bộ nhiều cây cối tươi tốt, thậm chí còn chưa bao giờ phát hiện có xác chim thú chết. Theo lẽ thường tình, những nơi có nhiễm khí sulfur hydro chắc chắn sẽ có xác động vật chết, thậm chí đến cây cối cũng khó mọc được. Cô không thấy lạ sao?”

Okunishi Tetsuko chỉnh lại kính. “Nếu đúng như giáo sư nói thì sự việc này quả thật khó hiểu. Nhưng không thể phủ nhận rằng môi trường tự nhiên đôi khi cũng có những thay đổi nhanh chóng khó lường. Hoạt động địa chất của núi lửa gần đó cũng có thể có ảnh hưởng ít nhiều.”

“Những điều đó tôi đều có nghĩ đến. Dù thế, tôi vẫn linh cảm đây không phải chỉ là một tai nạn đơn thuần.”

Okunishi Tetsuko nghiêng đầu vẻ khó hiểu, “Nếu không phải tai nạn, vậy theo giáo sư nó là gì?”

“Tức là… Có thể đó là…” Đang tính nói “Có ai đó sắp đặt”, song Aoe đã kịp kìm lại. Bây giờ chưa phải lúc thích hợp để nói điều đó. “Ý tôi là, đây không phải một tai nạn bình thường. Có thể đăng sau nó còn rất nhiều những yếu tố quan trọng khác nữa…”

“Có thể là như thế ạ. Nhưng tạm thời giáo sư đã hoàn thành nhiệm vụ của mình trong công tác điều tra nên tôi hy vọng giáo sư quay trở lại đúng nghiệp vụ. Bên phòng hành chính vừa mới nhắc nhở về

chuyện bản thảo của ban nghiên cứu mà giáo sư làm chủ tịch." Đôi mắt Okunishi ánh lên sau cặp kính.

"À, cái đó tôi biết rồi. Tôi sẽ viết ngay."

"Tôi mong giáo sự hãy làm xong trong ngày mai." Okunishi Tetsuko đến bên bàn, cúi xuống nhặt bản báo cáo mà lúc nãy Aoe vứt vào thùng rác. "Tôi xin phép." Rồi cô quay gót bước ra cửa. "Chờ chút!" Aoe gọi với theo. "Cô có biết diễn viên Nasuno Goro không?"

Okunishi chạm tay vào kính, "Nasuno?"

"Goro. Nasuno Goro. Là diễn viên qua đời trong tai nạn tại suối nước nóng Tomate."

Cô lắc đầu. "Tôi không biết, thưa giáo sư. Mà tôi cũng chưa nghe đến người đó bao giờ."

"Ừ thôi. Được rồi. Bỏ qua đi."

"Có chuyện gì thế giáo sư?"

"Không có gì. Tôi tưởng cô biết. Thôi cô quay lại làm việc đi."

Khuôn mặt Okunishi càng hiện rõ vẻ hoài nghi. Cô chào rồi bước ra ngoài.

Nhìn trân trối cánh cửa vừa được khép lại trước mặt, Aoe thở hắt ra. Bắt tréo chân rồi ngả mình ra lưng ghế, ông vẫn chưa cảm thấy muốn quay trở lại công việc viết bản thảo cho hội đồng nghiên cứu mà Okunishi vừa hối thúc. Có quá nhiều việc ngổn ngang trong đầu ông lúc này.

Akakuma và Tomate, hai tai nạn xảy ra ở hai khu du lịch suối nước nóng, liệu có phải chỉ kết luận cả hai nạn nhân bị ngộ độc là xong? Đương nhiên ông đã đưa ra ý kiến lý giải nguyên nhân từ cương vị một nhà chuyên môn, nhưng đồng thời lòng ông cứ canh cánh một nỗi bất an, liệu mình có phạm phải sai lầm to lớn nào không.

Có một vài lý do. Điều Okunishi Tetsuko nói cũng là một trong số đó. Tuy nhiên hơn tất cả là sự có mặt của Uhara Madoka. Từ ngày đầu tiên gặp gỡ cô, cứ như thể tất cả mọi thứ xung quanh ông đều thay đổi.

Rốt cuộc thì cô bé là ai? Cậu thanh niên mà cô bé đang tìm kiếm là ai? Tại sao cô bé lại định tìm kiếm người thanh niên đó tại khu vực xảy ra tai nạn? Cả hai người đó có liên quan thế nào tới vụ tai nạn này? Nếu thực sự có chuyện đó, vậy thì vụ tai nạn này sẽ không chỉ đơn thuần là một tai nạn nữa.

Điểm chung của hai vụ tai nạn này là, nạn nhân đều là những người trong ngành điện ảnh. Một nhà sản xuất phim gặp tai nạn tại Akakuma, và một diễn viên tại Tomate. Ông từng cho rằng đó chỉ là tình cờ,

nhưng chính bởi Uhara Madoka nên ông không thể bỏ qua chi tiết này nữa.

Aoe mở laptop, truy cập Internet và tìm kiếm "Nasuno Goro". Tuy nhiên cũng không có thông tin gì nhiều hơn lần trước ông thử tìm kiếm trên điện thoại. Cách đây mấy năm, anh ta đã từng sắm vai phụ cho một bộ phim truyền hình hai tiếng trên sóng nên cũng là một gương mặt thường thấy trên ti-vi, nhưng sau đó thì không rõ lắm. Từng đóng phim điện ảnh, nhưng bộ phim đó cũng cách đây cả chục năm. *Tháp chuông phế tích,* Aoe còn chưa từng nghe đến cái tên đó bao giờ.

Ông sực nghĩ đến một điều và bắt đầu tìm kiếm thông tin về bộ phim. Có khả năng tay sản xuất phim gặp nạn tại suối nước nóng Akakuma có liên quan gì đến bộ phim này hay không.

Người đó tên là Mizuki Yoshiro nhỉ?

Thông tin về bộ phim ngay lập tức hiện lên trên màn hình. Chẳng hề có tên của nhân vật ông đang tìm kiếm trong danh sách đoàn làm phim, chứ chưa nói đến dàn diễn viên. Tiện thể ông đọc qua về câu chuyện trong phim. Nội dung về một cô gái bị mất ký ức về tuổi thơ, trở về thăm lại mảnh đất cô sinh ra và lớn lên. Bộ phim cũng đặt ra một câu hỏi đao to búa lớn về nhân phẩm của con người. Dù vậy điều này không làm cho Aoe muốn xem phim một chút nào.

Lần này ông tìm kiếm thông tin bằng từ khóa "Mizuki Yoshiro". Lập tức vô vàn thông tin về ông ta hiện ra. Ngay cả từ điển bách khoa toàn thư miễn phí trên mạng Internet cũng có đăng thông tin của ông ta. Aoe bắt đầu cuộc tìm kiếm từ kho tàng thông tin khổng lồ này.

Khác hẳn với Nasuno Goro, những gì được viết trong đó thực sự rất lẫy lừng. Không chỉ dừng lại ở điện ảnh hay truyền hình, Mizuki Yoshiro còn hoạt động trong lĩnh vực sân khấu, lưu diễn hòa nhạc, thậm chí tổ chức những buổi diễn hóa trang. Từng cộng tác với ông ta cũng toàn là những nghệ sĩ có tiếng tăm. Tuy vậy, quá trình hoạt động nghệ thuật sôi nổi đã là chuyện của mười năm trước, những thông tin gần đây có vẻ nghèo nàn, điều này giống với Nasuno Goro.

Nghĩ tìm kiếm những thông tin này cũng không có ích gì nên ông đang định đóng màn hình máy tính thì bỗng khựng lại. Vì trong danh sách những bộ phim mà Mizuki Yoshiro tham gia sản xuất, có một bộ phim mang tên *Bờ môi băng giá*.

Aoe đã từng xem bộ phim này. Khoảng hai mươi năm trước. Bộ phim từng giành giải tại một liên hoan phim quốc tế và trở thành đề tài bình luận sôi nổi. Câu chuyện về một thanh niên trẻ tuổi sinh ra trong một gia đình danh giá và giàu có, sau cuộc gặp gỡ định mệnh với một

cô gái điếm xinh đẹp, bề ngoài anh vẫn đóng vai người con ưu tú của gia đình, nhưng dần dần anh chìm vào ma túy và những cuộc hoan lạc. Kịch bản có chút quá khích nhưng nhiều ẩn dụ, cùng những góc quay tuyệt đẹp làm một người không chuyên như Aoe cũng phải cảm thấy trầm trồ thán phục.

Aoe lại tiếp tục tìm hiểu về bộ phim đó qua từ điển bách khoa. Tên của Mizuki Yoshiro được ghi trong mục nhà sản xuất.

Ông ta đã sản xuất bộ phim đó ư?

Aoe chợt thấy thiện cảm. Vì ông từng nghĩ bộ phim đó hẳn phải lọt vào top ba phim hay nhất mà ông từng xem.

Ông cũng cẩn thận dò lại từng tên trong danh sách dàn diễn viên xem Nasuno Goro có đóng một vai phụ nào đó không. Đáng tiếc là không có tên nào như vậy.

Một lần nữa, Aoe nhìn bâng quơ một lượt qua danh sách đoàn làm phim. Đạo diễn và biên kịch là một nhân vật tên Amakasu Saisei. Ông đã từng nghe đến cái tên này. Một người không quá am hiểu về điện ảnh như Aoe mà còn biết đến tên thì chắc chắn đây là một đạo diễn có tiếng.

Trong lúc nhìn chăm chăm cái tên này, ông bỗng thấy có điều gì lấn cấn. Hình như ông đã thấy cái tên này ở đâu đó. Hơn nữa, chỉ vừa mới đây thôi.

Ông thử một lần nữa mở lại trang thông tin về bộ phim *Tháp chuông phế tích*. Quả nhiên đúng như ông linh tính, đạo diễn của bộ phim này cũng chính là Amakasu Saisei.

Aoe vòng hai tay ra sau đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính một hồi rất lâu.

Chuyện này là sao? Liệu đây có đơn giản chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Không có sự tương quan nào giữa Mizuki Yoshiro và Nasuno Goro, nhưng nếu thông qua nhân vật thứ ba là Amakasu Saisei thì giữa hai người đã có một mối liên quan.

Ông tiếp tục tìm kiếm thông tin về nhân vật này. Ông gõ tên nhân vật vào hộp thoại tìm kiếm của từ điển bách khoa rồi nhấn phím Enter. Những bài viết về Amakasu Saisei hiện lên ngay sau đó. Tiểu sử của ông ta cũng vô cùng rực rỡ, hoàn toàn không thua kém Mizuki Yoshiro. Năm ba mươi tuổi ông ta ra mắt công chúng trong vai trò đạo diễn một phim phát hành dưới dạng video. Một năm sau đó ông ta đạo diễn một phim thời lượng dài chiếu rạp, tác phẩm ngay lập tức được đánh giá cao trong liên hoan phim quốc tế. Thời gian sau đó, những tác phẩm

ông ta sản xuất đều trở thành các tác phẩm hit rất được chú ý. Năm ba mươi sáu tuổi, bộ phim *Bờ môi băng giá* đánh dấu một mốc son trong sự nghiệp của ông ta với rất nhiều giải thưởng danh giá. Bằng những tác phẩm có chất lượng cả về tính giải trí lẫn nghệ thuật, ông ta đã từng được kỳ vọng sẽ là một nhân vật có thể gánh vác tương lai của nền điện ảnh nước nhà.

Đọc đến đây, Aoe nghiêng đầu. "Đã từng"… Thì quá khứ… có nghĩa là sự kỳ vọng đó đã bị phản bội? Vừa nghĩ Aoe vừa đưa mắt lướt qua danh sách phim. Quả thật, mười năm trở lại đây ông ta không quay bộ phim nào cả. Bộ phim cuối cùng ông ta quay chính là *Tháp chuông phế tích*.

Dòng suy nghĩ của Aoe bị ngắt đoạn bởi mẩu tin dưới:

> "Tai nạn khí sulfur hydro xảy ra tại nhà riêng khi ông bốn mươi bảy tuổi làm ông mất đi gia đình. Vì cú sốc này, ông tuyên bố tạm thời chưa thể nghĩ đến việc quay trở lại sản xuất phim (theo blog cá nhân của ông)."

14

Khi Aoe trở về nhà, căn nhà ngập tràn mùi cà ri. Tay vẫn ôm khư khư chiếc cặp đựng tài liệu, ông mở cửa.

“Tôi về rồi đây.”

Souta, cậu con trai học lớp Tám của ông đang ngồi chơi điện thoại trên ghế xô-pha. Cậu ta không thèm để ý đến bố, im lặng đứng lên, vừa dán mắt vào điện thoại vừa quay trở về phòng riêng.

Keiko - vợ ông - ló mặt từ nhà bếp nói vọng ra: “Mình về rồi đấy à. Mình có ăn cơm luôn không?”

“Ừ.” Nói đoạn ông bước ra hành lang thầm nhủ, dù sao cũng tốt chán vì còn có vợ đáp lời. Vừa nghĩ Aoe vừa đi về phòng ngủ.

Thay quần áo xong quay trở lại phòng khách, ông sang phòng bếp rồi ngồi ăn cà ri vợ nấu. Hôm qua là thịt băm viên, hôm kia là thịt lợn chiên xù, còn hôm trước nữa thì hình như là tôm tẩm bột rán. Từ mấy năm trước, thực đơn nhà Aoe toàn ưu tiên những món ăn khoái khẩu của cậu con trai Souta. Cũng khá lâu rồi ông chưa được ăn những món xúp rau hay rau luộc chấm xì dầu. Đơn giản vì Souta không thích mấy món đó.

Keiko vợ ông đã ăn cơm trước cùng con trai nên giờ cũng đang ngồi ghế xô-pha cắm cúi bấm bấm vuốt vuốt màn hình điện thoại. Đến mẹ còn thế này thì làm sao nhắc nhở được con nữa. Ông đã lờ mờ cảm thấy điều này từ thời điện thoại di động, nhưng những chiếc điện thoại thông minh này hầu như đã cướp hết những cuộc hội thoại trong gia đình. Gần đây, Aoe thậm chí còn ít khi nhìn trực diện mặt Souta, hay nghe cậu bé nói chuyện nghiêm chỉnh.

Nhưng thôi, kể cả như thế thì…

Miễn sao cậu bé khỏe mạnh, là ông có thể yên tâm.

Vừa đưa từng miếng cơm cà ri vào miệng, ông vừa nhớ lại những bài viết đọc được trong văn phòng ở trường. Đó là đoạn chia sẻ trên blog của Amakasu Saisei. Ông biết đến nó là do trang web từ điển bách khoa miễn phí có đường link dẫn đến blog Non-sugar life (Cuộc sống hiện tại của Amakasu Saisei).

Ông nhấp thử vào đường link và ngay lập tức trang blog được mở

ra. Đích thị là blog của Amakasu Saisei. Tuy thế, ngày cập nhật cuối cùng cũng đã cách đây hơn sáu năm, với tựa đề "Lời từ biệt tạm thời". Ông đọc thử và nội dung khá nghiêm trọng trong đó làm ông bối rối.

Tôi quyết định sẽ bắt đầu một chuyến đi.

Có rất nhiều lý do, nhưng lý do lớn nhất, là tôi muốn được một mình.

Trong suốt một thời gian dài, tôi chỉ nghĩ về gia đình đã mất. Việc tôi làm chỉ có thể.

Tôi nghĩ đến họ, và tiếp tục viết blog này. Tôi muốn để lại một dấu ấn gì đó của mình và của họ.

Nhưng, có lẽ đã đến lúc tôi phải nghĩ về những gì tiếp theo. Gia đình đối với tôi là kho báu vô giá. Nhưng rốt cuộc, đó chỉ còn là quá khứ. Yukako và Moe là hai người đã khuất, ngay cả Kento, dù thằng bé đã hồi phục như một kỳ tích, đối với tôi cũng đã là quá khứ. Kento bây giờ không phải con trai tôi, cũng giống như đối với Kento bây giờ, tôi không phải là cha của nó. Và một điều quan trọng, con người không thể sống mà cứ quay đầu nhìn lại quá khứ. Chỉ còn cách phải hướng đến tương lai phía trước, dù là bước từng bước một. Nếu làm thế rồi ta sẽ tìm được một điều gì đó mới mẻ, tôi không thể chứng minh, nhưng tôi luôn tin như vậy.

Tôi chưa biết mình sẽ đi đâu, nhưng trước hết, tôi sẽ rời xa nơi này.

Nếu một ngày nào đó, tôi lại có thể làm phim thì thật tuyệt vời. Tôi là con người của điện ảnh, đó là điều không thay đổi. Cuối cùng tôi cũng dã nghĩ được như thế. Mặc dù vậy, tại thời điểm này tôi hoàn toàn không dám chắc bao giờ mình có thể trở lại, có lẽ cần phải có thời gian.

Cuối cùng, tôi muốn gửi lời cảm ơn đến gia đình mình.

Cảm ơn Yukako. Cảm ơn Moe. Và, cảm ơn Kento. Nhờ mọi người mà tôi đã được cứu rỗi, đã có thể sống đến ngày hôm nay. Và đã có thể nghĩ rằng sẽ tiếp tục sống những ngày mai. Tôi thực sự biết ơn.

(Lời nhắn gửi đến những độc giả đã đọc đến dòng này)

Cảm ơn cắc bạn đã luôn bên cạnh và ủng hộ tôi. Tôi tưởng rằng sẽ chẳng ai đọc những dòng văn thô kệch ai oán này, vậy mà lại nhận được nhiều quan tâm đến vậy, thật quá đỗi bất

ngờ. Đặc biệt, tin nhắn từ những người đồng cảnh ngộ đã mất gia đình khiến tôi cảm thấy vừa đau lòng vừa như được tiếp thêm dũng khí. Việc hiểu được rằng trên cõi đời này không chỉ có riêng mình đau khổ đã cứu rỗi linh hồn tôi nhiều đến mức nào. Tôi thực sự cảm nhận thấy điều đó từ đáy lòng.

Một người bạn làm việc trong nhà xuất bản cũng đã đọc blog này và mời tôi xuất bản cuốn tự truyện của mình. Tôi đã nghĩ thật hổ thẹn nếu ai đó đọc được những dòng văn thô thiển này, nhưng mặt khác tôi cũng thực lòng muốn nó được đọc bởi nhiều người khác nữa. Có rất nhiều chỗ còn đang dang dở, nên tôi xin phép được viết thêm những gì còn thiếu sót, sửa lại câu từ, và nếu như có một ngày những dòng chữ này được xuất bản thành sách, thì tôi thực sự mãn nguyện. Đến lúc đó, tôi rất hạnh phúc nếu các bạn đọc lại những câu chữ này trong cuốn sách của tôi.

Như những gì tôi đã viết ở trên, tôi sẽ tiếp tục bước thêm một bước trong cuộc đời của mình. Đây là một chuyến hành trình đi tìm lại bản thân. Tôi sẽ tạm dừng việc viết blog một thời gian. Lần tới, ta sẽ gặp lại nhau dưới hình thức khác và khi ấy tôi rất hy vọng sẽ viết nên một câu chuyện vui vẻ hơn.

Chúc mọi người sức khỏe.

Tạm biệt.

Chỉ bằng những dòng này, thực sự chẳng biết điều gì đã xảy ra. Điều duy nhất có thể thấy rõ là xem ra Amakasu Saisei đã giải quyết được một vài nỗi trăn trở bấy lâu của ông ta.

Nếu theo phần ghi chú ở cuối, thì blog này được viết định kỳ. Ông ta được đề nghị xuất bản nó thành một cuốn sách, nên có lẽ nội dung blog từ trước đến giờ là một câu chuyện liền mạch. Nếu như vậy, thì không thể đọc từ những trang mới, vì như vậy là ngược thứ tự thời gian.

Aoe tra lại thì thấy những bài đăng cũ đều còn, bài đăng đầu tiên là vào bảy năm về trước. Nếu tính toán theo những gì từ điển bách khoa toàn thư viết thì đó chính là một năm sau vụ tai nạn khí sulfur hydro tại nhà ông ta. Bài viết đầu tiên có tựa đề “Kiếm tìm ánh sáng”.

Tôi quyết định viết blog này. Lý do đúng như tiêu đề. Đó là bởi vì, cuối cùng thì có vẻ như tôi đã tìm được ánh sáng của

đời mình.

Có lẽ nhiều người cũng đã biết, cách đây vài tháng, gia đình tôi gặp phải một bi kịch. Còn bản thân tôi những tháng ngày sau đó cảm tưởng như mình đã bị bỏ lại trong bóng tối.

Tuy vậy, gần đây tôi đã có thể đối diện những vấn đề xảy đến với mình. Cũng đồng thời, tôi cảm thấy có vẻ như mình đã hiểu ra được một chút con người của chính tôi.

Vì vậy, tôi đã nghĩ mình nên viết ra. Tôi nghĩ biết đâu những dòng chữ lưu lại việc tôi đã tìm thấy một tia sáng nhỏ bé từ trong tuyệt vọng và việc hiện giờ sống như thế nào có thể truyền tải một thông điệp nào đó. Đó là điều duy nhất mà một nhà làm phim hèn mọn như tôi có thể làm bây giờ. Cùng với đó, tôi cũng mong đây sẽ là những dòng điếu văn gửi đến gia đình đã mất của tôi.

Nhân đây tôi xin được cáo lỗi trước với những người yêu mến ghé thăm trang blog này. Những gì tôi sẽ viết ra, chắc chắn không phải những điều vui tươi thú vị. Có lẽ sẽ toàn câu chữ sướt mướt của một gã đàn ông tuổi xế chiều. Vậy nên quý độc giả nào không muốn đọc những câu chuyện sầu bi như vậy thì xin cứ tự nhiên quay gót bước đi. Đó cũng là mong muốn của tôi.

Dường như đây là vạch xuất phát của câu chuyện. Nếu đúng như vậy thì đây là bài mở đầu, và bài viết mà Aoe đọc hôm qua ở trang đầu sẽ là kết thúc cho câu chuyện dài này.

Cho đến lúc này thể văn được sử dụng đều là kính ngữ lịch sự nhưng xuống dưới vài dòng lại có đoạn ghi chú như thế này trước khi vào phần nội dung chính: “Từ phần này tôi xin được phép viết theo lối tiểu thuyết dùng ngôi kể thứ nhất.”

Năm tháng trước, tôi đang ở vùng Hidaka tỉnh Hokkaido. Có một đề tài phim về người Ainu nên tôi đến để tìm hiểu thu thập thông tin thực tế về những điểm đặc thù văn hóa của họ. Cùng đi là nhà sản xuất phim Mizuki Yoshiro, tối đến anh em chúng tôi vừa xuýt xoa thưởng thức những đồ ăn thức uống địa phương ngon lành ở đây vừa nói chuyện thâu đêm về dự án điện ảnh mới. Anh em chúng tôi hừng hực khí thế muốn làm một bộ phim không mang chủ đề xã hội u ám mà sẽ đầy sức sống, nhìn nhận dân Ainu ở một góc độ mới tươi sáng.

Tôi nhận được một cuộc gọi vào buổi sáng ngày thứ ba. Một dãy số lạ mà tôi không nhận ra hiện lên trên màn hình điện thoại. Tôi nghe máy, đầu kia là người bên đồn cảnh sát. Tôi dự cảm một điều bất trắc. Chẳng có lý nào cảnh sát lại mang đến cho bạn một tin vui cả.

“Anh hãy bình tĩnh khi nghe tin này.”

Giọng nói u ám đúng như tôi dự đoán. Lúc đó trong đầu tôi nghĩ có thể là một tai nạn giao thông. Có lẽ một ai đó trong gia đình gặp tai nạn giao thông.

Nhưng, câu tiếp theo của vị cảnh sát lại là: “Nhà anh có chuyện rất lớn xảy ra.”

“Nhà anh” thì không phải tai nạn giao thông rồi. Thế thì chỉ có thể là cháy nhà. Tôi vội vã hỏi, giọng run run lạc đi.

“Cháy nhà à?”

“Không phải. Là tai nạn ngộ độc. Khí sulfur hydro thưa anh.” Tôi chưa định hình được câu chữ mà viên cảnh sát nói. Có lẽ tại tôi không nghe được. Mà không, có thể là tôi có nghe được, nhưng nó nằm ngoài sức tưởng tượng nên tôi không lắp ghép được các câu chữ trong đầu.

“Đó, đó là gì vậy anh? Tai nạn gì vậy?”

“Ngộ độc thưa anh. Điều này thật khó nói, nhưng người nhà anh đã mất do ngộ độc khí sulfur hydro.”

Ngay lúc này tôi vẫn chưa hoàn toàn nghe và hiểu được ý nghĩa cụm từ “tai nạn do ngộ độc”, nhưng chỉ một câu cuối cùng đã đủ làm tim tôi như vỡ bung ra, cảm giác không còn máu chảy trong cơ thể.

“Ai vậy anh? Ai chết?”

Giọng tôi run rẩy và lạc đi.

“Vợ và con gái anh. Chúng tôi rất lấy làm tiếc và chia sẻ nỗi mất mát lớn lao này.”

Cách nói này có phần cũ kỹ nhưng thực sự đầu óc tôi đã trở nên trắng xóa. Những gì sau đó tôi không nhớ nổi. Anh Mizuki có kể lại lúc đó, tay tôi nắm chặt điện thoại và cả người không ngừng run rẩy.

Tôi vứt bỏ công việc để lên chuyến bay sớm nhất. Ngồi trên máy bay tôi gục đầu vào chiếc khăn, nước mắt không ngừng rơi. Mấy tiếp viên lo lắng và chốc chốc lại đến hỏi xem tôi có cần giúp gì không. Tôi thật cảm ơn lòng tốt của họ, nhưng

những lúc như thế tôi lại muốn được để mặc một mình hơn.

Vừa khóc tôi vừa nghĩ tại sao, tại sao chuyện này lại xảy ra với mình, với gia đình mình. Theo những gì cảnh sát nói thì bi kịch của gia đình tôi, có vẻ như không đơn thuần chỉ là một tai nạn.

Đầu óc tôi rối bời nhưng vẫn trao đổi với cảnh sát để tìm hiểu điều này điều kia về thông tin vụ tai nạn. Nội dung mà tôi được biết quả thực là những điều khó tin, tôi muốn nghĩ đó chỉ là những câu nói đùa, nhưng cuối cùng phải chấp nhận sự thật.

Buổi sáng ngày hôm đó, một thanh niên chạy bộ ngang qua phát hiện thấy quanh nhà tôi có mùi rất lạ. Mùi lưu huỳnh. Người thanh niên đó đã nhanh chóng bấm chuông những nhà hàng xóm để nói họ hãy thông báo cho cảnh sát. Vì thời điểm đó, những vụ tự sát có sử dụng khí sulfur hydro đã trở thành một vấn nạn của xã hội.

Ngay sau đó, cảnh sát ập đến, phá khóa cửa và phát hiện vợ tôi Yukako, con gái Moe và con trai Kento nằm bất động. Yukako và Moe đã được xác nhận tử vong. Chỉ duy nhất có Kento là vẫn còn có phản ứng và đã được đưa đến bệnh viện nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Từ đầu đến cuối tất cả đều thật khó tin nhưng tôi bàng hoàng nhất là việc khí sulfur hydro phát sinh từ phòng con gái Moe. Hơn thế nữa, bên ngoài cửa còn có một mảnh giấy dán ghi "Đang tạo khí sulfur hydro". Thế nghĩa là Moe có ý định tự sát trong phòng và không may làm Yukako và Kento ngộ độc theo.

Tại sao?

Người tôi muốn hỏi, đương nhiên là Moe. Một cô bé vừa mới qua mười sáu tuổi lại chọn cho mình con đường chết. Con có nỗi niềm gì hay đã phải chịu đựng những gì?

Tôi cũng muốn hỏi cả Yukako vợ tôi. Em không biết gì sao? Tại sao em hoàn toàn không nhận ra những gì con gái đang trải qua, đang phải chịu đựng? Em không nhận ra nó đau khổ đến mức muốn tìm đến cái chết ư? Lúc nào em cũng ở bên nó, vậy mà em không nhận ra nổi một tín hiệu nào dù nhỏ bé. Vậy em dám nói mình đủ tư cách làm mẹ sao?

Tôi biết tôi đang giận cá chém thớt. Lại thêm trốn tránh trách nhiệm. Vì người bố cũng phải có trách nhiệm nhận ra

những biến động tâm lý của con gái. Những lý do như vì công việc quá bận rộn nên ít khi về thăm nhà… tất cả chỉ là ngụy biện. Tự bản thân tôi cũng biết điều đó. Nhưng nếu tôi không giải tỏa cơn giận dữ này, thì khó có thể giữ tinh thần ở trạng thái bình thường được.

Bài viết đầu tiên dừng lại ở đó. Nếu thực sự những điều này đã xảy ra, vậy thì Aoe đã hiểu, cảm giác "bị bỏ lại trong bóng tối" cũng là điều đương nhiên. Chỉ riêng đón nhận sự thật có lẽ đã là một việc quá sức.

Việc mất cả vợ và con gái là một cú sốc lớn đến thế nào, ngay cả một người đã có con như Aoe cũng không tưởng tượng nổi, có lẽ chỉ có thể liên tưởng tới một cơn ác mộng. Thậm chí nếu người đó có muốn tự sát, âu cũng không khó hiểu. Vừa mông lung suy nghĩ, Aoe vừa lướt mắt xuống bài viết tiếp theo, và đúng như vậy, tiêu đề của nó là "Tôi chỉ nghĩ về cái chết".

Tôi đối diện với thi thể của Yukako và con gái Moe trong nhà xác của trụ sở cảnh sát. Cả hai vẫn mặc nguyên bộ pyjama. Tôi đã nhìn quen hai bộ đồ ngủ này, nhưng không thể tin hai thi thể trước mặt là vợ và con gái mình. Lý do không chỉ bởi tinh thần tôi đang rối loạn.

Nếu một ai đó đang đọc những dòng này và cũng đang nghĩ đến việc tự sát bằng khí sulfur hydro thì tôi chỉ xin nói một lời thôi, bạn hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi. Nếu vẫn tha thiết muốn chết, thì hãy chọn một cách khác. Ai nghĩ chết bằng khí sulfur hydro là một cái chết an lạc thì thật ngớ ngẩn. Vì nếu đúng là như vậy thì vợ và con gái tôi đã không biến dạng đến như thế này. Màu da này, hoàn toàn không phải là màu da của con người.

Một nhân viên bên sở cảnh sát có nói, đây là cái chết bất thường nên sẽ được chuyển sang bộ phận giải phẫu để khám nghiệm tử thi. Nhưng có thể chắc chắn một điều, nguyên nhân cái chết là ngộ độc khí sulfur hydro.

"Anh có nhận thấy lý do nào dẫn đến việc con gái muốn tự sát hay không?"

Viên cảnh sát hỏi tôi, nhưng thực sự tôi chẳng nghĩ được gì. Nói đúng hơn là từ trước đó đầu óc tôi đã quá rối bời để có thể suy nghĩ được thêm điều gì.

Trong phòng Moe không để lại thứ gì giống như di thư.

“Anh có nghe chuyện kiểu như con gái bị bắt nạt ở trường học không?”

Tôi chỉ có thể lắc đầu trước câu hỏi này.

Viên cảnh sát lại nói thêm điều tôi không hề nghĩ tới, đó là có khả năng đây không đơn thuần là một vụ tự sát mà là một vụ án hình sự. Chẳng hạn như Yukako và Kento là nạn nhân của Moe… Vậy thì sẽ có thêm hai bản án, một cho tội giết người và một cho tội giết người không thành. Dĩ nhiên, Moe đã qua đời nên không thể khởi tố hình sự được nữa.

Theo lời của viên cảnh sát, điều đáng ngại trong hành động tự sát bằng khí sulfur hydro là khả năng liên lụy đến những người xung quanh rất cao. Ngày hôm đó sau khi có thông báo tới đồn cảnh sát, toàn bộ người dân sống tại khu vực xung quanh nhà tôi trong bán kính 100 mét đều có lệnh phải sơ tán. Đội cơ động khi vào nhà tôi đều phải trang bị các thiết bị phòng độc kỹ lưỡng.

Vợ và con gái đã mất. Con trai trong tình trạng hôn mê. Còn nữa, con gái tôi bị cho là hung thủ, vợ và con trai là nạn nhân. Càng nghe những chuyện này tôi càng thấy tuyệt vọng. Tôi vào nhà vệ sinh sở cảnh sát, nhìn mình trong gương ở bồn rửa mặt. Tôi thấy mình đang cười. Một nụ cười bất lực. Tôi nghĩ chắc lúc đó ít nhiều tôi đã phát điên. Cũng phải đến mấy lần viên sĩ quan phải vỗ vai tôi hỏi, “Anh không sao chứ?”

Bỏ lại sở cảnh sát sau lưng, trên đường về tôi chỉ nghĩ đến việc mình sẽ chết vào lúc nào. Vì tôi không thể sống được nữa. Tôi đã mất tất cả những gì mình có. Tài sản quý giá nhất của tôi, không phải những bộ phim tôi quay, không phải những giải thưởng tôi giành được, mà đó là gia đình. Đến lúc đó tôi mới thực sự thấm thía điều này.

15

Ăn xong cơm, Aoe vào phòng đọc sách. Một căn phòng chật hẹp chỉ vỏn vẹn năm chiếu*, nhưng ở đây ông có thể tận hưởng khoảng thời gian một mình quý giá. Nếu có thêm một đứa con, chắc ông cũng phải chừa lại cái không gian cuối cùng này cho nó. May mắn là ông đã tránh được điều đó.

Khoảng hơn 8 m^2.

Ông có để một máy tính cá nhân trong phòng. Ông mở nó lên và truy cập vào blog *Non-sugar life* của Amakasu Saisei.

Blog được cập nhật theo từng tuần, mỗi bài viết khá dài nên có thể tác giả đã viết nháp trước rồi chỉnh sửa kỹ lưỡng trước khi đăng lên. Cụ thể là, ngay cả khi miêu tả những chi tiết kịch tính căng thẳng, giọng văn vẫn rất bình tĩnh.

Trong văn phòng trường đại học, Aoe đã đọc đến đoạn Amakasu Saisei nghe thuật lại sự tình vụ tai nạn rồi đau đớn bước ra khỏi sở cảnh sát. Nghĩ đến tấn thảm kịch mà nhân vật chính phải hứng chịu, bản thân ông cũng cảm thấy lồng ngực mình thắt lại. Ông băn khoăn có nên đọc tiếp hay không, cuối cùng quyết định sẽ đọc phần còn lại trong phòng đọc sách ở nhà. Ông không biết phía trước có những bi kịch gì khác đón đợi mình, vì phần tiếp theo có tựa đề "Một tia hy vọng, rồi lại tuyệt vọng". Aoe sợ nếu mình đâm ra suy sụp theo câu chuyện thì cũng không còn hơi sức mà lết về đến nhà. Đường về nhà ông khá xa, cộng thêm việc ông luôn phải chen chân trên những chuyến tàu chật ních người.

Hít một hơi thật sâu, Aoe lại tiếp tục lần theo từng câu chữ.

> Sau khi đối diện với thi hài của Yukako và Moe trong nhà xác, tôi chẳng muốn làm gì. Chẳng muốn nghĩ gì. Hình như ai đó có nhắc đến việc làm lễ canh linh cữu và đám tang nhưng những điều đó chẳng hề lọt vào đầu tôi. Có cất công làm những nghi lễ đó thì hai người cũng không thể sống lại được. Tất cả chỉ là vô nghĩa.

Tôi muốn chết. Tôi muốn chết đi ngay lúc này. Chết bằng cách nào đây? Không thể chết bằng khí sulfur hydro được, vì viên cảnh sắt có nói nó sẽ làm liên lụy đến những người dân sống xung quanh. Tôi vừa đi vừa nhìn lên những tòa nhà cao tầng. Tôi nghĩ đến việc nhảy từ trên đó xuống. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại đó cũng là hành vi gây phiền phức cho người khác. Hay thắt cổ tự tử? Một nơi nào đó trong nhà mình thì có lẽ không ảnh hưởng đến ai. Tôi đã nghiêm túc nghĩ như vậy.

Nhưng tôi đã không chết vì nghĩ đến Kento. Cậu con trai cả mười hai tuổi của tôi vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Con may mắn sống sót, vì phòng con ở tầng ba. Khí sulfur hydro nặng hơn không khí nên thường đọng lại những nơi thấp trũng. Phòng Moe ở tầng hai, và phòng vợ chồng tôi cũng ở tầng hai. Moe chết trong phòng, còn vợ tôi thì chết ở hành lang. Có lẽ vợ tôi nhận ra điều bất thường từ phòng con gái và đã sốc khí rồi tắc thở khi đang trên đường sang phòng con để kiểm tra.

Quá trình điều trị cứu sống Kento kéo dài đến mấy chục tiếng đồng hồ. Từ đáy lòng, tôi chỉ hy vọng con được cứu sống. Hy vọng con lấy lại được ý thức. Vì điều đó, tôi không tiếc cả mạng sống của mình. Con là thứ duy nhất còn lại cứu rỗi linh hồn tôi.

Hai ngày sau khi vụ tai nạn xảy ra, cuối cùng thì tôi cũng được nghe tình hình cụ thể từ vị bác sĩ điều trị chính cho Kento.

“Tạm thời, tình trạng của con anh đã ổn định.”

Lời nói của ông làm ngực tôi nhẹ nhõm hẳn. Tôi vẫn luôn sợ hãi có thể mất nốt cả đứa con này.

“Con tôi đã tỉnh lại chưa thưa bác sĩ?”

Nhưng trả lời cho câu hỏi của tôi là bộ mặt rầu rĩ của ông.

“Vậy là cháu vẫn chưa tỉnh ạ?”

Tôi hỏi lại. Ông trả lời với vẻ mặt như đã quyết. “Anh Amakasu, tôi chỉ có thể giúp cháu lấy lại được mạng sống, ngoài ra, tôi khuyên anh hãy chuẩn bị tinh thần sẽ không gặp lại được cậu con trai trước đây của mình…”

“Điều đó nghĩa là gì ạ?”

“Điều đó thì… anh gặp cháu rồi sẽ hiểu.”

“Vậy thì hãy cho tôi gặp con tôi. Hãy cho tôi gặp nó ngay bây

giờ.”

Tôi gần như chồm vào ông.

Sau đó vài phút, tôi đã đứng trong phòng chăm sóc đặc biệt. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt con, một luồng xung động chạy dọc qua cơ thể tôi, khác hẳn lúc nhìn thi thể vợ và con gái.

Có quá nhiều thứ dây nhợ xuyên vào người con trai tôi. Có cả dây điện, nối chằng chịt vào những cái máy xung quanh. Nhìn con chẳng khác nào một cái máy trong dây chuyền đó.

Mắt con mở hờ. Nhưng chắc chắn nó chẳng nhìn thấy gì, mà cũng chẳng nhìn gì. Tôi có gọi bao nhiêu lần đi nữa, cũng không có một lời hay một cử động đáp lại.

“Có máy thở để hỗ trợ. Nhưng về cơ bản thì cậu bé cũng có thể tự thở được.”

Những lời vị bác sĩ nói chỉ để xoa dịu mà thôi.

Việc này là như thế nào? Tình trạng này chỉ nhất thời? Thêm chút thời gian nữa, sức khỏe có khá lên không? Liệu con có tỉnh lại không?

Tôi bấu víu vào một tia hy vọng mong manh. Và đáp lại là lời tuyên bố tuyệt vọng của vị bác sĩ.

Có lẽ cả đời cậu bé sẽ như thế này…

Khi nhận ra, tôi thấy mình đang ngồi sụp trên sàn nhà. Tôi chẳng đứng vững nổi. Tôi thấy sàn dần ướt đẫm. Phải mất một lúc sau tôi mới nhận thấy mình đang khóc.

Aoe nghĩ, biết thế này khỏi đọc cho xong.

Vợ và con gái chết. Con trai may mắn thoát chết nhưng lại rơi vào tình trạng sống thực vật. Nếu rủi ông gặp phải hoàn cảnh này chắc ông không thể chịu đựng nổi. Khi chẳng biết dựa vào điều gì để sống thì có lẽ chỉ còn biết nghĩ đến cái chết.

Aoe lại một lần nữa băn khoăn có nên đọc tiếp hay không. Càng đọc ông càng thấy lòng mình nặng trĩu. Tuy thế, linh tính mách bảo ông những gì viết trong blog này có liên quan gì đó đến sự việc xảy ra ở khu suối nước nóng và Uhara Madoka.

Thêm vào đó, ông nhớ trang trên cùng có câu “thằng bé đã hồi phục như một kỳ tích”. Dù nếu xét đến tình trạng “chẳng khác nào một cái máy” tại phần này, chắc chắn khó có kết cục như vậy được.

Amakasu Kento liệu có thực sự hồi phục trở lại như vậy được không? Từ tình trạng tuyệt vọng này?

Tiêu đề của bài đăng tiếp theo là “Quyết tâm. Rồi một tia sáng”.

Chương này có lẽ sẽ đáng đọc đây, Aoe nhấp chuột.

Những tháng ngày tôi như cái xác không hồn cũng lặng lẽ qua đi. Nhờ sự giúp đỡ của những người bạn, lễ cầu siêu cho vợ và con gái tôi cũng xong xuôi, nhưng tôi thì chẳng nhớ gì về đám tang và lễ canh linh cữu. Chắc là tôi cũng đứng cúi đầu cảm ơn quan khách đến viếng, nhưng tôi chẳng nhớ chút gì về việc đó. Mà nghe nói tôi chỉ đọc lời cảm ơn quan khách mà người thân viết hộ nên như vậy cũng dễ hiểu thôi.

Công việc của tôi hằng ngày chỉ là đến thăm Kento. Gọi là đến thăm bệnh, nhưng tôi cũng không làm được gì. Không quà không bánh. Mà quà bánh cũng chẳng có ý nghĩa gì. Trái ngọt con không thể ăn, hoa thơm con cũng đâu có nhìn ngắm được. Biết là vậy nhưng tôi vẫn đều đặn đến thăm con trai hằng ngày. Đến gặp con, rồi nói chuyện với con. Con không đáp lại, nhưng đó là điều duy nhất tôi có thể làm cho con.

Tôi kể những câu chuyện về thời con còn bé. Ngày con sinh ra, được họ hàng người thân bạn bè tôi chúc phúc như thế nào, chuyến du lịch đầu đời của con ra sao, ngày hội thể thao ở trường mẫu giáo con đã làm gì, rồi ngày lễ mừng khi con lên năm tuổi…

Nhưng rồi chẳng được bao lâu, tôi cũng không biết phải kể gì. Không còn chuyện gì để kể nữa. Tôi đành phải kể đi kể lại những câu chuyện cũ. Rồi chúng cũng trở nên sáo rỗng…

Tôi chẳng biết một chút gì về Kento khi nó lớn lên. Con chơi với ai ở trường, bình thường con có những thú vui gì, con thích ăn món gì, ghét món gì, rồi ước mơ sau này của con là gì… Tôi thấy kinh ngạc vì mình chẳng biết gì về con. Mà cũng đúng thôi, tôi đã sống một khoảng thời gian dài mà không để ý đến gia đình. Tôi giao mọi việc trong nhà cho Yukako, chỉ chuyên tâm sản xuất phim. Thậm chí tôi còn tự hào về cách sống đó của mình. Chỉ có thể nói tôi thật ngu xuẩn.

Ngay cả về Yukako vợ tôi, nếu hỏi tôi biết những gì về cô ấy, có lẽ tôi cũng ú ớ. Tôi không nhớ nổi lần cuối cùng hai vợ chồng ngồi nói chuyện tâm sự với nhau là khi nào. Trước đây, cô ấy rất hay tâm sự với tôi, kể cho tôi về những nỗi lo lắng

trong việc nuôi dạy con. Nhưng chẳng biết từ khi nào những buổi trò chuyện đó dần dần ít đi. Chắc chắn không phải do những điều cần tâm sự hay những nỗi lo lắng ít đi. Chắc chắn cô ấy đã nuông chiều một thằng chồng vô tâm với gia đình như tôi, khi gặp khó khăn đành tâm sự với bạn bè hoặc một mình cáng đáng giải quyết việc nhà.

Đến vợ tôi còn như vậy, con gái tôi thì sao. Tôi thậm chí không biết con gái tôi học trường nào. Không biết bộ đồng phục của con trông ra sao. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ đồng phục ấy là trong đám tang con, khi các bạn học của con đến viếng. Chỉ đến khi một cô bé là thành viên câu lạc bộ nhảy của trường kể tôi mới biết Moe cũng là thành viên. Tôi chưa bao giờ thấy Moe nhảy, thậm chí tôi còn không biết con thích nhảy.

Khi viên cảnh sát hỏi có nghi ngờ khả năng nào dẫn tới việc con gái tự sát không, tôi không trả lời được không phải vì lúc đó đầu óc rối bời mụ mị, mà là vì tôi chẳng biết chút gì về con gái mình cả.

Suy nghĩ một hồi đến lúc này, tôi mới nhận ra. Không phải tôi mất đi gia đình vì vụ việc lần này, mà từ rất lâu rồi, gia đình đã đến một nơi xa xôi ngoài tầm với của tôi. Thêm nữa, kẻ gây ra điều đó, chính là bản thân tôi chứ không phải ai khác. Sau sự việc, tôi đã khóc rất nhiều, nhưng đúng ra có lẽ, tôi chẳng có tư cách để rơi nước mắt.

Vậy thì từ nay tôi phải làm gì. Vợ và con gái đã mất. Con trai trong tình trạng hôn mê. Tôi chẳng còn làm được gì nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi tìm được cho mình một lời giải đáp. Đó là, đây chính là lúc tôi phải lấy lại gia đình mình. Tôi không thể sống chung với họ nữa, nhưng tôi có thể lấy lại những tháng ngày chúng tôi vẫn là một gia đình hạnh phúc.

Tôi muốn biết thêm nhiều điều về Yukako, Moe và Kento. Hai mẹ con họ, rồi cả con trai tôi là những người như thế nào. Những thành viên trong gia đình quý giá của tôi đã từng sống cuộc đời như thế nào.

Có vẻ như nhân viên cảnh sát cũng đã điều tra khá kỹ về nguyên nhân tự sát của Moe. Những người có liên quan trong trường học cũng bị hỏi những câu hỏi khá động chạm. Thường khi học sinh cấp hai cấp ba tự sát, điều đầu tiên mà họ nghĩ tới là có hay không việc bắt nạt trong trường học hay bạo lực học đường. Kết quả là không có dấu hiệu nào nghiêng về suy đoán

đó. Cảnh sát cũng đã khám xét điện thoại của Moe, và quả nhiên không có một dấu hiệu nào cho thấy con bé có ý định tự sát.

"Có lẽ cháu có những tâm tư không thể nói được với ai."

Viên cảnh sát phụ trách vụ này trả lại di vật của Moe và nói như vậy với tôi. Có nghĩa là quá trình điều tra động cơ tự sát của con đã đến hồi kết thúc. Bọn họ đều bận rộn và chắc chắn không muốn dính líu mãi đến một vụ nghi can đã chết và không thể khởi tố như thế này.

Nhưng đối với tôi, từ đây mới là bắt đầu. Đương nhiên tôi muốn biết lý do con gái tự sát, nhưng tôi cũng muốn biết thêm nhiều nữa về vợ tôi Yukako và con trai Kento.

Tôi quyết định sẽ đi đến nhiều nơi để hỏi chuyện. Tôi tìm trong danh bạ điện thoại, gọi điện đến tất cả những cái tên trong đó. Tìm được những người có vẻ thân thiết với Yukako, tôi sẽ trực tiếp đến gặp và nói chuyện với họ. Tôi đến trường cấp ba của Moe, đứng chờ trước cổng trường cho đến khi câu lạc bộ nhảy tập luyện xong, để hỏi những cô bé cậu bé khác về con gái mình. Tôi hỏi mọi thành viên trong câu lạc bộ bóng đá mà Kento tham gia xem ai là người bạn thân nhất của con trai mình và tìm ra cậu bé thủ môn Kawakami. Đương nhiên tôi cũng nghe cậu bé đó nói chuyện về con trai mình.

Tôi nghĩ chắc cũng nhiều người thấy tôi thật dở hơi và phiền phức lắm. Vì một khi bị tôi tóm được thì phải một lúc lâu sau đó họ mới được thả tự do. Có những người phải nói chuyện với tôi đến gần hai tiếng đồng hồ. Dù vậy cũng không có một ai tỏ vẻ khó chịu với tôi.

"Hãy kể cho tôi nghe về vợ tôi với."

"Cháu có thể kể cho tôi nghe về Moe được không?"

"Cháu có biết Kento là một cậu bé như thế nào không?"

Trước lời cầu khẩn của tôi, ai ai cũng sẵn sàng đồng ý và kể cho tôi tất cả những câu chuyện họ biết bằng tất cả số thời gian mà họ có. Lý do cho điều này, ban đầu tôi nghĩ chắc họ thương hại tôi, một gã đàn ông trung niên mất hết người thân trong gia đình bởi một tai nạn thương tâm. Nhưng có một lần, cô bé bạn cùng lớp của Moe đang kể cho tôi về con gái thì chợt òa khóc và thổ lộ rằng cô bé rất buồn khi mất một người bạn tốt, khi ấy tôi mới nhận ra, những suy nghĩ của mình thật vô

cùng ngớ ngẩn.

Đây không phải là sự hợp tác hay giúp đỡ, vì đơn giản họ không nghĩ rằng mình đang hợp tác hay giúp đỡ tôi. Họ cũng giống tôi, nhớ đến Yukako, Moe và Kento và muốn được tâm sự. Đối với họ, nó giống như một sự tưởng niệm.

Tôi thấy lồng ngực mình nóng rát.

Họ được yêu mến. Các thành viên trong gia đình tôi được mọi người xung quanh yêu mến và quý trọng. Họ không phải người xuất chúng hay được trời phú tài năng đặc biệt nào, nhưng xung quanh, có rất nhiều người yêu mến họ.

Tôi càng quyết tâm phải gặp gỡ nhiều người hơn nữa. Không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian, nhưng đến khi ba người bọn họ sống lại một cách rực rỡ và tươi mới trong tôi, tôi sẽ còn đi gặp và nói chuyện với nhiều người hơn nữa.

Cứ như vậy, khi mà bản thân tôi cuối cùng đã bắt đầu một bước đi mới, thì ở bệnh viện nơi Kento điều trị, cũng xuất hiện một sự tiến triển mới.

Đề xuất này được vị bác sĩ điều trị chính đưa ra khi chúng tôi nói chuyện về quá trình điều trị sau này của con.

Đó là việc thử chuyển con qua khoa Ngoại thần kinh não của bệnh viện trực thuộc Đại học Kaimei. Nhiều lý do phức tạp, nhưng chung quy lại đó là:

- Dù Kento đang trong trạng thái thực vật nhưng tổn thương não của con không đến mức quá nghiêm trọng. Tuy vậy, khu vực não bị tổn thương lại nằm ở vị trí chưa được nghiên cứu chi tiết cho đến thời điểm hiện nay. Bệnh viện mà con đang chữa trị chưa từng có kinh nghiệm xử lý trường hợp nào như vậy.

- Khoa Ngoại thần kinh não của bệnh viện trực thuộc Đại học Kaimei đã và đang chữa trị khá nhiều ca bệnh tổn thương não đặc thù. Trên thực tế cũng có khá nhiều trường hợp bệnh nhân phục hồi như kỳ tích từ tình trạng hôn mê thực vật.

- Tiến sĩ Uhara Zentaro của bệnh viện là một trong những chuyên gia hàng đầu về tái tạo tế bào thần kinh não bộ. Ông đã sáng tạo ra nhiều phương pháp chữa trị hiệu quả mang tính đột phá.

Nghe những lý do này, bản thân tôi vẫn bán tín bán nghi. Tóm lại là, Kento có khả năng phục hồi lại từ trạng thái hiện

nay. Điều này chẳng khác nào một tia hy vọng chiếu vào bóng đêm tuyệt vọng tối tăm bấy giờ đang bao trùm lấy tôi. Dù đó có là một tia sáng nhỏ bé hơn cả lỗ kim, thì chắc chắn vẫn là một tia sáng.

"Tuy nhiên…" vị bác sĩ nói thêm. "Sẽ tốn một khoản chi phí đáng kể."

Tôi lắc đầu. Tiền bạc thì thế nào cũng được. May mắn là vẫn còn có tài sản mà Yukako để lại. Tiền bảo hiểm nhân thọ của cô cũng đã được thanh toán. Bản thân tôi cũng luôn sẵn sàng dùng tất cả tài sản trong trường hợp cần thiết. Vấn đề là, Kento thực sự có hy vọng hồi phục được hay không. Câu hỏi này của tôi chỉ được đáp lại bằng một câu trả lời không chắc chắn.

"Đây chỉ là một đề xuất thưa anh. Chúng tôi hoàn toàn không có gì để chứng minh."

Tôi nhận ra rằng họ chỉ đang muốn nhanh chóng đuổi chúng tôi đi vì không thể làm gì được nữa. Mà thôi, lý do nào cũng được. Dù phần trăm khả thi có là 1%, hay 0,1% hay 0,01% hay thậm chí gần 0% đi nữa, tôi cũng không thể không đánh cược vào đó.

Sau cuộc bàn bạc, như thường lệ tôi đến gặp Kento tại phòng bệnh. Con vẫn vậy, đôi mắt mở hờ vô định nhìn vào khoảng không. Tôi nhìn vào đôi mắt đó và nói.

"Kento, chúng ta hãy đánh cược vào kỳ tích nhé con trai!"

Cùng lúc đó tôi chợt nghĩ, lưu lại những cảm xúc hiện giờ vào trang viết cũng là một ý tưởng hay.

Aoe nhìn màn hình máy tính và thở dài.

Ra là vậy, ông sực hiểu. Có lẽ đây là khoảnh khắc ông ta nghĩ đến việc viết blog.

Nhưng ngay cả như vậy… Aoe phải thốt lên, nhân vật Amakasu Saisei này quả thực mang một tinh thần thép đáng khâm phục. Dù Saisei khiêm tốn thì vẫn phải khẳng định, mình không thể làm được giống ông ta. Trong bóng đêm tuyệt vọng vẫn dũng cảm bám víu lấy một tia hy vọng mong manh để vực mình dậy, tâm thế can đảm và kiên cường ấy, ông xin cúi đầu bày tỏ lòng cảm phục.

Chuyện đó tạm gác sang một bên.

Một nhân vật xuất hiện trong bài viết này khiến Aoe không thể bỏ qua. Bệnh viện trực thuộc Đại học Kaimei, khoa Ngoại thần kinh não,

tiến sĩ Uhara Zentaro, chuyên gia đầu ngành trong việc tái tạo tế bào thần kinh não bộ.

Ông không chắc cái họ Uhara có phải là một họ hiếm hay không. Nhưng đó không phải là cái họ thường thấy như Tanaka, Suzuki, Sato… Không thể coi đây chỉ là một trùng hợp ngẫu nhiên.

Thêm vào đó, bố của Uhara Madoka là một bác sĩ. Lần này ông khá chắc chắn. Bố của cô bé chính là nhân vật này. Điều này cuối cùng cũng làm sáng tỏ mối liên quan giữa cô và Amakasu Saisei.

Aoe ngó qua tên bài viết tiếp theo. "Bắt đầu những chuỗi ngày cầu nguyện" kể về những khó khăn vất vả khi thuyên chuyển bệnh viện, những thông tin mà ông ta thu thập được về khoa Ngoại thần kinh não của bệnh viện Đại học Kaimei, rồi những xét nghiệm, kiểm tra mà Kento phải thực hiện trong quá trình điều trị mới. Bài viết thể hiện rất rõ rằng đây là lần đánh cược cuối cùng. Mặt khác, ông ta cũng luôn tâm niệm "Không được quá hy vọng. Nếu kỳ tích không xảy đến thì cũng là lẽ đương nhiên. Phải nghĩ rằng, chỉ cần tình trạng của Kento không xấu đi, chỉ cần con tiếp tục sống là đủ… Thành tích của khoa Ngoại thần kinh não bệnh viện Đại học Kaimei là không thể chối cãi, Uhara Zentaro còn được coi là một thiên tài, nhưng ông ấy không phải một vị thánh. Mà không, thậm chí một vị thánh đôi khi cũng phải bỏ cuộc. Dù cho kết quả chẩn đoán có thế nào đi nữa, điều quan trọng là tuyệt đối không được suy sụp. Vì ta không còn gì để mất trong cuộc đời này…" Đó là điều ông ta luôn tự nhắc nhở mình.

Và cuối cùng, kết quả chẩn đoán của tiến sĩ Uhara Zentaro cũng được tiết lộ trong bài viết với tựa đề "Sự thật đáng kinh ngạc".

> Tiến sĩ Uhara Zentaro là người có gương mặt không bộc lộ cảm xúc. Đây là điều tôi nhận thấy ngay từ lần đầu tiên gặp ông ấy. Ông có gương mặt cân đối. Đặc biệt đôi mắt không để lộ xúc cảm. Khi ông không trò chuyện, đôi môi ông khép lại bình thản. Phải chăng là để bệnh nhân không quá kỳ vọng vào bất cứ điều gì.
>
> "Đây là một trường hợp vô cùng hiếm gặp. Tôi đã từng trực tiếp khám và chữa trị rất nhiều trường hợp nhưng chưa có một ca bệnh nào tương tự. Vì thế, tại thời điểm này tôi chưa thể hứa hẹn được bất kỳ điều gì về một liệu pháp điều trị hiệu quả."
>
> Đúng như tôi đoán, vừa nghĩ tôi vừa phải cố gồng mình kìm nén để không tỏ vẻ thất vọng ra mặt.

“Có nghĩa là con tôi sẽ không thể cứu chữa được nữa phải không bác sĩ? Cả đời nó sẽ như vậy sao?”

“Đúng thế”, tôi đoán mình sẽ nhận được câu trả lời này. Thật lạ lùng, nhưng kể cả khi không còn khả năng nào nữa, tôi vẫn mong muốn bác sĩ nói một câu thẳng thừng càng sớm càng tốt. Có lẽ vì trái tim tôi đã không còn sức lực để chịu đựng niềm tin và nỗi thất vọng thay nhau giày vò.

Nhưng tiến sĩ Uhara đã không nói như thế.

“Anh Amakasu, tôi mới chỉ nói đây là một ca bệnh vô cùng hiếm gặp. Tôi không nói cháu không thể chữa trị. Mặc dù tôi cũng không có bằng chứng nào để tuyên bố có thể chữa trị ca bệnh này.”

Tiến sĩ chậm rãi giải thích cho tôi đang ngồi im phăng phắc chưa hiểu ông nói gì. Dù những gì ông nói đến đều quá khó hiểu, nhưng ông vẫn tận tình giải thích từng chút một. Nhờ vậy mà một kẻ không biết gì về y học như tôi cũng hiểu được lơ mơ.

Theo lời ông, hầu hết các phần não của Kento đều hoạt động bình thường, chỉ có một khu vực bị tổn thương và chính khu vực đó làm con lâm vào tình trạng thực vật như hiện nay. Tuy nhiên y học tới thời điểm này chưa hiểu rõ về khu vực não bộ này, chưa giải thích được tại sao con lại rơi vào tình trạng như thế này và sau này não của con còn có thể có những thay đổi ra sao.

“Có thể dám chắc nguyên nhân chính là do khí sulfur hydro. Ôxy không được cung cấp đến não dẫn đến một phần của bộ não bị chết. Tuy nhiên phần não bị tổn thương lại hoàn toàn khác với những ca bệnh khác. Không thể lý giải hiện tượng này. Chỉ có thể cho đó là một sự ngẫu nhiên, hoặc do thể chất bẩm sinh của Kento. Bất kể là gì, não bị tổn thương ở phạm vi nhỏ như thế này có thể nói là một kỳ tích.”

Tôi thấy không dễ dàng chấp nhận từ “kỳ tích” đó. Chỉ với những điều tốt đẹp người ta mới tán dương đó là kỳ tích thôi.

“Kỳ tích ư? Kỳ tích ở chỗ nào thưa bác sĩ? Y học thế này thế nọ tôi không hiểu rõ, nhưng hiện tại, chẳng có gì thay đổi được sự thật là con trai tôi không còn ý thức và ở trong trạng thái thực vật cả!”

Tôi nói bằng giọng hơi sỗ sàng.

Tiến sĩ bỗng nhìn tôi chăm chú. “Anh Amakasu, tôi đã nói con trai anh không còn ý thức lúc nào vậy?”

Tôi không hiểu ngay được ý nghĩa câu nói này. “Nghĩa là sao ạ?”

“Tôi nói Kento vẫn đang có ý thức. Không chỉ thế, thậm chí có khả năng cậu bé vẫn đủ tỉnh táo để nghe được chúng ta đang nói chuyện với nhau.”

“Không lẽ nào…”

Tôi không tin vào tai mình. Điều này tôi chưa từng nghĩ đến. “Tôi chưa từng nghe chuyện này từ bệnh viện trước đây… Bên đó nói rằng dù có gọi thì sóng não của cháu cũng không thay đổi.”

“Tôi đã thử sử dụng một thiết bị phân tích chức năng não bộ chi tiết đến đơn vị phân tử chỉ có ở Đại học này. Dù tín hiệu phát ra vô cùng yếu ớt, nhưng điều này có nghĩa là bộ não của cậu bé chỉ đang ở trạng thái nửa hôn mê mà thôi. Những tế bào thần kinh duy trì ý thức cho não bộ vẫn đang hoạt động bình thường.” Những lời đó là tin tức tốt lành nhất mà tôi nghe được kể từ khi xảy ra vụ tai nạn đến nay. Tôi như không thể tin vào tai mình. Thậm chí tôi còn tưởng mình đang mơ.

Nhưng ngay sau đó, một ý nghĩ khác lại lóe lên trong đầu tôi.

Còn có ý thức mà sống một cuộc sống không thể cử động, không thể nói chuyện, chẳng phải còn đau đớn khổ sở hơn sao. Nếu thế thì chẳng thà không còn ý thức bản thân sẽ nhẹ nhàng hơn.

Tiến sĩ không đồng tình cũng không phản bác nghi vấn trong tôi. “Dù vẫn còn ý thức nhưng tôi không dám chắc đó là bao nhiêu phần trăm. Ngay cả việc cháu có cảm nhận được sự đau đớn hay không cũng chưa thể khẳng định được. Chúng ta nên suy nghĩ đến việc làm thế nào để giúp cháu.”

“Vẫn còn có thể cứu được sao?”

“Tôi không dám chắc. Ngay từ đầu tôi cũng đã nói, tôi chưa từng gặp một ca bệnh nào tương tự từ trước tới giờ. Trước hết tôi nghĩ phải phục hồi phần não bộ bị tổn thương, tuy nhiên kết quả sẽ ra sao thì tôi không thể đoán chắc. Chỉ có thể vừa thử điều trị vừa thận trọng xem xét tình hình.”

“Vâng, tất cả tôi xin nhờ cậy bức sĩ!” Tôi khẩn khoản. “Tốn bao nhiêu tiền cũng không vấn đề gì. Tôi sẽ xoay xở bằng cách

này cách khác. Xin hãy cứu lấy con trai tôi."

"Vấn đề không phải là tiền" Tiến sĩ nói. "Tôi đã vài lần thực hiện phẫu thuật tái tạo thần kinh não bộ, nhưng tỷ lệ thành công hoàn toàn không cao. Tôi cũng đã nói rất nhiều lần, trường hợp của Kento là trường hợp vô cùng hiếm có mà chúng tôi chưa một lần gặp phải. Chúng tôi không thể nói trước được điều gì có thể xảy ra, nếu không thận trọng, thậm chí tình trạng còn có thể xấu đi. Anh vẫn đồng ý giao phó cậu bé cho chúng tôi chứ?"

"Vâng thưa bác sĩ. Tôi không có gì phản đối."

Tôi đáp lại ngay lập tức, nghĩ rằng chẳng còn gì có thể xấu hơn tình trạng bây giờ.

Sau đó tôi được giải thích về quá trình trị liệu. Những điều này lại quá khó với tôi, nhưng có thể giải thích khái quát như sau. Quá trình điều trị sẽ chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên, cấy ghép tế bào ung thư đã qua hiệu chỉnh gien vào phần não bị tổn thương. Giai đoạn thứ hai, cấy điện cực vào não để kích thích não bằng những xung điện đặc biệt. Tôi cảm thấy bất an, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác ngoài giao phó toàn bộ cho người có chuyên môn là vị tiến sĩ đáng kính. Sau này tôi mới được biết, chỉ có tiến sĩ Uhara mới có thể thực hiện được phương pháp phẫu thuật này, trong giới chuyên môn họ gọi đây là "phương pháp Uhara".

Tôi đến gặp Kento sau cuộc nói chuyện với tiến sĩ. Tôi nắm lấy tay con. Chợt nhớ lại lời tiến sĩ rằng con có thể vẫn còn có ý thức, thậm chí còn có thể nghe được xung quanh, tôi bỗng trào nước mắt. Tôi muốn nói với con mà lồng ngực nghẹn ngào chẳng biết phải nói điều gì.

Aoe thầm nghĩ, thật may mắn là ông đã đọc bài viết ở trang đầu. Nếu không biết trước hồi kết của câu chuyện mà đọc theo trình tự thời gian như thế này thì chắc ông phải háo hức nhấp nhổm chờ đợi phần tiếp theo lắm để biết được phương pháp Uhara có thành công hay không. Nhưng bài viết cuối cùng có nói đến việc Kento đã hồi phục, có nghĩa là phương pháp này đã thành công.

Thế nhưng vẫn còn một đoạn trong trang viết cuối cùng làm Aoe lấn cấn.

"… Ngay cả Kento, dù thằng bé hồi phục như một kỳ tích, đối với tôi cũng đã là quá khứ. Kento bây giờ không phải con trai tôi, cũng giống như đối với Kento bây giờ, tôi không phải là cha của nó…"

Đoạn này có nghĩa gì? Có phải một phép ẩn dụ? Hay sau đó đã xảy ra sự việc gì gây rạn nứt mối quan hệ cha con của họ?

Trong blog, càng gần đến ngày phẫu thuật, sự chồng chéo đan xen rối bời đến mức dữ dội giữa kỳ vọng và lo âu trong tâm trạng của Amakasu được diễn tả bằng giọng văn tỉ mỉ trau chuốt. Lúc tự nhiên nổi đóa không đâu, rồi lúc lại đột ngột suy sụp… Cũng là lẽ thường tình, Aoe nghĩ. Phải như ông chắc đã tháo chạy từ lâu rồi.

Nhìn tiêu đề của bài viết tiếp theo, ông cảm thấy xốn xang. "Vòi rồng…"

Sao lại có vòi rồng ở đây?

Ông đọc thử và đó là nội dung khá bất ngờ. Một thời gian ngắn trước cuộc đại phẫu thuật của Amakasu Kento, thật không ai ngờ rằng vợ của tiến sĩ Uhara Zentaro lại đột ngột qua đời. Nguyên nhân là một vòi rồng. Vào kỳ nghỉ đầu tháng Mười một, trong chuyến về thăm quê mẹ ở Hokkaido cùng con gái, vòi rồng bất ngờ gặp phải trên đường khiến cô bị đè dưới đống gạch đá đổ vỡ và qua đời.

Cô con gái của hai vợ chồng được nhắc đến có lẽ là Uhara Madoka. Vậy có nghĩa là, cô bé cũng chạm trán vòi rồng nhưng may mắn tránh được và đã tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ cô.

Amakasu Saisei viết như sau.

Tôi quá đỗi ngạc nhiên khi nghe tin vụ tai nạn. Thật tội nghiệp. May mắn là cô con gái vẫn được an toàn, nhưng nghĩ đến tâm trạng của tiến sĩ Uhara khi mất đi người vợ thân yêu, tôi cũng cảm thấy lòng mình đau đớn. Về phía mình, tôi cũng đã có những suy nghĩ ích kỷ như thế này. Tôi nghe nói ban đầu tiến sĩ định về thăm nhà cùng vợ nhưng vì có cuộc phẫu thuật của Kento nên ông đã hoãn chuyến đi. Thật may mắn là ông đã không đi cùng chuyến đó. Tôi lo lắng rồi ca phẫu thuật của Kento sẽ như thế nào, có bị hoãn lại hay không. Hoặc giả ca phẫu thuật bị trì hoãn vô thời hạn cho đến khi tâm trạng của tiến sĩ ổn định trở lại thì tôi sẽ phải làm sao… Đương nhiên, tôi không bao giờ nói ra những suy nghĩ đó.

Điều này cũng có thể hiểu được, Aoe thầm nghĩ, tình trạng sống thực vật của con trai có cứu vãn được hay không đều phụ thuộc tất cả vào cuộc phẫu thuật này. Lo lắng là điều hiển nhiên. Hơn nữa, vòi rồng là tai nạn tự nhiên, chẳng thể đổ lỗi cho điều gì mà chỉ biết lắc đầu, trách sao số phận quá thiếu may mắn.

Những trang viết tiếp theo cho thấy, có vẻ như cuộc phẫu thuật vẫn được diễn ra đúng theo kế hoạch. Tiến sĩ Uhara Zentaro có nói với Amakasu Saisei: "Người đã chết thì không thể trở về. Công việc của tôi là kéo những người đang chấp chới ở bờ vực của cái chết về bên sự sống." Vị bác sĩ này thật tuyệt vời, Aoe khẽ thốt lên như vậy khi nhìn vào màn hình máy tính.

Cuối cùng, ngày diễn ra ca phẫu thuật đã được nói đến trong bài đăng tiếp theo. Thế nhưng vì Amakasu Saisei cũng chẳng biết diễn biến trong phòng mổ, nên suốt cả bài ông ta chỉ mô tả tâm trạng sốt ruột nguyện cầu cho ca phẫu thuật thành công.

Ca phẫu thuật kết thúc mà không xảy ra vấn đề gì. Tuy vậy, vẫn còn quá sớm để kết luận rằng nó đã thành công. Amakasu Saisei cũng viết, "Khi tế bào thần kinh não được tái tạo, Kento tỉnh lại, thì mới dám nói là đã thành công."

Từ đây, thời gian trong bài viết không còn là thời quá khứ mà được tường thuật đồng thời với hiện tại. Ngày tháng trong bài viết đều trùng khớp với lịch sử ngày tháng được lưu lại trong blog.

Song song với việc miêu tả những chuyển biến của Kento, Amakasu Saisei cũng tiếp tục gợi nhắc lại quá khứ của vợ và các con. Bản thân tác giả cũng thể hiện rất nhiều cảm xúc như ngạc nhiên, cảm động, thất vọng với mỗi câu chuyện về vợ con mà mình đã không biết. Aoe thấy thường trực trong đó là nỗi căm ghét bản thân. Những câu chữ mang hàm ý "Làm bố mà lại không hề biết những chuyện đó, tôi thật đáng trách…" xuất hiện khá thường xuyên.

Bà Yukako vợ ông là con gái của một nhà đầu tư lớn. Bà cũng có trong tay vài món bất động sản kếch xù nên hoàn toàn độc lập không dựa dẫm chồng về mặt tài chính. Bản thân bà cũng đánh giá cao Amakasu Saisei trên tư cách là một nhà làm phim, thậm chí bà từng nói với con trai và con gái rằng nghĩa vụ của mình là hậu thuẫn chồng để chồng có thể chuyên tâm làm việc.

Bản thân Moe và Kento dường như cũng thấu hiểu cách sống của cha. Đặc biệt, Kento còn thầm ngưỡng mộ cha tới mức xem đi xem lại những bộ phim cha đã làm và từng tuyên bố với những người bạn rằng tương lai cậu bé cũng muốn làm một cộng việc liên quan đến phim

ảnh.

> Tôi không biết, hoàn toàn không hề hay biết. Tôi đã không biết Yukako vợ tôi luôn tích trữ những đồ ăn hay loại rượu mà tôi yêu thích, để tôi về lúc nào cũng có đồ nhấm nháp. Tôi không biết cô đã giúp tôi sắp xếp, phân loại đống phim khổng lồ của tôi và lưu danh sách vào máy tính. Tôi đã không biết con gái Moe cặm cụi hàng giờ đan găng tay cho ông bố bị khớp, cứ đến mùa đông là tay chân lạnh ngắt đến mức không thể cử động được. Tôi đã không biết con bé còn đan cả một đôi tất giữ ấm chân cũng cùng màu với đôi găng tay đó và mang nó khi tập luyện ở câu lạc bộ nhảy. Tôi đã không biết Kento mang đàn ghi ta cũ của tôi ra tập một bài hát nhạc nền trong phim mà tôi sản xuất. Tôi lại càng không biết Kento và Moe đã bàn với nhau là cậu em sẽ đàn và chị gái sẽ hát bài hát đó như một món quà bất ngờ trong buổi sinh nhật của tôi. Tôi thật sự đã quá ngu ngốc.

Từng câu văn trong những trang viết đều truyền tải một nỗi ân hận sâu sắc đến đau đớn. Biết được những người thân trong gia đình yêu thương mình là điều hạnh phúc bao nhiêu thì ngược lại, việc biết trong số đó, hai đã chết và một người còn lại không biết sẽ ra sao lại là điều đau đớn biết nhường nào. "… Thà rằng nhận ra họ ghét tôi có khi còn làm tôi nhẹ nhõm và thanh thản hơn thế này…"

Sau một vài bài viết có nội dung tương tự như vậy thì xuất hiện bài viết có tiêu đề "Tỉnh giấc". Chợt có linh tính, Aoe đọc thử, quả nhiên những dự đoán của ông đã đúng. Những chi tiết nhắc đến sự hồi phục của Kento bắt đầu xuất hiện từ bài viết này.

> Một cuộc điện thoại bất ngờ từ tiến sĩ Uhara làm tôi đứng ngồi không yên. Cứ ngỡ tình hình của Kento xấu đi, nhưng hình như không phải vậy. Giọng nói của tiến sĩ không hề u ám chút nào.
>
> "Trước tiên anh hãy đến bệnh viện đã."
>
> Tôi đến bệnh viện ngay sau đó. Trong phòng bệnh của Kento, tiến sĩ đã chờ sẵn.
>
> "Anh nhìn xem."
>
> Nói đoạn, ông quay ra bấm nút bảng điều khiển. Màn hình hiện lên hình bộ não của Kento bằng đồ họa máy tính. Trên đầu

Kento là một chiếc mũ giống như mũ bảo hiểm nhưng có gắn đầy điện cực.

Rồi tiến sĩ thì thầm vào tai con hai chữ "bóng đá", lập tức trên hình ảnh bộ não xuất hiện một vùng đỏ.

Tiếp đến, ông lại thì thầm "cơm cà ri". Một vùng đỏ khác lại xuất hiện trên màn hình.

"Những điều này có nghĩa là gì vậy?" Tôi hỏi.

"Tôi đã tạo ra cách thức để cậu bé thể hiện suy nghĩ của mình. Vùng não tư duy một bộ môn thể thao khác với vùng não tư duy về đồ ăn. Tôi đã sử dụng sự khác nhau đó."

Tiến SĨ quay sang tiếp tục hỏi Kento, "Cháu là con trai hay con gái? Con trai là bóng đá, con gái là cơm cà ri."

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi khoảnh khắc ngay sau đó, vùng não tư duy về bóng đá đỏ lên.

"Giờ tôi sẽ hỏi tuổi của cháu. Cháu mười tuổi à? Nếu đúng, thì là bóng đá, nếu sai thì là cơm cà ri nhé."

Vùng não "cơm cà ri" sáng lên. Nghĩa là "sai".

"Cháu mười một tuổi phải không?"

Vùng não "cơm cà ri" lại sáng lên.

"Vậy, cháu mười hai tuổi phải không?"

Tôi nín thở nhìn chăm chú vào màn hình. Câu trả lời là "bóng đá".

Nói chính xác thì tại thời điểm này, Kento đã mười ba tuổi. Nhưng nếu sau vụ tai nạn, con không có cảm giác về thời gian thì câu trả lời "Đúng" là điều đương nhiên.

Tôi và tiến sĩ quay sang nhìn nhau.

"Não của cháu vẫn đang hoạt động, thậm chí có thể nghe và thể hiện suy nghĩ với những gì mình nghe thấy. Chỉ có điều không thể thể hiện nó bằng hành động mà thôi."

Tôi gần như khóc khi nghe lời giải thích của tiến sĩ. Tôi đã từng nghĩ hai cha con sẽ không còn có thể nói chuyện hay chia sẻ suy nghĩ của mình với nhau nữa.

Tôi đến bên Kento.

"Con có nhận ra ba là ai không? Con có nghe thấy tiếng ba nói không? Nếu có hãy trả lời là 'bóng đá'…"

Tôi đã thử và thầm mong một điều sẽ xảy ra. Nhưng màn hình vẫn không có gì biến đổi, không "bóng đá", mà cũng

không “cơm cà ri”.

“Sao vậy? Là ba đây. Ba của con. Con không nhận ra sao?”

Nhưng cũng không có kết quả khác.

“Tôi đã thử vài câu hỏi, nhưng dường như cậu bé chưa thể trả lời được về các mối quan hệ. Thậm chí ngay đến tên mình có vẻ như cậu cũng không biết.”

Tôi kinh ngạc.

“Ngay cả tên mình sao…”

“Không nên quá hấp tấp. Trước hết, hãy chờ đến lúc Kento có thể diễn tả suy nghĩ của mình bằng cử chỉ.”

“Liệu có ngày đó không tiến sĩ?”

“Chắc chắn là có. Não của cháu đang thay đổi từng ngày. Tuy nhiên, ngay cả khi cháu có thể bày tỏ suy nghĩ của mình bằng cử chỉ thì tôi cũng không dám chắc cháu có thể nói chuyện trở lại được hay không. Có thể sẽ chỉ là vài cử động rất nhỏ của ngón tay. Anh hãy chuẩn bị tâm lý trước. Điều tôi có thể khẳng định đó là, chắc chắn các tế bào não đang dần được tái tạo. Một thời gian nữa, tình trạng của cháu sẽ tốt hơn bây giờ.”

“Vâng, tôi hiểu.” Tôi khẽ gật đầu. Dù chỉ là vài cử động nhỏ của ngón tay, với tôi cũng đủ rồi.

Những mảnh hy vọng mơ hồ của tôi trước giờ sau ngày hôm ấy bỗng như tự gắn kết thành một viễn cảnh rõ ràng. Tiến sĩ nói, cần thời gian để con hồi phục. Thời gian tôi có quá nhiều. Vậy thì tôi chỉ cần chờ đợi, vài năm hay vài chục năm… Tôi sẽ vẫn đợi.

Tuy nhiên, những gì diễn ra hoàn toàn không như tôi dự tính. Mà là theo một chiều hướng tốt hơn.

Chỉ vỏn vẹn một tháng sau, điều kỳ diệu tiếp theo đã xuất hiện.

Câu kết của bài viết thật chứa chan ý nghĩa. Dù sao có vẻ như nó không phải là một tiến triển theo chiều hướng tiêu cực.

Niềm hân hoan của Amakasu Saisei cùng tài năng xuất chúng của tiến sĩ Uhara Zentaro được thể hiện vô cùng rõ ràng qua những trang viết này. Cuối cùng thì ông tiến sĩ cũng thành công trong việc giúp cậu bé Kento trong tình trạng thực vật có thể tương tác với bên ngoài. Bóng đá và cơm cà ri. Vị tiến sĩ cũng thật đáng ngạc nhiên khi có ý tưởng sử

dụng những thứ này. Aoe thầm thán phục.

Bài viết tiếp theo có tựa đề "Cái chớp mắt của cuộc sống, và…" Aoe tiếp tục đuổi theo những câu chữ, trong lòng cũng rộn ràng một niềm mong đợi đang lớn dần.

Tôi lại được tiến sĩ gọi đến bệnh viện. Phần lưng Kento được dựng dậy. Đầu không còn đội mũ điện cực.

Tiến sĩ mỉm cười khi thấy tôi.

"Anh hãy nhìn mắt của cậu bé xem."

Rồi ông quay sang con hỏi, "Cháu cũng nghe thấy đúng không nào?"

Ngay sau đó, Kento nháy mắt hai lần.

Tiến sĩ lại quay về phía tôi.

"Vậy nghĩa là 'có'. Nếu là 'không', cháu sẽ nháy mắt ba lần. Tôi và Kento đã thống nhất như vậy với nhau."

Quá đỗi ngạc nhiên, tim tôi như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

"Con tôi có thể cử động mi mắt ư? Bằng ý thức của mình?"

Trước đến giờ tôi vẫn thấy con chớp mắt, nhưng chỉ nghĩ đó đơn thuần là phản xạ sinh lý tự nhiên của cơ thể.

"Đó là cử động thưa anh. Cuối cùng thì cậu bé đã lấy lại khả năng điều khiển một phần cơ thể. Hơn thế nữa…"

Nói đoạn tiến sĩ đưa ngón tay trỏ lên trước mặt Kento và từ từ đưa nó sang trái rồi sang phải. Ngay lập tức, con ngươi của mắt cũng dịch chuyển theo.

"Cậu bé đã có thể cử động nhãn cầu. Vậy là cậu bé đã biết nhìn. Không thể nhầm lẫn, bộ não đang khỏe lại. Điều này thật vô cùng bất ngờ. Sự hồi phục của tế bào não kéo theo sự hồi phục của các chức năng khác. Tốc độ hồi phục của cháu vượt xa cả những phán đoán của tôi."

Nghe những lời tiến sĩ nói mà cảm tưởng như đó là lời phán của thánh thần.

Tôi đến bên cạnh, nhìn vào khuôn mặt con.

"Kento, con nghe thấy đúng không. Ba của con đây. Con nhìn thấy đúng không? Con đang nhìn gương mặt của ba con đúng không?"

Mi mắt Kento khẽ chuyển động. Một lần, hai lần, ba lần, rồi bốn lần…

Tôi nhìn tiến sĩ. “Vậy là sao ạ?”

“Chớp mắt bốn lần có nghĩa là ‘Tôi không biết’. Bản thân cậu bé vẫn chưa nhận thức được mình là ai.”

“Vậy sao…”

Tôi có chút hụt hẫng với lời giải thích vừa rồi. Nhưng tôi vội lắc đầu, sự hồi phục của Kento chẳng phải đáng mừng hơn nhiều sao.

Tối hôm đó, tôi tự nâng cốc chúc mừng mình bằng một ly bia. Sau vụ tai nạn tang thương, tôi vẫn chìm vào rượu, nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy nó ngon.

Aoe đọc tiếp. Kento hồi phục với tốc độ đáng ngạc nhiên. Bằng chứng rất rõ ràng nằm trên tiêu đề của những bài tiếp theo “Cằm đã khẽ cử động”, “Biểu hiện trên khuôn mặt?”, “Thức ăn lỏng”, “Dấu hiệu bằng ngón tay”… Nhìn ngày tháng của các bài viết, có thể thấy cứ vài tuần lại có những thay đổi đánh dấu bước ngoặt trong quá trình hồi phục của Kento.

Theo những gì được viết trong blog, bằng việc truyền đạt được suy nghĩ của bản thân, những người xung quanh có thể giúp đỡ hay đáp lại mong muốn của cậu. Điều này lại càng kích thích não bộ cậu hoạt động mạnh mẽ hơn. Sự tương tác qua lại này giúp quá trình hồi phục của cậu đạt được những bước tiến lớn, điều mà chính người phẫu thuật cho cậu, tiến sĩ Uhara Zentaro, cũng phải dùng từ “phi thường” để miêu tả.

Tám tháng sau phẫu thuật, Kento đã có thể thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt, ăn những thức ăn dạng lỏng. Dù chưa thể nói thành tiếng nhưng những cử động môi khiến Amakasu Saisei tràn đầy hy vọng khi viết “Tôi cảm giác con trai sắp cất tiếng nói rồi”.

Bằng những phương pháp phục hồi sau chấn thương đặc biệt, cơ tay và cơ chân của cậu bé hoạt động dần trở lại. Ở giai đoạn này, cậu bé đã có thể sử dụng máy tính với giao diện đặc biệt. Sau một thời gian tập luyện để thuần thục cách sử dụng máy tính, cậu bé đã có thể tương tác với người khác thông qua máy tính này. Bài viết tiếp theo của blog với tựa đề “Tôi là ai?” có ghi lại khoảng thời gian này.

Từ đêm hôm trước tôi hầu như không ngủ được. Cuối cùng thì tôi đã có thể giao tiếp cùng Kento. Trước giờ chỉ mình tôi hỏi, yêu cầu… nhưng giờ thì tôi có thể biết được ý muốn của

con, những điều mà con suy nghĩ.

Có điều, cùng với sự mong đợi đang lớn dần, đâu đó trong tôi cũng có một nỗi sợ hãi.

Đã hơn một năm kể từ khi tai nạn xảy ra. Khoảng thời gian đó, Kento đã phải sống với suy nghĩ như thế nào. Có lẽ đó là một nỗi đau đớn chẳng thể tưởng tượng nổi. Thật lòng tôi thấy sợ phải đón nhận điều đó. Nhưng cũng không thể trốn tránh, nếu không đón nhận, thì biết làm thế nào?

Tôi biết, hình như Kento đã mất trí nhớ. Con không biết mình là ai, càng không thể nhớ ra tôi là ai.

Ngay cả tiến sĩ Uhara cũng không dám chắc ký ức có thể phục hồi được hay không. Dù gì não Kento đã từng tổn thương nặng nề, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tôi đến bệnh viện, trong lòng ngổn ngang nỗi mong đợi lẫn niềm lo âu.

Kento gần như ngồi trên giường, đối diện với máy tính. Tay phải đeo một thiết bị hỗ trợ đặc biệt giúp di chuyển con trỏ máy tính theo ý muốn bằng cách nhận biết tín hiệu thần kinh phát ra từ đầu ngón tay.

“Chào con.” Tôi nói. Con nhìn về phía tôi, chớp mắt hai lần. Đó là cách con chào. So với tình trạng ngay sau khi vụ tai nạn xảy ra, điều này không khác gì một giấc mơ.

“Anh hãy thử nói chuyện, thoải mái nói bất cứ chuyện gì xem.”

Tiến sĩ nói như vậy với tôi làm tôi có phần căng thẳng. Nhưng thực ra tôi đã có cho mình một phương án.

“Con có điều gì muốn hỏi ba không?”

Kento hầu như không phản ứng lại câu hỏi này của tôi. Tôi nghĩ chắc do con chưa nghe rõ câu hỏi nên định hỏi lại thì đúng lúc đó, con trỏ trên màn hình di chuyển đến các chữ cái trên bàn phím ảo.

Tin nhắn đầu tiên mà Kento gửi đến tôi là:

“Tôi là ai?”

Nhìn dòng chữ mà tim tôi đau nhói. Vậy là con vẫn chưa lấy lại trí nhớ.

“Kento. Amakasu Kento. Viết như thế này.”

Tôi viết tên con lên giấy rồi chỉ con xem. Nhìn dòng chữ một

hồi lâu con lại viết lên màn hình máy tính.

“Ông là ai?”

Đã rất lâu tôi mới được nói chuyện với con, nhưng thực sự tôi chỉ thấy buồn rầu hơn. Nhưng giờ không phải là lúc để than vãn. Người đau khổ hơn, chắc chắn là Kento.

“Ba là ba của con. Tên ba là Amakasu Saisei. Ba là nhà sản xuất phim. Con biết phim là gì đúng không?”

Thời gian gần đây Kento đã có thể bày tỏ cảm xúc trên khuôn mặt, nhưng trong cuộc hội thoại này thì tuyệt nhiên con không có bất cứ một biểu cảm nào. Khuôn mặt như ma-nơ-canh, con viết: “Phim, biết. Ông, không biết.”

Ha ha ha, tôi gượng gạo cười. “Quả nhiên là vậy rồi. Thôi đành vậy. Còn cái tên Yukako, Moe thì sao? Con biết hai cái tên này chứ?”

Câu trả lời của Kento là: “Không biết.”

“Trường học của con thì sao? Bạn bè, thầy cô… ai cũng được, con có nhớ tên một ai không?”

Tôi cố tìm ra một câu hỏi, cảm thấy mình chới với tuyệt vọng, cố tìm kiếm chút hy vọng mong manh nào đó.

Nhưng những gì mà Kento viết ra chỉ là: “Bác sĩ Uhara, cô Yamada, cô Okamoto.”

Cô Yamada là y tá chính phụ trách Kento, còn cô Okamoto là người phát cơm.

“Ngoài họ ra? Con có nhớ cậu Kawakami ở câu lạc bộ bóng đá không? Cậu bé thủ môn mà con thân nhất đó. Cậu bé nói muốn đến thăm con khi nào trí nhớ con bình phục trở lại. Con nghĩ sao nếu ba đưa cậu bé đến đây?”

Câu trả lời tiếp theo của Kento cần một chút thời gian. Cuối cùng con viết.

“Tôi muốn dừng lại.”

“Dừng lại? Ý con là sao?”

Kento trả lời.

“Những chuyện này. Tôi muốn dừng lại.”

Tôi thấy toàn thân Kento khẽ run rẩy.

Tiếng tiến sĩ Uhara vang lên đằng sau.

“Ta nên dừng câu chuyện về những mối quan hệ ở đây.”

Có vẻ như bắt con nói những chuyện không có trong trí nhớ

chỉ làm con cảm thấy mệt mỏi hơn.

Tôi gật đầu, rồi nhìn sang phía Kento.

"Ba hiểu rồi. Vậy mình sẽ không nói những chuyện này nữa. Hãy nói những chuyện con thích đi. Con muốn nói chuyện gì?"

Mất một lúc sau, con trỏ màn hình máy tính mới chuyển động.

"Tôi mệt. Tôi muốn nghỉ."

Tôi giật mình. Tôi nhận ra những thao tác rất nhỏ đối với Kento lúc này cũng là công việc nặng nề.

"Ra vậy. Ba hiểu rồi. Ba xin lỗi. Vậy con nghỉ ngơi đi."

Tôi nói cảm ơn con.

Tôi nhìn lên màn hình và đâu đó thầm hy vọng con có thể sẽ viết câu cảm ơn tôi, nhưng con trỏ máy tính đã không chuyển động. Nhìn sang con, tôi thấy con đã nhắm mắt lại.

Aoe thở dài và khẽ lắc đầu.

Thật đáng tiếc là buổi chuyện trò giữa hai cha con lẽ ra phải rất đáng nhớ lại không trở thành một cảnh tượng đầy xúc động như những gì Amakasu Saisei đã mong đợi. Cho dù việc con trai lấy lại được ý thức và có thể giao tiếp với những người xung quanh quả thực là một niềm vui khôn tả nhưng nếu đứa con ấy không nhận mình là cha thì chưa thể nói rằng quan hệ gia đình đã được khôi phục.

Những bài sau đó viết về Amakasu Saisei nỗ lực khơi gợi trí nhớ của con trai. Nhưng điều đó đáng tiếc đã không xảy đến. Sự hồi phục của Kento ngày càng rõ ràng, cuối cùng cậu đã có thể cất giọng nói, cử động nhẹ nhàng tay chân, nhưng tuyệt nhiên những ký ức quá khứ thì không khôi phục lại được chút nào. Đúng hơn là, dường như Kento không hề quan tâm đến quá khứ của mình. Amakasu Saisei đã viết như sau.

Kento dường như đang cố bước những bước đi mới của cuộc đời, một cuộc đời khác hẳn với quá khứ. Có vẻ điều quan tâm duy nhất bây giờ của con là làm thế nào để rèn luyện các kỹ năng của một con người mới được sinh ra, chỉ duy nhất điều đó thôi. Con cố gắng hết sức điều trị phục hồi chức năng, có thời gian rảnh rỗi là lại tập phát âm. Con sử dụng máy tính một cách hoàn hảo. Con đã có thể chơi game, lướt web, xem phim… Những cảnh tượng mà nửa năm trước tôi chẳng thể nào tưởng

tượng nổi thì giờ đây đang dần hiện ra.

“Hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng. Chỉ có thể gọi là kỳ tích.” Tiến sĩ Uhara nhìn tôi và nói bằng giọng có phần phấn khích. “Tôi đã gặp một số bệnh nhân bị mất ý thức dài ngày, bản thân tôi cũng đã phẫu thuật cho nhiều trường hợp và không ít trong số đó đã hồi phục. Nhưng chưa một trường hợp nào lại hồi phục đến mức độ này. Kết quả kiểm tra cho thấy hầu như toàn bộ phần não bị tổn thương đã hồi phục. Bản thân tôi cũng chưa thể lý giải được tại sao, nhưng đây là một ca bệnh vô cùng hiếm. Tôi đang có ý định dùng nguồn vốn của trường đại học để tiếp tục nghiên cứu chi tiết hơn về trường hợp của cháu. Như vậy thì cũng giảm nhẹ gánh nặng tài chính cho anh Amakasu. Anh sẽ hợp tác với chúng tôi chứ? Tôi đã hỏi ý kiến của Kento, và cháu hoàn toàn đồng ý với kế hoạch của chúng tôi.”

“Tất nhiên tôi sẽ hợp tác, thưa tiến sĩ.” Tôi trả lời. Cùng với câu trả lời đó tôi cảm thấy một nỗi niềm trống trải. Hợp tác? Tôi có thể làm được gì? Mà không, có lẽ tôi không làm gì mới đúng là sự “hợp tác”.

Còn về mặt tài chính, tôi không có gì phải lăn tăn. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ nếu có thể cứu được Kento thì dù có đánh đổi tất cả những gì tôi có, tôi cũng sẵn sàng. Ngay cả có như thế, cứu được một người thân vẫn là một cái giá quá rẻ.

Mỗi khi tôi đến phòng bệnh, Kento lại tỏ ra chán ngán. Kento không nói ra lời, nhưng bản thân tôi có thể cảm nhận điều đó. Có lẽ với con, tôi chỉ là một-ông-già-trung-tuổi-tự-nhận-mình-là-bố luôn miệng lải nhải về quá khứ. Một sự hiện diện không thoải mái.

Nếu Kento lấy lại được ký ức, thì bất cứ giá nào tôi cũng muốn hỏi con một điều. Đó là lý do tại sao Moe lại muốn tự sát. Tôi đã đi nhiều nơi để gặp nhiều người, được nghe nhiều câu chuyện nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm ra điều đó. Nên chỉ còn có thể dựa vào Kento. Tôi nghĩ phải chăng đó là bí mật mà chỉ những người trong gia đình mới biết.

Nhưng có lẽ với một Kento không nhớ nổi mình là ai thì có gắng hỏi điều đó cũng vô ích. Tôi nghĩ thậm chí ngay bản thân con cũng không nhớ rằng mình có một người chị gái.

“Có lẽ ba không nên đến đây nữa thì hơn phải không?”

Tôi lấy hết can đảm để hỏi điều mình vừa nghĩ.

Ngẫm nghĩ một lúc, Kento trả lời.

“Tôi không biết. Thế nào cũng được.”

Tôi choáng váng. Nhưng tôi đã cố hết sức kìm nén để sự choáng váng ấy không hiện lên trên khuôn mặt. Vì có lẽ Kento bây giờ có đủ khả năng đọc được suy nghĩ qua biểu hiện trên khuôn mặt của người khác.

“Thế nào cũng được sao… Ừ, ba hiểu rồi…”

Tôi nói, tỏ vẻ hờ hững.

“Xin lỗi.”

Nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình, tôi có cảm giác như một mùa nắng đã tắt.

Sau bài này sẽ là bài viết mở đầu bằng câu “Tôi quyết định sẽ bắt đầu một chuyến đi”.

Aoe kết nối các chi tiết với nhau và hiểu ra. Ý nghĩa của đoạn “… dù thằng bé hồi phục như một kỳ tích, đối với tôi cũng đã là quá khứ. Kento bây giờ không phải con trai tôi, cũng giống như đối với Kento bây giờ, tôi không phải là cha của nó…” trong bài viết cuối cùng, phải đến tận thời điểm này ông mới hiểu ra.

Amakasu Saisei có lẽ đã nghĩ, ngay cả khi ở bên con mình cũng không thể làm gì giúp cậu. Với một Kento vừa hồi sinh và đang bắt đầu bước vào cuộc đời mới thì có lẽ sự hiện diện của ông ta chỉ làm cậu thêm vướng víu.

Chắc chắn đây là một quyết định rất đau đớn. Nó giống như nói lời từ biệt lần thứ hai với gia đình. Lần đầu tiên là lời từ biệt với vợ và con gái. Lần thứ hai là lời từ biệt với trái tim của con trai. Vượt qua những nỗi đau đó, ông ta đã quyết định bước một bước về phía tương lai.

Sau đó không biết mối quan hệ của hai cha con họ sẽ đi đâu về đâu vì blog dừng lại ở đây. Từ đó đã hơn sáu năm trôi qua. Amakasu Saisei bây giờ đang ở đâu, làm gì? Và Kento giờ đã hồi phục đến mức nào?

Mà không, tạm gác những chuyện đó sang một bên…

Điều quan họng là tất cả chuỗi sự kiện được viết trong blog này có liên quan như thế nào đến vụ tai nạn ngộ độc khí sulfur hydro xảy ra tại suối nước nóng gần đây? Đọc qua thì quả thật chẳng có chút liên quan nào. Tuy nhiên một vài từ khóa rải rác khắp câu chuyện làm Aoe không thể bỏ qua.

Cả hai nạn nhân tử vong tại suối nước nóng đều có liên quan đến

Amakasu Saisei. Vợ và con gái Amakasu Saisei lại cũng qua đời do ngộ độc khí sulfur hydro, còn người con trai may mắn được bàn tay vị tiến sĩ thiên tài Uhara Zentaro cứu sống. Con gái vị tiến sĩ đó, Uhara Madoka thì một mình đến khu suối nước nóng để tìm kiếm thanh niên bí ẩn nào đó.

Thật khó hiểu, Aoe lắc đầu. Trong đầu ông không có một chút móc nối nào giữa những chi tiết này. Dù ông có cố gắng sắp xếp các từ khóa theo trật tự nào cũng không thể lắp ghép nổi chúng thành một câu chuyện hoàn thiện.

16

“Tôi không biết, thưa giáo sư.”

Okunishi Tetsuko xắn tay áo blu trắng, vừa thu dọn dụng cụ thí nghiệm vừa trả lời bằng giọng không quan tâm cho lắm, thậm chí không thèm đưa mắt nhìn Aoe. Khuôn mặt nhìn từ một bên của cô đầy vẻ, tôi không rỗi mà chuyện phiếm với giáo sư đâu.

“Cô thật quá vội vàng đấy. Thử nghĩ kỹ thêm chút nữa xem sao nào.”

Khuôn mặt đeo kính và không có chút biểu cảm của cô cuối cùng cũng bất đắc dĩ hướng về phía Aoe.

“Tôi không có dư hơi sức mà suy nghĩ. Tôi không có người quen hay bạn bè ở khoa Y trường Đại học Kaimei. Hơn nữa, tại khoa Ngoại thần kinh não lại càng không. Đó là một thế giới xa lạ với tôi.”

“Ồ, vậy sao…”

Aoe ngồi nguyên trên ghế rồi đá chân xuống sàn làm chiếc ghế quay tít một vòng. Dù ở trong phòng nghiên cứu nhưng sinh viên đang trong tiết học nên đều vắng mặt. Ghế cũng là ghế của sinh viên.

“Có chuyện gì thế ạ? Người quen của giáo sư có ai phải đến khám ở khoa Ngoại thần kinh não hay sao ạ?”

“À, không phải thế. Chỉ là tôi muốn liên lạc với một người.”

“Người ở khoa Y, Đại học Kaimei hay sao ạ?”

“Đúng, người của khoa Ngoại thần kinh não.”

Okunishi Tetsuko hai tay chống nạnh, cau mày, “Để làm gì thưa giáo sư?”

“Cái đó… hơi khó giải thích.”

“Vậy thì thôi ạ. Tôi cũng không có ý định muốn biết thêm.”

“Không phải tôi cố tình muốn giấu cô. Mà thật sự là chuyện rất khó giải thích.”

“Thế nên tôi mới nói nếu giáo sư không giải thích cho tôi được thì có thể bỏ qua. Mà quan trọng hơn là bản thảo đến đâu rồi ạ? Bản thảo lời tựa viết cho tạp chí của hội nghiên cứu. Giáo sư đã hứa chắc chắn là sẽ giao trong hôm nay.”

“À cái đó… Giờ tôi sẽ viết ngay đây.”

“Vâng.” Okunishi trả lời lạnh nhạt và quay trở lại công việc.

Aoe gãi gãi đầu rồi chậm chạp đứng dậy.

Từ lúc đọc blog của Amakasu Saisei, ông luôn cảm thấy như có điều gì vướng mắc trong lòng. Liệu ông có nên để mặc nó như vậy hay không.

Khi được nhờ giúp đỡ điều tra trong hai vụ việc xảy ra ở suối nước nóng Akakuma và Tomate, ông đều đã nhận định đó là hai tai nạn đáng tiếc. Trường hợp ở Akakuma, họ đã có vài đối sách dựa trên các nhận định mà ông đưa ra. Còn vụ việc ở Tomate dù không phải là yêu cầu từ chính quyền địa phương nhưng tờ nhật báo *Hokuriku* cũng đã đăng tải bài viết của ông.

Dù vậy, đến thời điểm này, Aoe không còn tự tin về các suy luận của mình nữa. Ông linh cảm hai vụ việc này có gì liên quan đến nhau. Nếu đúng như vậy thì tai nạn không phải ngẫu nhiên mà là cố ý. Nếu cố ý thì nó không còn là một tai nạn, đó là một vụ án. Và hơn nữa, đó là một vụ án giết người.

Vậy ông nên làm gì? Gọi tới phòng điều tra sở cảnh sát hai bên và nói đó không phải tai nạn mà là án mạng? Nếu họ hỏi ông chứng cớ, ông sẽ nói gì? Tôi gặp một cô bé kỳ lạ và tìm ra một vài điểm chung khá khó hiểu? Nếu họ hỏi thủ pháp gây án là gì thì ông sẽ phải trả lời như thế nào? Chính bản thân ông đã kết luận khả năng do bàn tay con người sắp đặt là điều không thể.

Ông muốn gặp cô bé. Uhara Madoka. Chắc chắn cô bé biết điều gì đó.

Mảnh giấy cô bé đưa cho ông tại khu suối nước nóng Tomate có ghi một số điện thoại. Ông lấy hết can đảm bấm số điện thoại đó. Nhưng đầu kia là một phụ nữ đứng tuổi. Aoe nghe giọng có thể nhận ra ngay đó không phải Madoka.

“Ừm… Tôi là Aoe ở Đại học Taiho. Đây có phải số điện thoại của cô Uhara không ạ?”

“Không phải. Bác gọi đến số bao nhiêu?”

Aoe đọc số điện thoại ghi trong mảnh giấy. Đầu kia nói đây đúng là số điện thoại đó. Có vẻ như ông không gọi nhầm số.

“Xin cho hỏi một lần nữa là chị có biết cô Uhara Madoka không?”

“Xin lỗi, tôi không biết cái tên đó.”

“Vâng, thành thật xin lỗi chị.”

Ngắt điện thoại, ông cúi xuống thất vọng. Lại là trò lừa số điện thoại hay sao?

Nhưng nghĩ lại, giả như đây đúng là số điện thoại của cô bé, cũng chưa chắc ông đã có thể gặp cô bé được. Và giả sử nếu như có gặp được cô thì lại giống như hôm ở suối nước nóng, ông cũng không hy vọng có thể biết thêm được điều gì từ cô bé.

Nếu vậy thì, điều ông quan tâm là nhân vật vị tiến sĩ thiên tài Uhara Zentaro xuất hiện trong blog cá nhân của Amakasu Saisei. Ông nghĩ đến việc liệu có thể sắp xếp để gặp ông ta được hay không.

Đúng lúc ông với tay nắm định mở cửa bước ra thì có tiếng chuông điện thoại. Okunishi Tetsuko lập tức nhấc máy, "Vâng, đây là phòng nghiên cứu của giáo sư Aoe."

Aoe mở cửa bước ra hành lang. "Giáo sư ơi!" Okunishi Tetsuko gọi với lại.

"Gọi tôi à?"

Okunishi bịt đầu nói ống nghe, "Là anh cảnh sát Nakaoka hôm trước đến đây thưa giáo sư." Cô nói, "Anh ta nói muốn gặp giáo sư một lần nữa."

"Là anh ta sao…" Trong đầu Aoe hiện lên gương mặt với những nét hoang dã của Nakaoka. Bất chợt ông nghĩ, trao đổi với anh ta vài chuyện có lẽ cũng là ý kiến hay.

"Bảo với anh ta là cứ đến gặp tôi lúc nào cũng được."

Okunishi Tetsuko áp tai vào ống nghe. Cô nhăn mặt, có lẽ đang thầm nghĩ "Rồi bản thảo của giáo sư lại muộn cho mà xem".

Khoảng ba mươi phút sau, Nakaoka đã đến. Khác với lần trước, lần này không có món quà nào trên tay anh ta.

"Thật ngại vì làm phiền trong lúc giáo sư bận rộn." Nakaoka hướng vào trong phòng rồi khẽ cúi đầu nói.

"Không có gì đâu anh. Cũng đúng lúc tôi có vài chuyện muốn trao đổi với anh."

Câu nói của Aoe làm Nakaoka nhướng lông mày ngạc nhiên. "Chuyện gì vậy giáo sư?"

"Chuyện của tôi để sau. Anh hãy nói tôi nghe chuyện của anh trước đi."

"Vâng." Nakaoka rướn người, thẳng lưng. "Có lẽ tôi hơi cứng đầu,

nhưng về sự vụ xảy ra ở suối nước nóng Akakuma đã trao đổi với giáo sư lần trước, tôi vẫn hoài nghi liệu có khả năng nào là một vụ án hay không…”

Aoe gật đầu. “Tôi cũng đoán là vậy. Nếu không anh đã không cất công tới đây.”

“Vâng, đúng là như vậy. Giáo sư có nhớ lần trước tôi đã hỏi về khả năng người nào đó dùng thuốc ngủ cho nạn nhân bất tỉnh rồi cố ý tạo môi trường khí sulfur hydro làm nạn nhân chết vì ngộ độc không. Giáo sư đã gạt phăng đi và nói đó là điều không thể.”

“Tất nhiên, tôi có nhớ điều đó.”

Thực ra sau đó, Aoe cũng đã tính đến một khả năng, nếu trùm đầu nạn nhân bằng túi bóng thì ngay cả trong môi trường bên ngoài, một lượng nhỏ sulfur hydro được tạo ra cũng đủ để giết chết nạn nhân. Có lẽ Nakaoka cũng đã nghĩ đến điều tương tự.

Nhưng viên cảnh sát điều tra lại nói. “Bản thân tôi sau đó đã nghĩ đến nhiều khả năng, nhưng tôi cũng nhận thấy quả thực là rất khó. Kết quả khám nghiệm tử thi bên tư pháp cũng không tìm ra thành phần thuốc ngủ hay thuốc mê từ xác nạn nhân.”

“Vậy sao?”

Nếu vậy thì có thể loại trừ khả năng Aoe nghĩ đến vừa rồi.

“Vì vậy tôi đã thử tìm kiếm một khả năng khác. Tôi đã đặt ra phương án này khả năng kia theo cách của một người không có chuyên môn. Cuối cùng tôi chỉ nghĩ ra duy nhất một khả năng nên muốn đến đây hỏi ý kiến của giáo sư.”

“Ra là vậy. Chắc chắn là tôi rất muốn nghe về ý tưởng đó của anh.”

Nakaoka rút từ trong túi áo một cuốn sổ tay và cây bút.

“Giả sử cây bút này là nạn nhân. Trước hết chúng ta để nạn nhân đứng tại vị trí này, một vị trí có địa hình thuận lợi để khí sulfur hydro tích tụ lại.” Nói đoạn Nakaoka cầm cây bút dựng thẳng lên trên bàn. “Cách vị trí đó một khoảng, ta đặt vật chứa, ví dụ như cái xô. Đặt cái xô ở vị trí gió xuôi về phía nạn nhân. Tôi giả sử cuốn sổ này là cái xô đó.” Anh ta đặt cuốn sổ cách cây bút khoảng ba mươi xen-ti-mét. “Tôi trộn lẫn các dung dịch vào trong xô để tạo ra khí sulfur hydro. Khí được tạo ra sẽ bị cuốn theo hướng gió. Trong lúc đó hung thủ đeo một mặt nạ phòng độc và di chuyển ra vị trí tránh hướng gió. Không lâu sau khu vực xung quanh nạn nhân sẽ có nồng độ khí sulfur hydro đậm đặc tích tụ đủ để làm nạn nhân nhiễm độc mà tử vong.” Nói xong Nakaoka buông tay để cây bút đổ xuống. “Giáo sư thấy giả thuyết này thế nào?”

Aoe nhìn trân trối cuốn sổ và cái bút trên bàn một lúc rồi ngẩng lên. Ông nói với Nakaoka, đôi mắt viên cảnh sát lấp lánh đầy vẻ tham vọng.

"Một suy luận khá táo bạo. Vậy là anh nghĩ chính vợ của nạn nhân đã thực hiện tất cả những điều này?"

"Không." Viên cảnh sát nghiêng đầu. "Với cách này thì rất khó ra tay một mình. Vì trong một thời gian rất ngắn cần phải di chuyển qua lại ở các vị trí địa hình cao thấp. Có thể suy luận rằng, cần một người khác để pha lẫn dung dịch trong xô và phi tang cái xô đó."

"Anh nói, vợ ông ta có… đồng phạm?"

Nakaoka không trả lời câu hỏi này, mà đáp lại bằng một câu hỏi khác, "Giáo sư nghĩ sao?"

"Tôi thừa nhận đây là một suy luận độc đáo. Nhưng đáng tiếc, tôi chỉ có thể nói điều này là không thể."

"Tại sao vậy?"

"Quá thiếu thực tế. Anh đã trực tiếp đến hiện trường chưa? Vì là trên núi nên có thể anh nghĩ chỗ nào cũng ẩn náu được, nhưng trên thực tế, đó là khu vực gần suối. Muốn không bị nạn nhân phát hiện, ít nhất anh phải cách xa nạn nhân đến hai mươi mét. Thêm vào đó, địa hình xung quanh rất phức tạp, để dự đoán khí sulfur hydro được tạo ra sẽ bay về hướng nào là điều không thể. Không có gì đảm bảo hướng gió sẽ ổn định, điều này quá nguy hiểm ngay cả đối với hung thủ."

Nakaoka chìm trong im lặng mất một lúc. Rồi anh hỏi lại. "Nếu tôi dùng quạt điện thì sao thưa giáo sư?"

"Quạt điện?"

"Quạt điện chạy pin ạ. Nếu dùng quạt thì chắc sẽ cố định được hướng gió."

Aoe lại thần người vì một suy nghĩ trên trời của tay cảnh sát. Chẳng lẽ tất cả cảnh sát hình sự đều là những nhà suy diễn tài ba thế này sao?

"Tôi nghĩ là hơi bất khả thi. Quạt điện chạy pin thì làm sao thổi được gió tới điểm cách đến hai mươi mét."

"Nếu vào một ngày lặng gió thì tôi nghĩ chỉ cần điều chỉnh hướng gió ngay lúc đầu là hoàn toàn có thể. Sau đó chỉ cần để gió thổi là khí phát sinh sẽ tự bay xuống dưới. Giáo sư có nói khoảng cách giữa hung thủ và nạn nhân có thể lên đến hai mươi mét, nhưng những trường hợp tự tử bằng khí sulfur hydro tại nhà, chúng tôi phải sơ tán toàn bộ người dân sống cách hiện trường vụ án trong bán kính lên đến năm mươi mét."

"Chính là thế, anh Nakaoka. Khoan nói đến trường hợp trong nhà,

nếu định tạo ra khí sulfur hydro với nồng độ đủ đậm đặc để giết người ở ngoài trời thì phải tạo ra một lượng khí khá lớn. Nếu vậy, chẳng phải sẽ có khả năng gây liên lụy đến người ngoài dự tính hay sao? Ngay cả khi xung quanh hung thủ không có ai khác, thì không thể chắc chắn lượng khí phát sinh ra sẽ còn lan tràn đến đâu. Hay anh nghĩ hung thủ bất chấp việc có khả năng kéo theo nạn nhân khác trong vụ này?"

Khuôn mặt Nakaoka vẫn lộ vẻ không phục. "Có nghĩa là có khả năng đó đúng không? Chỉ đơn giản là tôi chưa nghĩ sâu xa đến mức như giáo sư nói."

Aoe ậm ừ. "Tôi nghĩ, chưa làm thử thì chưa thể nói được điều gì…"

Nakaoka vươn người ra trước. "Có nghĩa là phần trăm thành công không phải là con số không đúng không ạ?"

"Không." Aoe nghiêng đầu. "Tôi nghĩ nó bằng không. Nếu không đến trực tiếp hiện trường và tập dượt thì không thể nào thực hiện được. Thêm vào đó, anh có bằng chứng gì cho thấy vợ nạn nhân đã lui tới hiện trường vụ tai nạn một hay vài lần trước thời điểm đó không?"

"Cái đó thì… Tôi sẽ xác minh lại." Nakaoka mở cuốn sổ tay và lấy bút ghi chép.

"Tôi nghĩ là không có đâu. Một ngôi làng nhỏ như vậy, anh nghĩ xem nếu lui tới đó vài lần thì không thể có chuyện không bị người dân nào trong làng bắt gặp…" Nói đến đó, bỗng nhiên Aoe sực nhớ ra một chuyện, không nén nổi buột miệng kẽ thốt lên: "À…"

"Có chuyện gì sao thưa giáo sư?" Nakaoka ngẩng lên khỏi cuốn sổ tay.

"Không có gì… tôi chỉ nghĩ… Tức là, nếu như không phải người vợ mà chính kẻ đồng phạm đã nhiều lần lui tới ngôi làng trước đó thì lại là chuyện khác."

"Ra vậy," Nakaoka gật đầu vẻ mãn nguyện. "Cảm ơn giáo sư, tôi sẽ tham khảo ý kiến vừa rồi."

Aoe nhìn chăm chú vào bàn tay đang ghi chép của viên cảnh sát.

"Anh có ý định sẽ tiếp tục điều tra dựa vào những luận cứ vừa rồi sao?"

"Vâng, tạm thời là như vậy. Căn cứ vào những điều giáo sư nói, có thể thấy nếu đây thật sự là một vụ giết người có chủ đích thì hung thủ và đồng phạm đã chuẩn bị rất chu đáo. Nếu như vậy, khả năng lớn là chúng sẽ để lại chứng cớ ở đâu đó." Nakaoka gấp cuốn sổ tay và cho vào túi trong. "Vậy, chuyện mà giáo sư muốn trao đổi với tôi là gì vậy?"

“À… thời gian gần đây cũng có một vụ tai nạn do trúng độc khí sulfur hydro ở khu suối nước nóng Tomate. Họ tìm đến tôi và đề nghị phối hợp điều tra. Lần này là cánh nhà báo.”

“Vụ việc ở Tomate à? Vụ đó cũng khá đình đám. Ra là thế… nhưng chẳng phải đó là một tai nạn hay sao ạ?”

Aoe dụi dụi dưới mũi. “Cũng giống như vụ việc ở Akakuma, trông có vẻ giống như một vụ tai nạn ngẫu nhiên. Có điều, bản thân tôi thấy có nhiều điểm chưa được thỏa đáng cho lắm…”

“Có nghĩa là…?”

Aoe thuật lại nội dung câu chuyện mà ông đã nói với Okunishi Tetsuko cách đây không lâu. Rằng khu vực xung quanh hiện trường từ trước đến nay chưa từng được ghi nhận có mùi sulfur hydro cũng như không có dấu hiệu khí độc ảnh hưởng đến cây cối động vật hay hệ sinh thái xung quanh.

Nakaoka khoanh tay trước ngực, khẽ nghênh cằm. “Những vụ việc như vậy có vẻ hiếm giáo sư nhỉ? Việc một tai nạn trúng độc xảy ra ở một nơi như vậy ấy.”

“Tôi nghĩ điều này khá hiếm. Đương nhiên là môi trường tự nhiên thì bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra và chúng ta không thể dự đoán trước được.”

Nakaoka khẽ gật gật đầu rồi chuyển sang bộ mặt hoài nghi. “Vậy còn chuyện giáo sư muốn trao đổi với tôi?”

Aoe xoa xoa hai tay lên đùi. Một thói quen thường thấy ở ông khi bắt đầu một câu chuyện khó nói. “Chuyện tôi muốn nói với anh Nakaoka hơi kỳ lạ. Chẳng là… có việc này khiến tôi chú ý. Khi đến điều tra tại hiện trường vụ việc ở Akakuma, tôi đã gặp một người trong khu vực cảnh sát quây hàng rào cấm. Đó không phải là người tôi quen từ trước. Nhưng cách đây không lâu khi đến khảo sát tại suối nước nóng Tomate tôi cũng đã gặp chính người đó.”

“À…” Nakaoka giơ ngón tay trỏ. “Đó là người cùng chuyên môn nghiên cứu với giáo sư đúng không?”

“Không, không phải nhà nghiên cứu. Là một cô gái.”

“Một cô gái?” Nakaoka tròn mắt.

“Có lẽ cô bé chưa đến hai mươi tuổi. Vì cô bé nói không phải là học sinh. Chắc chắn là không liên quan đến ngành địa hóa chất hay địa chất núi lửa.”

“Vậy thì, có thể cô bé chỉ là một người mê suối nước nóng.”

“Không phải.” Aoe lắc đầu, “Rõ ràng cô bé đến hiện trường để tìm

hiểu điều gì đó. Hơn nữa, cô bé nói đến để tìm người."

"Tìm người sao?"

Đáp lại khuôn mặt đầy ngờ vực của Nakaoka, Aoe thuật lại nội dung cuộc nói chuyện với Uhara Madoka. Câu chuyện làm viên cảnh sát méo xệch miệng, vẻ mặt càng thêm bối rối. "Chuyện gì vậy? Rốt cuộc thì cô bé là ai?"

"Tôi không biết. Chỉ là, vì có chuyện như thế nên tôi có cảm giác hai sự việc xảy ra ở suối nước nóng đó không đơn thuần là tai nạn. Dù sao tôi cũng đã nghĩ nên nói chuyện này với anh Nakaoka."

"Thì ra chuyện là như vậy." Nakaoka gật đầu. "Nạn nhân của vụ Tomate cũng là người trong giới điện ảnh thì phải."

"Một diễn viên tên là Nasuno Goro. Anh cũng biết nạn nhân vụ Akakuma là một nhà sản xuất phim nhỉ. Có nghĩa là, cả hai người này đều là những người trong ngành điện ảnh."

Nakaoka hít một hơi thật sâu và thở mạnh. "Giáo sư Aoe, đây là một tình tiết vô cùng quan trọng. Giáo sư có hiểu điều đó không?"

"Tôi cũng đoán là vậy…"

"Trước giờ tôi chỉ nghĩ đến khả năng vụ Akakuma là một vụ giết người độc lập có động cơ nhắm đến số tài sản thừa kế. Tuy nhiên nếu hai vụ việc này có liên quan đến nhau, thì mấu chốt của vụ án này sẽ thay đổi hoàn toàn. Chúng ta phải suy luận và điều tra song song hai vụ án này như một cặp. Không thể phủ nhận khả năng đây là một vụ giết người hàng loạt." Mắt Nakaoka lóe lên khi anh nói. Câu chữ cũng có phần gấp gáp pha chút hưng phấn.

"Tôi thì chưa suy đoán đến mức đó. Tuy nhiên về cô bé Uhara Madoka này, tôi đã phát hiện ra một điều."

"Phát hiện ra? Điều gì ạ?"

"Anh Nakaoka, anh có biết đạo diễn Amakasu Saisei hay không?"

"Amakasu? Không, tôi không rõ. Tôi không phải là người hâm mộ phim ảnh cho lắm."

Aoe giải thích việc ông đã tìm hiểu về Nasuno Goro và Mizuki Yoshiro ra sao, có liên quan gì đến Amakasu Saisei. Nghe xong câu chuyện Amakasu Saisei mất cả gia đình trong một tai nạn liên quan đến khí sulfur hydro, khuôn mặt Nakaoka càng tăng thêm vẻ nghi ngờ. "Tất cả những chuyện này… Quả thực không thể nghĩ rằng chúng chỉ là ngẫu nhiên."

"Tôi cũng nghĩ như vậy nên đã tìm hiểu thêm về nhân vật Amakasu Saisei này. Anh Nakaoka, anh có thời gian chứ?"

“Không vấn đề gì ạ. Tôi có thể hoãn mọi công việc khác.”

Aoe gật đầu rồi đứng dậy, rút từ trong ngăn kéo một xấp tài liệu. Chính là tập bài viết trong blog cá nhân của Amakasu Saisei đã được ông in ra và sắp xếp lại theo trình tự thời gian. “Để tiết kiệm thời gian, tôi nghĩ anh nên đọc cái này hơn là nghe tôi trình bày.”

“Vâng, tôi xin phép!” Nakaoka nhận xấp giấy với bộ mặt căng thẳng.

“Anh cứ tự nhiên. Tôi ở phòng kế bên. Có gì anh cứ gọi.”

“Vâng, tôi hiểu. Làm phiền giáo sư quá.”

Aoe ra khỏi phòng. Nakaoka đọc xong tập tài liệu, có lẽ cũng phải mất hơn ba mươi phút.

Một lúc sau Aoe quay trở lại căn phòng. Nakaoka ngồi trên ghế xô-pha, bần thần suy nghĩ, khi nhìn thấy Aoe anh bỗng giật mình rướn lưng ngồi thẳng lại. Tập giấy nằm trên bàn.

“Chắc anh đã đọc hết rồi chứ?” Aoe nói rồi ngồi xuống ghế đối diện.

Nakaoka gật đầu, “Vâng.”

“Anh nghĩ sao?”

Nakaoka khẽ ậm ừ trong cổ họng. “Kết luận một câu là… không có manh mối nào.” Anh nói. “Thú thực, nửa đầu tôi khá bối rối. Đúng là có sự xuất hiện của khí sulfur hydro nhưng có vẻ không hề liên quan gì đến vụ việc xảy ra ở khu suối nước nóng. Đến mức tôi đã định bỏ dở giữa chừng.”

“Tôi hiểu. Câu chuyện đầy đau khổ của ông đạo diễn…”

“Vâng, có lẽ đúng là như thế. Nhưng đáng tiếc là những cảnh sát điều tra hình sự như chúng tôi lại lãnh cảm với những thứ như vậy. Tôi hoài nghi tại sao giáo sư lại bắt tôi đọc cả tập giấy này. Cho đến nửa sau câu chuyện thì…”

Nakaoka với tay lấy xấp giấy rồi mở vội những trang sau. “Sự xuất hiện của ông tiến sĩ Uhara Zentaro… Tôi khá ngạc nhiên với nhân vật này.”

“Vâng.” Aoe trả lời. “Có lẽ ông ta là bố của cô bé mà chúng ta vừa nhắc đến.”

“Tôi đọc đến đây rồi mới hiểu được cảm giác của giáo sư, rõ ràng không thể chỉ khép lại mọi chuyện bằng một từ ngẫu nhiên. Chắc chắn phải có uẩn khúc nào đó.”

“Đúng vậy không? Tuy nhiên, mối liên quan là gì và như thế nào thì

tôi lại hoàn toàn không suy đoán nổi…”

“Tôi cũng cùng chung suy nghĩ với giáo sư. Hai cha con nhà Uhara dường như nắm trong tay chìa khóa của vấn đề, nhưng cả hai đều không trực tiếp liên quan gì đến khí sulfur hydro…”

“Và đó lại là một vấn đề đau đầu…”

Aoe thở dài. Ông dường như nhìn thấy điều gì nhưng lại không nhận ra. Cảm thấy như chẳng có điều gì nhưng hình như lại có cái gì ở đó… Cứ miên man trong những mối suy nghĩ luẩn quẩn kiểu như vậy.

“Có điều ở hiện trường…” Nakaoka nói bâng quơ “… lại không có dấu vết gì khác ngoài dấu chân của nạn nhân…”

“Hừm…” Aoe vẫn chưa hiểu ra đó là chuyện gì.

“Hiện trường vụ án ở suối nước nóng Tomate thưa giáo sư. Vừa rồi giáo sư có nói, trên đường đi bộ không tìm thấy dấu vết gì khác ngoài dấu chân của nạn nhân.”

À… Aoe gật đầu. Ra là chuyện đó. “Vâng, đúng là như vậy.”

Nakaoka quay mặt sang hướng khác thần người suy nghĩ. Một lúc sau anh đưa ánh mắt sang phía Aoe rồi nói. “Nếu theo cách mà lúc trước tôi nói với giáo sư thì sao? Tức là hung thủ sẽ đúng ở một vị trí cao hơn và đẩy khí sulfur hydro bay xuống dưới. Làm như vậy thì sẽ không để lại dấu chân.”

“Ý anh là vụ ở Tomate cũng là một vụ án giết người?”

“Tạm thời tôi sẽ đi theo hướng đó. Giáo sư nghĩ sao?”

“Nói sao nhỉ… Trên thực tế thì tôi nghĩ là khó…”

“Có nghĩa là thử vài lần sẽ có khả năng đó đúng không thưa giáo sư?”

“Vâng… nếu làm thử vài lần… mà, anh Nakaoka này, thực ra về chuyện này tôi vừa nhớ ra một điều.”

“Là chuyện gì thưa giáo sư?”

“Cậu thanh niên mà Uhara Madoka tìm kiếm… Có vẻ như cậu ta đã hai lần đến khu suối nước nóng đó.”

“Hả…” Nakaoka trợn mắt. “Hai lần… có nghĩa là…”

“Lần đầu tiên là khoảng một tuần trước khi vụ việc xảy ra. Cậu ta đã ở cùng một nhà trọ với nạn nhân. Rồi một ngày trước tai nạn, có người lại trông thấy cậu ta gần khu vực hiện trường. Nhân chứng chính là bà chủ nhà trọ mà cậu ta đã ở lại trong lần đầu tiên.”

Nakaoka đảo mắt nhìn lên không trung như ngẫm nghĩ lại mọi việc rồi hướng ánh mắt về phía Aoe. “Vừa rời giáo sư có nói, nếu vợ nạn

nhân đến hiện trường vài lần để tập dượt thì rất có khả năng sẽ bị nhận diện, nhưng nếu đó là đồng phạm thì lại là chuyện khác… phải không?"

"Đúng là tôi có nói. Vì tôi nhớ đến cậu thanh niên này."

"Có nghĩa là…" Nakaoka giơ ngón tay trỏ chỉ về ngực Aoe. "… Người thanh niên mà Uhara Madoka tìm kiếm, có khả năng chính là đồng phạm với vợ Mizuki Yoshiro."

"Tôi cũng chợt có suy nghĩ đó. Có điều là…" Aoe dang hai tay, "Cách thức gây án mà anh Nakaoka nói lúc nãy có tính khả thi vô cùng thấp. Dù có tập dượt bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng khó có thể thực hiện thành công. Suy nghĩ đó của tôi vẫn không có gì thay đổi."

"Giáo sư Aoe, chúng ta hãy thử giả sử một cách triệt để. Hãy thử một giả thiết rằng chắc chắn có cách nào đó với khả năng thành công cao dùng khí sulfur hydro gây độc với một người đứng cách đó một khoảng. Cứ tin như vậy và chúng ta có thể sẽ tìm ra câu trả lời."

"Vậy anh thử ví dụ đó là cách nào?"

"Tôi không biết. Nhưng riêng với giáo sư thì tôi xin được nói câu chuyện này. Có vẻ như cô vợ của Mizuki Yoshiro có quan tâm tới những trang web ngầm." Xung quanh không có ai nhưng Nakaoka vẫn nói thì thào vẻ thận trọng.

"Trang web ngầm…?"

Aoe biết từ đó. Án mạng liên quan đến web ngầm từng một thời gây nhiều ầm ĩ trong xã hội. Người ta nói thậm chí còn có thể thuê những kẻ trên web ngầm giết người.

"Tôi đã nghĩ có thể sau khi thu thập được những thông tin về trang web ngầm này, cô vợ ông ta sẽ lên đó để tìm đồng phạm. Nhưng có thể những suy đoán của tôi là sai. Có lẽ cô ta đã có một cuộc gặp gỡ đen tối ở một nơi hoàn toàn khác."

"Vậy ý anh ám chỉ… kẻ đồng phạm đó có thể chính là người mà Uhara Madoka đã tìm kiếm?"

"Theo dòng câu chuyện thì điều đó cũng có lý. Dù thế nào thì tôi cũng sẽ phải điều tra thêm về vụ án tại Tomate. Và cả về cái cô Uhara Madoka kia nữa."

"Anh định đi gặp tiến sĩ Uhara Zentaro hay sao?"

"Vâng, tôi có ý định đó."

"Nếu anh có thêm thông tin gì về Uhara Madoka thì…"

Nakaoka tươi cười gật đầu. "Tôi biết. Tôi sẽ báo với giáo sư đầu

tiên.”

“Vâng, tôi cũng mong đợi điều đó. Nếu quả thực hai vụ việc không phải sự cố mà do bàn tay con người, thì việc làm sáng tỏ nó cũng là nghĩa vụ của tôi.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Nhân tiện…” Nakaoka chỉ tay vào xấp giấy trên bàn. “Không rõ cậu ta sau đó thế nào rồi?”

“Cậu ta?”

“Cậu bé đó thưa giáo sư. Tên cậu ta là Kento phải không nhỉ. Cậu bé đã hồi phục một cách thần kỳ từ tình trạng thực vật.”

“A… Cái đó tôi cũng rất muốn biết.”

“Blog cá nhân của ông ta sau đó không hề được cập nhật phải không giáo sư?”

“Đúng là như thế.” Aoe đứng dậy, lấy chiếc máy tính xách tay từ trên bàn. Ông mở máy tính và truy cập vào trang blog cá nhân của Amakasu Saisei. “Đây là bài viết mới nhất của ông ta.”

Nakaoka nhìn màn hình bằng ánh mắt nghiêm túc. “Về nhân vật Amakasu Saisei này, giáo sư có thông tin gì chi tiết hơn không?”

“Nếu tìm kiếm, chắc chắn sẽ có thêm thông tin về ông ta trong lĩnh vực điện ảnh.”

“Tôi có thể mượn chiếc máy tính này của giáo sư một lát được không?”

“Vâng, xin mời anh.”

Nakaoka gõ bàn phím. Động tác tay có vẻ thuần thục. Ngay lập tức một vài thông tin lần lượt hiển thị trên màn hình. “Có vẻ với tư cách là một đạo diễn thì ông ta rất ưu tú. Nào là thiên tài nào là xuất chúng…”

“Vâng đúng là như thế. Có một bộ phim mà tôi rất thích, tên nó là *Bờ môi băng giá*.”

Dường như câu nói của Aoe không chạm đến tai Nakaoka, anh vẫn tiếp tục bấm chuột. Một lúc sau, màn hình hiện ra vài bức ảnh. Những bức ảnh chụp trong màn chào hỏi trên sân khấu, hoặc tại phim trường, những lúc đang ghi hình…

“Hừm… hồi còn trẻ trông ông ta cũng bảnh bao.” Nakaoka phóng to một tấm ảnh, vừa nhìn vừa bình luận.

Đó là một tấm ảnh chân dung của Amakasu Saisei. Trông khuôn mặt khá trẻ, có lẽ là khoảng thời gian mới làm đạo diễn phim chưa lâu. Gương mặt ông ta cũng có thể nói là tuấn tú.

Aoe nhìn xoáy vào bức ảnh đó, dần dần thấy một cảm giác lạ lùng

lan tỏa. Ông ngăn Nakaoka lại khi anh định tắt bức hình đó đi. “Anh chờ chút.”

“Có chuyện gì vậy giáo sư?”

“Không, tôi có cảm giác như đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu đó rồi…”

“Chắc có lẽ ở một vài tấm áp phích quảng cáo phim hay đại loại thế chăng?”

“Không, tôi chưa từng mua những thứ đó. Thêm vào đó, hình như cũng mới gần đây…” Nói đến đó, bỗng ký ức lóe lên trong đầu ông, “Trời, chẳng lẽ…”

“Sao ạ?” Nakaoka vội hỏi, có phần nóng ruột.

“Bức ảnh đó… trong bức ảnh Uhara Madoka cho tôi xem. Người thanh niên mà cô bé đang tìm kiếm, có khuôn mặt rất giống thế này.”

“Nhưng, tuổi tác thì hoàn toàn không khớp.” Ngay sau câu nói này, Nakaoka dường như cũng nhận ra một điều, anh tròn mắt.

“Người thanh niên Uhara Madoka tìm kiếm, có lẽ nào lại là… cậu bé Amakasu Kento?”

Nakaoka không trả lời câu hỏi của Aoe.

Hai người cùng nhìn trân trối vào bức ảnh trên màn hình máy tính. Nụ cười trên gương mặt trẻ trung của Amakasu Saisei tràn trề tự tin.

17

Phòng tiếp khách khoa Y trường Đại học Kaimei, ngoài những bức tranh phong cảnh treo trên tường ra thì không có vật trang trí gì khác. Nakaoka thầm nghĩ, những vị khách phải lui tới nơi đây thường sẽ nói những câu chuyện như thế nào nhỉ. Trở thành một trường đại học thuộc hàng top thì chắc chắn cũng phải có những quyền lợi xứng tầm với cái danh đó. Hẳn là không thiếu những vụ giao dịch bạc tỷ, Nakaoka không ngừng tưởng tượng.

Cuộc gặp gỡ với giáo sư Aoe trường Đại học Taiho là chuyện bốn ngày trước. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh dính líu đến nhiều trường đại học ngành tự nhiên thế này. Nakaoka vốn xuất thân từ sinh viên ngành kinh tế. Dù rằng mấy thứ anh học ở trường chẳng tác dụng gì trong cuộc sống của anh sau này.

Trước buổi trưa nay anh đã gọi điện đến khoa Y Đại học Kaimei và nói thẳng rằng muốn gặp tiến sĩ Uhara thuộc khoa Ngoại thần kinh não. Thông thường cứ lấy danh nghĩa là người bên cảnh sát thì đa phần sẽ được trả lời một cách tích cực. Quả đúng như dự đoán, người nhận điện thoại trả lời bằng giọng vô cùng lịch sự. Đầu dây bên kia đáp rằng giờ tiến sĩ đang bận không thể tiếp chuyện được nhưng khoảng một giờ sau thì có lẽ ông sẽ có chút thời gian. Theo lời dặn, một tiếng sau đó anh gọi lại và gặp được tiến sĩ một cách dễ dàng.

Anh nói, muốn gặp trực tiếp để nói chuyện. Lẽ đương nhiên, tiến sĩ hỏi anh có chuyện gì. Anh nghĩ tại thời điểm này nói ra hết sự tình thì không phải là thượng sách nên chỉ trả lời vỏn vẹn: “Là chuyện của con gái tiến sĩ.”

Anh thấy người ở đầu dây bên kia nín thở một nhịp. “Có chuyện gì xảy ra với Madoka sao?”

Bản thân câu trả lời này cũng đã là một thu hoạch lớn. Quả nhiên, con gái tiến sĩ Uhara Zentaro là Uhara Madoka.

“Dạ không thưa tiến sĩ. Đây là một phần trong cuộc điều tra của chúng tôi.”

“Điều tra? Con gái tôi dính líu đến vụ việc nào đó nghiêm trọng hay sao?”

“Chúng tôi chưa thể nói gì về điều đó.”

“Vậy rốt cuộc thì là chuyện gì?”

Trước những câu hỏi dồn dập của tiến sĩ, Nakaoka vẫn cương quyết trả lời rằng xin được nói cụ thể hơn về vấn đề này khi gặp trực tiếp và hẹn gặp tiến sĩ vào hai tiếng sau.

Khuôn viên trường Đại học Kaimei quả thật rất rộng. Chỉ riêng việc tìm bàn tiếp tân của khoa Y cũng là một công việc khá vất vả với anh. Sau khi anh nói tên và ngồi chờ một lát, một phụ nữ mặc áo vest đen xuất hiện. Cô là một phụ nữ đẹp ăn mặc lịch thiệp, khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Trong lúc được cô dẫn tới khu học xá, anh đã không kìm lòng được và hỏi, “Xin lỗi, cô cũng là bác sĩ phải không?” Kết quả là cô chỉ trả lời anh một cách gọn lẹ, “Tôi là người bên phòng hành chính.”

Vừa uống tách trà được cô mời, anh vừa nghĩ cách làm thế nào để tiếp cận với tiến sĩ Uhara. Ông biết những gì và có liên quan gì đến vụ việc xảy ra tại khu suối nước nóng, tất cả vẫn là những ẩn số. Tóm lại, anh chưa biết chắc chắn ông có hợp tác điều tra hay không, nên dự tính sẽ khéo léo moi từng chút một thông tin từ ông thay vì ngửa bài ngay từ đầu.

Trong khoảng thời gian từ sau khi gặp Aoe đến ngày hôm nay, anh cũng đã tiến hành điều tra thêm một chút. Một trong những việc anh điều tra là về cậu bé Amakasu Kento.

Theo như câu chuyện của Aoe, người thanh niên mà Uhara Madoka đang tìm kiếm có khuôn mặt rất giống với Amakasu Saisei hồi trẻ. Nếu vậy thì đương nhiên có thể suy ra đó chính là cậu bé Amakasu Kento. Vậy có nghĩa là cậu bé Kento gần như nằm liệt giường tám năm về trước đã hồi phục đến mức có thể đi lại khắp nơi như vậy rồi sao.

Anh cũng đã tính đến chuyện hỏi người y tá chính phụ trách cậu ta. Tên của cô y tá cũng được ghi trong blog của Amakasu Saisei, “cô Yamada”. Anh đã gọi điện đến hỏi bệnh viện trường Đại học Kaimei và được trả lời rằng, vào thời điểm đó có đến hai người y tá cùng tên là Yamada làm việc. Anh hỏi cụ thể hơn nữa và cuối cùng đã tìm ra người y tá năm đó phụ trách Kento có tên là Yamada Kayo. Tuy nhiên, cô y tá đó đã chuyển sang bệnh viện khác cách đây ba năm.

Ngay lập tức, anh tìm đến gặp cô. Hai người ngồi nói chuyện với nhau trong quán cà phê của bệnh viện. Cô y tá Yamada Kayo có dáng người đậm và khá dễ gần.

Tuy nhiên, đến lúc anh hỏi về Amakasu Kento thì vẻ mặt hòa nhã

của cô bỗng nhiên cứng lại.

Cô nói không nhớ rõ lắm về chuyện của bệnh viện trước.

“Không sao, cô cứ nói những gì cô nhớ là được. Theo những gì viết trong blog của người cha, khoảng sáu năm trước Kento đã hồi phục một cách đáng kinh ngạc. Sau đó thì sao? Cậu bé vẫn tiếp tục hồi phục nhanh chóng như vậy sao?”

“Việc đó… tôi cũng không rõ thưa anh.” Cô ấp úng.

“Tại sao vậy? Cô là người phụ trách chính cơ mà?”

“Đúng như vậy, nhưng không phải đến cuối cùng. Sau đó một người khác đã thay tôi.”

“Kể cả có như vậy thì vẫn là cùng một bệnh viện, cô vẫn nghe được tiến triển quá trình điều trị của cậu bé đó chứ, kiểu như đã đứng dậy được hay đã nói chuyện lại được…”

“Không, sau đó bệnh nhân được chuyển sang tòa nhà khác nên thật sự là tôi không biết gì cả.”

“Tòa nhà khác? Nhưng vẫn thuộc bệnh viện Đại học Kaimei phải không?”

“Vâng, nhưng tại bệnh viện đó rất lớn nên là…” Nói đoạn Yamada Kayo đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Rõ ràng là cô muốn sớm kết thúc cuộc nói chuyện.

“Vậy thì cô có thể cho tôi biết tên người y tá phụ trách tiếp theo của Amakasu Kento được không?”

Cô lắc đầu. “Cái đó tôi không biết.”

“Tôi nghĩ cô phải bàn giao công việc cho người ấy chứ nhỉ…”

“Chuyện công việc họ sẽ tự biết sắp xếp. Tôi không biết gì cả… Đã xong chưa vậy anh? Tôi chỉ xin ra ngoài có một chút thôi…”

Nakaoka không có trong tay thông tin gì khác để giữ cô lại, đành nói lời cảm ơn và chấp nhận để cô ra về. Yamada Kayo vội vã bước ra khỏi quán như bỏ chạy.

Rõ ràng thái độ của cô ta rất lạ lùng. Giống như thể cô bị cấm tiết lộ bất cứ thông tin gì về Amakasu Kento. Nếu quả đúng như vậy thì lý do là gì?

Sau đó Nakaoka quyết định chuyển mục tiêu điều tra sang Amakasu Saisei. Nhà ông ta đã bị phá dỡ, giờ không ai biết ông ta đang ở đâu hay thông tin liên lạc của ông ta. Anh đành đến hỏi những nhân vật mình

đã gặp trước đây trong quá trình điều tra về Mizuki Yoshiro, trong số đó cũng có vài người biết rõ về Amakasu Saisei. Đặc biệt, biên kịch gia Omoto Hajime là một trong số ít những người đã gặp trực tiếp Amakasu Saisei sau khi vụ việc tự tử bằng khí độc sulfur hydro xảy ra.

"Tôi cũng rất sốc sau vụ việc đó." Khuôn mặt sầu thảm của Omoto Hajime lấp ló sau núi sách vở tài liệu chất trên mặt bàn. Ông ta rất gầy, có lẽ khoảng trên dưới năm mươi tuổi. Cằm ông ta lún phún râu.

Sự việc đó, không gì khác chính là chuyện Amakasu Moe tự sát.

"Tôi đã trực tiếp có mặt và giúp đỡ tại lễ canh linh cữu và lễ tang. Nhìn anh Amakasu tôi thực sự thấy lo lắng. Sợ nếu để anh ta một mình không biết có nghĩ quẩn mà đâm ra tự tử hay không. Dù có bị gọi là thiên tài hay kẻ dở hơi thì tôi nghĩ anh Saisei cũng vẫn là con người. Chắc anh cũng biết, cả vợ và con trai anh ấy cũng gặp nạn. Cảm giác của anh ấy lúc đó chắc chắn giống như người đột ngột bị đẩy xuống địa ngục vậy…"

Omoto cho hay, ông ta gặp Amakasu sau sự cố xảy ra chủ yếu là bàn bạc việc trì hoãn vô thời hạn việc sản xuất bộ phim đã lên kế hoạch quay trước đó.

"Tôi đã rất mong mỏi ngày lại được làm việc cùng anh Amakasu nhưng thật là chẳng còn cách nào khác. Sau sự kiện đó, đôi mắt của anh Saisei lúc nào cũng như vô hồn. Có lẽ anh ấy cũng chẳng còn tâm trí nào mà phim với ảnh nữa."

Omoto nói, lần cuối cùng gặp Amakasu là sáu năm về trước. Thời điểm đó cần xác minh lại vài điểm liên quan đến quyền tác giả của bộ phim họ cùng sản xuất nên ông ta đã chủ động liên lạc với Amakasu.

"Lúc đó chuyện đã xảy ra một thời gian nhưng anh ấy vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Chuyện tôi bàn bạc hình như chẳng vào tai anh ấy."

Chuyện tự sát của con gái, và ngay cả tình trạng sức khỏe của Kento đều không được nhắc đến.

Sau thời gian đó ông ta cũng vài lần gửi mail liên lạc với Amakasu về mấy vấn đề giấy tờ nhưng bây giờ thì hoàn toàn không có liên lạc gì. Tuy nhiên Omoto có cung cấp một thông tin về Amakasu Saisei. "Khoảng một năm trước tôi có nghe một người bạn làm biên tập của tôi nói anh Amakasu hình như sẽ xuất bản sách. Cuốn hồi ký về nửa cuộc đời của anh ấy. Các bài viết trên blog cá nhân của anh, những sự kiện trong cuộc đời, cách anh sống từ trước đến giờ đều sẽ được chuyển thể thành một cuốn sách người thật việc thật."

Nakaoka nhớ lại trong đoạn cuối blog cá nhân ông ta cũng có viết

một vài chi tiết liên quan đến chuyện đó. Vậy là cuối cùng sau vài năm dự định đó cũng thành thực tế. Omoto nói cuốn sách đó vẫn chưa được xuất bản.

Nakaoka hỏi tên và số điện thoại liên lạc của người biên tập đó, đồng thời cũng hỏi cả số điện thoại Amakasu Saisei để xác minh lại. Omoto bấm điện thoại thông minh một lúc rồi cho Nakaoka xem số điện thoại và địa chỉ email, nhưng cũng không khác gì những thông tin mà anh đã thu thập được trước đó. Có nghĩa là số điện thoại này không còn được sử dụng nữa. Nakaoka nói chuyện này với Omoto và ông ta gật đầu, "Quả nhiên là vậy."

Nakaoka hỏi Omoto còn nghe được tin đồn nào khác về Amakasu Saisei không.

"Xin lỗi anh, ngoài ra tôi không có thêm thông tin gì cả. Anh biết đấy, cái giới này chìm nổi nhiều, chỉ cần một lần bị người đời lãng quên là sự nghiệp cũng chấm hết. Anh ấy thực sự là một tài năng lớn. Thật đáng tiếc." Và ông ta kết thúc câu chuyện bằng khuôn mặt như hoài niệm về một cố nhân.

Đó là kết quả điều tra của vài ngày gần đây. Đáng tiếc không có gì có thể đánh giá là thu hoạch khả quan. Chính vì thế mà Nakaoka càng muốn moi được thông tin gì đó từ tiến sĩ Uhara Zentaro.

Vừa nhìn cuốn sổ tay vừa sắp xếp những suy nghĩ, Nakaoka bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Xin mời." Nakaoka gấp cuốn sổ lại và đứng lên.

Cánh cửa mở ra, một người có dáng gầy gò bước vào. Tóc cắt ngắn, điểm những sợi bạc. Khuôn mặt ông gầy nhưng không hề hốc hác. Đôi mắt hiền từ ẩn sau cặp kính viền đen lấp lánh vẻ thông minh. Đúng là những người thông minh thì ngay từ bề ngoài đã khác người thường, Nakaoka nghĩ.

"Tôi là Uhara. Xin lỗi bắt anh đợi lâu."

"Không có gì thưa tiến sĩ. Tôi xin lỗi vì làm phiền ông đường đột thế này."

Hai người vừa ngồi xuống ghế thì lại có tiếng gõ cửa. "Mời vào." Tiến sĩ Uhara đáp lại.

Chính là người phụ nữ đã dẫn Nakaoka đến căn phòng này. Cô để hai chén trà trước mặt hai người, thu lại chiếc chén mà Nakaoka đã uống hết, cúi chào rồi rời khỏi phòng.

“Vậy…” tiến sĩ Uhara với tay đến chén trà rồi nói, “… Chuyện anh muốn trao đổi về con gái tôi là chuyện gì?” Giọng ông rõ ràng đã trấn tĩnh hơn lúc nói chuyện qua điện thoại.

“Trước đó tôi muốn hỏi tiến sĩ về một trong số bệnh nhân mà ông đã phẫu thuật.”

“Anh muốn hỏi về bệnh nhân nào?”

Nakaoka hít một hơi lấy đà rồi nói: “Cậu bé Amakasu Kento, mà không, cũng mấy năm rồi nên giờ có lẽ cậu bé đã lớn rồi.”

Lông mày tiến sĩ Uhara khẽ cau lại. Nhưng vẻ mặt vẫn không hề biến đổi.

“Amakasu Kento đúng là bệnh nhân tôi từng phẫu thuật. Anh muốn hỏi điều gì về cậu ấy?”

“Trước tiên tôi muốn hỏi tình trạng hiện giờ của cậu ấy ra sao. Tôi biết về cậu ấy qua blog cá nhân của ông bố, nhưng blog cá nhân đó cũng đã ngừng cập nhật từ hơn sáu năm về trước nên từ đó trở về sau không có thêm thông tin gì nữa.”

Uhara uống một ngụm trà rồi đặt cốc xuống. “Tại sao anh lại muốn biết về điều đó?”

“Vì có khả năng cậu ấy liên quan đến một vụ án thưa tiến sĩ. Tôi muốn hỏi trực tiếp nhưng không có cách liên lạc nào cả nên đã nghĩ có thể tiến sĩ sẽ biết vài điều.”

Tiến sĩ giơ ngón trỏ bàn tay phải lên rồi xua xua. “Cậu ấy đã ra viện vài năm trước. Hiện nay đang làm gì ở đâu thì chúng tôi khó mà biết được.”

“Mấy năm trước?… Tình trạng hồi phục của cậu ấy tại thời điểm ra viện ra sao thưa tiến sĩ? Theo như bố cậu ấy viết trên blog thì cậu ấy đã có thể sử dụng máy tính. Sau đó chắc cậu ấy cũng tiếp tục hồi phục thuận lợi như vậy chứ?”

Tiến sĩ Uhara nhìn chăm chú vào khuôn mặt Nakaoka, cơ miệng hơi dãn ra. “Chắc anh cũng biết, thông tin cá nhân của bệnh nhân nếu không có sự đồng ý thì chúng tôi không thể tự ý nói với người ngoài.”

“Vâng, tôi biết điều đó…”

“Nhưng thôi, có lẽ ở mức độ này thì cũng không có vấn đề gì. Đúng như những gì anh nói, cậu ấy đã hồi phục thuận lợi, vẻ ngoài không có gì khác so với những người bình thường.”

“Thật đáng kinh ngạc.” Nakaoka tròn mắt. Anh thực sự kinh ngạc về điều đó.

“Về Amakasu Kento, đây là tất cả những gì tôi có thể nói với anh. Giờ có bị hỏi thêm gì nữa thì tôi cũng không thể trả lời. Vừa rồi tôi cũng nói, giữ bí mật là một trong những nghĩa vụ trong nghề chúng tôi phải thực hiện. Trên thực tế chúng tôi cũng không có thông tin gì hơn. Cậu ấy chỉ là bệnh nhân cũ.” Tiến sĩ nói với cung cách điềm đạm và lịch sự, nhưng rõ ràng là đầy ẩn ý từ chối kiên quyết.

“Vâng, tôi đã hiểu. Giờ tôi xin phép nói việc chính. Việc về con gái tiến sĩ.” Nakaoka chỉnh lại tư thế ngồi, duỗi thẳng lưng. “Hiện tại, cô Uhara Madoka đang ở đâu thưa tiến sĩ?”

Tiến sĩ Uhara chỉnh lại kính, vắt chân, ngả lưng ra ghế xô-pha. “Nó đang trong một chuyến đi.”

“Một chuyến đi? Đi đâu vậy thưa tiến sĩ?”

“Cái đó thì…” Tiến sĩ Uhara nhún vai. “Tôi cũng không thể biết được. Đó là một chuyến đi xa không định hướng.”

“Chuyến đi đến các suối nước nóng phải không tiến sĩ?”

“Suối nước nóng ư?” Đôi mắt tiến sĩ Uhara thoáng chút nghi ngờ rồi ông nhún vai. “Cũng có thể thưa anh. Tôi không biết chi tiết.”

“Cô bé đi một mình sao thưa tiến sĩ?”

“Đúng vậy. Nó có nói muốn đi hết một vòng nước Nhật trước hai mươi tuổi. Bản thân nó từ xưa cũng có nhiều điểm khác người rồi.”

“Một cô gái trẻ, lại đi một mình… tiến sĩ không lo lắng gì sao?”

Đáp lại câu hỏi của Nakaoka, tiến sĩ chỉ lắc đầu không chút cảm xúc. “Mười tám cũng đủ để coi là người lớn rồi. Vấn đề là có biết phân biệt đúng sai hay không. Con gái tôi thì có.”

“Vậy là tiến sĩ rất tin tưởng vào cô bé.”

Uhara quay sang nhìn Nakaoka bằng ánh mắt lạnh lùng. “Thế có gì sai không?”

“Tôi nghĩ đó là điều tốt. Cô bé đi khỏi nhà từ khi nào thưa tiến sĩ?”

“Khoảng một tháng trước đây.”

“Hai người không có liên lạc với nhau sao?”

“Thỉnh thoảng tôi có gửi mail. Dù sao thì có vẻ nó vẫn khỏe mạnh.”

“Vậy nói chuyện qua điện thoại?”

“Đến thời điểm này thì không. Từ phía con gái tôi chắc cũng không có gì đặc biệt để nói. Bản thân tôi cũng bận và không có ý định gọi điện khi không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

“Lần cuối cô bé gửi mail cho ông là khi nào?”

“Khi nào nhỉ?” Uhara nghiêng đầu. “Có lẽ là khoảng mười ngày

trước."

"Nội dung là gì thưa tiến sĩ? Ông có thể kể trong phạm vi không thấy phiền."

"Cũng không có gì là phiền. Đơn giản là, con vẫn khỏe, đừng lo lắng."

"Tiến sĩ có thể cho tôi xem bức thư đó được không?"

Uhara cười như thở mạnh qua mũi rồi đưa tay chỉnh lại kính. "Tôi có thể đưa anh xem nhưng đáng tiếc là tôi đã xóa nó đi rồi, nội dung cũng chẳng có gì cả."

"Xóa đi? Thư từ người con gái đang một mình đi xa, đáng lẽ phải giữ gìn cẩn thận cho đến khi con gái trở về chứ nhỉ?"

"Có thể có người như thế. Nhưng tôi thì không." Giọng điệu của Uhara, tùy cách cảm nhận mà có thể nghe giống một lời thách thức, nhưng cũng có khi chỉ đơn giản là tính cách của ông ta.

"Vậy thì hy vọng tiến sĩ có thể cho tôi địa chỉ liên lạc của cô bé, số điện thoại và địa chỉ thư điện tử. Vậy là đủ."

Uhara ngồi thẳng lên. "Không vấn đề gì, nhưng tôi cũng muốn biết vài chuyện. Đây là cuộc điều tra về vụ việc gì vậy? Tại sao anh hỏi chuyện con gái tôi?"

Môi nở nụ cười nhưng đôi mắt ông vẫn ánh lên vẻ sắc bén của một học giả. Đón nhận ánh mắt đó, Nakaoka lập tức suy tính trong đầu. Nếu giấu giếm quá nhiều, chắc chắn người này sẽ không nói thêm điều gì. Nhìn Uhara Zentaro anh đã kết luận như vậy.

"Tôi đang điều tra về hai tai nạn có thương vong xảy ra tại hai địa điểm." Anh quyết định tiết lộ. "Tại thời điểm này, tôi phải tạm thời gọi đó là tai nạn, nhưng rất có khả năng đó là hai vụ án."

"Tai nạn gì vậy anh?"

"Đều là trúng độc cùng một loại khí độc. Tôi chỉ xin nói như vậy thôi."

"Vậy sao… Con gái tôi có liên quan đến vụ việc này như thế nào?"

"Điều đó chúng tôi chưa dám chắc. Tuy nhiên tại cả hai hiện trường, đều có người trông thấy con gái ông. Cả hai hiện trường đều là những vùng nông thôn. Cụ thể thế nào thì tôi không thể nói được, nhưng về mặt địa lý, hai hiện trường cách nhau đến hơn ba trăm ki-lô-mét, hơn nữa con gái ông lại đều bị trông thấy ở những địa điểm rất gần với nơi xảy ra tai nạn. Là cảnh sát điều tra tôi không thể bỏ qua dấu hiệu này. Nên lẽ đương nhiên là tôi cũng muốn trực tiếp nói chuyện với cô bé."

Uhara thở ra một hơi khá dài rồi lại lấy tay chỉnh lại kính. “Anh có thể nói cho tôi thông tin chi tiết hơn về hai vụ tai nạn được chứ?”

“Cái đó thì mong tiến sĩ thông cảm cho.” Nakaoka cúi đầu.

“Vậy thì tôi chỉ hỏi một điểm thôi. Không có lý do gì cảnh sát hình sự lại tham gia điều tra một tai nạn bình thường. Chính anh vừa rồi cũng đã nói khả năng đó là một vụ án. Trong trường hợp này liệu có thể là một vụ án giết người?”

Nakaoka nghĩ một lúc rồi gật đầu. “Vâng, tiến sĩ có thể nghĩ như vậy.”

“Vậy anh nghĩ con gái tôi liên quan đến vụ án giết người đó?”

“Tôi muốn xác minh lại điều đó nên mới đến đây hỏi tiến sĩ làm thế nào để liên lạc với cô bé.”

“Tôi hiểu rồi.”

Uhara lấy chiếc điện thoại từ túi trong áo khoác rồi nhìn tấm danh thiếp Nakaoka để trên bàn, thao tác nhanh trên điện thoại.

Ngay sau đó điện thoại Nakaoka rung lên tiếng báo tin nhắn. Anh kiểm tra và thấy một tin nhắn từ tiến sĩ Uhara, bên trong có ghi số điện thoại và địa chỉ thư điện tử.

“Tuy nhiên…” Uhara vừa cất điện thoại vừa nói, “Anh có gửi mail cho nó thì cũng chưa chắc đã chuyển đến được. Tôi cũng không dám khẳng định có thể liên lạc được qua điện thoại. Có vẻ con bé cài đặt ngăn chặn khá kỹ lưỡng.”

“Tức là không nhận tin nhắn và điện thoại từ những số lạ?”

“Chính xác là như thế.”

Ra là vậy, Nakaoka gật đầu rồi chỉ lên ngực Uhara. “Ngay bây giờ và ở đây liệu ông có thể liên lạc với con gái cho tôi được không? Sau đó nếu như cô bé nghe máy thì phiền ông chuyển máy cho tôi.”

Uhara nhìn chằm chằm vào mắt Nakaoka. Có lẽ ông ta muốn đọc xem gã cảnh sát hình sự này đang tính toán điều gì.

Không lâu sau vị bác sĩ thiên tài cũng lái ánh mắt mình sang hướng khác rồi lấy ra chiếc điện thoại. Ông bấm máy bằng một tay rồi áp tai nghe.

Một lúc sau, Uhara lắc đầu, “Có vẻ như không liên lạc được thưa anh.”

Nakaoka im lặng chìa bàn tay phải ra. Ý muốn xác định xem có đúng như vậy không. Đoán được ý tứ đó, Uhara thở dài rồi đưa chiếc điện thoại của mình ra. Nhận chiếc điện thoại, Nakaoka áp tai nghe. Đúng là

có thông báo điện thoại không liên lạc được. Số điện thoại hiển thị cũng không sai.

Nakaoka cảm ơn rồi đưa lại chiếc điện thoại cho Uhara.

“Con gái tôi rất thất thường. Nó chỉ gọi điện khi nào nó muốn nói chuyện.”

“Nếu có việc gấp thì ông làm thế nào?”

“Tính đến bây giờ thì chưa có việc gì gấp đến mức tôi phải liên lạc ngay. Nếu thực sự khẩn cấp mà điện thoại không gọi được thì tôi sẽ gửi tin nhắn. Con gái tôi đọc và nếu nó thấy cần thiết phải liên lạc ngay thì nó sẽ chủ động gọi điện lại.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy nếu có thể ông hãy gửi tin nhắn đến con gái, ghi lại số điện thoại và địa chỉ thư điện tử của tôi và nhắn cô ấy rằng đừng chặn điện thoại của tôi. Tôi rất cảm ơn ông.”

Uhara suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu. “Tôi hiểu. Lúc nào có thời gian tôi sẽ nhắn.”

“Hy vọng ông có thể giúp tôi càng sớm càng tốt.”

“Ý anh là ngay bây giờ?”

“Vâng, đúng như vậy.” Nakaoka nhìn thẳng vào mắt Uhara.

Có vẻ như ông tính nói gì nhưng lại ngừng lại, đôi môi vẫn mím chặt và bắt đầu bấm bấm màn hình điện thoại.

Sau khi gõ xong dòng tin nhắn; Uhara giơ màn hình điện thoại cho Nakaoka, “Thế này được chưa anh?”

Trên màn hình ghi “Có thể người này sẽ gọi cho con. Đừng từ chối liên lạc từ anh ta”. Kèm theo đó là một dòng thông tin về tên, nghề nghiệp, số điện thoại và địa chỉ thư điện tử của Nakaoka.

“Vậy là được rồi.” Nakaoka nói. Ngay sau đó Uhara gửi tin nhắn.

“Anh còn điều gì muốn hỏi không?” Uhara vừa cất điện thoại vừa hỏi. “Nếu không thì tôi xin phép.”

“Một câu hỏi cuối thôi, tiến sĩ.” Nakaoka giơ ngón tay lên. “Uhara Madoka và Amakasu Kento có quan hệ như thế nào với nhau?”

Uhara khẽ giật mình, mắt mở to ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên ông tỏ rõ vẻ dao động.

“… Tôi không hiểu câu hỏi cho lắm… Ý anh là…”

“Đúng nghĩa đen của câu chữ thôi thưa tiến sĩ. Tôi đang hỏi về mối quan hệ của hai người.”

Uhara khẽ nhíu mày, chớp mắt chậm rãi nhìn lại Nakaoka.

“Madoka là con gái tôi, Amakasu Kento là bệnh nhân của tôi. Đó là

tất cả những gì tôi biết.”

“Ý ông là giữa hai người không có mối liên quan trực tiếp nào?”

“Theo những gì tôi được biết…” Uhara bình thản trả lời. Nét dao động vừa rồi trên khuôn mặt ông giờ hoàn toàn biến mất.

“Vâng, tôi đã hiểu. Rất cảm ơn tiến sĩ đã dành thời gian quý báu để tiếp chuyện tôi.” Nakaoka nói rồi đứng dậy.

“Rất xin lỗi vì không cung cấp được thông tin nào hữu ích cho anh. Trong quá trình điều tra nếu phát hiện thêm thông tin mới nào có liên quan đến con gái tôi, anh đừng ngại liên lạc với tôi. Tôi sẽ hết sức hợp tác trong khả năng cho phép.”

“Vâng cảm ơn ông. Lúc đó chắc chắn tôi sẽ nhờ đến sự giúp đỡ của ông.”

Nakaoka cúi đầu chào rồi bước ra khỏi căn phòng. Trong thâm tâm anh nghĩ, lần tới đến nơi này, chắc chắn anh phải có trong tay quân bài đủ uy lực để lật tẩy lời nói dối của tay tiến sĩ này.

18

Câu nói “Tôi xin phép” vang lên, bóng Nakaoka đi khuất khỏi màn hình. Trên màn hình giờ chỉ còn bóng dáng tiến sĩ Uhara Zentaro đứng tiễn khách. Sau đó là tiếng đóng cửa.

Một lúc sau Uhara quay về phía camera mật được giấu sau bức tranh treo tường, giơ một tay lên như ý nói, xong rồi đấy.

Kirimiya Rei bấm nút tắt nguồn, màn hình tắt phụt đen ngòm. Rồi nhìn đồng hồ đeo tay, cô nói, “Anh ta rút lui chóng vánh hơn tôi tưởng. Tôi cứ nghĩ anh ta sẽ cố bám trụ thêm chút nữa.”

“Có lẽ anh ta không có con bài nào trong tay để trụ thêm.” Takeo đáp lại. “Từ thái độ của tiến sĩ Uhara, chắc chắn anh ta đã cảm nhận được tiến sĩ đang cố giấu giếm một điều gì đó. Có tiếp tục nói chuyện với người này thì cũng không có ích lợi gì nên có lẽ anh ta đã nghĩ đến việc sẽ thu thập thêm thông tin rồi quay lại sau.”

Kirimiya Rei quay khuôn mặt thanh tú về phía Takeo. “Anh không hổ đã từng là một cảnh sát hình sự xuất sắc.”

“Tôi chỉ ở bộ phận cảnh vệ. Mà lại còn ở sở cảnh sát nông thôn.” Takeo cúi gằm mặt.

Kể từ sau hôm Uhara Madoka mất tích ở Tokyo vào ngày tuyết rơi dày, Takeo được lệnh ở nhà đợi chỉ thị. Dù khoảng thời gian này anh vẫn được trả công nhưng trong lòng không khỏi lo lắng không biết tình trạng này sẽ còn tiếp diễn đến bao giờ. Nếu Madoka không về thì sớm muộn anh cũng bị cho thôi việc.

Tuy nhiên khoảng hai giờ đồng hồ trước, đột nhiên Kirimiya Rei lệnh cho anh đến trường Đại học Kaimei. Nhưng không phải là Viện nghiên cứu lý thuyết số mà là tòa nhà khoa Y. Chi tiết sẽ được thông báo sau khi gặp trực tiếp.

Anh nhanh chóng thay quần áo và đến nơi thì được hướng dẫn vào căn phòng này. Đợi anh ở đó chính là người anh gặp vào ngày đầu tiên đến Viện nghiên cứu lý thuyết số, ông tự giới thiệu mình là Uhara Zentaro, bố của Madoka. Cũng là tiến sĩ giảng dạy tại khoa Ngoại thần kinh não của Đại học Kaimei.

“Xin lỗi vì giờ này mới nói lời cảm ơn anh đã bảo vệ con gái tôi. Mặc

dù…” Khóe miệng bên phải của ông ta nhếch lên. “… Khi con bé quay về, thế nào cũng lại phải nhờ đến anh.”

Takeo cúi đầu đáp lại, “Vâng, tôi cũng rất hy vọng điều đó.”

Uhara có vẻ mãn nguyện, liên tiếp gật đầu. “Có lẽ anh cũng có hàng trăm nghi vấn nhưng không hề hỏi một câu nào phải không. Tôi đã nghe Kirimiya nói lại rồi.”

Takeo vẫn im lặng. Anh nghĩ im lặng thì tốt hơn.

“Chút nữa sẽ có một cảnh sát hình sự đến gặp tôi. Vì chuyện con gái tôi. Nhưng anh ta chỉ nói vậy, không tiết lộ thông tin gì thêm.” Mặt Uhara trở nên nghiêm túc.

Takeo gật đầu, anh đoán cuộc gặp gỡ này sẽ không chỉ dừng lại ở những câu hỏi hình thức thông thường.

“Anh cũng biết, con gái tôi hiện đang mất tích. Nhưng vì vài lý do mà tôi không thể trình báo cảnh sát để nhờ họ hỗ trợ tìm kiếm. Tôi cũng hy vọng có thể tìm con gái tôi bằng chính sức lực của chúng ta.”

Takeo vẫn gật đầu trong im lặng.

“Tôi hoàn toàn không dự đoán được tay cảnh sát hình sự sẽ hỏi những câu hỏi gì. Nhưng về phía tôi, tôi vẫn muốn giấu việc Madoka đang bỏ trốn nên dù có bị hỏi gì, tôi cũng sẽ kiên quyết chối đến cùng rằng chỉ biết nó đang làm gì chứ không biết nó đang ở đâu. Ngoài ra tôi cũng muốn tìm hiểu xem bên cảnh sát đã thu thập được những thông tin gì. Nên anh Takeo, tôi muốn nhờ anh theo dõi cuộc nói chuyện của tôi và nhân viên cảnh sát hình sự, và nếu cần thiết anh có thể cho tôi một vài lời khuyên.”

“Theo dõi?”

Đây, Kirimiya Rei để lên bàn màn hình, loa và máy tính bảng.

“Phòng tiếp khách có gài sẵn một camera ghi hình và micro. Toàn bộ cuộc nói chuyện của tiến sĩ Uhara và cảnh sát hình sự có thể được theo dõi tại đây.”

“Tóm lại là…” Uhara tiếp lời.

“… Tôi muốn anh trợ giúp tôi trong màn kéo co với cảnh sát lần này. Để đối đầu với chuyên gia cần một chuyên gia.”

Takeo lắc đầu, “Tôi giờ không còn là một chuyên gia nữa…”

“Dù sao anh cũng từng là một cảnh sát, đối với tôi anh là lực lượng chiến đấu quý giá. Mong anh có thể hỗ trợ tôi lần này.”

“Một cựu nhân viên cảnh sát làng như tôi không dám chắc có cân sức với một đương kim cảnh sát hình sự đến từ Sở cảnh sát Tokyo

không nữa.”

“Cái đó anh không lo. Vậy là anh đồng ý giúp tôi rồi phải không?”

Không có lý do để từ chối, Takeo gật đầu. “Vâng, nếu là việc đó thì…”

“Cảm ơn anh.” Gương mặt Uhara dãn ra.

Kế hoạch được vạch ra ngay sau đó. Tại căn phòng này, Takeo và Kirimiya Rei sẽ theo dõi cuộc nói chuyện của Uhara và tay cảnh sát, khi cảm thấy cần vào cuộc, anh sẽ dùng máy tính bảng để gửi tin nhắn. Tin nhắn sẽ được chuyển đến và hiển thị ngay trên mắt kính gọng đen mà Uhara đang đeo. Sản phẩm kiểu này đã được tung ra một thời gian trước đó nhưng loại thiết kế giống y hệt một chiếc kính thông thường thì thuộc hàng hiếm. Hỏi ra mới biết đây là hàng mẫu thử nghiệm sản xuất bởi một cơ quan nghiên cứu cùng tổ chức với Viện nghiên cứu lý thuyết số.

Sau khi đã chuẩn bị kỹ càng, Uhara mới gặp nhân viên cảnh sát. Tay cảnh sát được hướng dẫn vào phòng khách của bệnh viện và có vẻ không hề nhận ra máy quay và micro được bí mật gài trong căn phòng.

Cuộc nói chuyện được bắt đầu ngay sau đó nhưng Takeo khá bối rối với sự xuất hiện của cái tên Amakasu Kento mà anh chưa từng nghe đến bao giờ. Đương nhiên, anh cũng không thể đưa ra một lời khuyên nào cho Uhara.

Một lúc sau, câu chuyện chuyển hướng sang Uhara Madoka. Nghe cuộc hội thoại, Takeo chỉ gửi duy nhất một tin nhắn. Đó là “Hãy hỏi xem đó có phải là một cuộc điều tra về vụ án giết người hay không.”

Có tiếng gõ cửa. Kirimiya Rei đáp lại rồi đứng lên. Takeo cũng đứng lên.

Uhara Zentaro bước vào. Bây giờ thì ông không đeo kính. Ông xua tay ý bảo hai người cứ ngồi đi, rồi kéo ghế ngồi xuống.

“Anh thấy thế nào?” Uhara nói rồi quay sang nhìn Takeo. “Anh thấy có vấn đề gì trong cách đối đáp của tôi không?”

“Tôi nghĩ là hoàn toàn không vấn đề gì. Cách đối đáp đều hợp lý. Tôi hơi hoảng khi tay cảnh sát yêu cầu tiến sĩ gọi điện ngay cho Madoka tại đó.”

“Đó quả là một cú đánh bất ngờ. Nhưng tôi thì hoàn toàn không hề hấn gì cả. Vì chắc chắn là có gọi điện cho Madoka thì cũng không gặp

được. Tôi đã biết từ đầu rồi.”

“Tôi nghĩ đó là một quyết định tuyệt vời.”

“Trước đó, lời khuyên của anh rằng hãy hỏi xem có phải là một vụ án giết người hay không có ý nghĩa rất to lớn. Nhờ đó mà tôi lập tức bình tâm trở lại. Nhưng tại sao anh lại khuyên tôi hỏi như vậy?”

“Có hai mục đích. Một là để xác minh cảnh sát có đang nghi ngờ Madoka hay không. Nếu là một vụ án giết người thì nhất thiết cần xác minh nghi phạm đã ở đâu và làm gì trong thời gian xảy ra vụ việc. Nhưng tay cảnh sát tuyệt nhiên không hỏi những câu đó. Chứng tỏ Madoka không phải kẻ tình nghi trong vụ án này.”

“Ra là vậy. Vậy một mục đích nữa là?”

“Đó là nhìn ra tính nghiêm trọng của vụ việc. Tôi nhớ không nhầm thì tay cảnh sát hình sự đó thuộc phòng cảnh sát Azabu Kita. Nếu là một vụ giết người thật sự thì bộ phận đảm nhiệm sẽ là phòng điều tra số một của Sở cảnh sát Tokyo. Vậy nên tại thời điểm này, vụ việc chưa được chính thức xác minh mà cùng lắm vẫn chỉ ở giai đoạn điều tra thu thập thông tin.”

“Ra là như vậy. Anh thật đáng nể.”

Uhara liên tục gật đầu xem chừng rất cảm phục anh nhưng đứng trên lập trường một người hoàn toàn không thấy những chuyện này có gì đáng khen ngợi, Takeo chỉ biết nhìn xuống dưới.

“Vấn đề là, chúng ta có nắm bắt được thông tin nào về Madoka hay không. Anh có nhận thấy gợi ý nào từ câu chuyện của điều tra viên Nakaoka hay không?”

“Trước hết phải xác định xem đây là vụ án như thế nào.” Kirimiya Rei bắt đầu thao tác trên máy tính bảng. “Anh ta có nói đến ngộ độc. Ví dụ, chúng ta có thể tìm bằng từ khóa ‘ngộ độc’ trên các báo trong khoảng thời gian một tháng trở lại đây…” Ngón tay cô thoăn thoắt trên màn hình tinh thể lỏng. Ngay sau đó cô thở mạnh. “Có những hơn bảy mươi vụ…”

“Vì ngộ độc cũng có nhiều loại. Ngộ độc thức ăn, ngộ độc thuốc hay ngộ độc khí ga…”

“Tôi nghĩ là không phải ngộ độc thuốc.” Takeo nói. “Vì ngộ độc thuốc hoàn toàn mang tính chất nghiêm trọng, không thể gọi đó là một tai nạn.”

“Cũng đúng. Anh ta cũng nói đến hiện trường là ở tỉnh lẻ. Liệu có phải là vụ ngộ độc thức ăn do ăn phải đồ ăn đặc sản của một vùng miền nào đó không?”

Kirimiya Rei lại tiếp tục thao tác thật nhanh trên máy tính bảng. “Ngoài Tokyo có đến hơn ba mươi vụ khác…”

“Nhiều vậy sao…”

“Thêm vào đó, không thể chỉ giới hạn những vụ được báo chí đưa tin. Chúng ta cần một vài từ khóa nữa.”

“Còn gì nữa không nhỉ?” Uhara đưa tay lên cằm, nghiêng nghiêng đầu.

Takeo ngập ngừng. “Phải chăng địa điểm là khu suối nước nóng.”

“Suối nước nóng?”

“Vâng, khi tiến sĩ nói Madoka đang trong một chuyến đi. Tay cảnh sát đã hỏi, chuyến đi đến suối nước nóng phải không. Tôi nghĩ anh ta cố tình hỏi như vậy để gài bẫy xem phản ứng của tiến sĩ ra sao.”

“Đúng là anh ta có nói vậy.” Uhara thì thầm.

Kirimiya Rei lại tiếp tục thao tác trên máy tính bảng.

“Có duy nhất một vụ ngộ độc tại khu suối nước nóng. Một người đàn ông tử vong tại khu suối nước nóng Tomate tỉnh L, nguyên nhân do ngộ độc khí núi lửa.”

“Khí núi lửa? Gì thì gì, chuyện đó nghe thật không liên quan.”

Lúc Uhara nói câu đó, trong đầu Takeo đã lóe lên một ý tưởng. Ngay lập tức nó phát triển thành một suy đoán, đến mức làm anh bật kêu lên một tiếng.

“Có chuyện gì sao?” Uhara hỏi.

“Vài tuần trước đúng thời điểm Madoka biến mất, tôi nhớ đã đọc một bài báo tương tự thế này. Nhưng hình như không nói về suối nước nóng Tomate.” Takeo nhìn sang Kirimiya Rei. “Đó là hôm Madoka nói muốn đi ra ngoài một mình. Cô có nhớ đột nhiên Madoka lại đọc báo không. Tờ báo đó có đăng tin đó. Tôi thắc mắc Madoka đọc tin gì nên sau đó đã giở tờ báo ra đọc lại.”

“Madoka biến mất là khoảng một tháng trước.” Kirimiya Rei lại lia ngón tay vội vã trên màn hình tinh thể lỏng. “Liệu có phải vụ này không. Một khách du lịch tử vọng trên núi tại làng suối nước nóng Akakuma. Ngày tháng thì đúng khoảng thời gian một tháng trước.”

“Đúng là nó!” Takeo nói. “Chính xác là suối nước nóng Akakuma.”

“Chi tiết thông tin như thế nào?” Uhara vội giục.

“Một người đàn ông là khách du lịch bất ngờ tử vong khi đang tản bộ tham quan trên núi.” Kirimiya Rei đọc bài báo. “Người phát hiện chính là vợ ông. Khi đội cấp cứu đến hiện trường, xung quanh vẫn còn

phảng phất mùi giống như trứng thối. Nguồn nước của khu suối nước nóng Akakuma có chứa sulfur hydro, khí ga trong lòng đất bỗng nhất loạt phun trào với nồng độ đậm đặc, đây được cho là nguyên nhân của vụ ngộ độc khí."

"Khí sulfur hydro?" Khuôn mặt Uhara bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Kirimiya Rei im lặng gật đầu. Khuôn mặt cô cũng đầy vẻ nghiêm trọng.

"Có thông tin gì chi tiết hơn không. Người bị nạn là ai chẳng hạn."

"Có thưa tiến sĩ. Người bị nạn là Mizuki Yoshiro, sáu mươi sáu tuổi, một nhà sản xuất phim sống tại khu Minato thành phố Tokyo. Hai vợ chồng ông cùng đến nghỉ dưỡng tại khu suối nước nóng một ngày trước đó."

Kirimiya Rei xoay màn hình về phía Uhara, ông đọc chữ Hán tự tên nạn nhân.

"Phòng cảnh sát Azabu Kita của tay cảnh sát Nakaoka kia cũng ở Minato đúng không ạ?" Takeo hỏi.

"Nhà sản xuất phim…" Uhara nhíu mày làm xuất hiện những nếp nhăn. "Xem lại tin ban nãy cho tôi. Vụ việc ở suối nước nóng Tomate ấy. Tin đề cập đến khí núi lửa nhưng có chi tiết gì cụ thể hơn không, ví dụ như loại khí nào chẳng hạn?"

"Xin tiến sĩ đợi một chút." Kirimiya Rei đáp rồi bấm màn hình. "Tôi thấy rồi. Vụ việc một người đàn ông tử vong trên đường đi bộ trên núi ở khu suối nước nóng Tomate, kết quả giải phẫu khám nghiệm tử thi cho thấy nguyên nhân chết là do ngộ độc khí sulfur hydro."

"Quả đúng là như vậy. Nakaoka cũng có nói hai hiện trường cách nhau hơn ba trăm ki-lô-mét. Suối nước nóng Tomate và Akakuma thì hợp lý. Nạn nhân ở suối nước nóng Tomate là ai?"

"Morimoto Goro, nam, ba mươi chín tuổi. Ngoài ra không có thông tin gì thêm."

Uhara hít một hơi thật sâu, khoanh tay trước ngực. "Hai người nghĩ sao?"

"Chúng ta đã đúng." Kirimiya Rei đáp, "Không thể bỏ qua chi tiết khí sulfur hydro. Tay cảnh sát hình sự Nakaoka không chỉ hỏi về Madoka mà còn hỏi về cả Kento."

"Cũng về việc đó, nghe nói người y tá phụ trách Kento trước đây đã gọi điện tới Viện nghiên cứu lý thuyết số. Có vẻ như cảnh sát hình sự cũng hỏi chị ta rất nhiều thứ. Đương nhiên chị ta không hé răng nửa

lời.”

“Đó chắc cũng là cảnh sát hình sự Nakaoka phải không?”

“Có lẽ là vậy rồi,” Uhara gật đầu rồi nhìn sang Takeo. “Anh đã nghe chuyện về Amakasu Kento chưa nhỉ?”

Takeo lắc đầu. “Vừa nãy trong cuộc nói chuyện của tiến sĩ và cảnh sát Nakaoka tôi mới nghe đến cái tên đó lần đầu tiên.”

“Vậy sao… Vậy thì câu chuyện chúng tôi vừa nói chắc anh cũng không hiểu.”

“Vâng.”

Uhara như lưỡng lự đưa mắt nhìn xuống một lúc rồi quay sang nhìn Kirimiya Rei. “Cô hãy nói cho anh ấy biết về cậu bé Amakasu Kento đi.”

Kirimiya Rei gật đầu rồi hỏi. “Đến mức độ nào thưa tiến sĩ?”

Uhara suy nghĩ một lát rồi bảo. “Trong phạm vi bình thường.”

“Vâng tôi hiểu rồi.” Kirimiya Rei trả lời rồi quay ra bấm máy tính bảng. Rồi với ánh mắt lạnh nhạt, cô xoay màn hình về phía Takeo. Trên đó có dòng chữ “Amakasu Kento”.

“Đây là tên người xuất hiện trong cuộc nói chuyện của tiến sĩ và cảnh sát Nakaoka. Cậu ấy là một bệnh nhân của tiến sĩ Uhara, bất hạnh gặp phải một tai nạn hiểm nghèo rồi rơi vào trạng thái thực vật nhưng sau đó đã hồi phục một cách thần kỳ. Sau đó, vì vài lý do mà cậu ta phải chuyển đến sống trong Viện nghiên cứu lý thuyết số. Tuy nhiên vào mùa xuân năm ngoái, cậu ta đột nhiên mất tích. Không ai biết lý do. Cậu ta có để lại một bức thư nhưng trong đó chỉ viết lời cảm ơn đến tiến sĩ và bệnh viện. Ngoài ra, có một nhân vật nữa cũng từng sống trong Viện nghiên cứu lý thuyết số. Một nhân vật mà anh biết rất rõ. Đó là Uhara Madoka. Cô bé là người lo lắng cho Amakasu Kento nhất, chúng tôi e là nếu để cô bé một mình thì cô sẽ tự ý chạy đi tìm Kento nên đành phải sắp xếp một người giám sát cô bé. Đó chính là anh, anh Takeo.”

Takeo hít một hơi sâu. Mọi chuyện quả là như vậy. Điều anh cảm nhận thấy khi Madoka bỏ trốn là chính xác.

“Tôi xin quay trở về vấn đề chính.” Kirimiya Rei nói tiếp. “Sự việc bất hạnh mà Amakasu Kento gặp phải là bị cuốn vào vụ tự sát của cô chị. Đó không phải một vụ tự sát bình thường, mà là tự sát bằng khí độc sulfur hydro. Mẹ cậu cũng bị ngộ độc theo và qua đời.”

Takeo à lên một tiếng, “Ra là vậy.”

“Theo lời tôi vừa giải thích chắc anh đã hiểu nguyên do chúng tôi chú ý đến hai vụ việc ở suối nước nóng Tomate và Akakuma.”

Takeo gật đầu đáp lại Uhara. “Vâng tôi hiểu. Khí sulfur hydro đối với Kento quả là một thứ nghiệp chướng.”

“Tuy nhiên,” Kirimiya tiếp lời. “Không rõ cậu ấy nghĩ như thế nào về bi kịch xảy ra với bản thân. Bởi vì cậu đã mất hoàn toàn ký ức về quãng đời trước khi xảy ra bi kịch đó.”

“Đó gọi là mất trí nhớ phải không.”

“Đúng là như vậy, khi tỉnh lại thì đã ở trạng thái thực vật, bản thân mình là ai, tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này, Kento hoàn toàn không biết gì hết. Cậu bé biết sự tình từ sau khi bắt đầu giao tiếp được với bên ngoài.”

Takeo không biết nói gì. Một hoàn cảnh quá bi thương, anh không tài nào hình dung nổi.

“Nếu anh muốn biết thêm thông tin gì về Kento thì có thể đọc cái này.” Kirimiya Rei hướng màn hình về phía anh. Một trang web trên Internet. “Blog cá nhân của bố Kento.”

“Có cả cái này sao…”

Như chợt nhớ ra điều gì, Kirimiya nhanh chóng trượt ngón tay lên trên màn hình. “Quả nhiên! Tiến sĩ nhìn xem, ở đây cũng có ghi tên nhà sản xuất phim Mizuki.”

Uhara nhìn chằm chằm vào màn hình, “Vậy là đúng rồi,” ông lẩm bẩm và nhìn sang Takeo. “Vì bố của Kento là đạo diễn Amakasu Saisei.”

“Ồ…” Giờ thì anh đã hiểu. Cái tên này trước đây anh đã từng nghe.

“Như cô Kirimiya đã nói, Kento một mặt hồi phục một cách thần kỳ nhưng một mặt hoàn toàn mất ký ức về quá khứ. Từ khi biết điều đó, ông Amakasu Saisei dần dần không lui tới bệnh viện nữa. Một thời gian sau ông ta hoàn toàn biến mất. Chúng tôi cũng không có cách nào liên lạc được với ông ta. Cho đến tận ngày hôm nay…”

“Vậy sao…”

Uhara búng ngón tay thành tiếng. “Chúng ta hãy sắp xếp lại các vấn đề. Madoka biết vụ việc ở Akakuma, rồi bỏ trốn để đi tìm Kento. Tại sao con bé lại nghĩ cậu ta có liên quan đến sự việc đó? Và nếu như đó là sự thật, thì cậu ta có liên quan như thế nào?”

“Tôi cũng khá bận tâm đến lý do cảnh sát hình sự Nakaoka nghi đây là một vụ giết người. Theo như anh Takeo nói, nếu đúng đó là một vụ giết người thì phòng điều tra số một của Sở cảnh sát Tokyo chắc chắn đã phải nhảy vào, có nghĩa bằng chứng giết người chưa rõ ràng. Tức là có một thông tin nào đó chỉ anh ta biết.”

Uhara cau mày, khẽ mím môi, đoạn quay sang nhìn Takeo. “Tôi

muốn nghe ý kiến của cựu cảnh sát."

Takeo hắng giọng một tiếng rồi nói, "Trong câu chuyện của cảnh sát hình sự Nakaoka, có một điểm mà tôi chú ý."

"Đó là gì vậy?"

"Tôi nhớ anh ta có nói ở cả hai khu vực xảy ra tai nạn, đều có thông tin báo rằng đã trông thấy Madoka ở đó."

"Đúng là anh ta có nói như vậy. Nhưng thế thì sao?"

"Anh ta làm cách nào để có được thông tin đó?"

"Ồ…" Uhara như bị đánh bất ngờ, sững sờ quay sang nhìn Kirimiya.

"Giả sử Madoka là một người rất nổi tiếng, ai ai cũng biết thì có thể hiểu được. Như vậy việc cảnh sát nhận được tin báo có người bắt gặp cô bé ở Tomate và Akakuma là điều có thể xảy ra. Nhưng Madoka không phải một nhân vật nổi tiếng như vậy, nếu có ai nhìn thấy cô bé ở quanh khu vực đó thì cũng chỉ có thể nói với nhân viên điều tra thông tin đại khái rằng đã trông thấy một cô gái trẻ. Ngay cả khi nhận được cùng thông tin đó ở hai hiện trường thì tại sao Nakaoka lại có thể khẳng định đó là cùng một nhân vật, và đó chính là Madoka."

"Hoặc là nhân chứng đã hỏi tên cô bé?" Kirimiya trả lời với vẻ mặt thiếu tự tin hiếm thấy, nhưng ngay sau đó, cô lắc đầu. "Không thể nào. Madoka không dễ gì nói tên mình ra như thế. Lại còn ở cả hai hiện trường."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Có được thông tin về ai đó tại nhiều hiện trường, trong trường hợp người đó không phải người nổi tiếng, thì chỉ có thể bởi cảnh sát đã thu hẹp phạm vi điều tra vào một cá nhân đặc biệt và đi hỏi xác minh tại khu vực xung quanh. Có nghĩa là phải cầm ảnh của người đó và đi hỏi trực tiếp người dân. Nhưng trong câu chuyện của cảnh sát hình sự Nakaoka, anh ta nói muốn tìm kiếm Madoka vì nhận được thông tin đã có người trông thấy cô bé ở hiện trường, như vậy là hoàn toàn ngược lại."

"Đúng là như vậy. Vậy thì cảnh sát Nakaoka lấy đâu ra thông tin đó nhỉ?"

"Có thể anh ta đã xem một đoạn phim hoặc một bức ảnh nào đó. Ví dụ như đoạn băng quay lại từ camera an ninh đặt tại hai khu suối nước nóng, trong đó có ghi lại hình ảnh của Madoka. Nhưng kể cả như vậy thì vẫn còn một câu hỏi, vì sao anh ta biết được cái tên Madoka."

"Tôi nghĩ đó là điều không thể." Kirimiya Rei khẳng định rất dứt khoát. "Madoka không thể sơ suất đến mức lọt vào camera an ninh như vậy được."

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Uhara gật đầu nói.

“Vậy thì chỉ còn một khả năng. Một người đã trông thấy Madoka ở cả hai hiện trường. Và bằng cách nào đó người đó biết được tên thật của cô bé, rồi nói lại với cảnh sát Nakaoka.”

“Đợi chút. Cùng một người? Ở cả hai hiện trường? Có thể có chuyện đó không? Cảnh sát? Hay nhà báo?”

“Hiện trường ở hai tỉnh khác nhau nên một cảnh sát khó có thể có mặt ở cả hai nơi. Nhà báo thì có thể. Một nhà báo nào đó đang tìm hiểu về vụ án xảy ra tại Akakuma và để lấy tư liệu, anh ta tìm đến khu suối nước nóng Tomate là nơi đã xảy ra vụ việc tương tự. Có thể nghĩ đến khả năng đó.”

Uhara chỉ tay vào Kirimiya Rei. “Vậy hãy tìm hiểu xem có tờ báo nào đưa tin cả hai vụ việc hay không. Có thể chúng ta sẽ tìm ra nhà báo viết hai bản tin đó.”

Trước khi Uhara dứt câu, ngón tay Kirimiya Rei đã lướt nhanh trên màn hình máy tính bảng. Ánh mắt cô giống như ánh mắt của một xạ thủ đang ngắm mục tiêu.

“Anh đúng là có con mắt nhìn nhận vấn đề tinh tường.” Uhara nhìn Takeo rồi tấm tắc. “Kirimiya nhìn người quả không sai. Thật đáng nể phục.”

“Thật ngại quá thưa tiến sĩ.” Takeo chỉ cúi đầu. Anh không quen lắm với việc được khen.

“Tiến sĩ.” Kirimiya Rei nói, giọng căng thẳng. “Tôi đã tìm thấy. Không phải là một tay nhà báo. Nhưng nhân vật này đã có mặt ở cả hai hiện trường vụ tai nạn.”

“Người đó là ai?”

“Một nhà khoa học.”

“Nhà khoa học?”

Takeo ngẩng mặt lên, trong khi Uhara chăm chăm nhìn màn hình máy tính bảng mà Kirimiya Rei vừa đưa qua.

Một lúc sau, Uhara lẩm bẩm. “Khoa địa hóa học trường Đại học Taiho…”

19

Khi cốc cà phê vơi đi phân nửa, cánh cửa quán bật mở, một người đàn ông mặc vest bước vào. Anh ta khoảng chừng bốn mươi lăm tuổi. Dáng người không cao lớn lắm.

Người đàn ông đưa mắt nhìn một lượt quanh quán, rồi dừng lại nơi chiếc túi giấy mà Nakaoka đặt trên bàn. Chiếc túi mang nhãn hiệu một cửa hàng bách hóa nổi tiếng. Đó chính là dấu hiệu nhận biết.

Nakaoka đứng dậy đón người đàn ông. “Anh Negishi phải không?”

"Vâng," đối phương trả lời với vẻ mặt hơi căng thẳng. Có lẽ anh ta không mấy khi bị cảnh sát hỏi chuyện thế này. Hơi thở nghe cũng có phần gấp gáp.

Nakaoka đưa danh thiếp và tự giới thiệu. Người đàn ông cũng làm như vậy. Trên danh thiếp của anh ta in chức vụ trưởng phòng biên tập Sách văn nghệ.

Sau đó, anh ta gọi nhân viên phục vụ tới và gọi đồ uống. Nakaoka cũng nhờ nhân viên dọn cốc cà phê đang uống dở và gọi cốc mới.

“Đường đột làm phiền anh trong lúc bận rộn thế này, ngại quá.” Sau khi đặt mình xuống ghế, Nakaoka nói lời xin lỗi lần nữa.

“Trong điện thoại, anh nói rằng đã nghe anh Omoto nhắc tới tên tôi?” Negishi hỏi.

“Vâng. Hiện chúng tôi đang điều tra một vụ án nên cần tìm hiểu thêm về một người tên là Amakasu, vì thế mới phải dò hỏi từ những người có liên quan. Công ty anh có kế hoạch xuất bản sách của ông Amakasu phải không?”

“Đúng là chúng tôi có kế hoạch đó. Vào khoảng tháng Một năm ngoái thì phải, đột nhiên anh Amakasu liên lạc, nói rằng có một thứ muốn tôi đọc thử. Vì khoảng tám năm nay không hề gặp nhau nên tôi hơi ngạc nhiên.”

“Trước đó hai người vốn là chỗ quen biết nhỉ.”

“Chúng tôi mới chỉ xuất bản sách của anh ấy một lần. Cuốn tiểu thuyết được viết dựa theo bộ phim *Bờ môi băng giá*. Cuốn sách bán khá chạy và được đánh giá cao nên chúng tôi có đề nghị làm tiếp phần hai, tuy nhiên đã không thực hiện được. Tôi cứ nghĩ anh ấy không còn

hứng thú ra sách nữa…”

Nhân viên phục vụ mang cà phê của hai người tới. Nakaoka không bỏ sữa mà uống luôn một ngụm.

“Vậy là bẵng đi một thời gian ông ấy mới gọi cho anh. Lúc đó trông ông ấy thế nào?”

Negishi vừa dùng thìa hòa cà phê trong cốc tỏ vẻ suy tư. “Nếu nhận xét bằng một câu thì là hệt như một người khác vậy. Trước đây anh Amakasu vốn gầy gò, giờ lại càng sọp hơn. Tuy nhiên, sắc mặt không tệ và cũng không có cảm giác hốc hác.”

“Tức là trông ông ấy vẫn khỏe mạnh?”

“Không hẳn là khỏe mạnh. Nhưng nét mặt rất điềm đạm, toát lên phong thái bình lặng từ nội tâm. Có thể nói là như đã thông suốt mọi sự ấy.”

“À à. Vậy ông ấy bàn việc gì với anh?”

“Anh ấy nói mới viết xong một cuốn thuộc thể loại phi hư cấu về những trải nghiệm của bản thân nên muốn tôi đọc. Tôi có theo dõi blog của anh Amakasu nên hỏi ngay có phải đó là bản tổng hợp từ blog không, thì được trả lời rằng blog chỉ là phần dẫn nhập, sau đó sống sót thế nào mới là phần chính. Vì vậy, tôi nói là muốn đọc ngay. Tôi vốn theo dõi sát sao blog của anh Amakasu nên rất tò mò muốn biết chuyện sau đó diễn ra thế nào.”

“Anh đã đọc bản thảo rồi chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Anh thấy sao?”

Miệng Negishi mở ra nhưng liền ngậm ngay lại, sau đó anh ta liếm môi nói, “Một kiệt tác.”

“Nội dung gì vậy?”

“Kể về việc anh ấy đã sống như thế nào từ lúc xảy ra việc không hay tới ngày hôm nay, với bút pháp đầy chân thực và mạch lạc.”

“Trên blog ông Amakasu mới viết tới chuyện khoảng hơn sáu năm trước thôi, còn trong bản thảo đã viết thêm cả những việc xảy ra sau đó phải không?”

“Đúng vậy.”

“Cụ thể là những việc gì? Hãy nói cho tôi biết, chỉ cần nội dung đại khái thôi cũng được.”

Negishi nhăn mặt. “Tiết lộ nội dung tác phẩm chưa được xuất bản mà không có sự cho phép của tác giả là điều cấm kỵ. Đặc biệt, với

những tác phẩm phi hư cấu dựa trên chuyện có thật, càng không được phép làm thế. Dính dáng tới quyền riêng tư mà."

"Kể cả để phục vụ điều tra cũng không được ư?"

Negishi đưa đầu ngón tay gãi gãi gò má.

"Anh nói điều tra, là điều tra gì thế?"

"Xin lỗi. Về điểm này tôi không thể nói rõ được."

Negishi nhíu mày vẻ ngờ vực. "Các anh đang nghi ngờ anh Amakasu sao?"

"Không không." Nakaoka xua tay. "Không phải thế. Thực ra, người tôi muốn tìm hiểu là Amakasu Kento, con trai ông ta. Sau blog đó, không biết quan hệ cha con của họ trở nên thế nào."

Như thể nắm được mấu chốt, Negishi vừa gật gù vừa nói: "Nếu vậy thì tôi nghĩ có kể cho anh nghe nội dung bản thảo ấy cũng chẳng ích gì."

"Tại sao?"

"Vì trong đó hầu như không đả động gì tới con trai anh ấy cả."

"Ra là vậy."

"Vâng. Cũng chỉ toàn việc đã viết trên blog thôi."

Thật không ngờ. Kento là giọt máu duy nhất còn sót lại của Amakasu Saisei, dù cậu không nhớ ông ta là cha mình thì ông ta vẫn luôn canh cánh nghĩ về cậu mới phải.

"Mong anh hiểu cho."

"Chuyện đó tôi hiểu. Nhưng biết đâu có thể tham khảo được gì, nên xin anh hãy kể tóm tắt thôi cũng được."

Negishi nhăn mũi, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu với vẻ mặt đầy miễn cưỡng. "Anh sẽ không tiết lộ với ai chứ?"

"Đương nhiên rồi."

Sau khi gật đầu một lần nữa, Negishi bắt đầu kể.

"Hình như sau khi đóng blog, anh Amakasu đã bỏ đi lang thang một chuyến. Anh ấy viết là để cắt đứt hoàn toàn mối liên hệ với quá khứ và tìm kiếm cánh cửa dẫn tới tương lai. Thế nhưng, đó lại là một chuyến đi đầy khắc nghiệt. Gánh nặng lớn nhất là về mặt tinh thần. Bao ngày trời, anh ấy hết thức trắng đêm lại bị ảo giác giày vò. Theo nội dung trên blog có vẻ như anh ấy đã vực dậy được rồi nhưng thực tế lại không phải như vậy. Lang bạt nơi này qua nơi khác, cánh cửa tương lai mãi chẳng thấy đâu, mà có lúc tưởng như đang đi tìm chỗ chết. Đọc mà đau xót."

Nakaoka vừa ghi chép vừa nhíu đôi lông mày lại. Nghe đến đây thôi cũng đủ nặng nề rồi.

Thế rồi, Negishi hạ giọng. “Chuỗi ngày thử thách của anh Amakasu vẫn còn tiếp diễn.”

“Thử thách? Thử thách gì vậy?”

“Từ đoạn này bắt đầu vào phần nội dung nhạy cảm, mong anh tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Thực ra…” Negishi liếm môi rồi nói tiếp. “Nguyên nhân cô con gái tự sát đã sáng tỏ.”

“Hả?” Nakaoka ngẩng mặt lên khỏi cuốn sổ ghi chép. “Thật sao?”

“Tuy nhiên, dù sao đây cũng chỉ là suy luận của bản thân anh Amakasu thôi, anh ấy chú thích như vậy. Thêm nữa, anh ấy còn viết, có thể Moe không phải con ruột của mình.”

Nakaoka hít một hơi thật sâu. “Vì sao?”

“Tại một rạp chiếu phim ở vùng quê, anh Amakasu gặp một người đàn ông. Trong bản thảo, anh ấy gọi người đó là A. Cả hai đều nghiền phim ảnh nên nói chuyện khá hợp, vì vậy sau khi ra khỏi rạp, họ đã cùng nhau đi uống rượu. Anh A có vẻ không nhận ra người nói chuyện với mình chính là Amakasu Saisei. Cho nên, anh ta đã buột miệng kể một chuyện kỳ lạ. Đó là trong số những người quen, có một người mỗi tháng một lần đều đặn lên Tokyo thăm con gái. Người phụ nữ có con với anh ta đã đi lấy chồng và nuôi nấng đứa bé dưới danh nghĩa con gái của người đàn ông kia. Nghe đâu, người chồng đó là một đạo diễn có tiếng…”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Còn một chuyện nữa.” Negishi nói. “Ba năm trước, cô con gái kia đã tự tử, anh A kể như vậy. Thời điểm rất trùng khớp.”

Nakaoka hơi thu người lại, đưa cốc cà phê lên miệng. “Sau đó, ông Amakasu thế nào?”

“Đương nhiên, anh ấy hỏi tên người quen của anh A. Anh A ban đầu khó chịu, nhưng khi anh Amakasu xưng danh và kể chuyện con gái mình cũng đã tự sát thì mặt anh ta xanh mét. Kết cục anh ta bảo, nói là người quen chứ thực ra không thân thiết lắm, vả lại, dù là con gái anh Amakasu thật thì cũng là chuyện truyền tai nhau, chẳng biết có đúng hay không. Bị anh Amakasu dồn, bảo sao cũng được, hãy nói cho tôi biết, anh A mới chịu tiết lộ họ Tadokoro và tên công ty người đó đang làm. À, tuy nhiên, Tadokoro chỉ là tên giả. Bản thảo không nhắc tới tên thật.”

“Ông Amakasu có tìm gặp người tên Tadokoro đó chứ?”

“Hình như anh ấy có tới công ty tìm. Thế nhưng…” Negishi nhún vai, xòe hai tay và khẽ lắc đầu. “Người tên Tadokoro đó đã treo cổ tự vẫn. Lại là từ ba năm trước. Khoảng hai tuần sau khi con gái anh Amakasu mất.”

Nakaoka nín thở. “Biết con gái mình đã tự sát nên anh ta cũng tự đi tìm cái chết?”

“Hình như anh Amakasu cũng suy đoán như vậy. Điều tra hành tung trong quá khứ của Tadokoro thì được biết anh ta thường xuyên lên Tokyo. Tuy độc thân nhưng anh ta vẫn tiết lộ cho người xung quanh biết việc mình có con.”

“Chuyện đó… đúng là có tính quyết định.”

“Anh Amakasu ngẫm lại chuyện xưa thì quả nhiên có nhiều điểm trùng hợp. Anh ấy từng nghe Kento kể rằng lần nào mình vắng nhà, bà vợ và cô con gái cũng đều đi đâu không rõ. Mỗi lần như thế, cô con gái lại trở nên lầm lì, khó chịu. Hỏi đã xảy ra chuyện gì cũng nhất định không nói… Cho rằng đó là tâm lý thiếu nữ tuổi dậy thì nên anh ấy đành bỏ qua, nhưng có lẽ trong lòng cô bé đã chứa đựng nhiều mâu thuẫn, anh ấy viết như vậy.”

“Những mâu thuẫn đó là…”

“Chẳng có lý gì Moe lại không biết người đàn ông mẹ thường dẫn mình đi gặp chính là cha đẻ. Từ đó có thể đoán rằng, chắc hẳn cô bé đã bị cảm giác tội lỗi giày vò vì phải phản bội người cha trên danh nghĩa mà gặp mặt người đàn ông lang chạ với mẹ mình. Tôi nghĩ, suy đoán đó không phải là vô căn cứ.”

Nakaoka lặng lẽ gật đầu. Anh đồng tình với suy nghĩ của Negishi.

“Ngoài ra, anh Amakasu cũng chỉ ra rằng, căn cứ vào tính cách nhạy cảm của Moe, có thể cô bé còn ôm mối nghi hoặc về sự tồn tại của chính bản thân mình. Một đứa bé được sinh ra từ quan hệ bất chính của người mẹ liệu có thể đường hoàng mà sống? Vì vậy, anh Amakasu phỏng đoán, những nguyên nhân đó cứ ngày một phình to, cuối cùng bộc phát thành thảm kịch ấy. Có điều, chẳng còn cách nào để xác nhận nữa. Những người có liên quan đều đã sang thế giới bên kia cả.”

Negishi hít một hơi, đưa cốc cà phê lên miệng rồi ngẩng mặt lên.

“Vậy là, anh Amakasu lại gặp thêm một vấn đề đau đầu. Càng nghĩ càng không hiểu gia đình rốt cuộc là gì. Anh ấy viết rằng, trái tim của vợ tôi, của con gái tôi đặt ở đâu, và rốt cuộc, thứ mà tôi gọi là gia đình thực chất là gì, tôi hoàn toàn không nhìn ra được nữa. Linh hồn như biến mất, đến cả sức lực để sống cũng chẳng còn.”

“Từ tình cảnh như thế mà ông ấy vẫn có thể vực dậy được nhỉ.”

“Trong anh ấy chỉ còn lại suy nghĩ dù sức cùng lực kiệt cũng không được chết. Lúc đó, anh ấy đã tự nhủ rằng, mình phải sống, và bắt đầu cất bước lần nữa. Mỗi khi đi qua một nơi, tiếp xúc với đủ loại người, vết thương lòng lại dần nguôi ngoai. Phần này rất cảm động và đầy chất văn.”

“Ví dụ như…” Negishi đưa ra một vài dẫn chứng. Chuyện Amakasu phụ việc ở một cửa hàng bán đồ chơi của một cặp vợ chồng mất con, hay chuyện ông ta được một người vốn là nhân viên ưu tú của một công ty hàng đầu, bị cách chức vì tội ăn cắp vặt dạy cho cách làm thế nào để sống đời vô gia cư. Rồi chuyện một chú chó mực tên Kai đồng hành cùng ông ta trên đường lang bạt.

“Có lẽ, anh Amakasu đã đạt tới một loại cảnh giới. Đó là, những thứ ta nhìn thấy bằng mắt là tất cả, vậy là đủ rồi. Mặt trái hay chân tướng sự việc, những thứ ấy vốn chẳng để làm gì. Anh đã nhận được quãng thời gian hạnh phúc từ vợ, con gái và con trai. Vậy không phải là đủ rồi sao?” Phù, Negishi thở hắt ra một tiếng. “Đó là toàn bộ nội dung tóm lược của bản thảo.”

Nakaoka chép lại vào sổ dòng chữ “Những thứ ta nhìn thấy bằng mắt là tất cả” rồi nói, “Cảm ơn anh.”

“Theo như tôi đọc trong bản thảo thì anh Amakasu không hề gặp con trai.”

“Có vẻ là thế thật. Khi nào sách sẽ được xuất bản?”

“Vẫn chưa có quyết định. Lúc anh Amakasu gọi điện hỏi cảm tưởng của tôi, tôi có nói quả là một tác phẩm tuyệt vời, phải in thành sách ngay mới được. Anh ấy liền nói rằng mình có một ý, và muốn thảo luận thêm về thời điểm phát hành.”

“Có ý gì cơ?”

“Tôi chưa nghe anh ấy nói gì cả. Nhưng có lẽ là…” Negishi hạ giọng. “Hình như anh ấy có ý định chuyển thể thành phim. Trong lời bạt cũng có viết rằng anh ấy mong muốn tái xuất giới điện ảnh bằng bộ phim chuyển thể từ cuốn sách này.”

Nakaoka vừa gật gù vừa viết ghi chú. Amakasu vốn là đạo diễn, nên suy nghĩ như thế cũng là lẽ tự nhiên.

“Sau đó ông ấy có liên lạc gì với anh không?”

“Không hề. Tôi cũng có nhiều việc phải làm nên cũng không gọi lại. Nói thật tôi đã quên béng vụ đấy cho tới khi nhận được cuộc gọi từ anh. Thế nên thực ra hôm nay, trước khi đến đây tôi mới thử gọi cho

anh ấy thì không liên lạc được do máy bị tắt nguồn.”

Nakaoka hướng đầu chiếc bút bi đang cầm trên tay về phía ngực Negishi. “Anh biết cách liên lạc với ông Amakasu ư?”

“Tôi biết. Chỉ là số di động thôi. Vả lại, anh ấy cũng không ở cố định một chỗ.”

“Anh cho tôi được không?”

Negishi hơi lưỡng lự một chút, rồi nói “Chắc không sao”, sau đó lấy điện thoại của mình ra.

Số lưu trong đó khác với số mà Omoto biết. Có lẽ Amakasu đã đổi số điện thoại trong quãng thời gian sống đời lang bạt.

Sau khi tạm biệt Negishi, Nakaoka tức tốc gọi ngay vào số điện thoại vừa nhận được. Có điều, giống hệt như Negishi, đường dây không kết nối được do điện thoại của đối phương bị tắt nguồn. Nakaoka xưng danh, để lại số điện thoại cùng lời nhắn xin hãy gọi lại vào hộp thư thoại.

20

Giáo sư Aoe lơ đãng nhìn vào trong kệ thủy tinh. Được bày ở đó là một mô hình cao khoảng 50 xen-ti-mét và rộng khoảng 40 xen-ti-mét. Đó là đền Taj Mahal của Ấn Độ, đã được công nhận di sản thế giới của UNESCO, nhưng không chỉ là mô hình thông thường. Thật đáng ngạc nhiên, mô hình này được lắp ráp bằng những mảnh Lego. Số lượng lên tới gần sáu nghìn mảnh. Lần đầu nhìn mác giá, mắt ông trợn tròn. Hơn 280 nghìn yên. Rõ ràng vợ ông sẽ sửng sốt khi nhìn sao kê thẻ tín dụng trước cả khi phàn nàn ông tính đặt cái thứ này ở đâu cơ chứ. Vì thế, ông đành ngắm thôi vậy.

Trong phòng riêng của ông có gần một nghìn mảnh Lego đủ các hình thù. Tất cả đều là ông mua cho mình. Sau bữa tối, ông thường vừa nhẩn nha uống whisky vừa say mê sáng tạo đủ thứ. Mỗi khi lắp được một thứ ra trò, ông đều dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại. Mô hình tháp Skytree ông lắp tháng trước là một tác phẩm vào loại công phu. Tuy nhiên, sau khi nhìn ngắm thỏa thuê, ông đều phải dỡ chúng ra. Vì chẳng có chỗ nào để trưng bày cả.

Ông ghé qua cửa hàng bán mô hình nằm trong trung tâm thương mại gần nhà. Từ hồi còn sinh viên, mỗi khi có thời gian, trên đường về nhà, ông đều ghé vào đây.

Dạo trong cửa hàng, giáo sư Aoe phát hiện ra mô hình khách sạn Imperial bằng Lego đang được bày bán. Lần nào nhìn chiếc hộp, ông cũng đắn đo. Giá cả phải chăng, kích thước cũng trong phạm vi cho phép. Thế nhưng, nghĩ đến việc khi mang thứ này về, không biết người trong nhà sẽ nói gì là ông lại đau đầu.

“Khách sạn Imperial ở Tokyo hiện giờ khác hẳn thứ này.” Giọng phụ nữ đột ngột vang lên ngay bên cạnh ông. Aoe giật mình quay sang. Đó là một người phụ nữ mặc vest đen, sống mũi rất cao. “Mô hình được tái hiện bằng Lego ở đây là công trình kiến trúc tiêu biểu của Frank Lloyd Wright, giờ đã được xây lại ở Meijimura thuộc tỉnh Aichi. Mặc dù chỉ là mặt tiền.”

“Nhưng công trình ở Meijimura là công trình lớn nhất.” Giáo sư Aoe nói.

Người phụ nữ đưa mắt nhìn ông. “Hình như vậy, thưa giáo sư Aoe.”

Tuy chưa gặp bao giờ, nhưng quả là một mỹ nhân khiến trái tim lỡ nhịp. Giáo sư Aoe nhận thấy huyết áp của mình tăng vọt. “À ừm… Cô là…”

“Ông biết điều tra viên Nakaoka chứ ạ?” Người phụ nữ nhìn thẳng vào mắt ông hỏi. “Anh ấy công tác ở phòng cảnh sát Azabu Kita.”

Nhận được câu hỏi theo hướng hoàn toàn bất ngờ, ông không kịp suy nghĩ nhiều, bèn đáp, vâng.

“Quả nhiên là vậy. May quá rồi.” Nét mặt người phụ nữ dãn ra. “Tôi có vài chuyện muốn hỏi, giáo sư không phiền chứ ạ?”

“Hả, bây giờ luôn sao?”

“Vâng.” Người phụ nữ đáp rồi liếc về phía sau lưng giáo sư Aoe. Cảm giác có người tới gần, ông quay đầu lại. Một người đàn ông cao lớn, vẻ mặt bặm trợn đã đứng phía sau. Cạnh lông mày anh ta có vết sẹo đã cũ. Nhìn thôi cũng đủ để toàn thân co rúm lại. “Thế này là thế nào?” Ông sửng sốt hỏi vọng về phía sau.

“Xin giáo sư yên tâm, anh ta không phải người xấu đâu.” Người phụ nữ trả lời. “Tôi muốn hỏi giáo sư vài chuyện về Uhara Madoka.”

“Uhara…? Các vị là…”

Người phụ nữ rút danh thiếp ra từ trong túi. Trên đó viết “Kirimiya Rei - Phòng Hành chính Đại học Kaimei”.

“Hôm trước, điều tra viên Nakaoka có tới trường chúng tôi rồi trở về sau khi hỏi chuyện tiến sĩ Uhara thuộc khoa Ngoại thần kinh não. Không biết giáo sư có nghe anh Nakaoka kể gì hay không?”

“Không, gần đây tôi không gặp anh ta.”

“Vậy ạ.” Kirimiya Rei liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay. “Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Mong giáo sư vui lòng hợp tác với chúng tôi.”

“À… vâng, cô đã nói vậy thì…”

Nếu là nội dung cuộc nói chuyện giữa Nakaoka và Uhara Zentaro thì ông cũng muốn biết.

Xe của họ nằm trong bãi giữ xe của trung tâm thương mại. Một chiếc sedan màu đen. Bị gã đàn ông bặm trợn kia giục, giáo sư Aoe vội ngồi vào ghế sau. Người lái xe là Kirimiya Rei. Còn gã đàn ông ngồi ghế phụ.

“Vậy,” giáo sư Aoe mở lời. “Cô nghe về tôi từ anh Nakaoka phải không?”

Ngồi trên ghế lái, Kirimiya Rei gật đầu. “Chúng tôi nghe tiến sĩ Uhara kể như vậy. Có chuyện gì ạ?”

“Không, không có gì…”

Lạ thật, giáo sư Aoe tự nhủ. Trong lần gặp trước, Nakaoka đã bảo rằng kể cả có gặp Uhara Zentaro, anh ta cũng không nói ra tên ông cơ mà.

Giáo sư hướng mắt về phía gã đàn ông ở ghế phụ. Từ nãy đến giờ, anh ta không nói tiếng nào, đây cũng là người của Đại học Kaimei ư? Khuôn mặt và thân hình kềnh càng kia toát ra vẻ đặc trưng của những người đã kinh qua nhiều cảnh ngặt nghèo.

Chiếc xe tiến vào hầm đậu xe của khách sạn City. Ban đầu, giáo sư Aoe tưởng họ sẽ nói chuyện ở sảnh khách sạn, nhưng nút thang máy mà Kirimiya Rei đã bấm là tầng dành cho khách trọ.

“Nói chuyện trong phòng sẽ yên tĩnh hơn.” Cô nói, hệt như đã nhìn thấu tâm can ông.

Aoe nín thở. Ông có linh cảm chẳng lành rằng điềm rủi đang chờ đợi mình phía trước.

Thế nhưng, nơi ông được dẫn tới lại là một phòng suite không có gì bất thường. Trong phòng cũng chẳng có ai. Cạnh chiếc bàn đặt giữa phòng là một ghế dài với một ghế đơn xếp thành hình chữ L. Theo lời mời của Kirimiya Rei, ông ngồi xuống chiếc ghế dài. Còn cô chọn ghế đơn.

“Giáo sư uống cà phê chứ?”

“À, vâng.”

Bên cạnh có một kệ bày ấm nước và cốc cà phê. Kirimiya rót cà phê ra cốc, đặt trước mặt ông. Trong lúc ấy, gã đàn ông bặm trợn kia vẫn đứng trước cửa. Ánh mắt anh ta nhìn thẳng, không mảy may hướng về phía ông và Kirimiya. Không hiểu sao, ông lại thấy có phần sờ sợ.

“Tiến sĩ Uhara đã bị điều tra viên Nakaoka chất vấn rất nhiều về Madoka. Tiến sĩ thấy vậy rất phiền phức.”

“Phiền phức? Tại sao?”

“Vì ông ấy vốn không muốn trả lời.” Kirimiya nhoẻn miệng. “Hiện Madoka đang bỏ nhà đi một mình, ngay cả tiến sĩ cũng không biết cô ấy đang ở đâu, làm gì nữa. Mời giáo sư cứ tự nhiên. Kẻo cà phê nguội mất.”

“Tôi xin phép.” Aoe nói rồi bỏ sữa vào cà phê. “Ra vậy. Bỏ nhà đi một mình à.”

“Giáo sư đã gặp Madoka ở suối nước nóng Akakuma và suối nước nóng Tomate rồi nhỉ.”

“Vâng. Cũng một hai lần.”

“Thực ra, tiến sĩ Uhara rất lo cho Madoka. Chẳng hề có bất cứ liên lạc gì nên không biết cô bé có khỏe mạnh không. Lại thêm chuyện điều tra viên Nakaoka tìm đến nên ông ấy càng bất an. Tiến sĩ muốn hỏi giáo sư chi tiết sự việc nhưng vì không có thời gian nên nhờ tôi đi thay.” Kirimiya nói một cách trôi chảy, hệt như đọc thuộc đoạn văn đã chuẩn bị từ trước.

“À, thì ra là vậy.” Aoe nhấp một ngụm cà phê.

“Giáo sư có thể kể lại tình hình lúc gặp Madoka được chứ? Đầu tiên là ở suối nước nóng Akakuma nhỉ.”

“Đúng. Cô ấy đi vào khu vực cấm, nên tôi và người đi cùng đã nhắc nhở. Vì chỉ có thế nên lúc ấy, tôi không để ý gì. Tuy nhiên, đến lúc gặp lại ở làng suối nước nóng Tomate, tôi mới ngạc nhiên và cất tiếng gọi.”

“Cất tiếng gọi ư? Thế nào ạ?”

“À không, như bình thường thôi. Tôi có hỏi tại sao cô ấy lại có mặt ở đây. Nhưng lúc ấy cô bé không trả lời.”

“Lúc ấy, tức là…”

“Tôi có nói địa chỉ nhà nghỉ mình đang trọ, thì đến tối cô bé tìm tới.”

Aoe kể lại cuộc nói chuyện của mình với Madoka ở nhà nghỉ và chuyện hai người cùng tới hiện trường.

“Hóa ra là thế. Thì ra Madoka đang đi tìm bạn.” Kirimiya đưa mắt sang bên cạnh, ra chiều ngẫm nghĩ.

“Thân phận của cô bé là thế nào vậy?”

Hình như không hiểu ý của Aoe, Kirimiya nghiêng đầu.

“Chết thật, nói ‘thân phận thế nào’ có vẻ hơi kỳ cục. Ý tôi là nghề nghiệp ấy. Cô bé không phải sinh viên, cũng không phải người đã đi làm thì phải.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng có gì đó rất lạ. Chắc chắn không phải chỉ là kẻ lông bông. Còn có vẻ rất hiểu biết và dự báo thời tiết một cách chính xác nữa.”

“Thời tiết ư?”

“Cô bé đoán được thời điểm tuyết rơi. Chính xác tuyệt đối nữa là khác.”

“Giáo sư Aoe này,” Kirimiya khẽ nở nụ cười. “Madoka là một cô bé bình thường. Có thể cô ấy có đôi chỗ khác thường, nhưng chỉ là cá tính thôi.”

“Hả?”

“Giáo sư có nói chuyện gì khác với Madoka nữa không? Chuyện gì đó về người bạn cô ấy đang tìm kiếm chẳng hạn?”

“Chuyện ấy thì không. Có điều…”

“Điều gì ạ?”

“Ừm…” Aoe cử động hàm như thể đang băn khoăn có nên kể ra không. “Tôi đoán cô đã nghe điều tra viên Nakaoka hỏi về Amakasu Kento rồi nhỉ?”

Kirimiya mở to mắt như bất ngờ. Cùng lúc ấy, gã đàn ông với vẻ mặt lạnh tanh đứng ngoài cửa cũng đưa ánh mắt sắc lẹm về phía ông.

“Giáo sư biết cái tên đó từ đâu?” Kirimiya hỏi. Giọng nói trở nên gay gắt.

“Tr… trên blog. Blog của Amakasu Saisei.”

“Tại sao giáo sư đọc blog đó?”

“Thì… tại vì…”

Giáo sư Aoe lúng túng kể lại quá trình tìm ra blog của Amakasu Saisei, nhờ đó biết được cái tên Uhara Zentaro và trong cuộc nói chuyện với điều tra viên Nakaoka ông đã phát hiện ra bức ảnh được Madoka cho xem giống hệt Amakasu Saisei thời trẻ.

“Vậy sao? Xin hỏi giáo sư một điểm. Tại sao điều tra viên Nakaoka lại cho rằng có khả năng đó là một vụ ám sát?”

“Chuyện đó… tôi không biết”

Kirimiya lắc đầu. “Xin giáo sư đừng giấu. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Đương nhiên, tôi sẽ không bao giờ tiết lộ rằng chính giáo sư đã nói cho tôi.”

Sau khi nhìn gương mặt đầy kiên nghị của cô, Aoe khẽ liếc gã đàn ông đứng ngoài cửa. Anh ta vẫn giữ im lặng, nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt đầy đe dọa như muốn nói, muốn toàn mạng thì khôn hồn hãy trả lời thành khẩn.

“Vụ suối nước nóng Akakuma, có vẻ điều tra viên Nakaoka nghi ngờ vợ của nạn nhân. ” Ông thì thầm. “Tuổi tác chênh lệch khá xa, nên nhiều khả năng cô ta kết hôn vì nhắm tới khối tài sản.”

“Ra vậy, cô vợ nhỉ.” Kirimiya gật đầu hai, ba cái đồng tình.

Thấy vậy, Aoe nhận ra rằng nãy giờ chỉ có một mình mình nói. Ông cũng có cả núi chuyện muốn hỏi cơ mà.

“Tóm lại là đã có chuyện gì?” Ông thử đổi vai từ người trả lời sang người chất vấn. “Người bạn mà Madoka đang đi tìm chính là Amakasu Kento. Dựa vào đâu mà cô bé cho rằng, chỉ cần đi tới các khu suối nước

nóng xảy ra tai nạn sẽ tìm được cậu ta?”

Tuy nhiên, Kirimiya chỉ thờ ơ nói, “Tôi không rõ. Như tôi đã nói từ đầu, ngay cả cha của Madoka là tiến sĩ Uhara cũng không biết ý định của cô bé. Việc Amakasu Kento là bệnh nhân của tiến sĩ là sự thật, nhưng việc Madoka đi tìm cậu ta thì đây là lần đầu tiên tôi được nghe. Đương nhiên, tôi cũng không thể giải thích được tại sao.”

“Không, nhưng…”

“Giáo sư có nói đã nhận vật gì đó giống danh thiếp nhỉ.” Kirimiya Rei tiếp lời ông với ánh mắt khó đoán định cảm xúc. “Ở nhà nghỉ tại suối nước nóng Tomate, giáo sư đã được Madoka đưa cho một mảnh giấy viết tay. Giáo sư có thể cho tôi xem được không?”

“Hả? Cái đó… Hiện giờ tôi không mang theo.”

“Nó ở đâu? Phòng nghiên cứu ở trường đại học à?”

“Ở đâu nhỉ. Chắc chẳng giúp gì cho cô được đâu.”

“Tại sao?”

“Vì trên đó chỉ viết số điện thoại. Sau đó tôi thử gọi rồi, nhưng là một người hoàn toàn khác nghe máy.”

“Ai nghe máy vậy?”

“Một người tôi không hề biết. Là một phụ nữ có tuổi. Biết không phải Madoka nên tôi lập tức cúp máy.”

Kirimiya cụp mắt xuống một thoáng, rồi lại nhìn Aoe. “Trên mảnh giấy còn viết gì nữa không?”

“Tôi nghĩ là không. Chỉ có tên và số điện thoại thôi.”

“Vậy sao? Dù gì tôi vẫn muốn nhìn tận mắt. Nếu nó đang ở trường, phiền giáo sư dẫn tôi quay lại đó xem ngay được không?”

“Ngay bây giờ sao?”

“Vâng. Xong việc tôi xin được đưa giáo sư về tận nhà. Xin giáo sư giúp cho. Chỉ cần được nhìn thấy nó sau này tôi sẽ không bao giờ làm phiền tới giáo sư nữa. Thậm chí, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt giáo sư. Xin giáo sư giúp cho!” Cô cúi đầu thật thấp.

“V… vậy hả. Mà mảnh giấy đó không biết có còn không. E rằng tôi đã vứt đi rồi cũng nên.”

Lông mày bên phải của Kirimiya khẽ nhướng lên. “Giáo sư vứt vào thùng rác ở trường ư? Khi nào?”

“Không, tôi cũng chẳng nhớ nữa. Vứt đi đâu nhỉ.” Ông khoanh tay ngẫm nghĩ. Lúc biết là số điện thoại giả, đối với ông, mảnh giấy đó không khác gì một mẩu rác vụn. Ông chưa từng nhớ về nó lần nào.

Không hiểu sao Kirimiya lại truy cứu về nó. Chỉ có tên và số điện thoại thôi mà. Ông đã nhìn bao nhiêu lần, không thể nhầm được.

"Vậy giáo sư có thể cho tôi xem lịch sử cuộc gọi được không? Chắc hẳn trong đó còn lưu lại số mà Madoka đưa cho giáo sư chứ. Tôi muốn xem nó."

"Không vấn đề gì." Ông rút chiếc điện thoại từ túi áo trong ra. Biết số điện thoại ấy để làm gì. Còn chẳng biết là gọi đi đâu cơ mà.

Đúng khoảnh khắc ấy, một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu ông. Chẳng biết là gọi đi đâu.

Lúc tới nhà nghỉ ở Tomate, Madoka đã ra sức lấy lòng tin của Aoe. Để khẳng định Uhara Madoka không phải là tên giả, cô còn cho ông xem thẻ tín dụng gia đình. Làm đến mức ấy mà lại cho một số điện thoại giả ư? Lỡ ông nhấy máy ngay lúc đó để xác nhận thì sao? Nếu không nối tới máy của Madoka, ông sẽ không đời nào tin tưởng cô.

Không sai. Số điện thoại đó là thật. Người nghe máy lần trước chính là Madoka. Tuy nhiên, vì muốn cắt đứt liên lạc với ông nên cô mới giả vờ là người khác. Không khó giả giọng người khác bằng máy thay đổi giọng nói. Có lẽ, Kirimiya đã phát hiện ra điều đó.

"Giáo sư sao thế?" Kirimiya Rei nghi ngờ hỏi. Hóa ra ông vẫn cầm điện thoại trên tay mà không cử động gì.

"À không. Tôi chợt nhớ ra mình không gọi từ di động."

"Vậy thì từ đâu?"

"Từ phòng nghiên cứu. Chắc là tôi đã dùng điện thoại cố định ở đó."

"Máy đó có lưu lịch sử cuộc gọi…"

Giáo sư Aoe lắc đầu. "Không. Điện thoại ở trường chúng tôi dùng hệ thống máy lẻ giống với khách sạn. Yêu cầu công ty điện thoại điều tra chắc sẽ tìm được, nhưng không có lý do chính đáng e hơi khó. Máy nhiều người dùng chung nên sợ dính dáng tới quyền riêng tư."

Kirimiya Rei thở dài, khẽ đưa mắt về phía gã đàn ông đứng ngoài cửa. Hình như trong tích tắc, ánh mắt họ đã giao nhau.

Cô nhìn giáo sư. "Dù chúng ta có đến trường cũng khó mà tìm được tấm danh thiếp viết tay của Madoka nhỉ."

"Có lẽ vậy. Tôi nhớ là đã mang nó về nhà. Có khi tìm ở nhà trước thì hơn."

"Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đưa giáo sư về nhà." Kirimiya Rei đứng dậy, nhìn sang gã đàn ông bặm trợn.

"Chờ chút. Tôi sẽ về một mình. Chưa chắc tôi đã tìm được nó ở nhà.

Nếu không thấy, tôi sẽ tìm tiếp ở phòng nghiên cứu. Nhưng hôm nay tôi mệt rồi, mong các vị bỏ quá cho. Thế này được không? Nếu thấy đương nhiên tôi sẽ gọi. Còn không thấy, tôi cũng sẽ liên lạc báo một tiếng. Được chứ?"

Kirimiya Rei nhìn Aoe bằng ánh mắt đầy ngờ vực.

Ông cúi đầu nói, "Mong anh chị thông cảm."

Cô thở hắt thành tiếng. "Vậy thì đứng là chẳng còn cách nào khác cả. Tôi hiểu rồi. Tôi chờ liên lạc của giáo sư."

"Xin lỗi. Tôi sẽ cố gắng tìm."

Sau khi lịch sự từ chối yêu cầu đưa về tận nhà của Kirimiya Rei, Aoe lên thẳng taxi. Quay đầu nhìn lại, hai người kia vẫn đang đứng tiễn ông ở chỗ đón taxi, vẻ mặt cả hai đều đầy ắp hoài nghi.

Aoe lấy chiếc di động ra, kiểm tra danh sách cuộc gọi. Việc ông gọi từ máy cố định ở phòng nghiên cứu là nói dối. Ông gọi từ chính chiếc điện thoại này. Vì vậy, đương nhiên nó vẫn lưu ở danh sách gọi đi.

Sở dĩ ông làm vậy vì nếu cho Kirimiya Rei biết số điện thoại này, có lẽ ông sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội khám phá chân tướng sự việc. Cô ta đã nói gì nhỉ. Rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ông lần nữa. Rõ ràng cô ta không có ý định tiết lộ cho ông bất cứ điều gì. Có vẻ mục đích của họ là tìm ra nơi ẩn náu của Madoka. Và họ không biết số điện thoại cô hiện đang dùng.

Ông nắm chặt điện thoại trong tay. Hiện giờ, ông vẫn đang chiếm ưu thế.

Về đến nhà, Aoe thấy cơm tối đã được chuẩn bị sẵn. Là món sushi trộn. Lại là món Souta yêu thích, nhưng so với hamburger hay cà ri thì món này còn ngon chán đối với người thích món Nhật như ông.

Không thấy con trai đâu cả. Chắc thằng bé ăn xong và đã về phòng. Keiko sau khi bày biện đồ ăn cho chồng cũng ra xô-pha ngồi xem ti-vi. Lại thêm một buổi tối nhà Aoe không hề nói chuyện với nhau.

Vừa tọng sushi trộn vào miệng, Aoe vừa nghĩ kế hoạch tác chiến. Cơ hội phân thắng bại chỉ có một mà thôi. Một khi đã thất bại sẽ không bao giờ có lần thứ hai. Dù thế nào cũng phải có biện pháp phòng hờ tới khi chiếu tướng.

Kết thúc bữa ăn vô vị, Aoe về phòng riêng. Cầm điện thoại trên tay, ông tới ngồi xuống cạnh bàn làm việc. Sau đó, ông sắp xếp lại các suy

nghĩ trong đầu.

Sau vài lần hít thở sâu, Aoe bắt đầu bấm điện thoại. Ông chọn một số trong lịch sử gọi đi rồi bấm máy.

Nếu là số ẩn danh hoặc số điện thoại lạ, chắc chắn Madoka sẽ không trả lời. Nhưng gọi từ số này thì lại khác. Bởi vì, lần trước cô đã bắt máy. Lần trước đã nghe mà lần này lại không thì không được tự nhiên. Chắc hẳn cô muốn Aoe nghĩ rằng đây là số điện thoại giả.

Có tiếng chuông báo cuộc gọi. Ba lần, rồi bốn lần, chưa ai bắt máy. Có lẽ nhìn thấy số gọi tới, cô đang lưỡng lự chăng.

Điện thoại đổ chuông lần thứ bảy thì được kết nối. A lô, tiếng một phụ nữ đáp. Vẫn là giọng nói cố tình để người nghe nghĩ là của một phụ nữ trung tuổi.

“A lô, tôi là Aoe của trường Đại học Taiho.” Ông nói từng tiếng rành mạch.

“Cái gì? Là ai… thế?” Người phụ nữ hỏi lại, giọng nghi hoặc. Lần trước, chính thời điểm này, ông đã nghĩ rằng đó không phải là Madoka.

“Là Aoe của trường Đại học Taiho. Lần trước, chúng ta đã gặp nhau ở nhà nghỉ Suzuya tại khu suối nước nóng Tomate.”

“Xin lỗi. Tôi chẳng hiểu gì cả. Bác gọi số nào vậy?”

Giây phút quyết định là đây. Aoe hít vào một hơi. “Hôm nay có vẻ máy đổi giọng hoạt động không tốt lắm nhỉ. Vẫn là giọng cháu đấy, Madoka. Bác cần gặp cháu để nói chuyện, về Amakasu Kento. Nếu cháu muốn biết thông tin về cậu ta…” Aoe vừa nói tới đó thì bên kia ngắt máy.

Ông lập tức gọi lại. Nhưng đối phương đã nhanh tay từ chối cuộc gọi. Việc này hoàn toàn nằm trong dự tính nên Aoe không lấy làm thất vọng.

Aoe nghiền ngẫm lại sự việc vừa rồi. Ông nói như vậy vì đã mặc định người nghe máy là Madoka, nhưng nếu đó là một phụ nữ khác thì quả thực đã khiến cô ta hoảng hốt. Không khéo còn sợ hãi đến mức đi cắt hợp đồng điện thoại cũng nên.

Tuy nhiên, Aoe vẫn tự tin. Lần trước, ông có phần hoảng hốt khi thấy giọng người lạ, thì vừa rồi, tuy chưa thể bình tĩnh phán đoán nhưng vì trong đầu đã ý thức việc đối phương dùng máy đổi giọng nên có cảm giác giọng nói và âm điệu không phải là không giống Madoka.

Vấn đề là, cô sẽ tiếp nhận lời nói của ông thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, ông đã đi tới kết luận rằng để khiến Madoka chú ý, đưa Amakasu Kento ra làm mồi nhử là thích hợp nhất. Chắc hẳn cô đã

rất sửng sốt vì không ngờ rằng Aoe lại biết đến cái tên đó. Vì vậy, có thể giờ Madoka đang phán đoán dụng ý của Aoe và suy tính xem cần phải làm gì.

Để có thể nhận cuộc gọi của Madoka bất cứ lúc nào, Aoe không rời tay khỏi chiếc điện thoại ngay cả lúc đi lại trong nhà. Kể cả khi đi tắm, ông cũng đặt nó cạnh cửa để hễ có cuộc gọi tới là sẽ bắt máy được ngay.

Thế nhưng đã quá nửa đêm, khi Aoe đã hoàn thành xong một mô hình thành quách tí hon mà điện thoại vẫn chẳng đổ chuông. Nỗi bất an trong ông ngày một lớn dần.

Thế là thế nào nhỉ? Sao cô bé không gọi? Chẳng lẽ cô không muốn biết thông tin về Amakasu Kento sao? Ít nhất, cũng phải tò mò lý do tại sao ông lại biết tới cái tên đó chứ. Hay là, cô bé đang cảnh giác cao độ?

Hơn một giờ sáng, Aoe về phòng ngủ. Ông nghe tiếng Keiko thở đều từ giường bên cạnh. Đặt điện thoại cạnh gối, ông cũng chui lên giường. Chắc đêm nay cô bé không gọi rồi, đành bỏ cuộc thôi.

Chẳng biết bao lâu đã trôi qua. Khi định thần được thì người ông đang rung lên.

“Chuyện gì thế?” Đầu ông vẫn còn lơ mơ.

“Điện thoại của anh đang kêu kìa.” Keiko nói với vẻ khó chịu.

“Hả?”

Chiếc điện thoại không còn cạnh gối. Nhưng đúng là có tiếng báo rung. Ông nhìn xuống dưới, thì ra nó đã rơi xuống sàn. Aoe vội vàng nhặt chiếc điện thoại lên, lao ra khỏi giường và bắt máy. “Vâng, tôi là Aoe.” Bỏ phòng ngủ lại sau lưng, ông bước vào phòng riêng.

Đối phương im lặng. Trong phút chốc, tưởng người bên kia đã ngắt máy, ông liếc nhìn màn hình nhưng trên đó vẫn hiện lên dòng chữ “đang kết nối”. A lô, Aoe đánh tiếng.

“Bác đang ở một mình chứ?” Tiếng một cô gái trẻ vang lên. Không sai, là Madoka.

“Bác đang ở một mình trong phòng riêng. Người nhà bác ở phòng khác, nhưng họ ngủ hết cả rồi. Bác cũng vừa ngủ. Vì không nghĩ cháu sẽ gọi vào giờ này.” Ông với lấy chiếc điều khiển điều hòa, bật lên rồi nhìn đồng hồ. Đã ba giờ sáng.

“Cháu cũng không nghĩ giáo sư sẽ gọi lần nữa.”

“Ừ nhỉ.”

“Bác tinh ý thật đấy, đã phát hiện ra số điện thoại là thật. Dù lần

đầu đã bị máy đổi giọng đánh lừa một phen.”

“Vì sau đó đã xảy ra khá nhiều chuyện.”

“Nhiều chuyện ư?”

“Nói ra thì dài lắm. Nếu có thể, bác muốn gặp mặt nói chuyện trực tiếp.”

Madoka im lặng một lúc. “Vậy bác cho cháu biết một chuyện đã. Tại sao bác biết người tên Amakasu Kento?”

“Chuyện đó không dễ giải thích.”

“Nói ngắn gọn thôi cũng được.”

“Không được. Phải gặp đã. Cứ yên tâm, bác sẽ không kể chuyện gặp cháu cho bất kỳ ai. Kể cả người phụ nữ tên Kirimiya.”

Madoka lại im lặng. Lần này còn lâu hơn lúc nãy. “Quả nhiên đã xảy ra nhiều chuyện. Cháu không ngờ bác lại bị cuốn vào vụ việc này.”

“Đúng là không gặp cháu thì đã không có chuyện thế này.”

“Ý bác là lỗi của cháu?”

“Không phải. Nếu không gặp cháu, bác sẽ chẳng biết được chuyện gì. Sẽ là một học giả xuẩn ngốc, công bố những điều sai lầm mà không hề hay biết. Vì vậy, bác rất mừng vì đã được gặp cháu.”

“Những điều sai lầm ư?”

“Đương nhiên là kiến giải về vụ việc xảy ra ở hai khu suối nước nóng. Đó không phải tai nạn đơn thuần. Đúng chứ?”

“… Sao bác lại hỏi cháu?”

“Vì bác nghĩ cháu biết điều đó. Nên bác muốn cháu nói cho bác biết sự thật. Đổi lại, bác cũng sẽ cho cháu biết toàn bộ thông tin bác đang nắm giữ. Bao gồm cả việc cảnh sát đã bắt đầu truy lùng Amakasu Kento.”

Lại một khoảng lặng nữa trôi qua. Aoe nín thở. Ông có cảm giác, đối phương sẽ cứ thế mà dập máy mất.

“Cháu hiểu rồi.” Madoka nói. “Có điều, cháu sẽ là người quyết định thời gian và địa điểm.”

“Được.” Aoe thở phào.

21

Ngay khi Nakaoka bước chân tới tầng dành cho ban hình sự, anh bị chủ nhiệm ban Narita khoát tay gọi lại. Hiếm khi một cấp trên có thực lực nhưng lỏng lẻo về thời gian như Narita lại đến văn phòng sớm thế này.

Khi Nakaoka lại gần, Narita cầm bao thuốc lá rồi đứng lên. Có vẻ sẽ có một cuộc trao đổi bí mật ở phòng hút thuốc. Nếu vậy, anh đã phần nào đoán ra anh ta sẽ nói chuyện gì.

“Cái gì thế hả?” Vừa vào phòng hút thuốc, Narita đã hất hàm về phía tay của Nakaoka. Anh đang cầm một túi giấy.

“Quà ạ. Bánh gạo và mì soba. Bánh gạo lát em sẽ phát cho mọi người. Còn soba mời sếp mang về nhé. Món tủ của sếp mà.” Nakaoka rút bịch soba ra khỏi túi giấy, đưa cho Narita.

Nhận bịch soba từ tay Nakaoka, Narita đọc dòng chữ in trên đó rồi nhíu mày.

“Suối nước nóng Tomate? Tranh thủ ngày nghỉ đi du lịch với bạn gái à? Ghen tị với cậu thật.”

“Tiếc là em đi một mình thôi. Mà lại là đi về trong ngày.”

“Đi về trong ngày? Tôi không biết cậu lại có sở thích như thế đâu đấy.”

“Không phải sở thích. Mà vì công việc.”

“Công việc?” Narita đặt bịch soba sang bên cạnh, lấy bật lửa dùng một lần châm một điếu thuốc. “Chuyện tôi muốn nói là chuyện đó. Hình như cậu đang lén lút hành động. Có nhiều lời phàn nàn rằng không rõ cậu đi đâu.”

“Em không làm gì mà không có lệnh đâu.”

Narita phả khói. “Trả lời câu hỏi của tôi. Cậu đang làm gì?”

“Điều tra vụ suối nước nóng Akakuma. Có vẻ cô vợ đã sát hại chồng nhằm lấy tài sản thừa kế.”

Narita nhăn nhó.

“Cậu vẫn mắc chuyện đó hả? Đúng là khả nghi thật, nhưng làm gì có manh mối nào.”

“Không đâu. Càng điều tra em càng phát hiện ra nhiều chuyện hay

ho, đang tính báo cáo với sếp đây.”

“Cái gì? Chuyện hay ho?”

Tuy trong phòng hút thuốc không còn ai khác, Nakaoka vẫn ghé tai chủ nhiệm nói nhỏ. “Chắc chắn là dấu hiệu phạm tội. Thậm chí còn kịch tính là đằng khác.”

Narita dùng đầu ngón tay gảy tàn thuốc. Mặt anh thoáng hiện nét tinh ranh. “Cậu nắm được gì rồi?”

“Liên quan tới một vụ khác. Cũng là một cái chết bất thường tại khu suối nước nóng. Khí sulfur hydro. Ở suối nước nóng Tomate.”

Ánh mắt Narita trở nên sắc lẻm. Có vẻ anh ta đã bị câu chuyện thu hút. Sau khi đưa điếu thuốc lên rít một hơi, anh hất hàm. Ý giục Nakaoka kể tiếp câu chuyện.

Nakaoka tường thuật lại toàn bộ mọi việc từ trước tới giờ, bao gồm cả cuộc nói chuyện với Aoe, không hề giấu giếm. Vì nội dung khá phức tạp, Narita liên tục hỏi chen vào, nhưng đó cũng là bằng chứng cho thấy anh có quan tâm. “Chuyện quái quỷ gì thế? Đúng là có mùi đáng ngờ thật.” Nghe hết câu chuyện, Narita vừa châm một điếu mới vừa nói.

“Đấy. Giờ thì sếp hiểu tại sao em phải lén lút thăm dò chưa? Vụ này mà trót lọt, mình sẽ bỏ xa sở là cái chắc.”

“Thì đúng thế. Có điều, vẫn còn nhiều chuyện chưa sáng tỏ. Chẳng phải ông giáo sư lỗi lạc ở trường đại học đã bảo không thể giết người theo cách đó được sao?”

“Nhưng sếp không thấy quá trùng hợp sao? Hai người liên quan tới giới điện ảnh liên tiếp bỏ mạng vì khí sulfur hydro tại hai khu suối nước nóng. Người nhà vị đạo diễn có quan hệ khăng khít với hai người này trước đây cũng chết vì lý do tương tự, và cậu con trai còn lại của ông ta đã được nhìn thấy tại hiện trường. Sếp định bỏ qua chuyện này sao?”

Narita rít một hơi dài, rồi phả khói mù mịt. “Đúng là không dễ gì mà bỏ qua. Vậy, cậu vẽ được bức tranh thế nào rồi?”

Em đoán thế này. Dù chưa rõ tình tiết cụ thể, nhưng có lẽ, cả hai vụ việc đều liên quan tới Amakasu Kento. Có điều, cậu ta không hành động một mình mà có đồng phạm. Ở suối nước nóng Akakuma là Mizuki Chisato. Họ bắt tay để cùng trục lợi. Sếp thấy sao?”

“Thú vị đấy. Nhưng cậu định chứng minh bằng cách nào? Chỉ tình cờ ở trọ tại suối nước nóng Akakuma cùng ngày không thể coi là bằng chứng được.”

“Quả thực, chỉ ở Akakuma thì không thể. Nhưng nếu ở Tomate cũng xác minh được việc tương tự thì sao?”

“Ở Tomate? Họ cũng có mặt ở đó sao?”

“Nhiều khả năng là thế. Em đã thử điều tra về diễn viên Nasuno Goro đã bỏ mạng ở suối nước nóng Tomate, nhưng chẳng có ai được lợi từ cái chết của anh ta cả. Cũng không thấy anh ta có thù oán với ai. Vì vậy, nếu bắt buộc phải có đồng phạm, Amakasu Kento chỉ còn cách lợi dụng Mizuki Chisato thôi. Do có ơn giúp hạ sát chồng nên khi được nhờ, Chisato khó lòng từ chối. Mà cũng có thể, họ đã thống nhất hợp tác vụ ở suối nước nóng Tomate từ trước khi ra tay ở Akakuma cũng nên.”

Narita gật đầu, miệng vẫn ngậm điếu thuốc. “Tôi hiểu điều cậu nói, nhưng làm thế nào để xác minh?”

“Xe thuê thì sao?”

“Xe thuê?”

“Trong câu chuyện của giáo sư Aoe trường Đại học Taiho, có một tình tiết khiến em thắc mắc. Nạn nhân đến hiện trường một mình, nhưng không rõ làm thế nào anh ta đi tới lối vào đường đi bộ được. Vì vậy, hôm qua em đã tới tận suối nước nóng Tomate để xác nhận. Quả thực đúng như lời giáo sư nói. Lối vào đường đi bộ nằm ngược hướng với khu suối nước nóng, cách ga gần nhất phải mấy cây số. Ngoài đi bằng ô tô thì không còn cách nào khác.”

“Bình thường sẽ bắt taxi chứ?”

“Đó là trường hợp chỉ có một mình. Nhưng em không nghĩ nạn nhân đi một mình. Em ngờ rằng có kẻ nào đó chở anh ta tới đường đi bộ. Nếu vậy không thể dùng taxi. Vì sẽ rất nguy hiểm do sau khi sự việc xảy ra, tài xế có thể làm chứng rằng có người dẫn nạn nhân tới đó.”

“Nhà Mizuki Chisato có xe riêng chứ?”

“Có. Là loại Maserati đỏ sẫm. Mang xe đó tới khu suối nước nóng ở vùng quê sẽ gây chú ý. Vả lại, khoảng cách từ Tokyo tới đó khá xa. Rủi mà tắc đường sẽ lỡ hết kế hoạch.”

“Vì vậy cậu tính tới khả năng xe thuê. Có dấu vết gì không?”

“Do phán đoán là tai nạn nên cảnh sát chưa kiểm tra các cửa hàng cho thuê xe. Hung thủ vì thế chưa cần lo lắng.”

Nghe Nakaoka giải thích, Narita vừa gật đầu vẻ đồng tình nói “Thì ra là vậy”, vừa dụi điếu thuốc thứ hai đã ngắn đi đáng kể.

“Chủ nhiệm này,” mặt Nakaoka đầy vẻ thần bí. “Điều tra tất cả các cửa hàng cho thuê xe trong vùng xem ngày hôm đó có người nào tên

Mizuki Chisato hay Amakasu Kento đăng ký không, sếp thấy sao ạ?”

Narita lườm. “Cậu bảo làm thế nào một chủ nhiệm ban ở tỉnh này ra lệnh cho tỉnh khác được hả?”

“Vậy mới cần phải tính…” Nakaoka nhún vai. Đương nhiên, anh đã tính trước rằng với tính cách của Narita, chắc chắn chủ nhiệm mình sẽ muốn vượt lên trước các tinh hoa của Sở cảnh sát Tokyo.

Narita gãi cánh mũi, thở dài. “Đúng là bó tay. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ thử thông qua trưởng đồn để yêu cầu sở cảnh sát tỉnh hợp tác. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa muốn tiết lộ chi tiết. Cần phải nghĩ ra lý do thỏa đáng. Cả với trưởng đồn cũng phải giữ kín một thời gian. Cậu đã kể chuyện này với ai chưa?”

“Sếp là người đầu tiên ạ.”

“Tốt. Tuyệt đối im lặng cho tới khi có sự cho phép của tôi. Thay vào đó, tôi sẽ miễn cho cậu các việc khác. Tập trung vào riêng việc này là được, cần trợ giúp cứ nói. Tôi sẽ điều thêm vài người. Có điều, không được hé lộ chi tiết cho họ.”

“Em hiểu rồi. Cảm ơn sếp.”

“Vậy, giờ cậu tính sẽ tấn công bằng cách nào?”

Nakaoka xoa xoa cằm đáp: “Amakasu Kento.”

“Có manh mối gì à?”

“Chưa. Nên em muốn quay về điểm khởi đầu.”

22

Đến khách sạn bình dân gần ga Shinagawa, giáo sư Aoe nhìn đồng hồ thì thấy vừa đúng một giờ chiều. Đã tới giờ hẹn.

Vừa vào cửa chính đã thấy ngay một đám đông có vẻ là khách du lịch Trung Quốc. Không thấy Madoka đâu. Ông vừa bước dọc theo sảnh vừa gọi điện thoại.

“Bác tới rồi à?” Điện thoại vừa kết nối, Madoka liền hỏi.

“Bác đang ở sảnh.”

“Bác tới sàn bowling đi.”

“Sàn bowling? Có cả chỗ đó hả?”

“Ở tầng một. Bác hỏi nhân viên khách sạn là biết.” Madoka nói rồi ngắt máy.

Nhìn thấy một nhân viên nữ, Aoe liền hỏi thăm. Đúng là có sàn bowling thật. Nhưng tại sao lại hẹn gặp ở đó. Lấy làm thắc mắc, ông đi tới sàn bowling.

Tầng này có các cửa hàng mỹ phẩm và đồ trang sức san sát nhau, sàn bowling ở sâu bên trong. Cạnh cửa ra vào có quầy tiếp tân, nhưng vì không có ý định chơi nên Aoe lướt qua.

Tuy là trưa ngày thường nhưng không khí vẫn khá náo nhiệt. Có một nhóm nhìn thế nào cũng thấy là nhân viên công ty, không biết họ làm việc kiểu gì mà lại đi chơi bowling thế này?

Madoka đang ở quầy chơi game trong góc tầng. Cô mặc áo sơ mi kẻ sọc và quần jean bó sát. Trên tay cầm chiếc áo phao ông đã từng thấy. Lần này cô không đội mũ len hồng.

Madoka đang đứng cạnh một máy gắp thú bông. Dường như đã nhận ra Aoe đang tiến lại, cô quay mặt về phía ông.

“Không biết bao nhiêu năm rồi bác mới tới sàn bowling.” Aoe nói.

“Thế hệ của bác phải chơi giỏi lắm ấy chứ.”

“Chơi giỏi là lớp đàn anh trên bác một chút. Hồi bác còn nhỏ, trò này đã thoái trào rồi.”

“Cháu thì chẳng mấy khi chơi.”

“Nên mới chọn máy gắp thú bông?” Aoe nhìn vào bên trong. Phần

thưởng là những con thú bông hình chuột Minnie. Riêng phần đầu cũng phải hơn 20 xen-ti-mét. Nặng như vậy hẳn khó mà gắp được. “Cũng lâu rồi nhỉ. Cuối cùng cũng gặp được cháu.”

“Cháu còn tưởng vĩnh viễn không bao giờ gặp lại bác nữa.”

“Vì chẳng có việc gì làm với lão học giả nhạt nhẽo này đúng không?”

“Giáo sư Aoe vốn là người ngoài. Bác không nên dấn sâu vào việc của bọn cháu.”

“Bác không vô cớ mà dấn vào đâu. Chỉ là, bác muốn sửa chữa sai lầm của mình. Muốn gánh trách nhiệm với tư cách một học giả.”

“Trách nhiệm…”

Madoka đang nghiêng nghiêng đầu thì hai người trông có vẻ giống mẹ con tiến tới, hình như muốn chơi máy gắp thú. Người mẹ vẫn còn trẻ, đứa con tầm sắp sửa đi học. “Xin mời.” Madoka nói rồi tránh xa chiếc máy.

“Như vậy không được ư? Là tai nạn ấy ạ. Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề lớn là đằng khác. Vì tai nạn đó mà các làng suối nước nóng phải chịu hậu quả nặng nề. Còn nếu không phải tai nạn thì cần làm sáng tỏ, sớm phút nào hay phút ấy.”

“Cháu hiểu điều bác nói. Nhưng làm vậy thì khó lắm.”

“Khó ư? Khó cái gì?”

“Không thể chỉ nói đơn giản đó không phải tai nạn là xong. Người ta sẽ thắc mắc, không phải tai nạn thì là gì.”

“Đương nhiên rồi. Vì vậy bác mới đến gặp cháu thế này. Chắc chắn cháu biết chuyện gì đó. Hãy nói cho bác biết. Đó không phải là tai nạn đúng không?”

Nhưng Madoka không trả lời, chỉ nhìn sang bên cạnh rồi chợt đưa tay ra.

“Sao?”

“100 yên. Bác có không?”

“Chắc là trong ví có.”

“Cho cháu một đồng.”

“Hả?”

Ánh mắt Madoka hướng về phía trước. Hai mẹ con lúc nãy đang nói chuyện. Có vẻ người mẹ đã không gắp được chuột Minnie. Cô con gái bắt mẹ thử lại, nhưng chị ta trông không được tự tin.

“Cháu định làm gì?” Aoe hỏi.

“Sao cũng được, bác mau đưa đây.”

Aoe lấy trong ví ra đồng 100 yên đưa cho Madoka.

Cô cất lời với người phụ nữ có vẻ là mẹ. “Chị chờ chút được chứ?”

“À ừm.” Đối phương lùi lại, có vẻ lúng túng.

Madoka nhoẻn cười nói với cô bé gái, “Em chờ chút nhé.” Rồi nhét đồng 100 yên vào máy gắp thú. Tiếp đó, cô nhìn vào hộp kính rồi bắt đầu bấm nút. Cánh tay rô bốt mini bên trong cử động. Nhìn nó hạ dần xuống, Aoe thầm nghĩ “Không được rồi.” Bên dưới có một con thú bông, nhưng vị trí hơi lệch một chút nên có vẻ cánh tay rô bốt không nắm được mình nó.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Aoe há hốc miệng. Chuột Minnie đã bị nhấc lên. Cánh tay nắm trúng một bên chân nó, nhưng vì bàn chân khá lớn nên có vẻ sẽ không rơi.

Cánh tay mang theo chuột Minnie trở về vị trí cũ một cách an toàn. Madoka lấy con thú bông từ cửa bên dưới ra đưa cho cô bé, “Của em này.”

“Như vậy cũng được sao?” Người mẹ nói vẻ ái ngại.

“Vâng. Dù sao em cũng không cần.”

“Vậy thì… ít nhất cũng cho chị gửi…” Người mẹ lấy ra 100 yên từ trong ví. Madoka cúi đầu nhận lấy.

Sau đó, chị ta bảo con cảm ơn Madoka, cúi đầu mấy lần rồi đi khỏi.

Madoka quay lại chỗ Aoe, “Của bác đây.” Cô nói rồi đưa ra đồng 100 yên.

“Cháu chơi gắp thú giỏi thật.” Aoe nói, bỏ đồng xu vào ví.

“Cháu mới chơi được… khoảng hai lần thì phải.” Madoka lắc đầu.

“Hai lần? Không thể tin nổi.”

“Chuyện đó sao cũng được. À, chúng ta nói tới đâu rồi?”

“Cháu đã nói gì đâu. Bác đang hỏi việc xảy ra ở suối nước nóng là tai nạn, hay không đơn thuần là tai nạn. Rồi đột nhiên, cháu chơi gắp thú…”

Để ngăn Aoe nói tiếp, Madoka đưa tay ra trước mặt ông.

“Trước khi trả lời câu hỏi đó, cháu có việc muốn hỏi. Tại sao giáo sư lại biết Amakasu Kento?”

“Cháu trả lời câu hỏi của bác trước đã.”

“Bác đừng lo, nhất định cháu sẽ trả lời. Hãy tin cháu.”

Aoe nhếch miệng.

“Do gặp cháu, bác nghĩ chắc chắn cháu phải có liên quan gì tới hai vụ việc ngộ độc khí sulfur hydro. Việc cả hai nạn nhân đều liên quan tới điện ảnh đã dẫn bác tìm hiểu và đọc được blog của Amakasu Saisei. Nhờ vậy bác biết Amakasu Kento. Và cả bố cháu nữa.”

“Quả nhiên. Cháu đã nghĩ chắc là thế rồi. Trong điện thoại, bác còn nhắc tới cái tên Kirimiya nữa. Có phải bác tới trường Đại học Kaimei rồi không?”

“Người đến đó không phải bác. Mà là điều tra viên Nakaoka của phòng cảnh sát Azabu Kita.”

“Điều tra viên?” Vẻ hốt hoảng hiện trên mặt Madoka.

“Anh ta nghi ngờ vụ việc ở suối nước nóng Akakuma nên đã tìm tới bác. Đó là ngọn nguồn sự việc. Sau đó, bác lại gặp cháu ở suối nước nóng Tomate, nên bác và điều tra viên Nakaoka đã chú ý tới Amakasu Kento.”

Aoe kể lại chi tiết từ trước tới giờ, bao gồm cả việc Nakaoka đã tới trường Kaimei.

“Ra thế. Đó là lý do chị Kirimiya tìm tới giáo sư.” Madoka vừa theo dõi màn hình một trò chơi chiến đấu vừa nói.

“Chính xác là vậy. Bác đã bị cô Kirimiya chất vấn rất nhiều, nhưng cô ta không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào của bác. Thậm chí, cô ta còn nói không biết cháu đang đi tìm Amakasu Kento.”

“Hừm, đúng là chỉ còn cách trả lời như vậy.”

“Xem chừng cô Kirimiya nói dối rồi.”

“Chị ấy được thuê nên phải hành động theo mệnh lệnh.”

“Ai là người ra lệnh? Bố cháu ư?”

“Chuyện đó… cháu không nói được.”

“Tại sao một bác sĩ khoa Ngoại thần kinh não lại làm thế?”

Madoka nhăn nhó. “Cháu đã bảo không thể nói được rồi mà. Bác thật ngoan cố.”

Bị nói là ngoan cố, Aoe nổi khùng lên. “Tại sao? Cháu giống hệt cô Kirimiya. Chỉ biết hỏi hỏi, không thèm đếm xỉa tới câu hỏi của bác. Trả lời một chút thì có làm sao. Cháu đang giấu giếm điều gì? Có vẻ chìa khóa của vấn đề đang nằm trong tay Amakasu Kento, tại sao cháu lại tìm cậu ta? Quan hệ giữa cháu và cậu ta rốt cuộc là thế nào? Có đúng chỉ là bạn bè bình thường thôi không?”

Do kích động, ông liên tiếp đưa ra câu hỏi. Âm lượng giọng nói cũng tăng dần, khiến những người khách xung quanh đưa mắt nhìn.

Madoka thở dài rồi đi về phía sàn bowling. Một nhóm có vẻ là học sinh đang chiếm hai đường băng, vừa đùa giỡn vừa ném bóng một cách vui vẻ. Madoka dừng lại ở chỗ có thể quan sát cảnh ấy từ phía sau.

Aoe bước lại gần, khẽ nói. “Bác xin lỗi. Bác nóng quá.”

“Bác không cần xin lỗi. Cháu hiểu sự kích động của bác. Cháu cũng ái ngại vì lôi bác vào chuyện này.”

“Vậy cháu trả lời…”

“Sẽ còn ba ky.”

“Hả?”

Madoka nói, “Kia kìa”, rồi hất cằm về phía đường băng. Nhìn kỹ thì thấy ở đường băng bên phải còn sót lại ba chai gỗ.

“Liên quan gì tới bowling chứ?”

Madoka đưa mắt sang đường băng bên trái nói: “Bên đó sẽ còn bốn ky.” Quả bóng được ném đi vẫn đang lăn giữa đường băng. Sau đó nó chạm trúng dãy chai gỗ, nhưng vẫn còn lại bốn chai, đúng như cô dự đoán.

Aoe nhớ lại lời Madoka vừa nói. “Sẽ còn ba ky” chứ không phải “Còn ba ky”. Tức là lúc nãy, cô đã dự đoán số chai gỗ còn lại khi trái bóng vẫn đang lăn trên đường băng.

“Vô ích thôi.” Madoka nói. “Giáo sư biết về cháu và Kento cũng chẳng có ý nghĩa gì. Có khi không biết thì hơn.”

“Chuyện đó bác phải nghe mới biết được.”

“Không đâu, giáo sư ạ.” Madoka hướng về phía Aoe. “Bác muốn biết đó có phải là tai nạn không còn gì. Bác còn muốn xác nhận, nếu không phải tai nạn thì là gì nữa. Cháu sẽ cho bác câu trả lời sau. Cháu hứa đấy. Vì vậy, mong bác đừng cố tìm hiểu thêm điều gì khác. Việc đó không liên quan tới bác. Mong bác hiểu.”

Giọng nói như nài nỉ. Không có vẻ gì là đang diễn kịch. Nghe như cô đang nghĩ cho ông vậy.

“Vì cháu mà sự hiếu kỳ của bác đã phình to tới giới hạn rồi, bác phải làm thế nào đây?”

“Cháu xin lỗi, nhưng bác phải chịu đựng thôi. Cháu đã nói nhiều lần rồi, làm vậy là tốt cho bác. Cháu không muốn gây phiền phức hơn nữa cho bác.”

Biết không thể lay chuyển nổi quyết tâm của Madoka, Aoe đáp, “Bác hiểu rồi.”

“Cô Kirimiya nói muốn xem tấm danh thiếp của bác. Bác đã nói đó là

số giả. Nhưng cô nàng cố chấp đó đã đoán ra ngay có thể đó là số thật. Chắc vì nghe chuyện bác kể, cô ta nhận ra cháu muốn chiếm được lòng tin của bác, nên sẽ không có chuyện cho số giả."

"Có lẽ vậy. Chị ấy rất thông minh. Nhưng, bác nhận ra điều đó cũng không phải tầm thường đâu."

"Cháu không cần tâng bốc. Vì bác muốn gặp cháu trước cô Kirimiya nên không cho cô ấy số. Nhưng tiếp theo bác phải làm gì? Cho cô ta biết có sao không?"

Madoka lắc đầu. "Nếu được, cháu muốn bác đừng nói."

"Được. Vậy thì thế này nhé. Nếu không có gì xảy ra, bác sẽ không nói. Nhưng nếu tình hình thay đổi khiến bác nghĩ rằng nên nói ra thì bác sẽ nói. Được chứ?"

Madoka ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: "Vâng, thế cũng được."

"Bác còn một mong muốn nữa." Aoe giơ một ngón tay lên. "Bác muốn cháu nghe điện thoại của bác. Khi không có việc gì bác sẽ không gọi, những sẽ có những lúc kiểu gì bác cũng phải liên lạc với cháu. Đương nhiên, bác cũng rất hoan nghênh nếu cháu gọi. "

Madoka im lặng. Cô đang phân vân chăng.

Aoe nói tiếp. "Bác muốn cháu tin bác. Bác sẽ không phản bội cháu."

"Không phải là phản bội hay không, mà bác không nên dính líu tới cháu thì hơn. Cháu sẽ không gọi cho bác đâu."

"Đó là quyền tự do của bác."

Madoka cười nhăn nhó.

"Vậy thì tùy bác. Tuy nhiên, cháu cũng có lý do của cháu. Không phải lúc nào cũng có thể bắt máy được."

"Cả hai bên đều thế. Giao dịch thành công nhé. Giờ tới lượt cháu nghe yêu cầu của bác." Aoe nhìn chằm chằm vào Madoka. "Hãy cho bác biết sự thật về vụ tai nạn."

Madoka bắt tréo hai tay trước ngực. "Xin lỗi, nhưng giờ cháu chưa thể."

"Ơ kìa, đã hứa rồi cơ mà."

"Không phải. Ý cháu là không thể bây giờ, ở đây được. Chỉ nghe thôi bác sẽ không tin. Có câu, trăm nghe không bằng một thấy. Để bác nhìn thấy là tốt nhất."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Cháu sẽ liên lạc về thời gian và địa điểm lần nữa. Bác yên tâm, sẽ không lâu đâu. Trong ngày hôm nay cháu sẽ gọi."

“Thật chứ?”

“Giáo sư muốn cháu tin bác còn gì? Vậy thì, cháu cũng muốn bác tin cháu.”

Madoka chuyển ánh nhìn về phía đường băng, khẽ kêu lên một tiếng. Aoe nhìn theo. Trái bóng đang lăn.

“Tiếc thật. Đúng hai ky.” Madoka nói.

Trái bóng làm mấy chai gỗ nẩy cả ra, vang lên một tiếng động mạnh. Người vừa ném bóng có vẻ tự tin, vung nắm đấm lên. Tuy nhiên đã không thể strike mà mỗi bên vẫn còn một chai đang đứng vững, đúng như Madoka dự đoán.

Aoe kinh ngạc nhìn Madoka.

“Hẹn gặp bác sau.” Cô nói như không có gì xảy ra rồi rảo bước.

Aoe quay lại trường đại học. Tuy vậy, dù là giảng bài hay hướng dẫn sinh viện tại phòng nghiên cứu, lòng ông vẫn không khỏi bồn chồn. Đầu ông chỉ toàn nghĩ về chiếc điện thoại nằm trong túi. Thậm chí còn kiểm tra pin mấy lần.

“Giáo sư đang chờ cuộc gọi quan trọng từ một người quan trọng ư?” Đúng lúc ông đang nhìn chăm chăm vào chiếc di động thì Okunishi Tetsuko cất tiếng hỏi một câu thừa thãi.

“Cũng chẳng quan trọng gì đâu.”

“Tôi có nghe sinh viên nói. Rằng hôm nay giáo sư Aoe lạ lắm. Có lúc thầy giảng đi giảng lại một chuyện, có lúc lại đột nhiên nhìn lên trời. Có chuyện gì thế ạ?”

“Không có gì. Cô không phải lo.”

Aoe đứng dậy. Ông nghĩ còn ở lại sẽ lộ ra điểm bất thường mất, nên quyết định về phòng riêng.

Ông tới chỗ chiếc máy tính, bắt đầu làm việc một cách máy móc, nhưng không thể tập trung được. Nguyên nhân không phải chỉ có việc ông đang chờ điện thoại. Chuyện xảy ra ở sàn bowling vẫn không chịu rời khỏi đầu ông. Uhara Madoka có thể đoán chính xác sẽ còn lại bao nhiêu ky, ở vị trí nào trước khi trái bóng chạm tới chúng. Các tay chơi bowling chuyên nghiệp có khả năng dự đoán một mức nào đó, nhưng không thể chính xác đến thế. Nghĩ theo hướng đó, ông cũng thấy băn khoăn cả việc Madoka may mắn giành được phần thưởng trong trò gắp thú bông.

Cô bé rốt cuộc là người thế nào? Tuy Madoka đã nói không nên biết thì hơn, nhưng càng nghĩ ông càng thêm tò mò.

Có lẽ do thần kinh căng thẳng, con buồn ngủ ập tới. Nhớ lại thì, từ sau khi nhận cú điện thoại của Madoka lúc nửa đêm, ông chưa được ngủ ngon.

Aoe vừa ngồi xuống ghế, đang gà gật thì chuông điện thoại reo. Là Madoka. Ông vội vàng nghe máy.

“Đêm nay lúc 11 giờ, bác hãy tới công viên Arisugawa no miya.” Cô nói.

“11 giờ? Sao lại muộn thê?”

“Cháu không muốn ai trông thấy. Vả lại, điều kiện lý tưởng là vào lúc ấy.”

“Điều kiện gì?”

“Tới nơi bác sẽ biết. Hẹn gặp bác sau.” Madoka nói vậy rồi dập máy.

Aoe nhìn đồng hồ. Mới hơn 6 giờ chiều. Ông có thể về nhà, nhưng lại không nghĩ ra lời giải thích hợp lý cho việc ra ngoài vào giờ oái oăm kia.

Trên bàn, báo cáo chất cao như núi. Là bài tập ông giao cho sinh viên, nhưng bài nào bài nấy đều kém nên ông bỏ ngang giữa chừng. Vừa hay để giết thời gian.

Sau hai tiếng đồng hồ đánh vật với đám báo cáo toàn nội dung sao chép, Aoe giải quyết thêm vài việc vặt rồi rời khỏi trường. Ông gọi điện về nhà, báo với Keiko hôm nay sẽ về muộn rồi ghé vào quán cơm suất quen thuộc để ăn tối. Dù đã nhẩn nha ăn suất cơm sashimi nhưng vẫn mới 10 giờ kém. Không còn cách nào khác, ông đành gọi thêm một cốc bia, vừa uống như nhấp môi từng ngụm vừa xem ti-vi. Ti vi đang phát bản tin về một người vợ bị bắt vì bị tình nghi cố tình hạ sát người chồng đã cao tuổi để chiếm tài sản thừa kế. Do kết hôn chưa lâu nên có khả năng cô ta đã lập kế hoạch từ trước. Aoe không khỏi liên tưởng tới vụ việc tương tự xảy ra ở suối nước nóng Akakuma. Nói mới nhớ, vẫn chưa thấy Nakaoka liên lạc lại. Anh ta đã tìm đến Đại học Kaimei nhưng không thu thập được gì chăng? Dù đã hứa nếu có tin tức gì về Uhara Madoka, anh ta sẽ báo cho ông ngay, nhưng lời hứa đó đến giờ vẫn chưa được thực hiện.

Uống hết cốc bia cũng vừa vặn đến giờ. Aoe rời khỏi quán, đi đến chỗ hẹn.

Công viên Arisugawa no miya chỉ cách ga Hiroo vài phút đi bộ. Vừa đúng lúc ông bước chân tới cánh cổng được dựng bằng cách xếp chồng những viên đá vuông vức lên nhau thì điện thoại đổ chuông.

“Bác đang ở đâu?” Madoka hỏi.

“Trước cổng công viên.”

“Vậy bác vào trong đi, nhưng đừng cúp máy. Đi dọc đường đi bộ, rồi rẽ phải ở ngã ba đầu tiên.”

Nhìn từ bên ngoài, trong công viên tối đen như mực, nhưng đi vào mới thấy đôi chỗ vẫn có ánh đèn nên sáng sủa hơn hẳn. Aoe đi theo chỉ dẫn, đúng là có một ngã ba. Ông rẽ về bên phải, đi thêm một chút nữa lại tới một ngã ba. Vừa báo lại cho Madoka, cô liền bảo ông rẽ trái. Cứ như vậy, ông càng lúc càng tiến sâu vào bên trong. Con đường càng vào trong hình như càng lên cao hơn.

Đây là lần đầu tiên Aoe đi bộ trong công viên này. Đã vậy, đường còn ngoằn ngoèo. Vì thế, ông không biết mình đang ở khoảng nào nữa. Tuy vẫn có đèn, nhưng vì cây cối rậm rạp che mất ánh sáng nên có những chỗ tối om. Ông bất giác căng thẳng, có khi nào lúc tới gần mấy chỗ như vậy sẽ có một con vật gì đó nhảy bổ ra hay không.

“Bác dừng lại ở đó đi. Rồi nhìn chếch lên phía trên.”

Aoe lướt mắt nhìn xung quanh, điện thoại vẫn áp trên tai. Chếch lên phía trên, tức là phía bên phải ông. Vừa hướng mắt lên, ông thấy ngay quầng sáng xanh đang vẽ thành vòng tròn trên nền bóng đêm nhờ nhờ tối. Gậy phát sáng ư? Khoảng cách tầm hơn 20 mét.

“Bác thấy chứ?” Madoka hỏi.

“Có.” Aoe đáp, lập tức vòng sáng biến mất. Thay vào đó, một bóng người mờ ảo hiện ra. Trông bộ dạng có thể đoán được là Madoka.

“Cháu định làm gì?”

“Bác nhìn rồi sẽ biết. Bác muốn biết câu trả lời đấy thôi.”

“Đúng thế nhưng mà…”

“Bác đứng im ở đó đi.”

Aoe rời chiếc điện thoại khỏi tai, tiếp tục nhìn lên trên. Ông biết là Madoka đang cử động, nhưng làm gì thì chịu, không xác định được.

Thứ gì đó giống như khói trắng bắt đầu bao phủ quanh chân cô. Đám khói tuyệt nhiên không hề tản ra, chỉ di chuyển theo hướng đi xuống.

Aoe há hốc miệng. Ông đã biết đám khói kia là gì rồi. Khói đá khô. Có lẽ Madoka đã bỏ đá khô vào bình đựng nước.

Đám khói dần lan xuống. Hệt như một con bạch xà khổng lồ, nó len lỏi giữa những thân cây, trườn trên cỏ tiến về phía Aoe. Kinh ngạc thay, tuy uốn lượn nhưng bề rộng của nó không hề suy suyển, không hề bị tản rộng ra.

Chẳng mấy chốc, đám khói đã trườn tới dưới chân Aoe. Điều đáng kinh ngạc hơn diễn ra liền sau đó. Nó không bay qua vị trí ông đang đứng mà bắt đầu tụ lại. Đám khói trắng bao bọc toàn thân Aoe, không chừa chỗ nào.

Chuyện quái gì thế này…

Một hiện tượng không thể nào có. Nhưng thực tế là nó đang diễn ra.

Aoe áp điện thoại lên tai. “Thế này là sao? Cháu chơi trò ảo thuật gì vậy?”

Nhưng không hề có tiếng trả lời. Điện thoại đã ngắt từ lâu.

Aoe rời khỏi chỗ đó, tiến về phía Madoka. Tuy nhiên, đường đi có quá nhiều ngã rẽ khiến ông không biết phải tiến về đâu.

Khi ông tới nơi thì bóng Madoka đã biến mất. Trên nền đất chỉ còn một hộp bằng xốp styrene vẫn đang tiếp tục phả ra khói trắng. Thứ đang phát ánh sáng xanh bên cạnh là gậy phát sáng.

Aoe lập tức gọi điện thoại, nhưng Madoka không có ý định nhấc máy. Phải tới lần thứ mấy mới có tín hiệu kết nối. “Vâng cháu nghe” - là tiếng Madoka.

“Cháu đang ở đâu?”

“Bên ngoài công viên.”

“Sao lại thế? Cháu quay lại đi. Bác cần nói chuyện.”

“Xin lỗi. Cháu lên taxi rồi.”

Ngay sau đó, xa xa có tiếng ô tô rồ máy chạy đi. Aoe dồn sức nắm chặt chiếc điện thoại. “Chỉ thế này thôi thì bác không hiểu. Cháu bảo sẽ trả lời cho bác cơ mà!”

“Sao bác vẫn chưa hiểu? Cháu nói rồi, trăm nghe không bằng một thấy.”

“Bác đang hỏi cách thực hiện. Cháu đã dùng mánh khóe gì?”

Tiếng Madoka phì cười từ phía đầu dây bên kia. “Chẳng có mánh khóe nào hết. Đến trẻ con cũng biết. Bỏ đá khô vào trong nước sẽ sinh ra khói trắng.”

“Chuyện đó thì bác biết. Nhưng tại sao khói không tản ra?”

“Vậy tới lượt cháu hỏi. Khói nhất định phải tản ra ư? Dưới bất cứ điều kiện nào cũng sẽ luôn xảy ra hiện tượng giống nhau sao?”

“Việc đó…” Ông không thể nói tiếp, về mặt khoa học thì đúng như cô đã chỉ ra.

“Vậy là đủ rồi, thưa giáo sư.” Madoka nhẹ nhàng nói. “Cháu đã cho bác biết câu trả lời. Cháu đã giữ lời hứa, nên bác đừng bao giờ liên lạc nữa.”

“Chờ đã!”

“Không được. Cháu không còn gì có thể cho bác biết được nữa. Còn lại bác phải tự nghĩ thôi. À đúng rồi. Phiền bác thu dọn hộp xốp và gậy phát sáng giùm cháu được không? Tạm biệt bác.” Madoka ngắt máy.

Aoe đứng chôn chân tại chỗ, điện thoại vẫn áp trên tai.

Ông đưa mắt nhìn hộp xốp styrene. Nó vẫn đang phả khói.

Đá khô là dạng rắn của dioxide carbon. Nó sẽ thăng hoa ở -78,5 độ. Nếu cho vào những dung dịch như nước, đá khô sẽ hóa khí ngay nhưng trong lớp bọt sinh ra chứa những hạt băng siêu nhỏ do nước đông lại tức khắc tạo thành. Khi bọt nổi lên mặt nước và vỡ ra thì các hạt bàng siêu nhỏ đó sẽ được giải phóng vào không khí cùng với dioxide carbon đã hóa khí. Chính điều đó tạo nên khói.

Aoe hiểu điều Madoka nói. Khói là hỗn hợp gồm các hạt băng siêu nhỏ và dioxide carbon, nặng hơn không khí. Tức là, làn khói ban nãy đã mô phỏng lại dòng di chuyển của khí sulfur hydro phát sinh do phản ứng hóa học.

Nhưng vấn đề là, tại sao nó lại không bị tản ra trên đường di chuyển đến điểm đích, thậm chí còn tụ lại ở đó? Con người có khả năng điều khiển dòng di chuyển đó ư?

Vừa nghiền ngẫm, Aoe vừa quan sát dòng khói rồi giật mình. Dòng chảy đã khác ban nãy.

Khói không tụ lại nữa, mà đang tản ra. Khói lan rộng khắp nền đất, không phải như một dòng sông mà như một cây quạt được xòe rộng. Ông nhìn kỹ thì thấy có gió thổi. Tuy gió không mạnh lắm nhưng cũng đủ làm dòng khói hoàn toàn tan biến trong tích tắc. Và, từ hộp xốp styrene, dòng khói mới lại được sinh ra.

Đúng vậy, Đây là một hiện tượng bình thường. Dòng khói chảy ổn định như một dòng sông giữ cố định bề rộng, và tụ lại một chỗ ban nãy mới là hiện tượng bất thường.

Nhưng Madoka nói đúng. Là hiện tượng bất thường không có nghĩa rằng nó không thể xảy ra. Miễn là có đủ điều kiện.

Điều kiện…

Nhắc mới nhớ, Madoka đã nói rằng thời điểm đó là điều kiện lý

tưởng nhất. Thì ra ý cô là điều kiện để khói không bị tản mát, chảy thành một dòng và tụ về một điểm. Trời lặng gió, mặt đất lạnh, không có hơi bốc lên, địa hình phù hợp. Vì vậy mà nửa đêm ông mới bị gọi tới đây. Vậy cũng ổn. Nhưng vấn đề là, tại sao Madoka biết tại đây, tại thời điểm này, các điều kiện đó sẽ được thỏa mãn.

Aoe nhặt chiếc gậy phát sáng lên. Nó có dạng hình trụ, dài cỡ 20 xen-ti-mét, vẫn còn phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đột nhiên, ông cảm giác có người ở gần đó nên quay mặt lại. Đúng là có bóng người đang tới gần. Khi người đó bước tới gần cột đèn, ông mới nhìn rõ khuôn mặt.

Aoe trợn trừng mắt. "Sao cô lại ở đây?"

Kirimiya Rei nở nụ cười hiếm hoi. "Chính giáo sư đã dẫn tôi. Từ trường, tới đây. Quán ăn mà giáo sư ghé vào là quán quen thì phải."

Aoe không khép miệng lại được. "Cô bám đuôi tôi? Từ khi nào?"

Kirimiya Rei nhún vai. "Chuyện đó không quan trọng."

"Nhưng…"

"Xin phép giáo sư." Cô rút chiếc di động ra từ trong túi. "Vâng… Ồ, vậy ạ. Tôi hiểu rồi. Xin nhờ anh tiếp tục. Tôi đang ở cùng với giáo sư Aoe… Vâng, nhờ anh." Cô bỏ chiếc điện thoại vào lại trong túi, nhìn Aoe. "Tìm ra chỗ của Madoka rồi."

Thì ra Madoka cũng bị bám đuôi. Aoe mường tượng lại gương mặt của người đàn ông đi cùng Kirimiya Rei hôm qua. Có lẽ cuộc điện thoại vừa rồi là của anh ta.

"Rốt cuộc các cô đang làm gì chứ?" Aoe chĩa chiếc gậy phát sáng về phía Kirimiya Rei. "Mục đích của các cô là gì?"

Nhưng cô không trả lời, mắt hướng về hộp xốp styrene đang cạn khói dần. "Đứng từ xa nhưng tôi đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Giáo sư có vẻ rất kinh ngạc."

Aoe hạ chiếc đèn xuống. "Cô không kinh ngạc sao?"

Kirimiya Rei gật đầu. "Giờ thì không."

"Giờ thì không? Nghĩa là sao?"

"Giáo sư Aoe," cô nhìn ông với vẻ mặt không hề thay đổi. "Giáo sư có thể quên toàn bộ chuyện xảy ra đêm nay được chứ?"

"Hả? Là sao?"

"Tôi muốn giáo sư vờ như không thấy gì cả. Làm ơn đừng nói gì với điều tra viên Nakaoka, chỉ lưu lại trong trí nhớ của giáo sư thôi."

Trước câu nói bất ngờ, trong phút chốc, Aoe không đáp lại được. Khi

định thần lại, ông nói: “Chờ đã. Sao có thể…”

“Không được ạ?”

“Đương nhiên rồi. Cô đừng nói lung tung nữa.” Aoe vung chiếc gậy còn sáng xanh trên tay. “Làm sao tôi làm thế được. Tuy là hiện tượng khó tin, nhưng thực tế nó đã xảy ra. Vì vậy, tìm cách lý giải điều đó là nghĩa vụ của một nhà khoa học.”

“Vậy xin hỏi, giáo sư có tự tin rằng mình có thể lý giải được hay không? Tôi nghe nói, để chứng minh một cách khoa học, điều đầu tiên là phải tái hiện được nó. Nói thế này thật thất lễ, nhưng liệu giáo sư có làm được như Madoka đã làm ban nãy hay không?”

“Chuyện đó…” Aoe không thể đáp lời. Ông không tự tin. Việc Madoka làm có thể về mặt lý thuyết. Nhưng ông buộc phải nói rằng trên thực tế điều đó là không thể.

Kirimiya Rei gật gù như một giáo viên đang chỉ bảo học sinh kém. “Đúng vậy đấy. Việc mà những người như Madoka coi là chuyện nhỏ thì với người bình thường là không thể. Vì thế, giáo sư có nhớ tới nó cũng vô nghĩa. Quên đi chẳng phải tốt hơn sao?”

“Ý cô là Madoka không phải người bình thường?”

“Giáo sư nghĩ vậy cũng được.”

“Không bình thường như thế nào? Cô ấy có năng lực siêu nhiên? Hay có khả năng điều khiển thể khí một cách tùy ý?”

“Nếu tôi đáp rằng đúng thế thì giáo sư sẽ chấp nhận chứ?”

“Đừng có đùa,” Aoe ném chiếc gậy phát sáng xuống đất. “Hãy trả lời nghiêm túc.”

“Tôi nghiêm túc đấy. Vả lại, việc Madoka là người thế nào không liên quan tới giáo sư.”

“Không đúng. Vì lượng khách du lịch tới các khu suối nước nóng ngày càng giảm, tôi không thể che giấu sự thật được.”

“Vậy giáo sư định viết bài đính chính sao? Rằng vụ việc xảy ra ở các suối nước nóng là do một người có khả năng điều khiển khí sulfur hydro? Không biết có báo nào muốn đăng không.”

Aoe bặm môi, nghiến răng ken két. Đáng tiếc, cô ta nói đúng. Dù sự thật hiện đang bày ra trước mắt, nhưng ông không biết làm sao để công bố. Giống như lúc ở sàn bowling Madoka đã nói rằng thật khó giải thích không phải tai nạn thì sẽ là gì.

“Tôi cũng lấy làm tiếc về việc xảy ra ở hai khu suối nước nóng. Chúng tôi không định để yên đâu. Nhất định phải làm gì đó. Đương

nhiên, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới thanh danh hay gây phiền toái cho giáo sư. Vì vậy, xin giáo sư hãy giao việc này cho chúng tôi."

Aoe nhìn vào gương mặt Kirimiya, lúc này đang ra sức thuyết phục. "Các cô… rốt cuộc là người thế nào?"

"Chuyện đó cũng không liên quan gì tới giáo sư. Giáo sư hiểu rồi chứ. Giáo sư có thể hứa rằng sẽ quên chuyện đêm nay và không có bất cứ hành động gì không?"

"Nếu tôi bảo không thì sao? Nếu tôi nói sẽ kể hết với điều tra viên Nakaoka thì sao?"

Kirimiya khẽ nhíu đôi lông mày tuyệt đẹp. "Giáo sư làm vậy thì có nghĩa lý gì?"

"Tôi không biết. Nhưng tôi muốn biết sự thật. Kể cho điều tra viên Nakaoka thì may ra sẽ có biến chuyển gì đó."

"Bắt tay với cảnh sát chỉ càng làm mọi chuyện thêm rối rắm. Có khi còn không rút lại được."

"Chẳng sao. Cũng không phải việc tôi hiểu rõ." Giọng Aoe lạc đi. Chính ông cũng nhận ra sự ngoan cố của mình.

Kirimiya Rei buông tiếng thở dài. "Tôi hiểu rồi. Vậy thế này được chứ? Tôi sẽ thuật lại ý của giáo sư với cấp trên. Có chỉ thị gì, tôi sẽ tìm giáo sư để nói chuyện tiếp."

"Cho đến lúc đó, tôi phải giữ bí mật chuyện đêm nay?"

"Đúng vậy. Tôi sẽ cố gắng hồi âm sớm nhất có thể."

Aoe yên lặng ngẫm nghĩ một lúc. Cũng không phải ý kiến tồi. "Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ chờ."

"Vâng. Tôi xin phép."

Kirimiya Rei cúi đầu rồi quay gót rảo bước. Sau khi nhìn bóng lưng cô mất hút vào đêm tối, Aoe liếc xuống chiếc thùng xốp styrene. Khói hầu như đã không còn, chỉ còn những bọt bóng trong suốt nổi lên trên mặt nước.

23

Tòa nhà văn phòng đó nằm ở Yaesu. Nakaoka tìm đến tầng năm của tòa nhà nơi toàn bộ tường trông như được dựng bằng kính. Anh vào thang máy cùng mấy người đàn ông bận vest chỉnh tề.

Chỉ một mình Nakaoka xuống ở tầng năm. Anh đi dọc bức tường trắng tạo cảm giác cứng cáp và chắc chắn, thấy cánh cửa kính đề "Phòng khám nha khoa" đập vào mắt. Anh bước tới gần và dừng lại trước cửa. Cánh cửa khẽ khàng mở ra, cô gái ở quầy tiếp tân ngay bên cạnh cúi đầu tươi cười, "Xin kính chào quý khách." Cô khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt ưa nhìn. Trông cô rất hợp với bộ đồng phục trắng.

Nakaoka giơ thẻ cảnh sát. "Tôi là người hôm trước đã gọi điện."

"A," cô gái gật đầu với nụ cười còn nguyên trên miệng. "Anh Nakaoka phải không ạ?"

"Vâng. Cô là…"

"Tôi là Nishimura. Xin lỗi, phiền anh chờ cho một lát."

Anh đáp vâng, cô liền đứng dậy rồi đi vào trong. Nakaoka ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Ở đây khám theo chế độ đặt lịch hẹn nên không thấy bất cứ bệnh nhân nào.

Trên bàn dựng tài liệu giới thiệu phương pháp cấy ghép chân răng giả bằng titan. Nhìn phần giá tiền, anh trợn mắt. Bằng những ba tháng tiền nhà.

Cô gái ban nãy quay lại. "Xin lỗi đã để anh chờ lâu."

"Không có vấn đề gì về thời gian chứ?"

"Vâng. Khoảng 30 phút thì không sao."

"Cảm ơn cô. Tôi sẽ cố gắng không làm mất nhiều thời gian hơn."

Họ ra khỏi tòa nhà. Anh đã tìm hiểu trước được bên cạnh có một quán cà phê. Khi được hỏi muốn uống gì, cô có vẻ khách sáo chọn cà phê latte. Nakaoka gọi cà phê pha, rồi cả hai đi tới chiếc bàn ở góc quán.

"Xin lỗi vì làm phiền cô một cách đường đột. Chắc hẳn cô ngạc nhiên lắm?" Nakaoka mở lời.

"Một chút ạ. Vì chuyện xảy ra từ lâu lắm rồi." Cô cầm cốc cà phê

latte bằng cả hai tay.

Tên cô là Nishimura Yayoi. Bạn cùng khối thời cấp ba với Moe, chị gái của Amakasu Kento. Nghe nói họ ở chung câu lạc bộ nhảy.

“Tôi nghe cô Suzuki Yuri, người sau đó trở thành chủ nhiệm câu lạc bộ nhảy, nhắc tới cô. Giờ thi thoảng hai người vẫn gặp nhau chứ?”

“Anh tới cả chỗ Yuri rồi sao?” Nishimura Yayoi chớp đôi mắt to.

“Vâng. Có vấn đề gì vậy?”

“Không không. Chỉ là chúng tôi vẫn thường xuyên nhắn tin, mà cô ấy không hề kể chuyện có cảnh sát tìm tới mình.”

“À,” Nakaoka gật đầu. “Là tôi đã nhờ cô ấy. Rằng đừng nói với cô Nishimura là mình bị cảnh sát hỏi thăm. Tôi đoán như vậy sẽ không hay.”

“Vậy ạ.”

“Vì nếu biết trước câu hỏi thế nào cô Nishimura cũng chuẩn bị sẵn câu trả lời. Vì vậy, mong cô đừng trách cô Suzuki.”

“Tôi không làm thế đâu.” Nishimura vừa cười vừa lắc đầu. “Mà tôi phải kể cho anh chuyện gì đây?”

Trong điện thoại, Nakaoka chỉ nói anh muốn hỏi chuyện xảy ra hồi ở câu lạc bộ khiêu vũ.

Nakaoka nhấp một ngụm cà phê, ngồi thẳng lưng lên, nhìn đối phương. “Ở câu lạc bộ nhảy có người tên là Amakasu Moe. Cô có nhớ cô ấy không?”

Lông mày Nishimura khẽ nhíu lại. Cốc cà phê vừa được đưa lên miệng đã bị đặt xuống bàn ngay, vẻ mặt cô căng cứng. “Tôi nhớ chứ. Đương nhiên là nhớ…”

“Xin lỗi.” Nakaoka nói. “Có lẽ đó là chuyện cô không muốn nhớ tới. Nhưng đó là thông tin tôi cần để điều tra một vụ việc. Tuy khó nhưng mong cô hợp tác. Tôi nghe cô Suzuki nói, có lẽ cô Nishimura là người chơi thân với Amakasu Moe nhất. Điều đó không sai chứ?”

“Tôi không biết có phải nhất hay không, nhưng đúng là chúng tôi rất thân nhau.”

“Cô có suy đoán gì về động cơ cô Amakasu Moe tự sát không?”

“Không. Chính vì vậy, lúc hay tin, tôi đã không tin nổi…”

“Bởi vì trước đó không hề có dấu hiệu gì?”

“Vâng. Ngày nào chúng tôi cũng động viên nhau, cố gắng vì đại hội sắp tới.”

“Cô đã gặp bố của Amakasu Moe bao giờ chưa?”

Không biết có phải vì câu hỏi quá bất ngờ không mà Nishimura Yayoi co người lại. “Có một lần thôi. Trên đường đi học về, tôi bị bác ấy gọi lại.”

“Ông ấy nói với cô chuyện gì?”

“Đương nhiên là về Moe. Tôi đã bị hỏi rất nhiều về cô ấy. Kiểu như, ở câu lạc bộ cô ấy thế nào.”

“Hai người nói chuyện bao lâu? Khoảng một tiếng chẳng hạn.”

“Tôi nhớ là không lâu đến thế. Vì chúng tôi đứng nói chuyện. Nhiều lắm cũng khoảng mười đến mười lăm phút thôi.”

“Cô biết chuyện bố của Amakasu Moe công khai blog cá nhân chứ?”

“À… vâng.” Cơ mặt cô lại trở nên căng cứng. “Có người nói nên tôi đã đọc thử.”

“Đọc xong cô thấy thế nào?”

“Thế nào ư?”

“Cô cứ nói thẳng ấn tượng khi đọc là được. Cô yên tâm, nhất định tôi sẽ không cho ai biết điều cô nói.”

“Anh nói cũng không sao. Xem nào… Đầu tiên, tôi thấy ông ấy thật đáng thương. Với chúng tôi chỉ là mất đi một người bạn, còn ông ấy mất cả vợ lẫn con gái, con trai lại xảy ra chuyện như thế, thật quá sức chịu đựng.” Nishimura Yayoi nói như thì thầm.

“Ngoài ra thì sao?”

“Ngoài ra ư? Thì…” Dường như cô đang lựa chọn từ ngữ. “Tôi cũng nghĩ, thì ra có nhiều điểm về Moe mà chúng tôi không hề biết. Chúng tôi chưa từng nghe những chuyện viết trong đó từ chính miệng cô ấy…”

“Cô có thể nói rõ hơn về điểm đó được không? Hẳn toàn bộ những việc viết trong blog được ông Amakasu nghe từ bạn thân của con gái. Vậy mà người thân nhất là cô Nishimura lại không biết sao?”

“Chắc bác ấy nghe từ người khác chứ không phải tôi. Chỉ là…” Cô nói, rồi ngước nhìn Nakaoka.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Cô lắc đầu, cụp mắt xuống.

“Chuyện là thế nào? Tôi đang tò mò đây. Đang nói dở mà ngừng là phạm luật đấy.” Nakaoka đùa, giọng nói lẫn cả tiếng cười.

Nishimura Yayoi sợ sệt, ngẩng mặt lên. “Có đúng là tôi nói thật cũng không sao chứ?”

“Xin mời, xin mời. Tôi đang mong vậy ấy chứ.”

Nishimura Yayoi hít một hơi dài như để củng cố tinh thần rồi bắt đầu hé môi. “Tôi nghĩ blog đó thật kỳ cục.”

“Kỳ cục? Như thế nào?”

“Càng đọc càng thấy có nhiều điều không tưởng tượng nổi, nói chính xác là bị sai lệch ấy. Như lúc nãy tôi nói, Moe trong đó hoàn toàn không phải Moe mà tôi biết, hệt như chuyện về một người khác.”

“Cụ thể là?”

“Moe mà tôi biết rất hoạt bát và vui vẻ, thậm chí còn có phần ngỗ ngược.”

“Ngỗ ngược?”

“Vâng. Tôi nghe nói, hồi cấp hai cô ấy là học sinh hư hết thuốc chữa. Suốt ngày bị giáo viên kỷ luật, lại còn hút thuốc nữa. Tuy nhiên, do ảnh hưởng từ một nghệ sĩ đường phố mà cô ấy bắt đầu học nhảy, lên cấp ba còn gia nhập câu lạc bộ nhảy, nhờ thế mà nền tính hơn. Chính tôi nghe cô ấy kể như vậy.”

“Thì ra vậy. Quả là nghe xong, tôi thấy ấn tượng khác hẳn với cô Moe được miêu tả trong blog.”

“Đúng không? Moe trong blog là một cô gái hiền lành, thanh lịch. Nên tôi mới thấy kỳ.” Nói xong, Nishimura nhìn Nakaoka như thể nhớ ra việc gì đó. “Anh thanh tra, anh cũng hỏi Yuri câu này chứ?”

“Vâng, tôi có hỏi.”

“Cô ấy trả lời thế nào?”

“Sao cô lại tò mò chuyện đó?”

“Vì ngày xưa, tôi và Yuri đã cùng đọc rồi bàn bạc về blog đó. Lúc ấy, cô ấy cũng nói giống hệt tôi…”

“Có vẻ là thế.” Nakaoka tiếp tục gật gù. “Cô Suzuki Yuri nói thế này: không biết sự thật thế nào, nhưng tôi nghĩ blog đó là dối trá.”

Chính lời làm chứng của Kawakami Seiya đã gieo mối nghi ngờ trong lòng Nakaoka. Kawakami Seiya là một nhân vật xuất hiện trong blog của Amakasu Saisei, thành viên câu lạc bộ bóng đá và chơi thân với Amakasu Kento.

Khó có khả năng sau khi mất trí nhớ Kento lại liên lạc với người bạn thân cùng câu lạc bộ, nhưng Nakaoka vẫn tìm gặp cậu ta vì nghĩ không chừng lại biết được điều gì.

Hiện Kawakami đang theo học một trường đại học trong thành phố.

Nakaoka tìm tới nhà gặp cậu ta. Người tiếp anh trong phòng khách không hề cao lớn mà ngược lại, trông khá mảnh dẻ. Khi Nakaoka nói ra điều đó, Kawakami cười khổ sở. “Trước khi lên cấp hai, tôi khá đô con. Vì thế nên được chọn làm thủ môn. Không ngờ sau đó chẳng cao lên được nữa…”

Cậu cũng nói đã bỏ chơi bóng từ hồi cấp hai.

Khi Nakaoka hỏi thăm về quan hệ với Amakasu Kento, lập tức cậu xác nhận rằng hai người rất thân nhau. “Thực lòng tôi rất muốn đến thăm cậu ấy. Nhưng huấn luyện viên nói giờ chưa nên. Vì họ từ chối cho thăm bệnh thì phải. Sau đó tôi mới biết hóa ra huấn luyện viên đã nói chuyện với phụ huynh của chúng tôi và quyết định như vậy. Có lẽ vì sợ bọn tôi thấy cậu ấy sống thực vật sẽ sốc lắm. Hình như ông bố cũng có ý đó.”

“Ông bố tức là Amakasu Saisei?”

“Vâng.”

“Vậy, rốt cuộc, từ sau khi vụ việc xảy ra, cậu chưa gặp lại Kento lần nào?”

“Vâng.”

“Cũng không hề liên lạc gì?”

“Không liên lạc. Nói đúng ra, tôi hoàn toàn không biết Kento sau đó thế nào. Anh cảnh sát, anh biết chứ?” Kawakami hỏi ngược lại anh.

“Cậu đọc blog của Amakasu Saisei rồi chứ?”

“Blog? Blog gì cơ?”

Nakaoka cho cậu ta xem trang blog bằng chiếc máy tính bảng mang theo. Kawakami Seiya chăm chú đọc, giữa chừng thì liên tục lắc đầu. “Sao thế,” Nakaoka hỏi. Lập tức cậu ta đáp, “Thật kỳ cục. Đúng là tôi có gặp bố của Kento. Sau buổi luyện tập với câu lạc bộ bóng đá, trên đường về, bác ấy gọi tôi lại. Bác ấy nói là muốn hỏi chuyện về Kento. Nhưng chỉ có mỗi lần đó, thời gian cũng không lâu như viết trong này. Nói thẳng ra, chúng tôi không hề nói chuyện gì to tát.”

“Tức là, người mà Amakasu Saisei nói chuyện lâu hơn không phải cậu?”

“Có lẽ vậy. Nhưng tôi không thấy ai trong câu lạc bộ kể lại chuyện đó.”

“Thế thì lạ thật.”

Thêm nữa, môi Kawakami còn nhếch lên tỏ vẻ không đồng tình, tay chỉ vào chiếc máy tính bảng. “Những việc Kento đã làm, đã nói được

viết tới trong này khác hẳn với Kento mà tôi biết.”

“Khác thế nào?”

“Tôi nghe Kento kể, gia đình cậu ấy không đầm ấm thế này, ai biết người nấy, lạnh nhạt hơn cơ.”

“Lạnh nhạt? Là sao?”

“Bố mẹ cậu ấy vốn lạnh nhạt với nhau thì phải. Bố cậu ấy còn có nhân tình, hầu như không về nhà. Mẹ cậu ấy biết, nhưng vì thể diện, muốn giữ danh phận phu nhân của đạo diễn thiên tài nên chừng nào con cái chưa trưởng thành sẽ không chịu ly hôn.”

“Vậy thì… khác nhiều thật.”

“Chuyện về chị cậu ấy cũng khác. Chị ấy rất thân với Kento, nhưng ghét bố. Với bản thân cậu ấy, ông ta muốn ra sao cũng được.”

“Nhưng mà…” Ngón tay Nakaoka trượt trên máy tính bảng. “Cậu đọc đoạn này đi. Trong đó viết là Kento rất kính trọng và ngưỡng mộ ông Amakasu.”

Sau khi lướt mắt khắp màn hình, Kawakami lắc đầu. “Làm gì có chuyện đó.”

“Cậu nghĩ không có chuyện này ư?”

“Vâng. Cậu ấy bảo chưa bao giờ xem phim của bố. Tôi cũng chưa bao giờ nghe cậu ấy nói câu nào kiểu như sau này muốn làm công việc liên quan tới điện ảnh.” Kawakami gạt phắt đi.

Nakaoka bối rối. Rốt cuộc, blog của Amakasu là thế nào?

Ấn tượng lớn nhất đọng lại sau cuộc nói chuyện với Kawakami chính là việc cô chị Moe ghét ông bố. Vì vậy, Nakaoka mới tìm người sinh hoạt chung câu lạc bộ nhảy với cô để xác nhận.

“Tôi cũng biết việc Moe ghét bố mình.” Nishimura Yayoi vẫn cầm cốc cà phê latte trên tay nói. “Cậu ấy bảo từ xưa đà không cảm nhận được tình yêu thương từ ông. Ông là một kẻ máu lạnh, coi cuộc sống của mình là nhất, còn những người khác muốn thế nào cũng được. Thậm chí, ông ta còn coi vợ con như món đồ sở hữu.”

“Món đồ sở hữu? Cô ví dụ được không?”

“Họ chỉ là món đồ trang trí, tô vẽ thêm cho chức danh đạo diễn điện ảnh, giống như để củng cố hình ảnh ấy. Hồi nhỏ ông ấy bắt con cái ăn mặc khác người, Moe rất ghét nhưng không mặc sẽ bị mắng. Đã thế, cậu ấy còn bị bắt nếu có ai hỏi phải nói là thích ăn mặc như vậy. Moe

nói hình như ông ấy muốn người ta nghĩ rằng, chị em họ thừa hưởng dòng máu lập dị của vị đạo diễn thiên tài."

"Hừm hừm." Nakaoka ậm ừ. Tất cả đều khác xa so với blog kia.

Nishimura Yayoi nói tiếp. "Chuyện Moe tỏ ra hư đốn hồi cấp hai khiến ông ấy rất tức giận, vì cho rằng cậu ấy cố tình bôi nhọ thanh danh đạo diễn điện ảnh thiên tài. 'Đã vậy, mày không phải con tao.' Ông ấy nói Moe như vậy. Cậu ấy bảo, giá không phải là con gái người đó thì sung sướng biết bao nhiêu. Cậu ấy xấu hổ vì dòng máu ông ta chảy trong người."

"Gượm đã." Nakaoka đưa tay phải ra. "Moe nói, dòng máu ông ta chảy trong người ư? Không lẽ…"

"Đúng thế. Cậu ấy muốn phẫu thuật chỉnh hình."

"Phẫu thuật chỉnh hình? Tại sao?"

"Bởi vì," Nishimura Yayoi chạm đầu ngón tay lên mũi, "Moe hơi lăn tăn về hình dáng chiếc mũi. Không phải nó xấu, mà vì giống bố nên cậu ấy không thích. Mắt với miệng có thể trang điểm khác đi, chứ hình dạng mũi thì khó. Vả lại, đôi bàn tay cũng giống bố nên cậu ấy cũng ghét."

24

Nhận thấy chiếc di động ở túi áo trong rung lên, một dự cảm ùa tới với giáo sư Aoe. Ông vừa bước dọc hành lang vừa đưa điện thoại lên nghe.

"Tôi là Kirimiya ở trường Đại học Kaimei." Đối phương nói. "Giáo sư Aoe đúng không ạ?"

"À."

"Hôm trước thật xin lỗi giáo sư. Giờ giáo sư nói chuyện được chứ?"

"Phiền cô nói ngắn gọn thôi. Tôi sắp phải lên lớp."

"Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ nói ngắn gọn. Tối nay giáo sư rảnh không ạ? Khoảng hai tiếng đồng hồ."

"Có chuyện gì thế?"

"Nói cụ thể ra sẽ dài dòng lắm."

"Tôi có thể coi là câu trả lời cho việc lần trước được không?"

"Vâng. Giáo sư có thời gian chứ? Tùy giáo sư chọn thời gian và địa điểm."

"Khoảng sáu giờ chiều là tôi rảnh. Địa điểm nhờ cô quyết định."

"Vậy bảy giờ, tại chỗ Taj Mahal được không ạ?"

"Tôi hiểu rồi. Bảy giờ nhỉ. Tôi có cần chuẩn bị gì không?"

"Không. Có khi tôi còn phải xin phép kiểm tra tư trang của giáo sư nữa. Giáo sư không nên mang thứ gì quá phiền phức tới đâu."

"Kiểm tra tư trang? Tại sao phải làm thế?"

"Tới đó giáo sư sẽ biết. Vậy hẹn giáo sư bảy giờ tối nay." Cô nói rồi đơn phương dập máy.

Aoe nhìn màn hình điện thoại một lúc rồi tắt nguồn. Tắt nguồn điện thoại trong giờ học là nội quy của trường. Tuy hầu hết sinh viên chẳng ai làm vậy.

Nội dung bài giảng sau đó là phân tích cơ chế ô nhiễm không khí ở vùng đô thị. Vẽ xong hai tòa nhà lên chiếc bảng đen, Aoe bắt đầu giải thích. "Trạng thái đường sá bị thu hẹp lại bởi những tòa nhà lớn thế này gọi là 'street canyon'. Chắc các em đã biết tình trạng này sẽ gây ra những cơn gió đặc thù. Tuy nhiên, chúng thổi như thế nào thì muôn hình vạn trạng, còn phải phụ thuộc vào chiều cao, mật độ của các tòa

nhà, bề rộng của mặt đường, tình hình khí hậu lúc đó, v.v… Thông thường, trạng thái điển hình là khi gió thổi vuông góc với mặt đường." Aoe vẽ thêm nhiều mũi tên lên bảng. Đúng lúc ấy, một quang cảnh hiện lên trong đầu ông.

Làn khói trắng uốn lượn như một con rắn.

Đến giờ ông vẫn chưa thể tin. Ông còn tưởng mình bị ảo giác, hay đã nằm mơ. Thế nhưng, đó là sự thật không thể chối cãi. Một hiện tượng vật lý đơn thuần không có cả nguyên nhân lẫn mánh khóe.

Sao điều đó có thể xảy ra được? Con người không thể dự đoán được chuyển động của dòng khí. Cứ cho là có thể dự đoán đôi chút, cũng chỉ là dự đoán chung chung. Hệt như những mũi tên trên bảng đây…

Aoe định thần lại. Đám sinh viên nhìn ông chằm chằm với vẻ bối rối thấy rõ. Có cả những khuôn mặt đang cau mày khó chịu.

"Tôi xin lỗi." Ông nói. "Hôm trước gần nhà tôi có một bà cụ bị gió lốc thổi qua các tòa nhà cao tầng đẩy ngã gãy xương. Trên đường được đưa đến bệnh viện, bà cụ rất tức giận nói sẽ kiện cho ra nhẽ. Không biết nên kiện ai?"

Rồi Aoe gọi vài sinh viên nêu ý kiến. Người nói kiện chủ thi công tòa nhà, kẻ bảo kiện người phụ trách quy hoạch thành phố. Buổi học biến thành cuộc tranh luận cơn gió thổi qua các tòa nhà đó là hiện tượng tự nhiên hay do con người tạo ra. Trong đó, có mấy lần thuật ngữ "dự báo thời tiết bằng phương pháp số trị" được đưa ra.

Áp dụng kỹ thuật dự báo thời tiết bằng phương pháp số trị dùng các siêu máy tính hiện đại có thể dễ dàng dự đoán loại gió thế nào sẽ được sinh ra. Vì vậy, tai nạn của bà cụ không phải là "do con người tạo ra" sao.

Chính xác, nếu dùng tới siêu máy tính… Aoe nhớ lại vụ việc đêm hôm đó. Nhưng hẳn nhiên, Madoka không thể sở hữu thứ ấy.

Khi Aoe tới chỗ hẹn, đó không còn là Taj Mahal nữa. Thay vào đó là những tòa thành với các mái vòm trông hệt như củ hành tây xếp san sát nhau. Việc sử dụng các tông màu sáng như đỏ, xanh lục, vàng khiến chúng trở nên hào nhoáng. Đó là nhà thờ thánh Vasily.

Aoe cảm nhận có người đứng sau lưng mình. Từ mùi hương tỏa ra có thể đoán được đó là ai.

"Tòa nhà nằm ở Quảng trường Đỏ, Moskva nhỉ." Kirimiya bắt đầu giải thích. "Nó được coi là thánh đường đẹp nhất nước Nga. Quả thực,

nó mang đầy vẻ tôn nghiêm.”

Aoe quay người lại. “Cô tới đó rồi sao?”

“Tôi chỉ đứng nhìn từ xa thôi. Chuyến đi vì công việc.” Cô nhìn đồng hồ. “Vừa đúng bảy giờ.”

Aoe đưa mắt nhìn sau lưng cô. “Hôm nay cô không có vệ sĩ à?”

“Anh ta cũng có việc của mình. Chúng ta đi chứ?”

“Đi đâu?”

“Khi giáo sư lên xe, tôi sẽ giải thích.” Kirimiya Rei cất bước đi.

Cô đậu xe trong bãi của trung tâm thương mại giống hệt lần trước. Là chiếc sedan mà Aoe còn nhớ. Ông ngồi lên ghế sau, thắt dây an toàn.

“Tôi đã giữ đúng lời hứa, không kể với bất kỳ ai về việc xảy ra ở công viên Arisugawa. Kể cả điều tra viên Nakaoka.”

Kirimiya Rei gật đầu, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước. “Một lựa chọn thông minh. Chúng tôi cũng không nghĩ giáo sư sẽ hành động khinh suất. Dù sao, giáo sư cũng là người khiến Madoka nhượng bộ.”

“Ý cô là Madoka rất có mắt nhìn người?”

“Hơn bất cứ ai. Hơn bất cứ loại người nào.”

Aoe hơi bực mình với cách nói mập mờ ấy.

“Nhưng các cô yên tâm vậy cũng làm tôi khó xử. Tôi đã để lại ghi chép. Đã viết ra toàn bộ sự việc xảy ra đêm hôm đó. Dữ liệu ấy có thể được gửi đi bất cứ lúc nào. Nói chính xác là tôi đã cài đặt để sau một thời gian nhất định, nó sẽ được tự động gửi qua mail cho một số người. Chưa biết giờ chúng ta sẽ đi đâu, nhưng mong cô đừng quên điều đó.” Chuyện này ông bịa ra, nhưng Aoe cố gắng nói bằng giọng thật nhất có thể.

Lập tức, khóe miệng Kirimiya Rei dãn ra, cô nghiêng đầu. “Xin giáo sư đừng lo lắng. Chúng tôi sẽ không bắt cóc giáo sư đâu.”

“Có lẽ vậy. Nhưng tôi cứ báo trước cho chắc.”

“Vâng. Tôi hiểu rồi.”

Chiếc xe chạy trên tuyến cao tốc Shuto một lúc thì xuống đường thường. Rồi cứ thế tiếp tục chạy. Aoe đã lờ mờ đoán ra đích đến.

“Chúng ta đang tới trường Đại học Kaimei ư?”

“Vâng.” Kirimiya đáp. “Có điều, không phải là khuôn viên thông thường.”

“Nghĩa là sao?”

“Rồi giáo sư sẽ hiểu.”

Sau đó vài phút, chiếc sedan tiến vào bãi đậu xe của một tòa nhà màu trắng. Aoe xuống xe, đi về phía cửa chính dưới sự thúc giục của Kirimiya Rei. Trên tấm bảng treo nhỏ nhắn đề "Viện nghiên cứu lý thuyết số".

Sau cánh cửa tự động là một không gian trông như tiền sảnh. Có cả bàn và ghế xô-pha. Tuy nhiên, cửa ra vào chính hình như nằm ở phía trong. Trông nó giống cửa an ninh.

Kirimiya Rei lẳng lặng lôi ra tấm thẻ có dây buộc. Có vẻ là thẻ ra vào dành cho khách. Aoe nhận lấy, quàng lên cổ.

"Kiểm tra tư trang thì sao?"

Kirimiya Rei nhìn ông bằng ánh mắt ngờ vực. "Tôi nên làm thế ư?"

"Không, không phải thế…"

"Vậy bỏ qua cũng được." Cô nói rồi rảo bước.

Qua cửa, họ tới một hành lang. Có vài căn phòng, với một vài nhà nghiên cứu đang ra vào. Ai cũng có vẻ bận rộn, không hề để mắt tới Aoe.

"Các cô nghiên cứu gì ở đây?" Aoe vừa đi vừa hỏi.

"Nhiều thứ. Thật khó giải thích chỉ với một câu. Nhưng nếu phải tóm tắt thì là nghiên cứu về năng lực trí tuệ."

"Năng lực trí tuệ? Kiểu như trí tuệ nhân tạo sao?"

"Bao gồm cả việc đó." Kirimiya Rei cười xòa.

Cô dừng bước trước một cánh cửa. Cạnh cửa có một bảng điều khiển kèm micro. Cô vừa chạm tay vào liền nghe thấy một giọng đàn ông: "Vâng."

"Tôi là Kirimiya Rei." Cô đáp. Không lâu sau, tiếng mở khóa vang lên.

Kirimiya Rei mở cửa, bước vào bên trong. Aoe cũng đi theo. Ngay lập tức, đập vào mắt ông là một màn hình khổng lồ phải đến cả trăm inch. Trên đó hiển thị một hình vẽ được tạo bởi vô số đường kẻ mảnh. Trông vừa giống bản đồ 3D, vừa giống bản đồ biểu thị các chòm sao.

Một người đàn ông đang đứng trước màn hình. Ông ta gầy, khuôn mặt xương xương. Trên vầng trán rộng là mấy sợi tóc mái đã điểm sợi bạc.

Ông ta tươi cười tiến lại. "Chào mừng giáo sư tới viện nghiên cứu của chúng tôi," đoạn đưa tay phải ra. "Tôi là Uhara."

"Tiến sĩ Uhara Zentaro?"

"Đúng vậy, thưa giáo sư Aoe."

Aoe đưa tay ra bắt. Tay Uhara rất mềm.

“Hai vị uống gì chứ?” Kirimiya Rei hỏi.

“Không cần đâu.” Aoe đáp ngay lập tức. “Tôi muốn nghe chuyện ngay.”

Uhara gượng cười. “Cũng phải. Có điều, mời giáo sư ngồi xuống đã. Đứng thế này khó mà nói chuyện được.”

Vừa hay, trước màn hình có bộ bàn ghế để ngồi đối diện nhau. Được mời, Aoe ngồi xuống một bên. Uhara cũng ngồi xuống. Còn Kirimiya Rei chọn chỗ ngồi cách đó một chút.

Uhara mở lời trước. “Con gái tôi đã gây nhiều phiền toái cho giáo sư. Tôi thành thật xin lỗi.” Ông khẽ cúi đầu.

“Nói là làm tôi rối bời thì đúng hơn là phiền toái. Tôi không hiểu chuyện gì ra chuyện gì nữa. Cô bé có nói rằng, tôi không cần phải hiểu, nhưng với bản thân tôi, đó không phải vấn đề cứ thế mà kết thúc được.”

“Tôi hiểu tâm trạng của giáo sư. Có điều, thưa giáo sư Aoe, chắc hẳn ông đã nghe cô Kirimiya nói rồi, thực sự việc này không có bất cứ can hệ gì tới giáo sư hết. Vì vậy, chúng tôi vẫn mong muốn giáo sư không bị cuốn vào vụ việc.”

“Anh định thuyết phục tôi bằng cách này ư? Dù tôi đã được xem hiện tượng đó…”

Nghe Aoe nói vậy, khóe miệng Uhara dãn ra trên gương mặt vẫn còn nhăn nhó. “Con bé dùng khói nhỉ.”

“Thật kinh ngạc. Cô ấy dường như có thể điều khiển được chúng.”

“Đương nhiên là kinh ngạc rồi. Nhưng chắc ông cũng hiểu, không phải con bé điều khiển chúng. Chỉ là nó chọn điều kiện thích hợp mà thôi.”

“Có vẻ là vậy. Nhưng tại sao cô ấy làm được điều đó vẫn là một bí ẩn.”

Uhara chống hai khuỷu tay lên bàn, đoạn đan các ngón tay vào nhau. “Giáo sư đã đọc blog của Amakasu Saisei rồi đúng không?”

“Tôi đọc rồi.”

“Vậy chắc ông cũng ít nhiều biết về tai nạn khủng khiếp mà Amakasu Kento đã gặp phải, và tình trạng sau đó của cậu ta nhỉ.”

“Tôi mới biết đến đoạn cậu ta bắt đầu có dấu hiệu hồi phục một cách thần kỳ.”

Uhara gật đầu đứng dậy. Sau đó, ông cầm chiếc máy tính bảng đặt

bên cạnh màn hình lớn lên rồi quay lại chỗ ngồi. Khi Uhara thao tác trên chiếc máy tính bảng, hình ảnh trên màn hình thay đổi.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh một thiếu niên. Cậu ta khoảng mười lăm tuổi. Cậu ngồi trước bàn, đang lăn thứ gì đó.

Aoe nhìn cậu thiếu niên, giật mình. "Đó là… Amakasu Kento?"

"Đúng vậy." Uhara đáp. "Khoảng ba năm sau cuộc phẫu thuật."

"Chỉ trong vòng ba năm…" Aoe nín thở nhìn lên màn hình.

Không hề cảm nhận được dấu hiệu bệnh tật, dù chỉ là mơ hồ, từ cậu thiếu niên trên màn ảnh. Tuy Aoe chỉ nhìn được nửa thân trên vì cậu đang ngồi, nhưng mọi cử động của cậu đều rất nhẹ nhàng. Cậu ta đã xuất hiện ở suối nước nóng Akakuma, chắc hẳn hiện tại đã có thể cử động bình thường được rồi, nhưng quả thực phục hồi nhanh chóng đến mức này vẫn khiến ông kinh ngạc. Khi Aoe nói ra điều này, Uhara cũng đồng ý đó quả là kỳ tích.

"Quả thực điều này nằm ngoài dự đoán. Tuy chúng tôi hy vọng sẽ đạt hiệu quả phần nào, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ rằng có thể hoàn toàn phục hồi như vậy."

"Thật quá sức tưởng tượng. Anh nên công bố rộng rãi hơn."

"Vâng, chúng tôi cũng định như vậy. Có điều, tình thế đã thay đổi. Đúng là hồi phục tới mức này đã có thể coi là kỳ tích. Nhưng kỳ tích thực sự lại nằm ở điểm khác."

"Kỳ tích thực sự?"

"Giáo sư hãy nhìn thật kỹ. Và lắng tai nghe nữa."

Uhara lướt ngón tay trên chiếc máy tính bảng. Lập tức, phần bàn tay Kento trên màn hình được phóng to. Thứ cậu đang lăn trên bàn là một viên súc sắc khá lớn. Cạnh của nó dài cỡ ba xen-ti-mét.

Có tiếng nói. Là giọng đọc các mặt của súc sắc: ba, năm, một, sáu.

"Thế thì sao?" Aoe hỏi.

"Giáo sư hãy nghe giọng cậu ta đồng thời nhìn trên màn hình."

Nghe Uhara nói, ánh mắt Aoe lại hướng về màn hình. Kento vẫn đang lăn viên súc sắc. Vừa đọc kết quả xong, cậu ta lại tiếp tục lăn. Hành động đó cứ lặp đi lặp lại.

Không đúng!

Cậu ta không đọc kết quả súc sắc. Thời điểm âm thanh phát ra là trước khi con súc sắc dừng lại. Tức là, ngay khi xúc xắc còn lăn, cậu ta đã nói ra một con số. Lần nào cũng trúng phóc.

Aoe nhìn Uhara. Miệng ông há hốc, nhưng không thốt ra được lời

nào.

“Giáo sư nhận ra rồi thì phải.” Uhara nói.

“Cậu ta đoán kết quả súc sắc…”

Uhara chậm rãi lắc đầu. “Không phải đoán, mà là báo trước. Giáo sư hãy nhìn kỹ. Kento đọc một con số ngay khi quân súc sắc vừa rời khỏi tay. Nói ngược lại, khi viên súc sắc còn nằm trong tay, cậu ta chưa biết sẽ ra mặt nào. Khi rời khỏi tay, lực tác động lên viên súc sắc chỉ bao gồm trọng lực và lực đẩy của không khí - lực này gần như có thể bỏ qua. Khi rơi xuống mặt bàn, viên súc sắc sẽ bị chi phối bởi góc độ rơi, mô men quán tính, hệ số phục hồi và lực ma sát với mặt bàn, nó sẽ lăn một lúc rồi dừng lại. Trong chuỗi hiện tượng vật lý này không hề có yếu tố nào không thể dự đoán được. Tức là, nó đã được quyết định ở ngay khoảnh khắc viên súc sắc rời khỏi tay. Và Kento đã nói ra điều đó.”

“Sao có thể chứ…” Aoe lại hướng ánh mắt lên màn hình. “Sao có thể làm được việc ấy?”

“Nhưng cậu ta làm được đấy. Hay giáo sư cho rằng đoạn video này là một trò lừa bịp?”

“Tôi không có ý đó.” Aoe lắc đầu. “Nhưng vẫn không thể tin được.”

“Tôi cũng đã không tin cho tới khi Kento thú nhận gần đây cậu ta có thể làm được như vậy. Tôi cũng nghi ngờ rằng cậu ta có mánh khóe gì đó. Nhưng chẳng có màn ảo thuật hay trò lừa đảo nào hết.”

“Rốt cuộc, bằng cách nào…”

“Theo lời cậu ta thì chẳng có gì đặc biệt.”

“Hả? Không đặc biệt chỗ nào chứ?”

“Giáo sư hãy thử tưởng tượng thế này. Giả sử ta có một viên súc sắc bằng gỗ mỗi cạnh dài khoảng ba mươi xen-ti-mét. Ta cầm nó bằng cả hai tay sao cho mặt sáu chấm ở phía trên, rồi thả rơi xuống một bãi cát bằng phẳng từ độ cao một mét. Điều gì sẽ xảy ra?”

“Thả một viên súc sắc có độ dài mỗi cạnh ba mươi xen-ti-mét xuống bãi cát?” Aoe nhíu mày, tưởng tượng tới tình huống đó. “Vì bên dưới là cát nên viên súc sắc sẽ không lăn. Khi rơi thẳng xuống, viên súc sắc sẽ bị cát vùi lấp, và mặt sáu chấm vẫn sẽ nằm trên?”

“Chính xác. Vậy đấy, chỉ cần thỏa mãn đủ điều kiện, giáo sư cũng có thể dự đoán được.”

“Không. Chuyện đó với chuyện này…”

“Giống nhau cả thôi. Hiện tượng có vẻ phức tạp hơn, nhưng việc dự

đoán dựa vào quy tắc vật lý không hề thay đổi. Đương nhiên, để làm được như vậy cần một lượng dữ liệu khổng lồ. Trước khi chúng tôi ghi lại những hình ảnh này, Kento đã phải luyện tập không dưới trăm lần. Ban đầu, cậu ta dự đoán rất khó khăn, nhưng từ sau lần thứ 50, xác suất trúng đã tăng lên. Là do cậu ta đã có đủ dữ liệu vật lý về viên súc sắc và mặt bàn, đúng không? Vì vậy, nếu sử dụng viên súc sắc khác sẽ phải làm lại từ đầu. Và khi thử với viên nhỏ hơn, xác suất giảm đi đáng kể. Kento giải thích rằng tùy vị trí trên mặt bàn mà hệ số phục hồi sẽ thay đổi đôi chút, làm ảnh hưởng lên kết quả."

"Chúng ta xem thêm một video nữa nhé." Uhara nói rồi thao tác trên chiếc máy tính bảng. Hình chiếu thay đổi, trông giống như nền đất ở đâu đó.

Một người đàn ông vạm vỡ đang đứng đó. Anh ta mặc trang phục bắn cung. Tay phải cầm chiếc cung có gắn bộ ổn định.

Đột nhiên, màn hình bị chia làm ba. Hình ảnh người đàn ông nằm giữa màn hình, hai hình ảnh bia đích ở hai bên. Bia có hồng tâm màu vàng, bao quanh là những hình tròn đồng tâm lần lượt màu đỏ, xanh lam, đen và trắng. Bia đích bên phải là bia đích thật. Còn bên trái hình như là một bia đích ảo được vẽ trên màn hình tinh thể lỏng.

"Có chuyện gì vậy?" Aoe hỏi.

"Giáo sư cứ xem sẽ biết." Uhara nhếch miệng.

Người đàn ông lắp mũi tên vào cung và bắt đầu giương lên. Anh ta bình tĩnh ngắm bia đích rồi bắn mũi tên đi. Trong tích tắc, mũi tên biến mất khỏi màn hình.

Ngay sau đó, một bàn tay xuất hiện ở phần bên trái màn hình, ngón tay trỏ chạm vào một phần bia đích ảo. Tại vị trí đó một chấm màu xanh lục hiện ra gần như cùng lúc với thời điểm mũi tên cắm vào bia đích thật.

Mũi tên cắm vào vòng tròn đỏ trên bia đích thật tại vị trí hai giờ. Chấm màu xanh lục hiển thị trên bia đích ảo trong màn hình tinh thể lỏng cũng nằm ở vị trí tương đương.

Người đàn ông lại giương cung, bắn thêm một mũi nữa. Bàn tay lại xuất hiện bên phần trái màn hình và chạm vào một điểm. Lần này, chấm màu xanh lục hiển thị ở hướng sáu giờ, trong vòng tròn màu xanh lam, và gần như đồng thời, mũi tên thật cũng cắm trúng vị trí đó.

"Bia đích có đường kính 122 xen-ti-mét và khoảng cách tới đó là 90 mét, người đàn ông này là tuyển thủ bắn cung cấp quốc gia, chúng tôi đã yêu cầu anh ta luôn nhắm bắn trúng hồng tâm." Uhara giải thích.

“Chắc giáo sư cũng hiểu rồi. Bàn tay ở phần bên trái màn hình là của Kento. Cậu ấy đã dự đoán vị trí mũi tên cắm trúng vào bia đích ngay sau khi nó rời khỏi cán cung. Đương nhiên cũng cần phải có dữ liệu. Thực ra, trước khi làm thí nghiệm này, chúng tôi đã nhờ cung thử này bắn thử vài lần. Kento đã quan sát anh ta để nạp vào não dữ liệu về hướng bay của mũi tên được bắn đi, ảnh hưởng của gió…”

Aoe lại nhìn chăm chăm vào màn hình rồi thở dài. “Quả là không thể tin được, nhưng chỉ còn cách phải tin thôi.”

“Kỳ tích chẳng qua cũng chỉ là một cách nói phóng đại mà thôi.” Uhara thao tác trên máy tính bảng, tắt đoạn video.

“Sao lại thế? Có phải do ảnh hưởng của ca phẫu thuật?”

“Quả thực chỉ còn cách suy đoán như vậy. Nhưng trước đó, cho phép tôi nói chuyện khác. Liên quan tới *expert brain*.”

“Expert… Nghe có vẻ khó nhỉ.”

“Giáo sư sẽ dễ dàng hiểu ngay thôi. Hồi đó, tôi đã bắt tay vào nghiên cứu phân tích chức năng cao cấp của não bộ ở cấp độ phân tử và tế bào. Kết quả, tôi đã đạt được những thành công nhất định trong việc làm sáng tỏ mối quan hệ giữa hoạt động thần kinh với ký ức và học tập. Tiếp theo, tôi tiến hành tập trung nghiên cứu não bộ của những người nổi tiếng có kỹ thuật vượt trội trong lĩnh vực chế tác đồ thủ công mỹ nghệ và gia công nguyên liệu, tức là các nghệ nhân. Sau khi mời được một số người hợp tác nghiên cứu, tôi đã khám phá ra một điều vô cùng kinh ngạc. Nói ngắn gọn là, họ sở hữu nhiều bộ não.”

“Hả?” Aoe giật nảy mình. “Chuyện đó… không thể nào…”

“Đương nhiên là phép ẩn dụ thôi.” Uhara gật đầu nói. “Về mặt giải phẫu học, não họ không khác gì người bình thường. Tuy nhiên, khi họ bắt tay vào việc thì sẽ thấy rõ sự khác biệt. Đầu tiên, kể cả với những công việc có phần phức tạp, họ cũng chỉ sử dụng một phần rất nhỏ đại não. Trong khi người bình thường đã phải dùng phần lớn đại não khi thực hiện thao tác cắt, uốn hoặc lắp ráp. Đối với các thao tác phức tạp hơn thì người thường sẽ sử dụng gần như toàn bộ vùng não, đến mức có ai gọi cũng không nhận ra. Đương nhiên, cũng có thể nói là do đang tập trung, nhưng tóm lại là bởi khả năng xử lý thông tin đã đạt đến giới hạn. Về điểm này, vì những người được coi là nghệ nhân có thừa khả năng xử lý thông tin, nên họ có thể vừa làm việc vừa đồng thời quan sát nhiều thứ xung quanh, suy nghĩ, và phản hồi lại cho công việc. Hơn nữa, điều đáng ngạc nhiên là họ không hề chủ ý làm vậy. Phần lớn quá trình xử lý thông tin được thực hiện ở trạng thái vô thức. Đó gọi là giác quan của nghệ nhân.”

Aoe nghiêng đầu. Ông hiểu những người được gọi là nghệ nhân đó giỏi tới cỡ nào, nhưng khi giải thích dưới góc nhìn khoa học thế này vẫn không khỏi cảm thấy áp lực. “Họ được như vậy là nhờ tập luyện?”

“Tập luyện là việc không thể thiếu. Tuy nhiên, tôi cho rằng ở đây có cả yếu tố di truyền nữa. Khi lặp đi lặp lại một hành động, não sẽ tạo ra liên kết mạnh mẽ giữa các nơ ron thần kinh, nhưng tốc độ và kết quả thế nào thì mỗi người mỗi khác.”

Về điểm này, Aoe có thể hiểu được. Nó giống như thiên khiếu thể thao vậy. Cùng với một nỗ lực tương tự nhưng không phải lúc nào cũng cho ra kết quả như nhau.

“Về Kento,” Uhara tiếp. “Tốc độ tạo ra kết nối thần kinh mới của cậu ta cực kỳ nhanh. Chẳng hạn, khi não xử lý thông tin nào đó, ban đầu có vẻ hơi mất thời gian, nhưng chỉ cần lặp đi lặp lại vài lần là tốc độ xử lý sẽ tăng vượt bậc. Khi kiểm tra, chúng tôi nhận thấy cậu ta sử dụng vùng đại não hẹp nhất có thể để xử lý thông tin. Cậu ta có thừa khả năng trí não, tương tự các nghệ nhân kia. Vì vậy, phần não còn lại có thể dùng để xử lý thông tin khác. Đó là lý do cậu ta hồi phục một cách thần kỳ từ trạng thái sống thực vật. Vậy thì, khả năng xử lý thông tin này có thể nâng cao đến mức nào? Tôi rất tò mò về điểm này. Nên tôi đã gửi Kento tới Viện nghiên cứu lý thuyết số này. Ở đây, chúng tôi tiến hành nghiên cứu vấn đề ‘Năng lực trí tuệ là gì’ từ nhiều phương diện. Hằng ngày, Kento phải thực hiện nhiều bài kiểm tra khác nhau. Đương nhiên, chúng tôi đã nhận được sự đồng ý từ cậu ta. Và, chúng tôi đã dần hiểu được những việc diễn ra trong não cậu ta. Nói thẳng ra là cậu ta có thể dự đoán tương lai gần như chính xác hoàn toàn. Các thông tin nhận được từ năm giác quan ngay lập tức được phân tích rồi từ đó đưa ra dự đoán việc gì sẽ xảy ra trong khoảnh khắc tiếp theo. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cậu ta có thể đoán được kết quả gieo súc sắc và vị trí mũi tên cắm vào bia đích.”

Nghe Uhara giải thích, Aoe nhớ lại một vài tình huống. Chính ông cũng được chứng kiến hiện tượng tương tự vài lần. Không phải chỉ có mỗi làn khói nọ. Ky bowling, trò gắp thú bông… Không, ông lắc đầu. Trước đó nữa kìa. Ở sảnh nhà nghỉ tại suối nước nóng Akakuma. Rõ ràng là việc nước đổ sẽ tràn tới đâu đã được dự đoán chính xác. Có điều, người làm việc đó không phải là Amakasu Kento.

“Uhara Madoka cũng có thể…”

“Chuyện đó cho phép tôi gác lại sau.” Uhara đưa tay ra ngăn lại. “Lúc nãy, giáo sư có hỏi tại sao tôi không công bố điều này đúng không? Để tôi trả lời câu hỏi đó trước. Một trong những lý do chính là

Viện nghiên cứu lý thuyết số không phải chỉ là viện nghiên cứu của trường Đại học Kaimei, mà còn là cơ quan nghiên cứu quốc gia. Chuyện về Kento đương nhiên sẽ đến tai Bộ lao động và phúc lợi xã hội, Bộ giáo dục và khoa học nghệ thuật, và Cục cảnh sát trung ương nữa."

"Cục cảnh sát trung ương?"

"Vì hiện tại, khoa học thông tin đang có mối liên quan lớn tới điều tra tội phạm." Uhara giải thích. "Chúng tôi nhận được chỉ thị rằng, việc có công bố về trường hợp của Kento hay không sẽ được xem xét sau khi nghiên cứu tiến triển, xác lập được kỹ thuật, còn từ giờ đến đó, việc này là tối mật."

"Tối mật…"

"Giáo sư nghĩ một chút sẽ hiểu ngay thôi. Đây có thể là kỹ thuật tạo ra một loại tài năng. Công bố trong điều kiện chưa chín muồi có thể gây ra những ca thử nghiệm trên cơ thể người khác thì nguy. Đương nhiên, tôi nghĩ lý do lớn nhất là chính phủ muốn độc chiếm nghiên cứu mang tính bước ngoặt này."

"Vậy việc nghiên cứu tiến triển đến đâu rồi?"

Uhara so vai, khẽ giơ hai tay lên. "Mọi việc giờ mới thực sự bắt đầu. Khi Kento mới tới đây, chúng tôi còn chưa khẳng định được năng lực của cậu ấy do phẫu thuật mang lại hay là bẩm sinh. Chúng tôi đã thử áp dụng ca phẫu thuật tương tự cho những bệnh nhân khác, nhưng không một ai được như cậu ta. Cuối cùng, chúng tôi đã có được vài đầu mối để xác định đó là do ảnh hưởng của ca phẫu thuật. Vấn đề là làm cách nào để tái hiện. Để xác nhận được điều đó, chúng tôi phải đối mặt với một thách thức khổng lồ. Nói một cách đơn giản, cần thực hiện một ca phẫu thuật ở vị trí não bộ hệt như của Kento. Thế nhưng, khả năng có một bệnh nhân hội đủ yếu tố như vậy là cực thấp. Một ý tưởng đã được đề xuất. Đương nhiên, đó là một thử nghiệm sẽ bị quy trách nhiệm về đạo đức. Giáo sư có thể tưởng tượng được chứ?"

"Không lẽ… là phẫu thuật một người hoàn toàn khỏe mạnh?"

Uhara thở hắt ra, gật đầu. "Đúng vậy. Chúng tôi sẽ chọn một đứa bé không bị tổn thương não, thậm chí có khả năng tái tạo tế bào cao, để thực hiện ca phẫu thuật ở vị trí giống với vị trí mà não Kento chịu tổn thương. Đương nhiên, nếu có gì khác thường chúng tôi sẽ lập tức đưa bệnh nhân về trạng thái ban đầu, nhưng chẳng có chuyện gì hoàn hảo cả. Nguy cơ biến chứng nặng do ca phẫu thuật cũng không phải là không có."

“Nhưng ông đã làm thế.” Aoe nói. “Với chính con gái mình.”

“Giáo sư có nói tôi là một kẻ mất trí tôi cũng chịu.” Uhara cười nhạt. “Mà đúng là mất trí thật. Cả tôi, lẫn những người xung quanh.”

“Không, không phải như vậy.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ bên cạnh. Kirimiya Rei đứng dậy khỏi ghế.

“Không phải… ư?” Aoe hỏi.

“Kirimiya.” Uhara khẽ trách. “Cô không cần nói đâu.”

“Không, tôi nhất định phải cho giáo sư Aoe biết.” Kirimiya Rei tiến lại gần. “Người đề xuất không phải tiến sĩ Uhara hay bất kỳ ai khác. Chính Uhara Madoka mong muốn được lên bàn phẫu thuật.”

Aoe rụt người lại, kêu lên một tiếng. “Lẽ nào…”

“Tôi không nói dối. Chính tôi đã hỏi cô ấy tại sao lại muốn phẫu thuật. Madoka trả lời rằng…” Ngực Kirimiya Rei phập phồng như thể điều chỉnh nhịp thở, rồi công bố điều trọng đại. “‘Em muốn trở thành một ma nữ của Laplace.’”

“Laplace?”

“Chắc chắn thứ đã làm lay động cô ấy chính là vòi rồng.”

25

Dường như nghe tiếng ai gọi tên mình, Madoka choàng tỉnh. Mắt vẫn còn hơi mơ màng. Cô nhổm dậy, nhìn chiếc đồng hồ trên bàn. Đã sắp tám giờ tối.

Bước xuống giường, Madoka lại gần cửa sổ. Cô quan sát khung cảnh bên ngoài qua khe rèm cửa. Cạnh tiệm pachinko đối diện là một chiếc wagon. Chắc là nó, cô thầm đoán. Cho đến hôm qua vẫn là chiếc ô tô hạng nhẹ màu vàng. Có lẽ dùng cùng một chiếc sẽ dễ gây chú ý. Nhiều khả năng, đó là chỉ thị của Kirimiya Rei nhưng cũng có thể là chủ ý của riêng Takeo, Madoka tự nhủ. Cô biết rõ tính hay lo xa của anh ta.

Sau khi gặp Aoe ở công viên Arisugawa no miya, cô lập tức leo lên taxi. Chẳng bao lâu sau, cô phát hiện ra có một chiếc xe đang bám đuôi mình. Lúc đến công viên không hề có ai bám theo cô, nên chắc chắn những người này đã lần theo dấu Aoe. Vì vậy, đó chỉ có thể là Kirimiya Rei.

Cô đã nghĩ đến chuyện cắt đuôi, nhưng làm vậy sẽ không biết được đường đi nước bước của đối phương. Vả lại, chỉ bám đuôi thế này chứng tỏ họ chưa muốn khống chế cô ngay, nên cô đã cố tình để lộ nơi ở. Đó là một khách sạn bình dân giá rẻ. Từ hôm đó, ngày nào cũng có một chiếc ô tô đáng ngờ đậu bên ngoài. Họ theo dõi cả sảnh khách sạn thì phải.

Lúc tới cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn, cô kín đáo kiểm tra bên trong xe bằng chiếc gương cầm tay. Không ngoài dự đoán, nơi ghế lái là khuôn mặt đăm chiêu của Takeo.

Tại sao họ chỉ theo dõi mà không bắt cô về? Madoka chỉ có thể đoán rằng, họ muốn biết mục đích của cô và theo dõi diễn biến tình hình. Đương nhiên, không rõ họ có chấp thuận mọi hành động của cô không. Biết đâu đến tận phút cuối cùng, họ mới ra tay gây rắc rối.

Có điều, Madoka không định thay đổi mục đích. Đó là không để Amakasu Kento gây ra thêm bất cứ tội lỗi nào nữa. Cô phải ngăn cậu ta lại.

Rời khỏi cửa sổ, Madoka lại ngả lưng lên giường. Nhưng cô không buồn ngủ. Trong đầu óc giờ đã tỉnh táo của cô hiện lên hình ảnh ngày đầu tiên gặp gỡ Kento.

Cô đã được nghe chuyện, nhờ ca phẫu thuật của bố mình mà cậu thiếu niên đang sống thực vật đã bừng tỉnh. Có điều, Madoka không quan tâm tới chuyện đó. Thậm chí cô còn không để lọt tai. Bởi vì vấn đề đó liên quan tới ký ức đau buồn nhất trong cuộc đời tính đến nay hãy còn ngắn ngủi của cô.

Ký ức đó, không gì khác, chính là về mẹ Madoka. Và vòi rồng đã cướp đi sinh mạng của bà.

Nụ cười cuối cùng của Mina khi bị chôn vùi dưới đống đổ nát vẫn luôn thiêu đốt trong đầu óc cô. Trước khi bất tỉnh, bà chỉ nghĩ tới sự an toàn của cô con gái. Biết con mình không sao, chắc hẳn bà đã an lòng. Cứ nghĩ tới đó, lồng ngực cô như có lửa đốt.

Mẹ dịu dàng, mẹ ấm áp, mẹ mạnh mẽ… Người quan trọng có một không hai với Madoka đã bị vòi rồng cướp đi chỉ trong tích tắc.

Có lẽ, cả đời này Madoka sẽ không thể nào quên cảnh tượng bị cây cột tròn khổng lồ màu đen đuổi sát sau lưng. Sau này ngẫm lại, cô vẫn không tài nào tin nổi cảnh tượng tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt đó là có thật.

Tuy vậy, đó không phải lỗi của bất kỳ ai. Vòi rồng là một hiện tượng tự nhiên. Chỉ là có người quá xấu số thôi. Nếu ngày hôm đó, vào thời điểm đó, không có mặt tại địa điểm đó thì đã tai qua nạn khỏi rồi.

Phải, bố Zentaro không ở đó. Ông ở Tokyo. Vì thế, cả hình dáng vòi rồng thế nào ông cũng không thấy.

Lý do bố không thể đi cùng mẹ con Madoka là vì không thu xếp được công việc. Ông phải chuẩn bị gấp cho một ca phẫu thuật quan trọng mà chỉ mình ông có thể thực hiện được. Dù chính ông là người đề xuất về thăm bà ngoại vào dịp nghỉ lễ dài…

Đương nhiên, không vì thế mà cô trách bố mình. Nếu ông cũng có mặt ở đó, có thể cô đã mất cả cha lẫn mẹ.

Việc ca phẫu thuật vẫn diễn ra đúng kế hoạch chỉ khiến Madoka cảm phục ông. Chỉ cần ở cạnh ông một chút là hiểu ông đã đau khổ đến nhường nào vì cái chết của mẹ Mina. Không ít lần cô bắt gặp ông ngồi uống rượu trước di ảnh của mẹ sau khi đi làm về khuya. Dường như tai cô còn nghe thấy tiếng lòng ông đang nói chuyên với người vợ đã mất.

Tuy nhiên, Madoka không hứng thú chút nào với ca phẫu thuật mà bố mình thực hiện. Nghe nói nó đã thành công, chỉ vậy thôi. Zentaro cũng không kể gì về nó. Vốn trước đây, ông đã không mang chuyện công việc về nói ở nhà, nên sau này, có vẻ ông càng tránh việc đó hơn.

Chắc ông để ý tới tâm trạng của con gái.

Vì vậy, việc hôm đó Zentaro để quên điện thoại trên bồn rửa mặt có lẽ là trò đùa mà số phận dành cho bố con Uhara.

Đó là một ngày mùa thu bốn năm trước. Là ngày thường, nhưng Madoka lại ở nhà. Vì là ngày thành lập trường. Trường cô liên thông từ cấp một tới cấp hai, nên lên cấp hai vẫn được nghỉ ngày đó. Có nghĩa là, vừa tròn bốn năm kể từ khi vòi rồng ập tới.

Phát hiện ra chiếc điện thoại, Madoka quyết định ra khỏi nhà để mang cho bố. Cô đã đến bệnh viện Đại học Kaimei mấy lần rồi.

Khi cô bước ra ngoài, cơn mưa từ hôm qua đã tạnh. Nhưng vì trời còn mây nên Madoka chưa an tâm. Vì thế, cô cầm cả ô theo.

Đến bệnh viện, cô hỏi thăm bố ở quầy tiếp tân. Thì ra ông không ở bệnh viện mà ở Viện nghiên cứu lý thuyết số. Khi hỏi thăm địa chỉ, cô được biết chỗ đó cách đây một quãng.

Do trời không lạnh lắm nên Madoka quyết định đi bộ tới. May sao, mưa đã tạnh hẳn. Trên con đường vắng bóng người đôi chỗ còn đọng lại vài vũng nước.

Viện nghiên cứu lý thuyết số… Sao bố lại ở đó nhỉ? Bố là bác sĩ khoa Ngoại thần kinh não cơ mà. Đâu có liên quan gì tới lý thuyết số kia chứ.

Madoka cũng cầm điện thoại nhưng không hề có cuộc gọi nào từ Zentaro. Có lẽ, ông chưa phát hiện ra việc mình để quên điện thoại.

Cuối cùng, tòa nhà màu trắng cũng xuất hiện trước mặt. Bước tới trước cổng, cô thấy tấm biển đề "Tổ chức Hành chính Độc lập - Viện nghiên cứu lý thuyết số". Madoka ngước nhìn lên tòa nhà. Thiết kế góc cạnh thật phù hợp với từ "lý thuyết số".

Ngay lối vào là một cửa kính mờ, không thể biết bên trong trông thế nào. Nó toát ra vẻ "không phận sự miễn vào".

Madoka đang lúng túng thì sau lưng vang lên giọng nói. Cô quay đầu lại đúng lúc cậu bé kia tiến tới. "Giương ô lên!" Cậu ta nói.

"Hả? Gì cơ?" Madoka bực bội.

Cậu ta bước lại gần, giật lấy chiếc ô từ tay cô. Rồi nhanh nhẹn bung nó ra. "Cúi xuống." Cậu ta nói rồi cúi đầu. Cô không hiểu thế nào nhưng cũng cúi xuống.

Ngay sau đó, một chiếc xe tải chạy vụt qua ngay bên cạnh họ. Liền đó, nước bắn tung tóe lên ô. Madoka hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Cậu ta hừ một tiếng, nói "Ổn rồi" rồi gấp chiếc ô lại.

"Một gã tài xế điên. Đúng như anh đoán, gã không thèm tránh, cũng không hề giảm tốc độ." Cậu ta nói xong liền giơ chiếc ô về phía Madoka.

Nhận chiếc ô từ tay cậu trong khi vẫn hoàn toàn mù tịt mọi chuyện, cô thốt lên một tiếng "Ơ" rồi chỉ xuống vệ đường. Chỗ đó có một vũng nước to.

Nhìn cảnh đó, Madoka đã dần mường tượng được. Bánh chiếc xe tải lăn qua vũng nước đã làm nước bắn tung tóe lên chỗ hai người đứng.

"Sao anh biết xe tải sẽ làm bắn nước lên người em?"

Cậu ta nghiêng đầu, nheo nheo đuôi mắt ra chiều hơi đắn đo. "Tại sao à? Bị hỏi câu này đúng là mệt. Anh chỉ có thể trả lời là, tự nhiên anh biết, thế thôi."

Hừm, Madoka đáp, nghĩ bụng có lẽ cậu ta đã bị hỏi câu này nhiều rồi cũng nên. Có nghĩa là, việc thế này vẫn thường xuyên xảy ra.

Nhưng có một việc cô cần phải làm trước khi suy nghĩ chuyện đó. "Cảm ơn anh. May mà có anh." Rồi khi nhìn thấy gấu quần jean của cậu bị ướt, cô nói thêm, "Em xin lỗi."

"Em không cần xin lỗi. May mà áo trắng không bị dính nước bẩn." Cậu chỉ chiếc áo khoác trắng cô đang mặc.

Cậu thiếu niên tuy nhỏ con, nhưng nhìn kỹ có lẽ hơn Madoka vài tuổi. Sống mũi cậu ta thẳng tắp, cặp mắt nhỏ điềm tĩnh. Ở trường chắc được đám con gái hâm mộ lắm đây, cô thầm nghĩ.

"Em đến viện nghiên cứu này làm gì?" Cậu ngước nhìn tòa nhà, hỏi.

"Em đến mang đồ bỏ quên cho bố."

"Gì cơ? Bố á?"

"Bố em tên là Uhara…"

Mắt cậu ta mở to. "Bác sĩ Uhara ở Bệnh viện Đại học Kaimei?"

"Anh biết bố em à?"

"Đương nhiên. Ông ấy là ân nhân của anh."

"Ân nhân?"

Cậu ta chỉ vào đầu mình nói. "Ông ấy đã phẫu thuật cho anh. Bốn năm trước."

Madoka nghiêng đầu, rồi kinh ngạc nhìn cậu. "Anh chính là cậu bé đã hồi phục thần kỳ từ trạng thái sống thực vật?"

"Đứng vậy," cậu ta gật đầu. "Chính là anh. Vì vậy bác sĩ Uhara là ân nhân của anh. Ân nhân cứu mạng."

Madoka cực kỳ kinh ngạc. Cô biết ca phẫu thuật đã thành công. Nhưng không ngờ cậu ta có thể phục hồi tới mức này. Cô còn tưởng, dù ý thức đã trở lại, chắc chắn vẫn phải còn lại di chứng nào đó nữa. Nhưng cậu thiếu niên trước mặt nhìn kiểu gì cũng ra một người hoàn toàn khỏe mạnh. Mà không, động tác nhanh nhẹn của cậu ta lúc nãy, có lẽ Madoka còn không theo kịp.

"Anh đã khỏe mạnh đến mức này rồi cơ à."

Thấy cô vô tư nói ra suy nghĩ trong lòng, cậu ta tủm tỉm. "Nhờ bác sĩ cả."

Làm gì có ai khó chịu khi nghe người khác nói lời cảm ơn bố mình. Madoka nhoẻn cười. Nhưng liền sau đó, cô thấy hơi không thoải mái. "À, tên anh là…"

Madoka hỏi, cậu thiếu niên xưng tên Amakasu Kento. Họ này hiếm thật. Khi Madoka tự giới thiệu, Kento liền khen, "Tên em đẹp thật."

"Anh Amakasu, anh vẫn phải tới bệnh viện hả? Em tưởng anh đã hồi phục hoàn toàn rồi cơ."

Kento cười, hất cằm vẻ phía tòa nhà trước mặt. "Đây có phải bệnh viện đâu."

"À, đúng rồi." Madoka liếc nhìn lối vào tòa nhà rồi hướng mắt trở lại Kento. "Anh Amakasu cũng có việc ở đây ư?"

"Có việc à…" Cậu ta đưa tay vuốt tóc. "Anh sống ở đây."

"Sao? Đây là nhà anh á?"

"Hơi khác nhà một chút, nhưng cũng chẳng còn chỗ nào để ở, nên coi là nhà anh cũng được."

"Sao anh lại ở đây?"

Lập tức, cậu ta nhìn Madoka đầy vẻ nghi hoặc. "Bác sĩ Uhara không kể gì về anh với em hả?"

"Không hề." Madoka thì thầm lắc đầu. "Bố em không bao giờ kể chuyện công việc ở nhà."

"Ra thế… Vậy thì, anh cũng chẳng có lý do gì để kể. Họ dặn anh không được kể với ai."

"Là bí mật ạ?"

"Ừ." Cậu nhún vai.

Nghe thế, Madoka càng tò mò.

"Em tuyệt đối không nói lại với ai hết, thế cũng không được ạ?" Cô cúi gằm mặt.

"Không được." Cậu cười. "Em cũng biết hứa hẹn như thế không ăn

thua gì mà.”

Cô không biết đáp lại thế nào. Đúng là thế thật.

“Em vào trong chứ? Để anh dẫn đường.”

“Vâng, thế thì tốt quá.”

Cậu ta đi vào trong một cách thành thạo. Madoka bước theo sau. Dưới ánh đèn mờ mờ là vài bộ xô-pha. Chỉ có một người đàn ông đang ngồi đọc tạp chí trong góc, ngoài ra không thấy bóng một ai.

Vào sâu bên trong có hai cửa trông như cửa soát vé tự động ở nhà ga. Cạnh đó có quầy tiếp tân, một phụ nữ ngồi sau bàn.

Cậu thiếu niên tiến về phía người phụ nữ nói gì đó. Chị ta mỉm cười đáp lại, rồi gật đầu nhìn Madoka như thể tán thành. Đoạn chị ta nhấc ống nghe bắt đầu gọi đi đâu đó.

Sau khi dập máy, chị ta lại nói gì đó với cậu thiếu niên. Cậu ta gật đầu, quay lại phía Madoka rồi vẫy tay nói, “Em lại đây.” Cô tiến lại gần.

“Bác sĩ Uhara đang bận. Em có thể gửi điện thoại ở đây. Chị ấy sẽ đưa cho bác sĩ sau.”

“Thế ạ.” Madoka lấy điện thoại của Zentaro từ trong túi ra, đặt lên quầy tiếp tân. “Nhờ chị nhé.”

“Ừ, em đừng lo.”

Sau khi người phụ nữ cất chiếc điện thoại đi, Madoka và cậu thiếu niên rời khỏi quầy tiếp tân.

“Cảm ơn anh. May quá.”

“Có gì đâu. Mà anh hỏi số điện thoại của em được chứ?”

“Vâng, đương nhiên là được.”

Madoka cũng định hỏi như vậy. Tuy chưa tới mức tim đập thình thịch, nhưng cô có thiện cảm với anh chàng này. Cô cũng tò mò về bí mật kia nữa. Vậy là họ trao đổi số điện thoại.

Kento đưa cô ra ngoài cửa. Mắt Madoka dán vào vũng nước ban nãy.

“Nhà em ở gần đây không?” Kento ngước lên trời hỏi.

“Cách đây mười lăm phút đi tàu. Ga…”

Nghe cô nói tên ga, Kento nhanh nhẹn thao tác trên điện thoại di động. Bản đồ hiện lên màn hình điện thoại.

“Cách đây khoảng mười hai ki-lô-mét về phía Tây. Nhà em ở gần ga chứ?”

“Đi bộ khoảng bảy, tám phút.” Cô lấy làm lạ vì sao cậu lại hỏi

chuyện đó.

"Thế à. Khó nói nhỉ."

"Gì cơ ạ?"

Kento chỉ lên trời. "Chừng hai lăm phút nữa trời sẽ đổ mưa. Từ đây ra ga mất năm phút, tính thêm thời gian chờ tàu thì lúc em xuống tàu sẽ mưa đấy. Có khi chiếc ô này lại có ích."

"Dự báo thời tiết như thế ạ?"

"Không phải dự báo, nhưng có lẽ sẽ đúng như vậy."

Madoka im lặng, không biết trả lời thế nào, thì cậu thiếu niên nói "Tạm biệt" rồi biến mất trong tòa nhà màu trắng.

Cô ôm mối hoài nghi đi bộ ra ga. Một lát sau tàu tới, khi ngồi đung đưa trên tàu, cô nhận ra bên ngoài trời hơi âm u.

Tàu dừng ở ga gần nhà Madoka. Cô vừa bước chân xuống sân ga, trời đột nhiên đổ mưa. Cô giương ô, lấy điện thoại ra kiểm tra giờ. Vừa đúng hai lăm phút kể từ khi Kento đưa ra lời dự đoán.

Tối hôm đó, Zentaro cảm ơn Madoka vì đã mang điện thoại tới cho ông. "May quá. Bố định gọi điện cho con rồi nhưng lại không dám nhờ con mang tới. Vậy mà con vẫn biết chỗ, hay thật."

"Con đến bệnh viện thì được chỉ tới đó. Bố, giờ bố làm luôn ở tòa nhà đó ạ? Gì ấy nhỉ… Viện nghiên cứu lý thuyết số ạ?"

"Không hẳn là làm luôn. Chỉ thỉnh thoảng thôi. Sao con lại hỏi thế?"

Madoka hơi lúng túng, nhưng cuối cùng vẫn kể ra chuyện đã gặp Kento. Cả việc được cậu dẫn đường nữa.

Ngay lập tức, cơ mặt Zentaro trở nên căng cứng. "Con được cậu ta cho xem những gì? Bị hỏi những gì?"

Trước đôi mắt phóng ra tia nhìn gay gắt của bố, Madoka tự nhủ không nên nói ra sự thật thì hơn. Cô lắc đầu, nói rằng cậu ta chỉ dẫn mình vào trong thôi.

"Thế à." Bố cô gật đầu, có vẻ yên tâm.

Từ sau hôm đó, Madoka không kìm nổi cơn tò mò về Kento. Cậu ta làm gì ở đó? Tại sao lại phải giữ bí mật?

Trước hết, cô thử nhắn tin cho cậu. Để cảm ơn về ngày hôm đó, và

kể rằng cô đã rất ngạc nhiên vì mọi chuyện diễn ra đúng như cậu dự đoán.

Không lâu sau, tin nhắn trả lời tới. Nội dung là cậu rất vui vì không ngờ lại gặp được con gái của ân nhân trong tình huống đó, và hài hước than rằng phải giấu giếm nhiều chuyện thật mệt mỏi. Cô có cảm giác lời lẽ viết ra thì nhẹ nhàng, nhưng chắc hẳn trong lòng Kento nặng nề lắm.

Những cuộc trao đổi không đầu không cuối cứ thế diễn ra. Theo những gì cậu viết, có vẻ cậu không có ai để thư từ thì phải. Lý do được viết ra là "Càng quen biết rộng càng khó giữ bí mật".

Đọc câu ấy, Madoka thầm nghĩ, có phải cậu đang muốn tiết lộ bí mật của mình không. Cô suy nghĩ phải làm sao để hỏi điều đó, nhưng không tìm ra cách nào hay cả.

Rồi hai người quyết định gặp nhau. Chẳng rõ là bên nào đề nghị. Cạnh trường Đại học Kaimei có tổ hợp rạp chiếu phim và trung tâm thương mại, nên họ hẹn gặp nhau ở đó.

Sau khoảng một tháng gặp lại, Amakasu Kento có vẻ người lớn hơn một chút. Madoka lo lắng liệu trông mình có lỗi mốt không. Cô mặc một chiếc quần ống rộng màu hồng và quàng khăn màu be ra ngoài áo. Cô không tự tin rằng mình dễ thương. Nhưng Kento bảo "Rất hợp với em."

Cả hai định ghé vào một quán giải khát nhỏ nhưng bên trong đã kín chỗ. Kento lướt mắt nhìn rồi nói, "Chờ một chút nhé."

"Sắp có chỗ trống rồi. Anh đang nghĩ ngồi gần cửa sổ thì tuyệt, may thật."

Chưa đầy năm phút sau, một gia đình ba người bước ra. Cả hai bước vào thì thấy một nhân viên nữ đang dọn dẹp chiếc bàn gần cửa sổ.

"Sao anh biết bàn này sẽ trống?" Vừa ngồi xuống, Madoka liền hỏi.

"Anh không chắc chắn. Dự đoán hành động của con người khó lắm. Nhưng anh có một vài căn cứ."

"Căn cứ? Là gì thế?" Madoka nhoài người lên.

Kento so vai. "Giải thích cặn kẽ sẽ không dứt được mất. Chẳng hạn, người mẹ sắp uống cạn ly nước trái cây, ông bố đã uống cà phê xong, đang gõ xuống mặt bàn vẻ sốt ruột còn cậu con trai thì đung đưa chân ra chiều chán nản lắm, có vẻ họ không còn chuyện gì để nói nữa. Không phải dựa vào một người trong số họ mà là bầu không khí tổng thể. Con người trước khi thực hiện hành động tiếp theo nhất định sẽ phát dấu hiệu gì đó. Tuy họ có vẻ làm việc đó một cách vô thức."

Madoka chớp mắt, nhìn Kento chằm chằm. “Anh quan sát đến cả chi tiết nhỏ nhặt thế sao? Trông thì có vẻ chỉ nhìn lướt qua thôi.”

“Nhìn lướt qua là đủ rồi.” Khóe miệng Kento dãn ra. Rồi cậu ta hướng mắt ra ngoài cửa sổ, mặt u ám. “Quả nhiên khoảng năm giờ sẽ mưa. Anh định mang ô đi mà quên mất.”

“Mưa á?” Madoka kiểm tra điện thoại. “Dự báo thời tiết có nói thế đâu.”

“Ừ, dự báo là thế. Nhưng sẽ mưa.” Kento đáp đầy tự tin.

Giống hệt lần trước, Madoka tự nhủ. Lần đó, cậu ta cũng dự đoán chính xác trời mưa. Chính xác đến cả thời gian. Cô định hỏi sao cậu lại biết, nhưng đành thôi. Vì sẽ dính dáng tới bí mật cậu đang phải giữ mất.

Vừa uống nước ép trái cây, họ vừa nói chuyện về âm nhạc và trường lớp. Nói là “họ”, nhưng thực ra chỉ có mình Madoka nói, còn Kento hoàn toàn đóng vai người nghe. Qua tin nhắn trao đổi từ trước tới giờ cũng có thể đoán được rằng cậu không đến trường. Cậu chỉ học ở Viện nghiên cứu lý thuyết số thôi. Nội dung giảng dạy ở đó có vẻ cao cấp hơn hẳn so với trường lớp bình thường. Tuy không hỏi nhưng cô đoán được như vậy.

Ra khỏi quán, họ đi tới trung tâm trò chơi. Vì Kento nói muốn chơi. Nhưng giữa đường, cậu dừng lại, nhặt lên thứ gì đó. Là một mẩu giấy hình trái tim. Madoka liếc nhìn. Trên đó in họa tiết ngôi sao cùng với tên một ban nhạc rock nổi tiếng. Tức là, có một sự kiện đang diễn ra ở gần đây và ban nhạc này biểu diễn ở đó.

“Chắc là được phát trong buổi biểu diễn rồi.” Kento nói. “Dạo này có phong trào thế này đấy. Nhìn tưởng giấy thường nhưng thực ra là giấy styrene. Họ phát cho fan mang về làm quà lưu niệm nhưng bị vứt đi ngay.”

“Họ phát thứ này trong buổi biểu diễn ấy à? Để làm gì?”

“Để khuấy động không khí.”

Madoka nhìn mảnh giấy hình trái tim, nghiêng đầu. “Thứ này có thể khuấy động không khí được sao?”

“Em xem thì sẽ hiểu ngay thôi.”

Kento nhìn quanh một lượt rồi bước về phía thang cuốn. Nhưng cậu không bước lên mà dừng lại ngay trước đó.

Đây là tầng ba, nhưng vì có dạng giếng trời nên có thể nhìn xuống tận tầng một. Kento nhìn xuống bên dưới.

“May quá, người đi bộ ở dưới khá ít. Không khí không bị nhiễu loạn,

nên chắc sẽ ổn.”

“Là sao cơ?”

Kento không trả lời câu hỏi của cô, thận trọng đưa mắt nhìn xung quanh rồi vươn cánh tay ra ngoài tay vịn cầu thang, nhẹ nhàng ném miếng giấy styrene mỏng lên không trung.

Liền sau đó, một điều đáng kinh ngạc xảy ra.

Những tưởng miếng giấy hình tim sẽ dập dềnh, chao liệng rồi rơi xuống mặt đất. Nhưng không, nó giữ nguyên trạng thái thăng bằng trong không trung, rồi từ từ nghiêng nghiêng rớt xuống. Giống hệt một chiếc tàu lượn siêu nhỏ. Thời gian rơi lâu đến khó tin.

“Khi buổi diễn lên tới cao trào, người ta sẽ thả hàng trăm miếng giấy thế này từ trên cao xuống, chẳng phải khán giả sẽ phấn khích lắm sao?”

Đáp lại lời của Kento, Madoka nhỏ giọng thì thầm “Có lẽ vậy”, mắt vẫn nhìn theo chuyển động của miếng giấy hình tim. Chưa biết chừng, các fan còn tranh cướp nhau để lấy được chúng.

Thế nhưng, điều khiến cô thật sự kinh ngạc lại xảy ra sau đó. Chiếc tàu lượn hình tim đột nhiên đổi hướng, đã xuống đến tầng một nhưng cuối cùng lại hạ cánh trên mặt quầy thông tin. Người phụ nữ đứng đó có vẻ bất ngờ với vật thể đột ngột xuất hiện trước mắt mình. Chị ái ngại cầm lên, liên tục liếc mắt khắp nơi xem thứ này từ đâu bay tới.

Kento cười khúc khích rồi quay về phía Madoka. “Nhặt được của rơi phải trả cho quầy thông tin là đúng rồi.”

Madoka không nói nên lời. Cô không biết phải nhìn nhận thế nào về hiện tượng vừa rồi. Có vẻ, ngay từ đầu, Kento đã nhắm sao cho miếng giấy rơi đúng xuống quầy thông tin. Nhưng sao có thể làm đúng theo ý định vậy được chứ? Khoảng cách từ đây tới dưới đó khá xa.

Kento nắm lấy tay Madoka hiện vẫn đang sững sờ, nói “Đi nào” và rảo bước.

Vào trung tâm trò chơi, cả hai vui vẻ chơi đủ trò. Game đua xe, game chiến đấu lẫn trò đánh trống theo nhịp bài hát. Kento tận hưởng trò chơi hệt như bất cứ cậu thiếu niên bình thường nào. Cậu không hề đặc biệt xuất sắc. Có lúc, Madoka còn thắng được cậu.

Tuy nhiên, khi họ chuẩn bị nghỉ chơi đã xảy ra một việc đáng kinh ngạc. Đó là lúc Madoka nói muốn có con thú bông trong tủ kính trò chơi gắp thú bông.

Trong tích tắc, ánh mắt Kento lóe lên. “Em muốn con nào? Muốn mấy con?”

Madoka đưa mắt nhìn bên trong tủ kính, nói ra ba cái tên và bảo con nào trong số đó cũng được. Kento gật đầu, lấy trong ví ra ba đồng xu 100 yên.

Mọi việc xảy ra sau đó không khác gì trò ảo thuật. Mỗi lần cậu bỏ một xu vào máy là một lần gắp trúng. Hệt như dùng tay thật chứ không phải máy. Thành công quá dễ dàng khiến họ như quên mất đây là một trò chơi. Chưa đầy năm phút, trong tay Madoka đã là ba con thú mà cô muốn.

“Em còn muốn gì nữa không?” Kento vui vẻ nói.

Madoka im lặng lắc đầu. Cô không thốt ra được lời nào, kể cả lời cảm ơn.

Khi Kento hỏi tiếp theo sẽ đi đâu, cô đáp mình hơi mệt.

“Vậy ta nghỉ chút nhé!”

May sao, ngoài trung tâm trò chơi có một băng ghế trống. Cả hai nghỉ chân ở đó. Từ chỗ này có thể nhìn qua cửa sổ xuống công viên bên dưới. Tuy nhiên, quang cảnh không đẹp lắm. Bầu trời xám đục. Tức thì, vài giọt nước mưa rơi trúng mặt cô. Madoka bất giác nhìn đồng hồ. Vừa quá năm giờ.

“Làm sao bây giờ nhỉ? Mua ô thì lãng phí quá.” Kento nói. “Nhưng tới tận tám giờ mới tạnh mưa.” Cậu nói bằng giọng chắc chắn.

Madoka đặt ba con thú bông xuống, nhìn sang cậu. “Sao anh làm được thế này?”

Gương mặt nghiêng của Kento thoáng u ám. Lời nói của Madoka hẳn đã kích thích điều gì đó trong cậu.

“Không phải tự nhiên đúng không?” Cô nói tiếp. “Dự báo chính xác thời tiết, gắp thú bông dễ dàng. Đâu chỉ có thế. Cả lúc ném miếng giấy hình trái tim, lẫn việc anh biết rằng nước sẽ bắn lên người em ngay lần đầu tiên mình gặp nhau, người bình thường không ai làm được như thế. Em hỏi chuyện đó không sao chứ?”

Kento lặng lẽ hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Đương nhiên không phải vì cậu bỏ ngoài tai lời nói của cô. Vẻ đắn đo, lưỡng lự hiện lên rất rõ trên khuôn mặt cậu.

Cuối cùng, môi cậu cũng động đậy. “Thật xấu xa.”

“Gì cơ?”

Kento nhăn mặt như thể xấu hổ, khẽ thở dài. “Em thắc mắc lắm nhỉ. Đương nhiên rồi. Biết vậy mà anh vẫn không giấu giếm khả năng của mình. Thậm chí còn tìm cách thể hiện. Để khiến em tò mò. Cố tình khiến em hỏi. Anh đúng là một thằng xấu xa. Chắc em ghét anh lắm.”

“Anh Kento…”

Kento ngồi thẳng lưng lên, nhìn Madoka.

“Thực ra, anh có rất nhiều điều muốn thú thực với em. Vì vậy mới hẹn gặp em. Những việc thế này nên nói trực tiếp chứ không phải qua tin nhắn.”

Madoka hít một hơi thật sâu rồi quay sang nhìn cậu.

“Em cảm nhận được anh Kento có một bí mật rất lớn, nhưng không thể nói cùng ai nên rất đau khổ. Chỉ mong có người hỏi tới để được nói ra. Vì vậy, em đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho ngày hôm nay rồi.”

“Dự đoán của em đúng chứ?”

“Vâng,” Madoka gật đầu. “Tuy trực giác của em vốn không nhanh nhạy lắm.”

Kento nhìn cô đầy ngụ ý và khẽ gật đầu.

“Thực ra không phải vậy. Anh đã cố tình khiến em suy đoán như thế. Bằng những tin nhắn.”

“Sao? Thế là thế nào?”

“Lần gặp đầu tiên ở viện nghiên cứu, anh đã nói lý do anh sống ở đó là bí mật đúng không? Nhưng đồng thời, trong thâm tâm anh lại nghĩ nếu là em thì có thể thổ lộ được. Không… Không phải thế…” Kento lắc đầu. “Anh đã muốn thú nhận mọi chuyện với em. Nói thật, từ rất lâu rồi anh đã muốn được ai đó hỏi, nhưng chẳng thể tìm được ai. Lúc gặp được em, anh đã nghĩ rốt cuộc mình cũng đã tìm được. Vì vậy mới cho em biết khi nào trời sẽ mưa. Để khiến em chú ý.”

“Anh nói sớm có phải tốt hơn không?”

“Tuy tin vào trực giác của mình nhưng anh muốn biết nhiều hơn về em. Anh phải dùng tin nhắn để kiểm chứng niềm tin đó. Vì vậy, anh đã nhắn nội dung ngầm tỏ ý cho em hiểu rằng anh muốn tiết lộ bí mật của mình. Để em chuẩn bị sẵn tâm lý, như vừa mới nói ban nãy.”

Madoka đặt tay lên ngực. Tất cả đều nằm trong tính toán của Kento ư? Vì sao cậu phải nhọc công như vậy?

“Em chạm vào đây một chút được không?” Kento vặn mình, đặt tay lên gáy.

Madoka với tay chạm thử vào đó. Khi ấn nhẹ, ngón tay cô có cảm giác gượng gượng.

“Sao?”

“Hừm… hơi cứng. Hệt như có gì bên trong ấy.”

“Chính xác là có. Pin và máy phát tín hiệu xung động được cấy ở đó.

Máy phát tín hiệu kết nối với một điện cực được cấy trong não. Người cấy cả hai thứ này là bác sĩ Uhara."

"Trong ca phẫu thuật lần đó…"

"Nghe nói nhờ vậy anh có thể hoạt động, nói năng, ăn uống giống như người bình thường. Nhưng ít lâu sau, anh đã biết hóa ra không phải như thế. Thực ra, anh đã trở thành một kẻ khác thường."

Rồi cậu kể chuyện như sau.

Sau ca phẫu thuật, ý thức của Kento dần dần phục hồi rõ nét, cậu có thể giao tiếp được với thế giới bên ngoài. Niềm vui sướng khi cất lên tiếng nói đầu tiên thật không thể diễn tả bằng lời. Cậu đã có thể cử động chân tay và ăn uống. Cảm giác như vừa tái sinh. Vừa có được một cơ thể mới. Luyện tập để sử dụng cơ thể mới một cách thành thạo là việc rất vui vẻ. Cậu tiến bộ hằng ngày. Như được học thêm những điều mới mẻ.

Thời điểm cậu bắt đầu cảm thấy gượng gạo là hơn một năm sau. Nói chính xác, cậu đã mơ hồ có cảm giác ấy từ trước đó, nhưng vì quá mải mê với việc phục hồi chức năng cơ thể nên chưa để ý tới.

Nói ngắn gọn, cảm giác gượng gạo đó là giác quan của cậu có vẻ nhạy bén hơn trước.

Trong rất nhiều tình huống, cậu có thể nhận biết được việc gì sẽ xảy ra tiếp theo. Rõ nét nhất là các hiện tượng vật lý. Chẳng hạn như, cậu có thể đoán được quả bóng chày hoặc bóng đá khi được ném lên trời sẽ bay với quỹ đạo thế nào, rớt xuống đâu chỉ trong tích tắc. Cả quả bóng golf lăn trên thảm cũng vậy. Ngay khi nó được đẩy đi, cậu đã biết nó sẽ dừng lại ở đâu.

Ngoài các hiện tượng vật lý, cậu cũng có thể dự đoán một số hiện tượng khác. Khi đi trong hành lang bệnh viện, cậu có thể vô thức nhận biết được sắp diễn ra một ca phẫu thuật; hay khi nhìn đám đông bệnh nhân trong phòng chờ, cậu cũng đoán được ai sắp sửa đứng dậy.

Nghĩ rằng chuyện này nói ra với người khác sẽ bị cười nhạo nên cậu giữ im lặng, nhưng khi kiểm tra sức khỏe lại buột miệng kể với bác sĩ Uhara. Cậu đinh ninh bác sĩ sẽ phủ nhận ngay đó chỉ là ảo giác. Nhưng bác sĩ Uhara không làm thế.

Ngày hôm sau, Kento được bác sĩ Uhara dẫn tới Viện nghiên cứu lý thuyết số ở gần trường đại học. Tại đó, cậu tiến hành một vài bài luyện tập và xét nghiệm.

Sau đó, bác sĩ Uhara giải thích cho cậu về việc đã xảy ra bên trong bộ não.

Theo ông, những phán đoán của Kento không đơn thuần là trực giác, mà là phán đoán dựa trên căn cứ rõ ràng. Sau vài lần quan sát hiện tượng, cậu đã lý giải được tính chất vật lý, từ đó đưa ra phán đoán về kết quả.

Việc cậu biết thời điểm diễn ra ca phẫu thuật, hoặc hành động của bệnh nhân trong phòng chờ cũng nhờ vào kinh nghiệm. Hằng ngày, do đã quen nhìn y tá và các bệnh nhân nên cậu biết được họ sẽ làm gì tiếp theo từ các cử động vô thức. Tuy nhiên, do đó không phải hiện tượng vật lý nên không phải lúc nào cũng chính xác.

Kento vô cùng kinh ngạc trước những chuyện ấy. Bởi cậu hầu như không ý thức được việc mình đã tích lũy thứ kinh nghiệm ấy thế nào.

Tại sao cậu có được năng lực ấy? Chắc hẳn không thể không liên quan gì tới ca phẫu thuật kia.

Từ đó, cuộc sống của Kento hoàn toàn thay đổi. Từ bệnh viện Đại học Kaimei, cậu chuyển tới Viện nghiên cứu lý thuyết số, tiến hành rất nhiều xét nghiệm và luyện tập ở đó.

Có vẻ bác sĩ Uhara và các đồng nghiệp muốn kiểm tra xem giới hạn năng lực của cậu đến đâu. Vì vậy, họ đã chuẩn bị cho cậu một khối lượng dữ liệu khổng lồ về các hiện tượng vật lý. Cậu phải nhồi chúng vào đầu, và sau đó đưa ra phán đoán trong nháy mắt.

“Trò gắp thú bông chỉ là bước đầu của bước đầu thôi. Đương nhiên anh sẽ gắp được chúng. Ném miếng giấy hình tim có khó hơn một chút, nhưng vì không khí không bị xáo động nhiều nên cũng suôn sẻ.”

“… Giỏi quá!” Madoka nhìn Kento chăm chăm. “Kento, anh thành người siêu năng lực rồi.”

“Khác siêu năng lực một chút đấy chứ.” Kento nhăn nhó gãi đầu. “Anh có nhìn xuyên đồ vật hay làm cho chúng cử động mà không cần dùng tay được đâu. Cũng không biết phép dịch chuyển tức thời. Điều anh có thể làm được chỉ là dự đoán. Vả lại, cũng chỉ giới hạn trong các hiện tượng vật lý. Đương nhiên, những hiện tượng liên quan tới sinh vật sống rất khó đoán. Anh hoàn toàn không biết lũ mèo hoang sẽ hành động thế nào.”

“Vậy cũng giỏi lắm rồi. Tại sao anh phải giữ bí mật?”

Kento khoanh tay ậm ừ.

“Có nhiều chuyện lắm. Lý do của người lớn.”

Hừm, Madoka hừ mũi. Cô có cảm giác dù mình nghe thêm cũng chẳng thể giúp được gì.

“Miễn là hiện tượng vật lý thì anh sẽ dự đoán được hết chứ?”

“Không hẳn. Những việc anh không đoán được vẫn nhiều hơn. Động đất chẳng hạn, dù được xem bao nhiêu dữ liệu anh vẫn không thể đoán được. Có lẽ con người vẫn chưa phát hiện ra những dữ liệu cần thiết cho việc đó. Dòng chảy rối cũng rất khó đoán.”

“Dòng chảy rối?”

“Chữ Hán viết là ‘dòng chảy nhiễu loạn’ ấy. Một dạng trạng thái chuyển động của chất lỏng hay chất khí. Không dự đoán được dòng chảy rối sẽ không thể đoán được thời tiết sẽ thế nào.”

“Nhưng anh đoán được cơ mà? Nhìn xem.” Madoka chỉ ra ngoài cửa sổ. “Anh đoán trúng phóc trời sẽ mưa.”

Kento nhăn mặt, lắc đầu quầy quậy.

“Chỉ thế này thôi chưa đủ.”

“Vậy ư?”

“Anh có thể đoán được chính xác đến từng phút thời tiết nơi mình ở và các vùng lân cận. Nhưng cũng chỉ biết khi nào trời mưa, khi nào tạnh thôi. Thế không đủ. Chỉ khi nào dự đoán được các hiện tượng cục bộ xảy ra một cách đột ngột mới có thể coi là chế ngự được dòng chảy rối.”

“Hiện tượng cục bộ xảy ra một cách đột ngột?”

“Nhiều lắm. Mưa dông, bom mưa… Cả vòi rồng nữa.”

“Vòi rồng?” Madoka giật mình.

“Hiện nay, dù có dùng siêu máy tính để dự đoán thì xác suất dự đoán trúng vẫn còn thấp. Với vòi rồng là khoảng 10%. Tức là, cứ mười lần thì tới chín lần dự đoán trượt. Khó đến mức ấy đấy.”

Vị đắng ngắt lan khắp miệng Madoka. Không thể ngờ được tại nơi này cô lại phải hồi tưởng về cơn ác mộng đó.

“Thế nhưng, tiến sĩ Uhara và các đồng nghiệp ở Viện nghiên cứu lý thuyết số cho rằng, dù siêu máy tính không làm được thì vẫn có thể trông chờ ở anh.”

“Nghĩa là sao?”

“Họ nói rằng, những thứ diễn ra trong đầu anh không đơn giản chỉ là tính toán. Phải có cái gì đó khác, ví như khi dự đoán thời tiết, anh đã dùng biện pháp nào đó khác với máy tính thông thường. Đó là cách giải thích hợp lý duy nhất. Nếu thành công, đây sẽ là một sự kiện mang tính bước ngoặt đối với nhân loại. Chắc em không biết phương trình Navier - Stokes đâu nhỉ?”

“Navier… Em chưa nghe thấy bao giờ.”

“Đó là một bài toán của vật lý học đến giờ vẫn chưa ai giải được, nhưng nếu giải thành công sẽ mang tới những ảnh hưởng không thể tưởng tượng nổi đối với khoa học. Gợi ý cho bài toán đó chẳng phải đang ở đây sao, người của Viện nghiên cứu lý thuyết số nghĩ vậy đấy.” Kento vừa nói vừa chỉ vào đầu mình.

“Tức là nếu giải được bài toán đó sẽ dự đoán được vòi rồng?”

“Về lý thuyết là thế.”

“Tuyệt quá!” Madoka nói, tay nắm chặt lại. “Giá mà có thể nhanh chóng làm được.”

“Ừ. Có điều, chắc còn lâu nữa.” Kento nhún vai. “Một mình anh không đủ. Cần có thêm đồng đội mới được.”

“Tạo ra là được chứ gì. Sao bố em không tạo ra nhiều người như anh Kento nhỉ?”

“Có lẽ là có hạn chế. Vì anh gặp tai nạn nên mới cần phẫu thuật. Người khỏe mạnh đâu cần phẫu thuật làm gì.” Rồi cậu tiếp. “Để trở thành ác ma của Laplace cần phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

26

“Giáo sư biết nhà toán học Laplace chứ? Tên đầy đủ là Pierre Simon Laplace. Người Pháp.” Kirimiya Rei hỏi Aoe.

“Laplace? Tôi chưa từng nghe thấy.”

“Nếu tồn tại một trí tuệ có thể nắm được toàn bộ vị trí hiện tại của các nguyên tử tồn tại trên thế giới và động lượng của chúng thì trí tuệ đó có thể sử dụng vật lý học để tính toán biến đổi của nguyên tử theo thời gian, qua đó hoàn toàn có thể dự đoán được tương lai sẽ thay đổi thế nào.” Kirimiya nói như thể đang đọc một bài thơ. “Laplace đã lập nên giả thuyết này. Sau này, người ta gọi kẻ sở hữu thứ trí tuệ ấy là ‘ác ma của Laplace’. Năng lực dự đoán của Kento gần giống với hình ảnh về ác ma của Laplace đó. Vì vậy, kế hoạch nghiên cứu về cậu ta ở Viện nghiên cứu lý thuyết số được đặt tên là ‘Kế hoạch Laplace’. Mà một khi đã gọi là kế hoạch sẽ cần đặt ra một mục tiêu. Về cơ bản, mục tiêu Viện nghiên cứu đưa ra là: Một, làm rõ quá trình dự đoán trong não bộ cậu ta diễn ra như thế nào. Hai, như tôi đã nói nhiều lần, phải tìm cách tái hiện. Mục tiêu đầu tiên được dự đoán sẽ mất rất nhiều thời gian để tìm hiểu. Mục tiêu số hai cũng gặp phải một trở ngại lớn. Dù thế nào cũng không tránh được việc thí nghiệm trên người. Làm sao tìm được người tham gia thí nghiệm? Làm vậy có vi phạm đạo đức hay không? Về điểm này, Bộ lao động và phúc lợi xã hội, Bộ giáo dục và khoa học, đương nhiên cả cảnh sát, đều không đưa ra ý kiến. Trong thâm tâm, ai cũng nghĩ cần phải tiến hành trên người bình thường, nhưng vì lo xảy ra sự cố nên không ai dám nói ra. Đúng lúc ấy, một cô bé tìm tới viện trưởng - người chịu trách nhiệm chính cho kế hoạch Laplace. Cô bé thốt ra điều khiến ai cũng phải kinh ngạc. Đó là mong muốn trở thành tình nguyện viên cho kế hoạch Laplace.”

Aoe trợn tròn mắt, nín thở mới mở miệng. “Đó là Madoka…”

“Đúng vậy.”

“Không phải cô ấy đề nghị với tiến sĩ Uhara ư?”

Uhara buồn bã lắc đầu rồi ngẩng mặt lên.

“Con bé không bàn với tôi một tiếng nào. Tôi còn không ngờ nó đã biết về Kế hoạch Laplace.”

“Viện trưởng hình như cũng rất sửng sốt. Kế hoạch này là tuyệt mật,

tất cả chúng tôi thậm chí còn bị buộc phải ký cam kết bảo mật, rằng sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì cho cả người thân. Khi được hỏi đã nghe ai kể về kế hoạch, Madoka trả lời là Kento. Đương nhiên rồi. Chỉ mình cậu ta không phải ký tên. Vì cậu ta là người mà viện chúng tôi nhờ hợp tác."

"Cô ấy có nói lý do tại sao không?"

"Hình như con bé nói muốn mình cũng có khả năng giống Kento. Để giải bài toán phương trình Navier - Stokes, để cứu người."

Lại thêm một từ lạ hoắc. "Phương trình gì cơ?"

"Phương trình Navier - Stokes. Liên quan tới cơ học chất lưu. Một bài toán khó vẫn chưa có lời giải. Sau nhiều năm nghiên cứu, chúng tôi phát hiện ra rằng khả năng dự đoán của Kento có liên quan mật thiết tới phương trình đó. Nếu được làm rõ, đây sẽ là một bước tiến mang tính bước ngoặt đối với khoa học. Có thể tính được cả dòng chảy rối, thứ mà dù dùng siêu máy tính cũng không thể dự đoán chính xác. Về lý thuyết, có thể biết được thời tiết của một trăm năm sau. Hiện tượng vòi rồng đã cướp đi mạng sống của mẹ Madoka cũng sẽ được dự đoán chính xác."

Aoe à lên một tiếng. Ra vậy, mọi việc thật hợp lý.

"Viện đã xử lý thế nào?"

"Những người có liên quan lập tức được triệu tập. Đương nhiên là cả tiến sĩ Uhara. Nghe nói đã tranh luận rất gay gắt. Tôi không có mặt ở đó…" Kirimiya Rei hướng ánh mắt về phía Uhara. Rõ ràng cô muốn ông kể tiếp câu chuyện.

Dường như hiểu được ý cô, Uhara thở dài một cách nặng nhọc rồi gật đầu.

"Trước cuộc họp, tôi đã nghe Madoka nói chuyện. Con bé rất cứng đầu. Tôi đã dọa vạn nhất xảy ra sự cố gì sẽ để lại di chứng, nhưng con bé vẫn không hề đổi ý. Con bé còn rất bình thản nói rằng lúc ấy thế nào bố cũng cứu được con. Khi tôi hỏi sao không bàn với bố trước, thì Madoka trả lời làm vậy chỉ khiến bố phản đối, và sẽ mất cơ hội đề nghị trực tiếp với viện trưởng. Quả đúng như vậy."

Ừm, Aoe ậm ừ.

"Lúc đó Madoka mới học cấp hai đúng không? Vậy mà đã nghĩ được như thế."

Uhara cay đắng cười, lắc đầu. "Người đề nghị không nói với tôi mà gặp trực tiếp viện trưởng là Kento. Vốn là ác ma của Laplace, cậu ta rất giỏi nắm bắt suy nghĩ người khác. Tôi ngờ rằng mong muốn của

Madoka ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng từ phía cậu ta.”

Aoe nhớ lại câu nói của Kirimiya Rei, rằng Madoka có mắt nhìn người hơn bất cứ ai. Có năng lực ác ma của Laplace thì sẽ được như vậy ư?

“Vậy kết quả cuộc họp ra sao?”

Uhara đau đớn nói. “Ngoại trừ tôi ra, ý kiến của những người còn lại đều thống nhất. Đó là, giao cho tôi quyền quyết định. Đương nhiên vì người tiến hành phẫu thuật là tôi, người thân duy nhất của tình nguyện viên cũng là tôi. Có điều, rõ ràng ai cũng nghĩ không thể bỏ lỡ cơ hội này. Vì làm gì còn tình nguyện viên nào phù hợp hơn. Tôi rất đắn đo. Một mặt không muốn đưa con gái lên bàn phẫu thuật. Lỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao. Một mặt, tôi rất muốn đáp lại kỳ vọng của mọi người. Không, hơn tất cả…” Uhara đưa cả hai tay lên vò đầu, rồi cứ thế ôm lấy đầu. “Tôi không kiềm chế nổi khao khát tìm hiểu của mình. Hiện tượng này có thể tái hiện được không? Có thể tạo ra thêm một ác ma của Laplace nữa hay không? Tái hiện được có nghĩa là tôi sẽ nắm trong tay chìa khóa mở ra bước tiến hóa mới của nhân loại.”

Uhara buông tay xuống, thở hắt ra một hơi dài. Liền sau đó, cơ thể ông như cạn hết sức lực. Ông nhìn Aoe, nở một nụ cười đầy cay đắng.

“Tôi đã chọn con đường trở thành nhà khoa học điên. Tôi đã thí nghiệm trên chính con đẻ của mình. Tôi đã mổ bộ não vốn khỏe mạnh của con bé, cấy vào đó tế bào ung thư đã xử lý di truyền học rồi đặt thêm cả điện cực và máy móc. Giờ nghĩ lại tôi mới thấy, với tư cách một người cha, không, với tư cách một con người, đó là hành vi không thể tha thứ được.”

“Nhưng ca phẫu thuật đã thành công?”

“Tạm thời là thế. Tuy nhiên, một tuần sau phẫu thuật, con bé vẫn hôn mê. Tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Thậm chí còn nghĩ đến việc cho con bé một cái chết nhẹ nhàng, rồi mình cũng tự vẫn. Nhưng tới ngày thứ tám thì Madoka mở mắt. Nhận được tin đó, tôi không đứng vững nổi và quỵ xuống sàn mà khóc như một đứa trẻ.”

Hẳn rồi, Aoe nghĩ.

“Vậy là Madoka bắt đầu con đường trở thành ma nữ của Laplace?”

Uhara gật đầu. “Vì vốn khỏe mạnh, Madoka học những khả năng đó thuận lợi hơn so với Kento. Sau khi xuất viện, con bé chuyển đến sống cùng Kento trong viện nghiên cứu, hợp tác với kế hoạch Laplace. Nhanh thật, vậy mà gần bốn năm đã trôi qua.”

“Hiện tại, năng lực của Madoka đã tương đương với Kento.”

Kirimiya Rei tiếp lời. “Màn biểu diễn ở công viên Arisugawa đối với cô ấy giờ không phải là chuyện khó.”

“Vụ việc ở suối nước nóng Akakuma và Tomate đúng là do Amakasu Kento gây ra ư?”

Kirimiya Rei nhíu mày một cách khổ sở, nhìn Uhara rồi quay về phía Aoe.

“Đáng tiếc là khả năng đó rất cao. Từ mùa xuân năm ngoái, Kento biến mất khỏi viện nghiên cứu. Tuy không biết lý do chính xác, nhưng chúng tôi đoán rằng cậu ta đã nhúng tay vào một tội ác rất khủng khiếp.”

“Động cơ là gì? Tại sao cậu ta lại giết người?”

“Chuyện đó…” Nói tới đây, Kirimiya Rei im bặt. Cô lắc đầu. “Tôi không thể tiết lộ gì thêm. Việc này không liên quan tới giáo sư Aoe.”

“Các vị đã cho tôi biết tới mức này rồi, sao có thể như vậy chứ? Xin hãy nói đi. Dù nói là không liên quan, nhưng tôi đã giữ im lặng về vụ việc ở suối nước nóng thì tôi có quyền biết sự thật chứ.”

“Nhưng…” Kirimiya Rei thốt lên, rồi nhìn Uhara xin ý kiến.

Mắt vị bác sĩ thiên tài ánh lên nét đau khổ, ông khẽ hất cằm.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ nói. Có điều, hiện giờ, tất cả mới chỉ là suy đoán. Xin giáo sư đừng quên điểm này. Và, giáo sư có thể hứa sẽ không tiết lộ chuyện này chứ?”

“Được. Tôi hứa.”

Uhara liếm môi.

“Đầu tháng Một, Madoka bỏ trốn. Từ lúc Kento biến mất, con bé đã luôn muốn đi tìm nó, nên chúng tôi đoán việc đó không nằm ngoài mục đích ấy. Tuy nhiên, chúng tôi không biết gì thêm. Rồi điều tra viên Nakaoka tìm tới, kể việc đã gặp giáo sư và Madoka, khiến chúng tôi lờ mờ nhận ra chắc hẳn đã xảy ra biến cố gì. Sau khi nghe câu chuyện của giáo sư, tôi càng khẳng định sự việc ở suối nước nóng Akakuma có liên quan tới Kento. Vụ tai nạn liên quan tới khí sulfur hydro nên thật khó nghĩ rằng không dính dáng gì tới cậu ta. Chuyện này, giáo sư hiểu đúng không?”

“Việc chị gái cậu ta tự sát bằng khí sulfur hydro, và cái chết của bà mẹ…”

“Chính xác. Cậu ta căm thù kẻ sát nhân đã giáng một đòn trí mạng vào tương lai đáng lẽ đã rất xán lạn của mình, vả lại, căn cứ vào việc sử dụng khí sulfur hydro lần này, chỉ có thể có một động cơ. Đó là trả thù.”

Những lời đó giống hệt một cục chì rơi xuống bụng Aoe. Ông bất giác rên lên. “Vụ tự sát của cô chị gái… không phải là tự sát? Là giết người nhưng ngụy tạo giống như tự sát sao?”

“Chỉ là suy luận thôi. Nhưng quả thực khó nghĩ ra khả năng nào khác.”

“Nếu vậy, cũng dễ hiểu vì sao cậu ta muốn lấy mạng hung thủ… Nhưng, ừm…” Aoe đặt tay lên trán. Trước diễn biến bất ngờ, đầu óc ông không thể suy nghĩ ra ngọn ra ngành. “Nếu đúng là vậy, có vài điểm không rõ ràng. Đầu tiên là Kento. Không phải cậu ta đã mất ký ức về quãng đời trước đó rồi ư? Làm sao nhớ được chuyện chị gái tự sát, và mẹ cũng bị liên lụy? Mà không, có khi cậu ta còn không nhớ mình có chị gái với bố mẹ ấy chứ. Như thể sao có thể tính chuyện trả thù? Hay gần đây, cậu ta đã lấy lại được trí nhớ?”

Đáp lại những câu hỏi của Aoe, Uhara ậm ừ như muốn nói “Rất chính xác”.

“Thực ra, nhiều năm nay tôi vẫn băn khoăn một chuyện. Trong blog của Amakasu Saisei có miêu tả lại cảnh tôi cố gắng nói chuyện với cậu ta lần đầu, giáo sư nhớ chứ?”

“À, cũng đôi chút. Anh giúp cậu ta nhớ lại cơm cà ri hoặc bóng đá, để quan sát sự thay đổi của bộ não.”

“Giáo sư nhớ rõ thật. Đúng vậy. Cậu ta trả lời được mấy câu hỏi của tôi, nhưng hầu như không nhớ gì về lai lịch của mình. Tên họ, gia đình hay đã từng sống ở đâu…”

“Hình như là vậy.”

“Nhưng,” Uhara hạ giọng. “Cậu ta trả lời được tuổi của mình.”

“Hả?”

“Khi được hỏi, cậu ta trả lời mình mười hai tuổi. Thực ra là mười ba, nhưng nhầm lẫn đó không đáng kể. Có thể vì lúc gặp nạn cậu ta mới mười hai, nên không rõ đã bao lâu trôi qua rồi là điều đương nhiên. Vấn đề nằm ở chỗ, dù có nhầm lẫn, tại sao cậu ta lại trả lời đúng tuổi của mình. Trí nhớ con người có mấy loại. Ví dụ, để nhớ tên đồ vật như đồng hồ, khăn tay, bàn và để nhớ tên người, người ta dùng các hệ thống khác nhau. Chính vì vậy, dù mất ký ức về quá khứ, ta vẫn không quên tiếng Nhật, cách sử dụng đồ vật hay những quy tắc, thói quen… Trường hợp mất trí phổ biến nhất là quên mất lý lịch và các mối quan hệ xã hội của mình. Kento cũng thuộc trường hợp đó. Tuy nhiên, cậu ta lại nhớ tuổi. Tôi cứ băn khoăn chuyện đó mãi. Bởi vì, tuổi tác cũng là một loại lý lịch.”

“Chẳng lẽ Kento không hề mất trí nhớ?”

“Nếu nghĩ theo hướng đó, sự việc lần này sẽ trở nên hợp lý. Đó là màn kịch trả thù của Kento.”

“Sao có thể chứ…”

“Tuy nói vậy nhưng chính tôi cũng đang bán tín bán nghi. Ngoài việc trả lời chính xác tuổi tác, không có bất cứ bằng chứng nào để nghi ngờ việc Kento mất trí. Nhưng lần này, do xảy ra sự việc khiến tôi không thể không suy đoán rằng Kento chính là hung thủ, tôi không còn cách lý giải nào khác ngoài hướng cậu ta không hề mất trí. Đúng như giáo sư nói, làm gì có ai tìm cách trả thù cho người thậm chí còn không có trong ký ức của mình?”

“Tại sao cậu ta phải giả vờ mất trí?”

“Tôi cũng có vài suy đoán. Nhưng trước đó, tôi muốn kiểm chứng về bi kịch của nhà Amakasu trước đã.”

“Ý anh là, đó không phải tai nạn mà là một vụ giết người? Nhưng tại sao? Mà, người đó tên gì nhỉ? Người chết ở suối nước nóng Akakuma ấy…”

“Mizuki Yoshiro, nhà sản xuất phim.” Kirimiya Rei đáp. “Còn ở suối nước nóng Tomate là diễn viên Nasuno Goro. Tên thật là Morimoto Goro.”

“Phải, phải rồi, là hai người đó. Vậy, cả hai đã sát hại gia đình Amakasu Kento? Tóm lại là để làm gì?” Aoe vung mạnh tay lên xuống. “Không, vậy thì lạ quá.” Ông nói. “Không thể có chuyện đó được. Diễn viên Nasuno thì tôi không rõ, chứ nhà sản xuất phim chắc chắn không liên quan tới vụ việc đó. Lúc chị gái Kento tự sát, ông ta đang ở Hokkaido mà. Cùng với ông bố Amakasu Saisei. Blog viết như vậy.”

Uhara nhăn nhó, gật mạnh đầu. “Đúng như giáo sư nói. Mizuki Yoshiro có bằng chứng ngoại phạm. Tuy nhiên, không thể khẳng định vì thế mà ông ta không liên quan tới vụ đó. Nhiều khả năng Mizuki Yoshiro không trực tiếp ra tay mà là đồng phạm. Ví dụ, nếu kẻ gây án là Nasuno thì sao?”

“Chuyện đó… cũng có khả năng ấy. Nhưng, tại sao họ phải làm như vậy? Động cơ là gì?”

Đến đây, Uhara hít một hơi dài rồi ngao ngán thở hắt ra. “Tôi không biết. Tôi đồ rằng họ không có động cơ trực tiếp nào hết. Vì nạn nhân là người hầu như không có liên quan gì với họ. Cũng có thể hung thủ thực sự là một người khác, còn cả Mizuki và Nasuno chỉ là đồng phạm không hơn.”

“Tức là còn một người nữa?”

“Đúng thế.”

“Là ai?”

Uhara chầm chậm chớp mắt, như thể để giúp tâm trạng bình tĩnh lại. “Một người có quan hệ mật thiết với nạn nhân. Và có liên quan tới cả Mizuki lẫn Nasuno. Hơn nữa, người này cũng có bằng chứng ngoại phạm không thể tuyệt vời hơn giống như Mizuki.”

Trong phút chốc, Aoe chưa hiểu Uhara ám chỉ ai. Có người như thế ư? Nhưng ngay sau đó, ông ngẩn ra. Lẽ nào…

“Anh… nghi ngờ ông bố… Amakasu Saisei ư? Rằng ông ta muốn sát hại con gái và vợ, rồi cả con trai mình?”

Uhara không trả lời mà chỉ hít thở hai, ba cái. Ngực ông phập phồng theo từng nhịp thở. “Một giả thiết điên rồ. Tôi cũng không muốn nghĩ như vậy. Nhưng chỉ như vậy mới giải thích được lý do Kento giả vờ mất trí.”

Aoe vắt óc suy nghĩ để hiểu nghĩa những lời Uhara vừa nói. Cuối cùng, ông đã nghĩ ra một điều. “Kento biết sự thật… rằng bố cậu ta chính là hung thủ giết người.”

“Chính xác,” Uhara khẽ gật đầu. “Suy luận theo hướng này, mọi việc đều trở nên logic. Kento biết sự thật. Nhưng một cậu bé đang phải sống thực vật không có cách nào tiết lộ điều đó với bất cứ ai. Dù dần dần giao tiếp được với bên ngoài, cậu ta cũng chỉ có thể trả lời ‘có’ hoặc ‘không’ trước câu hỏi của đối phương. Amakasu Saisei vì không hề biết chuyện nên vẫn tiếp xúc với cậu ta trên tư cách một người cha, một người đàn ông đáng thương vừa mất vợ và con gái còn con trai thì ở trong tình trạng hiểm nghèo. Ngược lại, Kento lại muốn tìm cách cự tuyệt mối liên hệ với cha mình. Vì vậy, cậu ta quyết định mất tất cả ký ức khi còn là Amakasu Kento. Tưởng tượng như vậy có quá táo bạo không?”

Aoe không thốt nên lời. Đúng là một giả thiết thật khó chấp nhận với suy nghĩ thông thường.

“Nhưng…” Ông khẽ nói, nhìn về phía Uhara. “Kento định giết cả cha mình sao?”

“Có lẽ vậy.”

“Điên rồi. Không thể được.” Aoe đập bàn. “Anh bảo tôi làm sao có thể tin được chuyện này chứ. Một người cha ra tay hạ sát cả gia đình, rồi người con trai biết được sự thật nên mang ý định trả thù…”

“Nhưng, còn có khả năng nào khác sao?”

“Động cơ là gì? Tại sao Amakasu Saisei lại giết hại cả người thân của mình?”

“Chuyện đó… tôi không biết.” Uhara khẽ đáp. “Tôi không thể tưởng tượng trong đầu ông ta đã nghĩ những điều gì. Nhưng giáo sư Aoe, hẳn ông có nghe tin tức thời sự chứ? Từng có vụ việc một đứa trẻ đang tuổi dậy thì sát hại cả nhà.”

“Amakasu Saisei là một người đàn ông có địa vị. Không phải một thằng bé đang tuổi dậy thì.”

Nghe vậy, Uhara chìm vào im lặng, vẻ mặt đầy đau khổ. Trông ông có vẻ đang đắn đo hơn là bị dồn đến mức cứng họng.

“Tại sao chứ?” Aoe hỏi.

Uhara thở dài, với tay lấy chiếc máy tính bảng rồi thực hiện vài thao tác. Màn hình sáng lên. Hình ảnh hiện trên màn tinh thể lỏng là hàng chục sinh vật. Chúng đang bò trong một hộp kính. Có thể nhận ra ngay đó là chuột thí nghiệm.

“Cha con nhà Amakasu…” Uhara nói. “Có một khiếm khuyết cực kỳ lớn.”

27

Nhìn người đàn ông đang bước lên cầu thang, Nakaoka tự nhủ đúng là ông ta rồi. Xét về tuổi tác, người này xấp xỉ Amakasu, nhưng bầu không khí quanh ông ta khác hẳn một Amakasu nghệ sĩ. Ông ta bận một bộ vest, đeo kính, mái tóc được rẽ ngôi gọn ghẽ. Trên tay là áo khoác và một túi tài liệu.

Người đàn ông dừng bước, nhìn một lượt bên trong quán. Nakaoka đứng dậy chào.

Ông ta tiến lại với vẻ mặt căng thẳng. Thái độ rõ ràng là đang cảnh giác.

“Anh Uno phải không?”

“Vâng.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh lúc bận rộn.” Nakaoka đưa danh thiếp.

“Không có gì.” Đối phương đáp rồi cũng rút danh thiếp ra. Phía trên tên Uno Takao là chức danh Trưởng phòng Kinh doanh.

Sau khi về chỗ ngồi, Nakaoka gọi phục vụ tới, hỏi Uno uống gì rồi gọi hai tách cà phê.

“Như tôi đã nói trên điện thoại,” Uno mở lời. “Hiện giờ tôi hầu như không… à, chính xác là hoàn toàn không liên hệ với Amakasu.”

“Tôi hiểu. Anh và anh ta học chung hồi cấp hai và cấp ba, rồi tiếp tục qua lại cho tới khi lên đại học nhỉ.” Nakaoka lấy ra cuốn sổ tay và bút.

“Đúng vậy. Hồi đại học chúng tôi gặp nhau nhiều lắm cũng chỉ ba, bốn lần. Lần nào cũng không tìm được tiếng nói chung. Tôi không tài nào bắt kịp được câu chuyện của cậu ấy. Một phần có lẽ vì cậu ấy được học hành chuyên môn, nhưng việc cậu ấy ngày càng khác người mới khiến tôi kinh ngạc.”

“Những chuyện mà anh không bắt kịp là chuyện phim ảnh đúng không?”

“Hiển nhiên rồi.” Uno gật đầu.

Uno và Amakasu không chỉ học cùng cấp hai, cấp ba mà còn cùng thuộc câu lạc bộ nghiên cứu điện ảnh.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Amakasu Saisei nhập học ngành điện ảnh,

khoa nghệ thuật một trường đại học tư. Uno nói "học hành chuyên môn" là ám chỉ điều đó.

"Hồi cấp hai và cấp ba thì hai anh rất thân thiết nhỉ."

"Cấp hai chúng tôi học khác lớp nên cũng không thân lắm. Nhưng hồi cấp ba thì thân thật. Mỗi tuần chúng tôi tụ tập cùng các thành viên khác của câu lạc bộ đi xem tới mấy bộ phim. Tan học lại ra quán cà phê nói chuyện hàng giờ." Cơ mặt Uno dãn ra, có lẽ vì đang hồi tưởng lại quá khứ.

"Anh cũng thích phim ảnh nhỉ."

"Đến mức gia nhập câu lạc bộ cơ mà. Nhưng không thể bằng Amakasu được."

Cà phê được mang tới. Nakaoka nhấp một ngụm cà phê đen.

"Mà…" Uno hướng mắt lên. "Anh có thể nói cho tôi biết các anh đang điều tra việc gì được không? Có liên quan tới Amakasu đúng không?"

Nakaoka khẽ đưa tay phải ra và cúi đầu. "Xin lỗi, nhưng tôi không thể nói được. Chúng tôi có nguyên tắc của mình."

"Vậy à?" Uno đưa cốc cà phê lên miệng.

"Anh Amakasu khá khác người?"

Trước câu hỏi Nakaoka, Uno vừa rót sữa vào tách của mình, vừa nở nụ cười ái ngại. "Đúng vậy. Cậu ấy vẫn đam mê điện ảnh. Và dốc sức vì nó. Tôi chưa từng nghe cậu ấy nói chuyện gì khác ngoài phim ảnh. Không phải vì Amakasu chỉ rành về phim ảnh thôi đâu. Cậu ấy hiểu biết rất rộng. Dù là chuyện văn chương hay âm nhạc, kết cục thế nào cũng dẫn tới điện ảnh. Cậu ấy còn có trí nhớ tốt, hồi đi học luôn được điểm cao. Lúc nào cũng cạnh tranh vị trí đứng đầu lớp. Còn biết chơi thể thao nữa."

Nakaoka nhún vai. "Một người hoàn hảo nhỉ."

"Chính xác là như vậy. Tôi hay nói là 'Cậu được ưu ái quá nhiều rồi.' Nhưng đáp lại, cậu ấy chẳng tỏ ra vui vẻ chút nào. Cũng không lấy đó làm tự mãn. Lúc nào cũng bảo thế vẫn chưa đủ. Phải hoàn hảo hơn nữa mới được. Lúc nãy tôi nói cậu ấy khác người, nhưng sửa lại là người theo chủ nghĩa hoàn hảo thì đúng hơn. Nói ngắn gọn là lý tưởng cao."

"Chỉ đối với bản thân thôi chứ? Với người khác, anh ấy có đòi hỏi họ cũng phải hoàn hảo không?"

"Không. Về cơ bản, cậu ấy dường như không quan tâm tới người khác. Bọn tôi ai cũng biết thành tích đáng nể của Amakasu, nhưng cậu

ấy chẳng biết tí tẹo gì về chúng tôi." Dứt lời, vẻ mặt Uno hình như vừa nhớ ra chuyện gì. "Có điều…"

"Chuyện gì thế?"

"Có một ngoại lệ. Cậu ấy cũng đòi hỏi sự hoàn hảo từ một người."

"Ai vậy?"

"Bạn gái của cậu ấy."

Nakaoka cầm bút lên. "Vậy là anh ta có người yêu. Anh cho tôi biết tên cô ấy được chứ?"

"Cũng chưa tới mức gọi là người yêu. Vả lại cũng không phải chỉ một người, nên tôi không thể nhớ tên hết được."

"Nghĩa là sao?"

"Amakasu học giỏi lại biết chơi thể thao, mặt mũi cũng không đến nỗi nào. Chỉ cần cậu ấy ngỏ lời là mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Có điều, chuyện tình của cậu ấy không bao giờ kéo dài quá lâu. Hầu như chỉ hẹn hò một thời gian rồi chia tay. Tôi hỏi sao lại thế, thì cậu ấy đáp do thất vọng quá. Rằng không ngờ cô ta lại nhạt nhẽo như vậy, làm cậu ấy thất vọng. Rồi Amakasu lại quen một cô khác. Cứ thế hết lần này tới lần khác. Tôi từng nói chuyện với một cô, cô ta giận Amakasu lắm. Thấy bảo cậu ấy là người ngỏ lời trước, nhưng thái độ rất kẻ cả. Hết chê trách quần áo, đầu tóc đối phương lại áp đặt cả sở thích nữa. Có lẽ, cậu ấy muốn cải tạo đối phương cho phù hợp với hình mẫu lý tưởng của mình."

Nakaoka ngừng ghi chép. "Nguyên nhân nào khiến anh ta theo chủ nghĩa hoàn hảo tới mức ấy? Anh có biết không?"

"Tôi cũng không rõ lắm. Do ảnh hưởng nhiều từ ông bố chăng?"

"Ông bố…" Nakaoka lật tìm trong cuốn sổ ghi chép. Anh đã điều tra về bố của Amakasu Saisei. "Một nhà điêu khắc tên Amakasu Taisei đúng không?"

"Đúng là cái tên đó. Một nhà điêu khắc thiên tài."

"Đây là lần đầu tiên tôi biết cái tên đó đấy. Tìm trên mạng cũng thấy một vài tác phẩm. Khi nhìn chúng, tôi rất kinh ngạc. Không thể nghĩ rằng những thứ ấy được đẽo gọt từ gỗ mà thành."

Phong cách của Amakasu Taisei là điêu khắc gỗ để tái hiện toàn bộ những thứ tồn tại ở thế giới tự nhiên. Sự tinh xảo trong tác phẩm của ông khiến người khác phải sững sờ. Muông thú hệt như đang chuyển động, còn hoa lá như đang rung rinh theo gió. Không chỉ sống động, mỗi tác phẩm còn mang một thông điệp. Ngay cả một người vốn mù mờ về nghệ thuật như Nakaoka cũng phải thán phục rằng thì ra nghệ sĩ

thiên tài là thế này đây.

“Amakasu ý thức rất rõ về bố mình.” Uno nói. “Có lần cậu ấy bảo vì cũng mang dòng máu đó nên không thể làm điều gì mất mặt được. Không biết điêu khắc thì phải làm gì đó khác, có lẽ là phim ảnh, Amakasu đã nói như vậy.”

“Anh có biết chuyện ông bố không sống chung với gia đình anh Amakasu không?”

“Vậy ư? Tôi không biết.”

“Nghe nói hồi tiểu học, anh Amakasu đã bỏ nhà đi.”

“Sao cơ?” Uno lộ vẻ lúng túng. Rõ ràng đây là lần đầu tiên ông ta nghe chuyện đó.

“Vậy…” Nakaoka chuyển đề tài. “Anh đã đọc blog của anh ấy chưa?”

Uno liền đặt tách cà phê đang uống dở xuống, gật đầu với vẻ bí hiểm. “Tôi đọc rồi.”

Đó là blog của Amakasu Saisei. Lúc gọi điện, Nakaoka đã nhắn Uno đọc trước, còn gửi địa chỉ blog cho ông ta nữa.

“Anh thấy thế nào?”

“Chuyện đó… ừm, quả thực…” Uno hơi trợn mắt. “Tôi đã rất ngạc nhiên. Tôi biết cậu ấy đã trở thành đạo diễn, nhưng xảy ra những chuyện đau lòng như thế thì… Thực sự, nói thế nào nhỉ… tôi thấy tội nghiệp cho cậu ấy.”

“Anh nói là từ khi vào đại học không còn gặp anh Amakasu nữa. Nên đương nhiên là không biết gì về vợ con anh ta đâu nhỉ.”

“Vâng. Đọc blog tôi mới biết. Con tôi cũng trạc tuổi đó, nên không thể coi là chuyện của người dưng.”

“Anh cảm thấy thế nào về gia đình anh Amakasu?”

“Cảm thấy thế nào… là sao?”

“Chuyện gì cũng được. Ấn tượng chung chẳng hạn.”

“Xem nào. Tôi có cảm giác, đúng là cậu Amakasu có khác. Đọc blog thấy rõ ràng chị nhà là một cô vợ tốt, và lũ trẻ rất thông minh, ngoan ngoãn. Có điều, cô con gái quá đa cảm thì phải, nên mới… Có vẻ cô bé thừa hưởng chủ nghĩa hoàn hảo từ Amakasu. Chắc hẳn phải có chuyện gì phiền lòng lắm. Tôi nghĩ vậy.”

“Tức là,” Nakaoka nhìn chằm chằm đối phương. “Một gia đình lý tưởng theo đúng tiêu chuẩn của Amakasu?”

“Tôi cảm giác như vậy.”

Nakaoka gật đầu, gấp cuốn sổ lại.

“Thông tin rất hữu ích. Cảm ơn anh đã hợp tác.”

“Vậy là xong rồi ạ?”

“Vâng. Cảm ơn anh.”

Uno tỏ vẻ khó hiểu, uống cạn tách cà phê, tạm biệt Nakaoka rồi đứng dậy. Lúc đang bước về phía cầu thang, ông ta quay người lại, chừng như định hỏi gì nhưng chỉ chào một lần nữa rồi đi xuống.

Nakaoka nhờ nhân viên phục vụ mang tới thêm một tách cà phê nữa. Anh mở sổ, nhẩm lại trong đầu những lời Uno vừa nói.

Một gia đình lý tưởng…

Không biết nếu anh nói ra sự thật, vẻ mặt Uno sẽ thế nào. Nếu ông ta biết rằng thực tế khác hoàn toàn so với nội dung blog, vợ và con cái Amakasu đều là sản phẩm của trí tưởng tượng…

Mấy ngày gần đây, Nakaoka đang điều tra về Amakasu Saisei và gia đình ông ta. Những câu chuyện nghe được từ bạn học của Amakasu Moe khá bất ngờ, khiến anh không khỏi ngờ vực.

Tuy nhiên, sau khi hỏi chuyện một vài người, anh kết luận rằng những lời họ nói là chính xác, nội dung của blog kia mới là sai sự thật.

Yukako - vợ của Amakasu Saisei - có một cô chị gái lấy chồng ở Kashiwa thuộc tỉnh Chiba. Cô ta nói thường xuyên nghe Yukako phàn nàn về chồng.

“Cậu ta hầu như không về nhà, cũng chẳng đỡ đần việc nuôi dạy con cái. Đã vậy, lần nào về cũng chỉ quát mắng lũ trẻ. Vì thế, đương nhiên cả hai đứa đều ghét, thậm chí muốn tránh mặt bố. Em gái tôi góp ý thì bị mắng ngược lại là vì cô nuông chiều nên con cái mới hư hỏng như thế. Thực lòng, tôi nghĩ người như vậy tốt nhất đừng nên làm bố.”

Chị gái Yukako cũng xác nhận việc Moe hư hỏng hồi cấp hai.

“Dạo đó, em gái tôi cũng đau đầu lắm. May mà từ khi lên cấp ba, con bé tham gia câu lạc bộ nhảy nên dần dà thay đổi, khiến mẹ nó cũng mừng. Ai ngờ sau này lại xảy ra chuyện, đến giờ tôi vẫn không tài nào hiểu nổi.” Chị gái Yukako nghẹn ngào.

Nakaoka quyết định điều tra về Moe hồi học cấp hai. Anh tìm gặp vài người trong đám học sinh hư giao du với Moe hồi đó thì nghe được một chuyện đáng kinh ngạc từ một cô bạn.

Hồi cấp hai, Moe đã từng dính bầu rồi phải phá thai.

“Đối tượng là một đàn anh học trên hai lớp, cùng chơi chung trong nhóm. Có lần, cô ấy tâm sự với tôi chuyện có thai, tôi cũng chẳng biết

khuyên cô ấy nên làm thế nào. Nghe nói sau đó cô ấy đã thú nhận với mẹ và được đưa đến bệnh viện. Do mới là thời kỳ đầu nên trong trường cũng không rộ lên tin đồn gì cả.

“Tôi không rõ ông Amakasu Saisei bố cô ấy có biết chuyện không.” Cô gái nói thêm.

Càng điều tra, Nakaoka càng thấy nhiều mâu thuẫn với những gì viết trong blog. Rốt cuộc, Amakasu Saisei viết như vậy nhằm mục đích gì?

Nói đến mâu thuẫn, nội dung bản thảo được gửi cho nhà xuất bản mới thật kỳ cục. Trong đó, lý do tự sát của Moe liên quan tới thân thế cô bé. Bản thảo đó đưa ra suy đoán rằng, Moe là con của Yukako và nhân tình, không có quan hệ huyết thống gì với Amakasu. Nhưng chuyện bạn học của Moe kể rằng cô ghét chiếc mũi và bàn tay giống hệt Amakasu Saisei đã chứng tỏ rằng ông ta là bố đẻ của cô.

Rốt cuộc, Amakasu Saisei là người thế nào? Nakaoka cũng thử hỏi dò một vài người quen biết ông ta từ hồi trẻ. Có lẽ đó là cách thích hợp để biết được tính cách con người. Anh đã tìm gặp thành viên sinh hoạt chung câu lạc bộ hồi đại học, và trợ lý đạo diễn có thời cùng làm việc với ông ta.

Kết cục, trong số họ không ai nói xấu về Amakasu. Tất cả đều đánh giá cao tài năng của ông ta. Có thể tổng hợp các ý kiến lại là “Một người luôn nghiêm khắc với bản thân, không ngừng theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo”. Giống hệt những điều Uno đã kể.

Ngoài ra còn một nhận xét tương tự nữa. Amakasu Saisei không đòi hỏi những người xung quanh mình cũng phải hoàn hảo, trừ bạn gái. Ông ta quen với nhiều người nhưng đều chia tay chóng vánh. Có người nói “Sở thích của anh ta rất phiền phức”, có người lại bảo “Tiêu chuẩn của anh ta quá cao”. Có vẻ như ông ta có sẵn một hình mẫu lý tưởng, hễ phát hiện ra đối phương không giống như vậy sẽ lập tức mất hứng thú.

Năm ba mươi tuổi, Amakasu Saisei kết hôn với một nữ diễn viên vô danh tên Yukako. Có nghĩa là, Yukako hoàn toàn trùng khớp với hình mẫu lý tưởng của Amakasu? Thực tế, dựa trên ý kiến của những người quen biết Amakasu lúc ấy, có thể phủ định điều này.

Có khả năng Yukako tuy không đạt tới hình mẫu lý tưởng nhưng Amakasu nhắm tới khối tài sản của gia đình cô vốn làm kinh doanh. Hồi đó, ông ta còn chưa xây dựng được vị thế đạo diễn của mình. Việc có được thế lực mạnh làm hậu thuẫn chính là phần bù cho khuyết điểm của Yukako.

Nakaoka gấp cuốn sổ lại. Tách cà phê mới đã được đưa ra tự lúc nào. Anh nhấp thử một ngụm thì thấy nó đã nguội ngắt.

Chủ nghĩa hoàn hảo, blog và bản thảo hoàn toàn sai sự thật…

Dường như anh đã phát hiện ra gì đó. Tuy còn lờ mờ nhưng đường nét của nó đã dần hiện ra. Chỉ có một vướng mắc khiến mọi chuyện chưa sáng tỏ. Nhưng đó là gì thì Nakaoka chưa biết.

Vẫn không thể nắm bắt được hành tung của Amakasu Saisei. Anh đã gọi điện mấy lần nhưng lần nào điện thoại cũng bị tắt nguồn. Có để lại tin nhắn, đối phương cũng không hề hồi đáp. Rốt cuộc, ông ta trốn ở đâu chứ?

Đúng lúc anh cất cuốn sổ vào trong túi thì điện thoại đổ chuông. Là cuộc gọi từ Narita. Sếp hỏi anh đang ở đâu.

“Một quán cà phê ở Shimbashi. Em gặp một người có liên quan tới vụ đó.”

“Vậy à. Xong rồi chứ?”

“Xong rồi.”

“Vậy thì cậu về đây ngay. Có chuyện.” Narita xẵng giọng. Sếp anh có vẻ khó chịu.

“Chuyện gì thế ạ?”

“Gặp rồi nói.” Narita dứt lời, đồng thời cúp máy.

Lại chuyện gì không biết… Nakaoka uống cạn tách cà phê, tay cầm hóa đơn rời khỏi chỗ ngồi.

Vừa về đến phòng hình sự, Nakaoka bị Narita kéo ngay ra buồng hút thuốc như thường lệ. Bên trong không có ai. Narita rút ra một điếu thuốc nhưng hình như không có ý định châm lửa ngay. Thay vào đó, từ miệng anh tuôn ra những lời hoàn toàn ngoài dự đoán.

Nakaoka há hốc miệng.

“Sếp bảo rút khỏi vụ này đi nghĩa là sao?”

Narita đưa điếu thuốc lên môi, đốt bằng bật lửa. “Là như thế.” Anh nhăn mặt, phả khói nói. “Theo đúng nghĩa đen. Cậu phải rút khỏi vụ điều tra về tai nạn ở khu suối nước nóng. Đừng liên quan gì nữa.”

Nakaoka định vặc lại “Tại sao?”, nhưng đành nuốt vào trong. Anh thừa kinh nghiệm để biết sếp mình chỉ nói như vậy trong những trường hợp nào rồi.

“Bên trên nói gì ạ?”

Narita trề môi dưới, gật đầu.

“Trưa nay tôi bị giám đốc phòng cảnh sát gọi lên. Cùng các trưởng ban hình sự khác. Chỉ thị là không rõ cậu đang điều tra gì, nhưng phải rút khỏi vụ đó ngay.”

Nakaoka tặc lưỡi.

“Sao vụ này lộ ra được nhỉ? Do yêu cầu cảnh sát tỉnh hỗ trợ điều tra các nhà xe trong vụ ở suối nước nóng Tomate ư?”

“Không, không phải chuyện đó.” Narita kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, lắc đầu. “Chắc là lệnh của cấp cao hơn. Chưa biết chừng là từ trên Sở cảnh sát Tokyo, hoặc trung ương cũng nên. Nghe giám đốc nói thì tôi đoán vậy.”

“Cục cảnh sát trung ương?”

“Theo lời cấp trên thì đương nhiên ta không được phép tiết lộ việc điều tra vụ này. Tôi được yêu cầu phải quên toàn bộ những gì đã biết. Đổi lại, họ sẽ giữ kín việc ta tự ý điều tra, không báo cáo lại chuyện đó. Có vẻ lần này chúng ta đụng phải một mối phiền hà rồi đây.”

“Vậy thì em càng muốn tiếp tục. Nhất định phải thấy tận mắt con rắn khổng lồ cỡ nào sẽ chui ra.”

Narita khoát tay đang cầm thuốc. “Bỏ đi. Cậu bị đá thì tôi cũng mệt. Họ đồng ý giữ im lặng là may lắm rồi.” Narita phả ra ngụm khói cuối cùng, dụi điếu thuốc vào gạt tàn. “Cậu đừng có làm càn.” Ra khỏi buồng hút thuốc, anh còn sập cửa một cách thô bạo.

Nakaoka cũng bước ra. Anh nhìn theo bóng lưng Narita đang rảo bước trên hành lang. Nhìn vậy cũng đủ biết sếp mình đang khó xử cỡ nào.

Rốt cuộc, mình đang tìm kiếm điều gì? Đằng sau vụ này ẩn chứa điều gì khiến cho bên trên không muốn một điều tra viên dưới quyền khám phá ra?

Quên hết những gì đã biết đi…

Có vẻ, Nakaoka đã khám phá ra một phần bí mật. Có điều, là bí mật gì thì anh chưa biết. Khoan đã, Nakaoka dừng lại.

Vậy ông ta thì sao? Giáo sư Aoe của trường Đại học Taiho. Những điều ông ta biết về vụ này cũng không ít hơn anh. Liệu ông giáo sư đó có bị bịt miệng không? Có điều, ông ta không phải cảnh sát. Chắc chắn, họ không thể ra lệnh như anh được. Vậy thì bằng cách nào?

Thuyết phục. Chỉ còn cách đó mà thôi.

Nakaoka rút điện thoại ra. Đương nhiên, anh còn lưu số của Aoe.

28

Chuông điện thoại reo lúc Chisato đang đọc một cuốn sách về nội thất. Nhìn vào màn hình chiếc điện thoại cầm trên tay, cô hít một hơi sâu. Trên đó hiện lên chữ "Kimura".

Nhận diện, "Vâng" cô đáp.

"Em đang ở một mình chứ?"

"Vâng, ở phòng khách nhà em. Không còn ai khác."

"Tốt." Đầu dây bên kia thì thầm đáp lại.

"Anh định sẽ chuẩn bị thực hiện. Bước cuối cùng. Vào hôm nay."

"Hôm nay? Sao gấp thế?"

"Từ trước anh đã nói với em thời gian dự tính rồi còn gì. Nên mới dặn em ở nhà chờ liên lạc, không được có kế hoạch gì khác."

"Em biết. Nhưng không ngờ lại đột ngột thế này."

"Do một vài chuyện nên mãi anh không quyết định được ngày giờ cụ thể. Em vẫn nhớ cách thức chứ?"

"Em vẫn nhớ, không biết có suôn sẻ không. Lỡ người đó không liên lạc lại thì phải làm sao?"

"Chuyện đó em khỏi lo. Chắc chắn sẽ có. Chẳng có lý do gì để không gọi lại cả."

Anh ta lúc nào cũng đầy tự tin. Nhưng vì không bao giờ được tiết lộ bằng chứng, Chisato lại tỏ ra bất an. Thế nhưng, chưa một lần nào mọi việc không xảy ra đúng như lời anh ta nói.

"Dù em gọi cũng chưa chắc bất cứ lúc nào người đó cũng có thể trả lời ngay những cuộc gọi đột ngột. Người ta cũng có công việc của mình chứ."

"Nếu thế chỉ còn cách gọi lại sau. Em nhắn vậy rồi dập máy. Có điều, dù có việc gì người đó cũng sẽ ưu tiên chúng ta thôi."

Vẫn là những lời khẳng định cực kỳ chắc chắn. Anh ta đã nói vậy thì chỉ còn cách nghĩ vậy thôi.

"Em gọi luôn hả?"

"Ừ. Nhờ em nhé."

"Em biết rồi."

Cúp máy, Chisato đứng dậy, mở ngăn kéo kệ tủ phòng khách, rút từ đó ra một chiếc điện thoại. Của Yoshiro. Để chuẩn bị cho ngày hôm nay, sau khi ông ta chết, cô vẫn chưa hủy hợp đồng.

Chisato định mở nguồn nhưng điện thoại đã hết pin. Trong ngăn kéo có cả dụng cụ sạc. Cô cắm dây, rồi tra đầu nối vào ổ cắm cạnh đó. Chisato bật nguồn điện thoại, mở danh bạ. Tên của đối phương hiện ra ngay ở hàng "A".

Trống ngực Chisato đập liên hồi. Cô đưa tay phải lên ngực để trấn tĩnh, điều hòa nhịp thở. Cô bắt đầu sắp xếp lời nói trong đầu. Kimura đã dặn cô nói thế nào rồi.

Cô nuốt nước miếng, định bấm nút gọi thì điện thoại đổ chuông. Ai gọi vậy chứ? Đó là một cuộc gọi giấu số.

Cô còn đang băn khoăn không biết có nên trả lời không thì tiếng chuông vụt tắt. Đối phương đã dập máy.

Chisato bối rối nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại. Ai vừa gọi? Hay là nhầm số? Có ngẫu nhiên đến mức điện thoại lâu lắm mới mở nguồn liền lập tức có người gọi nhầm không?

Cô chờ thêm một lúc nữa nhưng điện thoại không reo. Chắc là nhầm số thật rồi.

Cô quyết định quên nó đi. Hôm nay, cô phải làm việc lớn. Không được suy nghĩ lung tung.

Kiểm tra nội dung hiển thị trên màn hình điện thoại xong, Chisato nhấn nút gọi. Vừa áp lên tai, cô nghe thấy tiếng chuông.

Bất giác, cô cảm thấy bất an. Ngộ nhỡ đối phương trả lời thì phải làm sao? Kimura bảo không đời nào có chuyện đó, nhưng cũng có trường hợp rủi ro chứ. Lúc ấy, chỉ cần dập máy ngay là được ư? Không, làm vậy sẽ khiến đối phương cảnh giác.

Cứ rối tung lên như vậy cũng chẳng ích gì. Không lâu sau, tin nhắn chuyển sang chế độ thư thoại vang lên. Chisato thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. Thời điểm quyết định là đây.

Tiếng bíp vang lên. Cô hít một hơi. "Anh Amakasu Saisei phải không? Tôi là Chisato, vợ của anh Mizuki Yoshiro. Tôi có một chuyện mà giá nào cũng phải nói với anh nên đã liên lạc. Nhận được tin nhắn, anh làm ơn gọi ngay vào số của anh Mizuki giúp tôi được không? Chắc số điện thoại cũng được hiển thị rồi, nhưng tôi xin đọc lại."

Sau khi đọc số điện thoại hai lần, Chisato nói "Mong anh giúp cho" rồi cúp máy.

Cô để chiếc điện thoại vẫn đang cắm sạc lên trên kệ rồi trở lại xô-

pha. Cô quăng mình lên ghế. Chỉ đọc lời nhắn thôi mà cô đã toát mồ hôi lạnh dưới cánh tay.

Sắp kết thúc rồi. Tất cả mọi chuyện…

Ánh mắt Chisato dừng lại ở cuốn lịch đặt trên bàn. Cô chợt nhận ra đã sắp ba tháng trôi qua. Tức là, từ đó tới nay đã gần một năm. Từ cuộc gặp gỡ đó.

Hôm đó, Chisato một mình lái chiếc Maserati trở về từ salon làm đẹp. Lúc rẽ vào con đường nhỏ ngoằn ngoèo gần nhà, đột nhiên cô bị thứ gì đó chắn ngang tầm mắt. Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Chisato rất hoảng loạn. Cô ra sức nhấn chân phanh.

Tuy nhiên, trước khi chiếc xe dừng lại, nó đã đâm trúng thứ gì đó, rầm một tiếng. Chisato vội vã xuống xe.

Một thanh niên nằm co quắp bên vệ đường. Đầu anh ta có máu.

“Anh không sao chứ?” Chisato lao tới hỏi.

Người thanh niên nhăn nhó gật đầu. “Ôi, vâng, không sao.” Nói vậy nhưng tay anh ta ôm hông vẻ đầy đau đớn.

“Xe tôi… đâm phải anh à?”

“Tôi không rõ, nhưng chắc là không phải. Tôi đang đi bộ, chợt từ phía sau…”

“Tôi xin lỗi. Đột nhiên tôi không nhìn thấy gì cả.”

Chisato nhìn lại ô tô của mình. Trên mặt kính trước là một tờ báo. Chắc là bị gió cuốn từ đâu tới.

Có tiếng còi xe. Từ đằng sau, một chiếc xe tiến tới.

“Anh chờ một chút.” Chisato nói với người thanh niên, gỡ tờ báo trên tấm kính ra rồi cho xe tấp vào sát lề đường.

Rồi cô quay lại chỗ người thanh niên. Anh ta vẫn nằm co quắp.

Chisato rút chiếc điện thoại từ túi xách ra. “Để tôi gọi cứu thương. Và cả cảnh sát nữa.”

Tuy nhiên, người thanh niên khẽ xua tay. “Không cần đâu, làm vậy chỉ tổ phiền phức. Cô cũng không muốn bị hoạnh họe này nọ đúng không?”

“Nhưng không thu xếp ổn thỏa thì…”

Anh ta nhăn nhó cười trước câu nói của Chisato. “Không sao. Sau này tôi tuyệt đối không gây khó dễ gì hết. Giờ thế này nhé. Cô đưa tôi

tới bệnh viện kiểm tra. Sau khi có kết quả, ta sẽ quyết định xem có cần gọi cảnh sát không."

Cô thấy đề xuất của anh ta khá hợp lý. "Nếu anh muốn thế thì…"

"Làm vậy nhé. Gần đây có bệnh viện không nhỉ?"

"Tôi biết một chỗ. Tới đó nhé."

Cô giúp người thanh niên ngồi lên ghế phụ, lái tới bệnh viện. Tuy Chisato rất cuống nhưng trông anh ta không có vẻ gì là người xấu nên cô cũng yên tâm. Thái độ đàng hoàng, ân nói nhã nhặn, mặt mũi trông cũng tử tế.

Kết quả kiểm ưa cho thấy anh ta chỉ bị va đập nhẹ. Cầm phiếu kết quả trên tay, người thanh niên không tỏ vẻ đau đớn gì nữa.

"Chuyện vậy là xong. Tình hình này mà báo cảnh sát chỉ tổ chuốc thêm phiền phức. Cô yên tâm rồi chứ?"

"Đúng là thế nhưng… A, phải rồi." Chisato rút trong ví ra mấy tờ 10 nghìn yên. "Xin lỗi vì không có phong bì tử tế, nhưng coi như là tiền thăm bệnh…"

Anh ta xua tay. "Không cần vậy đâu. Cô trả tiền kiểm tra cho tôi rồi."

"Tôi trả tiền kiểm tra là đương nhiên. Cứ như vậy tôi sẽ áy náy lắm…"

Người thanh niên nhìn tay Chisato, ra chiều ngẫm nghĩ rồi gật đầu, ừm một tiếng. "Vậy thế này đi. Số tiền này cô hãy dành để đãi tôi một bữa. Thịt nướng thì tốt. Được chứ?"

Rồi nhìn mặt Chisato đang đầy vẻ ngạc nhiên, anh ta tủm tỉm cười. "Cô yên tâm. Tôi không có ý tán tỉnh vợ người khác đâu. Nói thật là tháng này tôi có chuyện buồn nên không ăn uống tử tế."

Vẻ mặt và giọng nói nhã nhặn của anh ta làm tinh thần cảnh giác vừa nhen nhóm trong lòng cô bị dập tắt.

"Nếu vậy, tôi sẽ rất vui mừng mời anh một bữa, nhưng chỉ cần thịt nướng thôi á? Tôi có thể mời anh đồ ăn Pháp, hay Ý cũng được."

Anh ta xua tay. "Kiểu ăn theo thực đơn món khai vị, món chính, món tráng miệng kèm sa lát phiền phức lắm. Chỉ cần thịt nướng là được."

"Tôi hiểu rồi. Vậy nhé."

Rồi họ quyết định thời gian và địa điểm hẹn gặp. Lâu lắm rồi Chisato mới hẹn đi ăn riêng cùng một người đàn ông không phải chồng mình. Huống hồ, đối phương lại trẻ hơn cô ít nhất năm tuổi. Không hiểu sao, cô bỗng thấy vui.

Đó là lần đầu tiên cô gặp anh ta. Ba ngày sau, họ ngồi đối diện nhau trong một nhà hàng thịt nướng ở Nishi-Azabu.

Anh ta tự xưng tên là Kimura Koichi. Là sinh viên Đại học Kaimei nhưng giờ đang tạm nghỉ.

Khi Chisato hỏi đang học gì, anh ta ngẫm nghĩ một chút rồi đáp. “Nói ngắn gọn là… dự đoán.”

“Dự đoán? Dự đoán gì?”

“Tất cả. Mọi việc trên đời. Chẳng hạn như…” Anh ta đặt một chiếc đĩa trước mặt Chisato, rồi với tay lấy lọ nước chấm. “Giờ tôi sẽ đổ nước chấm ra đĩa. Cô nghĩ nó sẽ có hình gì?”

Chisato khẽ nhíu mày. Câu hỏi gì mà kỳ cục thế.

“Tôi không biết. Hình tròn chăng?”

Kimura nhìn xuống chiếc đĩa. “Hình trái tim hơi méo mó.” Nói rồi anh ta nghiêng chai, nước chấm rơi xuống đĩa.

Chisato lấy làm sửng sốt. Giữa chiếc đĩa trắng là một hình trái tim được vẽ bằng màu nâu sệt.

“Ôi… Sao anh biết?”

“Tôi học dự đoán mà. Căn cứ vào độ liên kết của nước, trạng thái bề mặt đĩa để đưa ra phán đoán tổng hợp.” Anh ta kéo chiếc đĩa về phía mình, chấm một miếng lườn nướng lên trên hình trái tim rồi đưa vào miệng, “Ừm, ngon thật. Đúng là thịt hảo hạng.” Mắt anh ta nhắm nghiền ra chiều sung sướng.

Anh chàng này lạ lùng thật, Chisato thầm nghĩ. Nhưng ấn tượng cũng không tồi. Bữa ăn sẽ vui vẻ đây.

Đúng vậy, lúc đó, cô chỉ nghĩ có thế. Một anh chàng lạ lùng không hơn không kém.

Vừa ăn, họ vừa nói chuyện trên trời dưới bể. Kimura là người rất biết lắng nghe. Anh ta hỏi Chisato hết chuyện này tới chuyện khác về bản thân cô. Thấy không có gì cần giấu giếm nên cô đều thành thật trả lời. Kể cả những chuyện chẳng lấy gì làm thú vị, anh ta vẫn không thay đổi nét mặt, phản ứng một cách tinh tế. Hồi làm ở câu lạc bộ mà gặp toàn khách thế này có phải vui không, cô nhớ lại ngày xưa.

“Chúng ta sẽ gặp nhau nữa chứ? Lần sau tôi mời. Tôi sắp có lương làm thêm rồi.” Kimura nói.

“Vâng, nhất định.” Chisato đáp. Không phải lời nói đãi bôi. Cô có một linh cảm.

Ngày nào đó, cô sẽ quan hệ với anh ta. Chắc sẽ không tệ. Từ khi kết

hôn với Yoshiro, cô chưa làm chuyện đó với ai khác. Vì cô không có hứng. Thì ra đó chỉ là nhầm lẫn, chẳng qua là cô không gặp được đối tượng mà thôi.

Ngày đó đến sớm hơn cô tưởng. Sau bữa ăn lần thứ hai, cô theo Kimura vào khách sạn, tại quầy bar, anh ta thú nhận đã đặt một phòng.

"Lần đầu gặp em, anh đã nói không có ý định tán tỉnh gì hết. Xin lỗi em." Ngồi ở quầy rượu, Kimura cúi đầu. "Nhưng lần đi ăn trước vui quá, anh thấy em là một cô gái rất tuyệt vời. Đương nhiên, nếu em không thích cũng không sao. Anh sẽ không bao giờ đề nghị nữa."

Trông Kimura không có vẻ gì là giỏi đùa bỡn phụ nữ. Ngay lần gặp đầu tiên, cô đã thấy sự nghiêm túc trong tính cách của anh ta. Có vẻ anh ta phải lấy hết dũng khí để nói những lời này.

"Cho tôi suy nghĩ một chút." Chisato đáp. Nhưng trong thâm tâm, cô đã quyết định từ lâu. Một tiếng sau, cả hai vào phòng mà Kimura đã đặt.

Không ngoài dự đoán, kinh nghiệm giường chiếu của Kimura rất non kém. Nhưng anh ta có sự trẻ trung bù lại. Chisato dùng toàn bộ cơ thể để đón nhận sự sung mãn và năng lượng tràn trề như một con thú hoang của anh ta. Tấm ga giường ướt đẫm mồ hôi của cả hai.

Từ đó, họ gặp nhau vài tuần một lần. Ban đầu chỉ đơn giản là bạn tình. Không hề có tình yêu. Chỉ đơn thuần là tìm thấy một người phù hợp. Người đóng vai trò dẫn dắt luôn là cô. Tiếp tục hay chấm dứt mối quan hệ này cũng là tùy cô. Khi chán hoặc cảm thấy nguy hiểm, cô chỉ cần cắt đứt là xong.

Tuy nhiên, bản thân Chisato cũng nhận thấy rằng sau vài lần gặp gỡ, mối quan hệ giữa họ đã dần thay đổi. Đối với cô, sự tồn tại của Kimura đã trở thành điều không thể thiếu. Thời gian cô ở bên anh ta rất vui vẻ và luôn trôi qua thật nhanh. Cô biết rằng mình khao khát khoảng thời gian ấy. Kết hôn với người chồng chênh lệch về tuổi tác tuy mang lại cho cô tiền bạc nhưng cuộc sống chẳng có gì kích thích. Cô đã đạt tới giới hạn.

Chisato có thể kể với Kimura bất cứ chuyện gì. Thậm chí cả những cằn nhằn về chồng cũng như mong muốn thoát khỏi cuộc sống hiện tại.

"Vậy em chỉ cần thoát ra là được." Kimura nằm trên giường, vừa vuốt tóc Chisato vừa nói.

"Bằng cách nào?" Cô hỏi anh ta.

"Có phải em đang nghĩ sao chồng mình không chết quách đi. Em đã định chịu đựng hai mươi năm, nhưng càng ngày càng chán nản. Anh

nói có sai không?"

"Thì… đúng là có như thế. Nhưng mà…"

"Vậy sao không làm cho ngày đó mau tới? Cũng chẳng khó khăn gì."

"Hả? Tức là…" Chisato lắc đầu. "Không đâu. Không được. Em không thể giết người."

Kimura cười đầy ẩn ý. "Nhưng em có tưởng tượng rồi mà."

Trong lúc cô còn chưa biết đáp lại thế nào, anh ta bật cười ha hả. "Đừng lo. Em chẳng cần làm gì hết. Anh chỉ bảo làm cho ngày đó mau tới thôi mà. Ngày đó là ngày chồng em chết. Con người không ai bất tử, rồi sẽ phải chết thôi. Miễn sao, ngày đó tới sớm là được."

"Em không hiểu. Vậy chẳng phải là giết người sao?"

"Hiểu theo nghĩa rộng có thể là thế. Nhưng theo luật hình sự thì không phạm vào tội sát nhân. Nói ngắn gọn là làm cho chồng em chết vì tai nạn. Một tai nạn do yếu tố tự nhiên. Đưa ông ta tới nơi xảy ra thiên tai để gặp nạn là được. Thiên tai là bất khả kháng, sẽ không ai bị khép tội hết. Em thấy thế nào?" Kimura liếc sang Chisato.

Chisato chớp mắt nhìn người tình trẻ. "Làm sao anh biết thiên tai sẽ xảy ra?"

"Anh đã nói rồi, chuyên môn của anh là dự đoán. Anh có thể ít nhiều đoán được ở đâu sẽ xảy ra nạn gì. Em chỉ cần dẫn chồng em tới đó. Đương nhiên em cũng phải tránh đi. Vả lại, cũng chẳng lâu đâu."

"Thiên tai mà anh nói là gì?"

Nghe Chisato hỏi, mắt Kimura chợt lóe lên. Nét mặt đẹp đẽ trở nên vô cảm, anh ta đáp "sulfur hydro".

Theo Kimura, đó là một loại khí kịch độc. Anh ta còn bổ sung thêm thế này.

Nhật Bản nằm trong vành đai núi lửa, nên có nguồn phát sinh khí núi lửa. Một trong các nguồn đó là suối nước nóng, khí sulfur hydro tỏa ra từ lòng đất. Thông thường, kể cả trường hợp không xảy ra vấn đề gì, tùy theo điều kiện khí tượng mà có nơi nồng độ sẽ tăng cao đến mức gây chết người. Những chỗ như vậy đương nhiên sẽ cấm người qua lại, nhưng ở Nhật vẫn còn các địa điểm nguy hiểm chưa được phát hiện ra.

Nếu tìm được chỗ nào như thế và dẫn Yoshiro tới thì chẳng cần trực tiếp xuống tay, ông ta vẫn sẽ mất mạng như thường.

Nghe xong, Chisato thắc mắc rằng liệu mọi chuyện có thể suôn sẻ như vậy hay không.

“Cứ cho là không suôn sẻ cũng chẳng vấn đề gì. Chắc chắn sẽ không ai nghi ngờ, muốn thử bao nhiêu lần cũng được. Không còn gì an toàn hơn thế này đâu. Em chỉ phải làm mỗi một việc, rủ chồng đến suối nước nóng, lấy cớ muốn đi dạo rồi dẫn ông ta tiến vào vùng nguy hiểm.”

Quả nhiên, nếu chỉ có vậy thì quá dễ dàng. Quan trọng nhất là không hề có rủi ro.

“Em dám chứ?” Kimura hỏi.

Chisato trả lời giống hệt lần đầu tiên được Kimura rủ vào khách sạn, “Cho em nghĩ một chút.” Có lẽ cũng giống hệt lần đó, trong lòng cô đã có quyết định rồi.

Chisato sinh ra và lớn lên ở Nagaoka, tỉnh Niigata.

Bố cô là nhân viên nhà máy trong thị trấn, mẹ cô kém ông mười tuổi. Sống cùng cô trong căn hộ nhỏ ngoài bố mẹ còn có ông bà nội. Thu nhập bố cô không dư dả lắm, nên cuộc sống khá chật vật.

Khi Chisato đến tuổi hiểu chuyện thì ông nội gần tám mươi tuổi của cô bắt đầu có dấu hiệu lú lẫn. Tệ nhất là những lần ông bỏ đi lang thang khiến bố mẹ cô phải soi đèn pin đi tìm, cô vẫn nhớ rõ đã phải tiễn bố mẹ không biết bao nhiêu lần như thế.

Đã vậy, bà nội cô lại bị ngã tới gãy cả lưng và chân. Đó là hồi Chisato học tiểu học. Từ đó, bà nội gần như lúc nào cũng mê man. Đương nhiên, bà không chăm sóc gì cho ông được. Tất cả đều dồn lên vai mẹ cô. Mẹ cô vừa phải để ý bố chồng bị lẫn, vừa phải chăm sóc mẹ chồng nằm liệt giường. Chẳng người họ hàng nào có ý định giúp đỡ. Bố cô đã định tìm một viện dưỡng lão nhưng không thành. Ông cũng nhờ chính quyền địa phương tư vấn, nhưng kết cục chẳng tìm được giải pháp nào hiệu quả, thời gian cứ thế trôi đi.

Bố mẹ cô cãi nhau như cơm bữa. Lần nào mẹ cũng giận cá chém thớt mà trút lên đầu cô. Thấy mặt bố sầm lại, cô cũng không dám hó hé gì.

Khi Chisato lên cấp hai, kết cục bố mẹ cô cũng ly hôn. Chisato đi theo mẹ. Bà bắt đầu ban ngày đi làm ở siêu thị, tối làm ở quán nhậu. Đến tối muộn, bà mệt mỏi trở về nhà, nhìn cô chằm chằm mà nói. “Phụ nữ sướng hay khổ phụ thuộc cả vào đàn ông. Khi kết hôn, con phải tìm hiểu cho kỹ. Không chỉ anh ta mà phải xem cả bố mẹ, anh chị em. Để biết sau khi kết hôn sẽ phải chăm sóc những ai. Tốt nhất là kiếm một người giàu có, hơn nhiều tuổi. Bởi vì, dù bố mẹ anh ta còn sống cũng chẳng mấy mà chết, vả lại có tiền thì làm gì cũng dễ. Giá mà mẹ cũng

chọn một người như thế. Chỉ có tình yêu làm sao mà no bụng được hả con."

Chứng kiến mẹ vất vả chịu đựng bao năm, những lời đó đã ghi sâu vào tâm trí Chisato.

Tuy bố mẹ đã ly hôn nhưng cô vẫn gặp mặt bố đều đặn. Lần nào trông ông cũng gầy đi. Sắc mặt cũng kém. Hỏi ra mới biết ông phải về hưu non để có thời gian chăm sóc ông bà nội.

Một lần, Chisato lẻn về nhà xem xét tình hình. Cửa nhà khóa, cô định vòng ra vườn. Đúng lúc ấy, cô nghe thấy tiếng động. Một tiếng thét giận dữ. Tiếp đó, tiếng một người khác rống lên.

Cô lén dòm vào trong thì thấy ông nội đang ngồi thụp trên sàn, vừa vùng vẫy chân tay vừa hét váng lên. Giống hệt một đứa trẻ đang giận dỗi. Bố cô đứng bên cạnh.

"Không được. Đã bảo không được rồi cơ mà." Bố vừa mắng vừa tát vào má ông nội. Giọng nói tức giận xen lẫn bi thương.

Chisato hiểu ra mọi chuyện. Chắc hẳn ông nội lại gây chuyện gì rồi. Một người có hiếu như bố cô lại đánh chính bố đẻ của mình. Trong đầu cô hiện lên từ "bạo hành".

Vừa lặng lẽ rời khỏi nhà, Chisato vừa tự nhủ rằng lời mẹ nói quả thực đúng đắn. Chỉ cần có tiền, bố cô sẽ không phải làm như vậy.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô quyết định lên Tokyo. Một anh khóa trên cùng quê mà cô vốn có cảm tình hiện đang làm ở Roppongi. Anh ta nói rằng nếu có ý định làm tiếp viên hãy tìm tới anh ta. Chisato thú thật với mẹ, nhưng bà không phản đối.

"Cuộc đời con là của con. Nếu muốn thì cứ làm. Có điều, đừng túm phải gã nào biến thái." Mẹ nói vậy rồi tiễn cô đi.

Bắt đầu làm việc ở Roppongi, Chisato ngay lập tức nắm được mọi mánh khóe. Cô được nhiều khách hàng ưu ái ngỏ lời. Chisato cũng giữ mối quan hệ với một vài người, nhưng kết cục không ai là người số mệnh sắp đặt cho cô. Lo rằng cứ như vậy sẽ không gặp được người vừa ý, cô chuyển tới Ginza. Nhưng mãi vẫn chẳng thấy ai.

Khi cô chuyển sang làm cho quán thứ hai ở Ginza thì Mizuki Yoshiro xuất hiện. Biết Yoshiro còn độc thân, cô trở nên hào hứng. Trong lúc nói chuyện, đoán rằng ông ta có mớ tài sản kếch xù, cô như mở cờ trong bụng. Tuy ông ta còn mẹ nhưng đã gửi vào viện dưỡng lão rồi nên không thành vấn đề.

Yoshiro cũng có vẻ để ý Chisato. Khi ông ngỏ lời, cô đã đáp rằng mong ông không chỉ vui chơi qua đường.

“Nếu anh không phải vui chơi qua đường mà thực lòng muốn hẹn hò thì em đồng ý.”

Yoshiro đáp rằng đương nhiên ông ta nghiêm túc. “Nếu tôi muốn hẹn hò với em để hướng đến hôn nhân thì sao?”

Chisato mỉm cười gật đầu. Đêm hôm đó, cô nằm gọn trong lòng Yoshiro.

Cuộc hôn nhân với người đàn ông hơn cô ngót nghét bốn mươi tuổi không quá tệ. Yoshiro cho phép cô tiêu xài xa xỉ, và vị thế phu nhân một nhà sản xuất phim có thực lực cũng khá dễ chịu. Dù họ hàng Yoshiro có ghen ghét, thì cô cũng chỉ cần làm quen dần là được.

Nhưng, nếu Kimura giúp cô khiến cho Yoshiro chết sớm hơn cũng tốt. Cô vừa được thừa hưởng đám tài sản kếch xù, vừa còn đủ trẻ để xây dựng một cuộc sống mới, quả thực như một giấc mơ.

Lần gặp tiếp theo, Kimura hỏi cô: “Em hạ quyết tâm rồi chứ?”

Chisato đáp ra chiều hãy còn đắn đo: “Em phải đưa chồng đến suối nước nóng nào?”

Kimura mỉm cười tự đắc, nói ra tên suối nước nóng Akakuma. Anh ta còn bổ sung rằng thời điểm là từ tháng Mười một tới tháng Mười hai.

“Có lẽ đó là khoảng thời gian hội tụ được nhiều điều kiện. Em nhớ nắm rõ lịch của chồng đấy.”

“Em biết rồi.”

Dù đã vạch kế hoạch như vậy, Chisato vẫn có cảm giác không thật. Nhìn Yoshiro trong bữa ăn, cô không thể nghĩ rằng con người này sang năm sẽ không còn nữa.

Tuy nhiên, cô vẫn hy vọng kế hoạch của Kimura sẽ thành công nên đã nài nỉ Yoshiro mua bảo hiểm nhân thọ. Vì lúc điều tra tài sản của chồng sau khi kết hôn, cô phát hiện ra số tiền không lớn như mình tưởng tượng. Thế nhưng, Yoshiro không hề tỏ ra ngờ vực. Ngược lại, ông ta còn nở nụ cười mỉa mai, “Anh nghĩ chắc em sẽ sớm đề nghị thôi. Dù sao cũng là kết hôn vì tiền. Được. Việc đó giao cho em. Em cứ mua tùy thích.”

Có lẽ, dù Yoshiro đoán được rằng cô lấy ông vì tiền thì cũng không ngờ cô lại có ý định ngu ngốc là sát hại chồng mình. Xét về ý nghĩa nào đó, đó là sự thật.

Sang tháng Mười hai chưa bao lâu, Chisato liền rủ Yoshiro đi tắm suối nước nóng.

“Sao vậy, lạ thật. Em vốn không thích suối nước nóng cơ mà.”

“Làm gì có. Nghe nói khu suối nước nóng tuyệt vời đó vẫn chưa nhiều người biết tới. Mình cùng đi đi. Mọi việc cứ để em lo.”

“Ừm, em đã nói vậy thì anh giao cả cho em đấy.” Được người vợ trẻ rủ rê, chồng không có cớ gì từ chối.

Lịch trình Chisato được Kimura chỉ thị. “Đó là ngày mà xác suất xảy ra sự cố rất lớn.” Họ lập kế hoạch chuyến đi hai đêm ba ngày bao trọn ngày đó.

Thế nhưng, gần tới ngày thực hiện kế hoạch, Kimura bất ngờ tự thú. Anh ta có việc muốn nhờ cô. “Nếu lần này trót lọt, anh muốn em giúp một chuyện. Có người khác anh muốn phải chết sớm. Hai người.”

Chisato nín thinh. Cô hoàn toàn không ngờ tới điều này. Giúp, nhưng là giúp gì? Có phải việc phạm pháp không?

“Em yên tâm. Không có gì to tát cả. Chỉ cần em ra tay giống lần này là được. Sẽ chẳng ai nghi ngờ em hết.”

Kimura còn nói tiếp. “Trước hết, em cứ xem chồng em sẽ ra sao trước đã. Sau đó, chắc chắn em sẽ chấp thuận.”

Nghe vậy, cô không thể thốt ra lời từ chối. Trong cách nói chuyện của Kimura ẩn chứa một ma lực đẩy tâm trí Chisato tới nơi mà cô không lường trước được.

Cuối cùng, ngày đó cũng tới.

Chisato dẫn Yoshiro ra khỏi nhà trọ vào đúng thời điểm Kimura thông báo. Vừa đi tới địa điểm đã được chỉ dẫn, cô vừa nhìn đồng hồ không biết bao nhiêu lần. Giữa đường, Yoshiro đâm ra ngờ vực. “Này, em có nhầm đường không đấy? Trông chẳng có vẻ gì là có thác nước cả. Có đúng là đường chính không? Hay là lối mòn thú rừng tạo ra?”

“Anh yên tâm. Em chắc chắn không nhầm.”

Kết cục, họ cũng tới được chỗ đó. Chisato nói với Yoshiro chuyện mình để quên đồ ở nhà trọ. “Em về lấy rồi quay lại ngay. Anh chờ ở đây nhé.”

“Máy ảnh không có cũng được chứ sao.”

“Không. Đã mất công tới tận đây rồi. Anh đừng có đi đâu đấy.” Chisato rời đi mà không ngoái đầu nhìn lại. Yoshiro không đuổi theo cô.

Chuyện sau đó chính xác như cảnh sát và đội cứu thương đã nói. Chisato về nhà trọ, lắp pin vào máy ảnh rồi trở lại thì Yoshiro đã chết. Nhìn xung quanh, cô không thấy có gì đổi khác. Chỉ có mùi trứng thối thoang thoảng bốc lên.

Chân Chisato run rẩy.

Sự thật. Đó là sự thật. Kimura không nói dối. Phát hiện ra đó là sự thật, bất giác cô thấy sợ.

Chisato gọi điện về nhà trọ. “Nguy rồi. Chồng tôi bất tỉnh trên đường vào núi, hoàn toàn không cử động được.” Giọng Chisato cao hẳn lên, hoàn toàn không phải do diễn kịch.

Thời khắc đó, cô biết mình đã dấn thân vào con đường không có đường lui. Cô cảm thấy ghê sợ người tên Kimura đó. Nhưng cũng không thể làm trái ý anh ta. Như đã hứa, cô dẫn diễn viên Nasuno Goro tới lối vào đường đi bộ khu suối nước nóng Tomate. Hôm sau, xem tin tức cô mới biết, anh ta cũng đã chết vì ngộ độc khí núi lửa.

Vẫn còn một người nữa Kimura muốn đẩy vào chỗ chết. Chisato phải giúp anh ta. Anh ta nói đó là bước cuối cùng, nhưng có thật không? Cứ thế này, chẳng phải cô sẽ biến thành trợ thủ cho thần chết hay sao?

Khi biết mục tiêu thứ hai là Amakasu Saisei, cô không tin vào tai mình. Đó là người xuất hiện trong đêm thức canh linh cữu Yoshiro. Có chuyện trùng hợp đến vậy ư?

Không lẽ…

Ngay từ đầu, Kimura đã có âm mưu nên mới tiếp cận Chisato? Anh ta đã dùng tờ báo chắn kính trước ô tô của cô rồi cố tình bị đâm mà không gây thương tích đáng kể. Là anh ta thì rất dễ có khả năng ấy.

Lúc cô nói ra mối nghi ngờ đó trên điện thoại, Kimura đáp với giọng chán chường, “Chuyện đó thế nào chẳng được. Là vô tình hay cố ý cũng đâu khác gì nhiều. Kết quả, hai ta đều đạt được mục đích của mình đấy thôi.”

“Anh muốn giết Mizuki đúng không? Vì vậy mới lợi dụng tôi…”

“Đã bảo rồi, chuyện đó chẳng liên quan gì tới cô. Vả lại, cô thiệt thòi gì nào? Cô có thiệt gì đâu, đúng chứ?”

“Rốt cuộc, anh là ai?” Chisato hỏi. “Kimura không phải là tên thật của anh đúng không? Anh là ai chứ?”

“Nào, Chisato.” Hiếm hoi lắm, anh ta mới gọi tên cô. Giọng nói lạnh lẽo khiến cô lạnh sống lưng. “Trên đời có những chuyện không nên biết thì hơn. Để tôi đoán xem cuộc đời cô sắp tới sẽ ra sao nhé?”

Chisato không thốt nên lời. Nếu anh ta làm vậy thì cô phải đón nhận thế nào? “Đúng thế. Cứ vậy là được.” Anh ta nói. “Cô không cần biết gì hết. Làm vậy, cuộc đời cô xem ra sẽ không tệ đâu.”

Giọng nói tựa như vang lên từ tận cùng tăm tối đó đến giờ vẫn văng vẳng bên tai cô.

Cô muốn nhanh chóng được giải thoát. Không còn liên quan gì tới Kimura nữa. Đây nhất định sẽ là lần cuối cùng.

Tiếng chuông báo cuộc gọi đến đưa cô về với thực tại. Trên kệ phòng khách, điện thoại của Yoshiro đang rung chuông.

Cô đứng dậy, nín thở tiến lại gần. Tên người gọi là “Amakasu”.

29

Lúc Madoka nghe thấy tiếng chuông báo điện thoại, cô đang sấy tóc. Cô đặt máy sấy xuống, bước ra khỏi phòng tắm. Điện thoại để trên giường. Cô vội bấm tắt chuông báo.

Đến rồi.

Madoka bắt đầu chuẩn bị. Tóc còn hơi ẩm nhưng cô mặc kệ. Không biết đối phương đã ra tay chưa. Có lẽ họ chưa ra tay ngay, nhưng mình hành động sớm cũng chẳng hại gì.

Sau khi thay đồ, cô đội thêm chiếc mũ len màu hồng. Có lẽ Takeo sẽ không bỏ qua, nhưng vẫn nên cẩn trọng, để lại dấu hiệu thì hơn.

Cô ra khỏi khách sạn bằng cửa chính rồi qua đường, chờ một chút thì có taxi. Cô giơ tay vẫy xe, leo lên rồi nói điểm đến. Tài xế đáp lại bằng giọng không hồ hởi, có lẽ vì khoảng cách quá gần.

Madoka lấy từ trong túi xách ra một chiếc gương, quan sát phía sau. Đúng như dự đoán, chiếc Wagon màu trắng đang bám rất sát. Người ngồi ghế lái là Takeo. Anh ta mang kính râm, chắc là để ngụy trang.

Khi sắp tới nơi, cô bảo tài xế dừng xe. Sau khi trả tiền rồi bước ra ngoài, cô hướng mắt về khoảng mấy chục mét phía trước.

Đó là một căn biệt thự có hàng rào trắng bao quanh. Căn nhà nổi bật hẳn giữa không gian yên tĩnh xung quanh. Đó là nhà của Mizuki Yoshiro. Hiện giờ, chỉ có mình cô vợ Chisato sống ở đó. Lúc này, chắc chắn cô ta đang ở trong nhà.

Để chờ điện thoại của Amakasu Saisei.

Không, biết đâu cô ta đã nhận điện thoại rồi cũng nên. Vậy thì có khả năng cô ta đang chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Madoka quay gót trở lại. Chiếc Wagon đỗ lại cách đó một chút. Takeo đang ngồi trên ghế lái đã ngả xuống, đồng thời kéo mũ để che mặt.

Lại gần phía bên trái chiếc xe, cô mở cửa sau ra. Người thanh niên đang ngồi đó kêu lên một tiếng rồi bật dậy. Đó là một nhân viên trẻ làm việc tại Viện nghiên cứu lý thuyết số.

Takeo ngồi trên ghế lái quay lại, trợn tròn mắt. Anh ta không thốt ra được tiếng nào.

“Anh về viện đi.” Madoka nói với người thanh niên. “Cứ bảo với họ là đã tìm ra tôi. Mau lên.”

Người thanh niên nhìn Takeo với vẻ đầy lúng túng. Thấy Takeo im lặng gật đầu, anh ta ôm lấy chiếc túi du lịch bên cạnh rồi bước xuống xe.

Madoka leo lên, ngồi thế vị trí đó. Vừa liếc nhìn bóng người thanh niên đang vội vã rảo bước, cô vừa hỏi Takeo: “Anh ta biết tới đâu rồi?”

“Không gì cả. Tôi chỉ nhờ cậu ta để ý tình hình trong lúc chợp mắt một chút thôi, dặn cậu ta thấy Madoka ra khỏi khách sạn thì gọi tôi dậy.” Takeo dựng ghế xe, đồng thời bỏ mũ xuống.

“Hừm. Các chú vất vả thật.” Madoka đưa mắt nhìn bên trong chiếc thùng các tông. Toàn bánh mì và đồ uống.

“Tôi không nghĩ cô phát hiện ra mình bị theo dõi.”

“Chú nghĩ tôi là con ngốc chắc? Mà này, chú bỏ kính ra đi. Trông không hợp lắm.”

Takeo gỡ chiếc kính râm. “Cô định làm gì?”

“Ồ, lạ thật. Tôi cứ nghĩ chú không được hỏi tôi câu nào chứ nhỉ.” Thấy Takeo lộ vẻ lúng túng rồi im lặng, Madoka nhoẻn cười. “Đằng trước có căn nhà với hàng rào trắng.” Cô chỉ tay về phía kính trước.

“Vâng.” Takeo gật đầu.

“Một người phụ nữ sẽ từ đó bước ra. Ta sẽ chờ. Việc sau đó, đến lúc ấy tôi sẽ nói. Chú hiểu chứ?”

“Tôi hiểu rồi.” Takeo lấy lại tinh thần, ngồi ngay ngắn.

Madoka dựa vào lưng ghế, bắt tréo chân. Trong thùng các tông có một chiếc bánh kẹp kem, cô liền lấy ra và bắt đầu ăn. Vị ngọt thanh, rất ngon.

Cô nhớ ra rằng Kento thuộc típ hảo ngọt. Ở viện nghiên cứu, về cơ bản, cô và Kento thực hiện thí nghiệm và luyện tập riêng rẽ, nhưng hai người được nghỉ ngơi cùng nhau. Những lúc như thế, anh thường ăn đồ ngọt, như sô cô la chẳng hạn.

Họ nói rất nhiều chuyện. Hầu hết là những điều chỉ hai người hiểu được. Cả hai đã có lần tranh luận rằng nếu đặt máy theo dõi tình trạng đáy biển chuyển động lên xuống cũng như sự biến đổi nhiệt độ ở một số nơi theo thời gian thực thì có dự đoán được động đất hay không. Cảm giác vui vẻ ấy người bình thường không thể hiểu được.

Qua những cuộc trò chuyện ấy, cô nhận ra rằng Kento đã phải gặm nhấm cảm giác cô độc trong suốt thời gian dài. Bản thân có thể dự

đoán nhiều việc nhưng lại không có ai để chia sẻ nên đành giữ lại trong lòng. Madoka có Kento. Nhưng Kento chỉ có một mình suốt chừng ấy năm.

Vì vậy, khi có được một người bạn, anh mở lòng. Kento tiết lộ cho Madoka một bí mật khủng khiếp. Một chuyện khó mà tin nổi.

Việc đó liên quan tới tai nạn khí sulfur hydro xảy ra với nhà Amakasu. Đó không phải một vụ tự sát, mà là giết người. Kento biết thủ phạm là ai.

“Anh nghe chính hắn thú nhận. Nên chắc chắn là thật.”

Kento không nói ra danh tính của hắn. Nhưng là ai đã quá rõ ràng. Lý do là vì, anh phát hiện ra thủ phạm lúc còn đang hôn mê. Khi ấy, những người được gặp mặt anh rất hạn chế.

Động cơ đơn giản là tính vị kỷ. Tội ác sinh ra bởi sự ích kỷ của một kẻ có đầu óc điên rồ.

“Anh không thể để hắn ung dung như vậy được. Nhất định anh phải trừng phạt hắn. Đến lúc ấy…” Kento nhìn Madoka chằm chằm. “Mọi việc còn lại nhờ cả vào em.”

Madoka hiểu ý anh. Để trả thù, Kento sẽ rời khỏi viện nghiên cứu. Anh đã quyết tâm không bao giờ quay lại. Xong việc, anh sẽ chọn cho mình cái chết.

Làm vậy không được đâu, cô lẩm bẩm. Tuy vậy, cô không thể tìm được lời nào tốt hơn để thuyết phục anh. Vì cô biết, tất cả đều vô ích.

Từ bữa đó, tâm trạng Madoka trở nên bồn chồn. Cô lo cho Kento. Cô đã định tìm ai đó để bàn bạc, nhưng vì đã hứa sẽ giữ bí mật nên không muốn phá vỡ lời hứa.

Rồi, điều cô lo lắng đã xảy ra. Kento mất tích. Không ai biết sự thật. Nhưng lúc ấy, Madoka không thể nói ra. Cô chỉ nói rằng muốn đi tìm Kento. Vì vậy, để tìm hiểu, họ cho người giám sát cô dưới danh nghĩa vệ sĩ.

Thời gian cứ thế trôi đi mà Madoka vẫn giậm chân tại chỗ. Cô nghe tin tức về vụ tai nạn ở suối nước nóng Akakuma. Vậy là Kento đã bắt đầu hành động. Nắm được lý lịch của Mizuki, cô đoán rằng ông ta có liên quan tới hành vi phạm tội của Amakasu Saisei.

Cô không thể ngồi yên một chỗ được nữa. Vừa may, một trận tuyết lớn sắp xảy ra ở Tokyo và vùng phụ cận. Thông tin dự báo thời tiết đánh giá nó quá thấp. Để mất cơ hội này sẽ không còn cơ hội nào khác, cô lên kế hoạch chạy trốn.

Sau khi chạy trốn trót lọt, cô tìm ngay tới suối nước nóng Akakuma

để điều tra. Chắc chắn là do Kento sắp đặt. Tuy nhiên, anh ấy cần có đồng phạm. Cô đoán chính là vợ nạn nhân. Vì vậy, cô tìm đến trọ lại ở nơi họ từng ở, nhân lúc đêm khuya lấy trộm sổ ghi chép thông tin khách trọ để tìm hiểu về vợ Mizuki.

Kento sẽ làm gì tiếp theo? Còn người nào anh ấy muốn sát hại trước Amakasu Saisei không? Thế rồi, vụ việc tương tự lại xảy ra tại suối nước nóng Tomate. Tuy không rõ danh tính nạn nhân, nhưng theo lời giáo sư Aoe thì đó là một diễn viên không tên tuổi, nên cô càng khẳng định chắc chắn thủ phạm là Kento.

Nhưng tại sao anh ấy lại quyết định dùng tới sulfur hydro? Để họ nếm trải cảm giác đau đớn như mẹ con anh đã từng ư? Không lẽ anh ấy không nghĩ tới việc điều đó sẽ khiến Amakasu Saisei cảnh giác hơn?

Nghĩ theo hướng đó, cô đã nhận ra mục đích của Kento. Anh cất công bày lại vở kịch báo thù tám năm trước để cố tình đánh động Amakasu Saisei, để gây ấn tượng rằng người đứng sau là Kento, anh không hề mất trí nhớ.

Tại sao anh phải làm như vậy? Mục đích chỉ có một, là để Amakasu Saisei lộ rõ chân tướng. Với Amakasu, kẻ biết rõ sự thật như Kento đúng là cái gai trong mắt. Chắc chắn ông ta muốn bằng cách nào đó loại trừ anh. Nếu Kento tìm cách tiếp cận để giết mình, ông ta có thể tương kế tựu kế mà ra tay ngược lại.

Lường trước điều đó, Kento bắt đầu giăng bẫy. Đồng phạm duy nhất anh lợi dụng là Mizuki Chisato. Anh ra lệnh cho cô ta gọi điện cho Amakasu. Chắc chắn họ sẽ dùng điện thoại của Mizuki Yoshiro. Nếu dùng số lạ, Amakasu sẽ hoang mang. Nhưng nếu là số của Yoshiro, hẳn ông ta sẽ nhận ra đây là một cái bẫy. Kento suy đoán rằng khi phát hiện cái bẫy đó, Amakasu sẽ bắt đầu hành động.

Madoka đã thử gọi vào số của Mizuki Yoshiro. Đúng như cô dự đoán, chiếc điện thoại bị tắt nguồn. Nhưng chắc chắn nó sẽ được bật lên. Đó là lúc chương cuối cùng trong màn kịch trả thù của Kento chuẩn bị diễn ra. Vì vậy, cô đã cài đặt điện thoại để gọi ẩn danh vào máy của Yoshiro năm phút một lần, nếu kết nối được thì điện thoại của cô sẽ rung chuông báo. Tiếng chuông báo lúc nãy là như vậy.

Mizuki Chisato đã gọi cho Amakasu Saisei. Nhưng do còn cảnh giác, nhiều khả năng ông ta chưa trả lời ngay. Có lẽ cô ta đã để lại lời nhắn. Nghe xong, Amakasu sẽ gọi lại.

Chuyện tiếp theo sẽ thế nào? Tiếc là Madoka chưa biết.

Khi cô định thần lại thì Takeo đang lẩm bẩm gì đó. Hình như anh ta

vừa gọi điện thoại. “Tôi hiểu rồi.” Anh ta dập máy, đút điện thoại vào túi.

“Chú nói chuyện với ai? Hiểu rồi là hiểu cái gì?” Madoka hỏi.

“Kirimiya. Cô ấy bảo tôi nghe theo lệnh của cô, nên tôi đáp là đã hiểu rồi.”

Chắc chị ta đã nghe nhân viên ban nãy báo cáo tình hình.

“Ra vậy, tốt. Giờ chỉ cần đợi thôi.”

“Mà này.” Takeo quay đầu lại. “Tôi hỏi một câu được chứ?”

“Đáng lẽ là không, nhưng lần này tôi cho phép. Chú muốn hỏi gì?”

“Khi người phụ nữ đó bước ra, chúng ta sẽ bám theo cô ta hả?”

“Tôi định như vậy, có vấn đề gì à?”

“Vậy thì tôi có một việc phải nói trước.”

“Việc gì?”

“Chiếc xe này bị gắn thiết bị phát tín hiệu. Thông tin về vị trí chiếc xe được xác định bằng GPS sẽ được truyền về cục.”

“Cục?”

“Cục cảnh sát. Vụ này do một đội đặc nhiệm của bộ chỉ huy Cục cảnh sát trung ương phụ trách.”

Madoka ngửa lên nhìn nóc xe. “Đáng ra chú phải nói sớm hơn.”

“Xin lỗi.” Takeo rụt cổ lại.

“Máy phát tín hiệu gắn ở đâu? Có gỡ ra được không?”

“Không có dụng cụ đặc biệt e rằng không thể.”

Tệ thật, Madoka tự nhủ. Lúc này, cô chưa muốn bị cảnh sát làm phiền.

Nhưng phải làm thế nào đây? Xem ra nên bỏ ý định bám theo Mizuki Chisato bằng chiếc xe này thì hơn.

Cô cần một chiếc xe và một người trợ giúp. Liệu có người như thế không? Khó mà kiếm được một người sẵn sàng giúp đỡ cô khi không biết rõ tình hình. Nếu vậy, chỉ còn cách nhờ ai đó đã nắm được ít nhiều.

Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt một người. Cô không muốn người đó dính líu thêm vào vụ này nữa, và bản thân cô cũng muốn cắt đứt quan hệ với người đó, nên làm vậy sẽ hơi ích kỷ. Nhưng cô cùng đường rồi.

Madoka rút từ trong túi ra chiếc điện thoại.

30

Trời mưa lâm thâm. Từ sáng đến giờ, bầu trời vẫn mang màu u ám. Aoe đứng bên cửa sổ, lơ đãng nhìn ra bên ngoài, tự nhủ nếu là Madoka hoặc Amakasu Kento, họ sẽ đoán chính xác được rằng khi nào màn mưa u ám này kết thúc.

Có tiếng gõ cửa. Mời vào, ông đáp. Cánh cửa từ từ mở ra, và Okunishi Tetsuko tiến vào. “Khách của giáo sư đã về rồi ạ?”

“Ừ. Phiền cô dọn dẹp giùm tôi.” Ông chỉ tách trà trên bàn.

Vâng, Okunishi Tetsuko đáp, đặt hai tách trà lên khay. “Anh cảnh sát đó, tên là Nakaoka nhỉ.”

“Đúng vậy. Có chuyện gì à?”

“Không ạ, chỉ là lúc về, anh ta có ghé sang phòng bên cạnh. Rồi anh ta hỏi tôi một câu rất lạ lùng.” Okunishi Tetsuko nhấc chiếc khay đặt hai tách trà bên trên bằng cả hai tay.

“Câu gì cơ?”

“Đó là… gần đây giáo sư Aoe có gì lạ không, rồi có ai tới đây thăm giáo sư không.”

“Vậy cô trả lời thế nào?”

“Tôi bảo không thấy gì đặc biệt. Không ổn ạ?”

“Không, vậy là được. Thế anh Nakaoka phản ứng thế nào?”

“Anh ta có vẻ không vừa lòng. Thái độ như muốn nói làm gì có chuyện như thế được.”

“Thế à.”

“Nếu…” Ánh mắt Okunishi Tetsuko trở nên nghiêm túc. “Nếu bị hỏi câu đó một lần nữa, tôi cũng sẽ trả lời như vậy. Được không ạ? Hay tôi nên nói thật? Rằng dạo này trông thầy rất trầm ngâm, dường như đang lo lắng chuyện gì.”

Aoe kinh ngạc nhìn cô trợ lý theo mình đã lâu. Tuy nhiên, cô vẫn thản nhiên như thể mình không nói năng gì lạ lùng cả.

“Đừng.” Aoe đáp. “Làm vậy không ổn lắm. Cô… cứ trả lời giống hôm nay giùm tôi.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi xin phép.” Okunishi gật đầu, quay lưng bỏ đi.

“À, Okunishi này.” Aoe nói khi cô quay lại. “Cảm ơn cô.”

Okunishi hơi nhoẻn cười rồi ra khỏi phòng.

Aoe ngồi xuống ghế, khởi động máy tính cá nhân đang ở chế độ nghỉ. Có vài việc ông cần hoàn thành trong hôm nay. Tuy vậy, ông không thể tập trung được. Bởi câu chuyện mà Nakaoka nói vẫn bám riết lấy ông.

Chiều qua, Nakaoka gọi điện cho ông, yêu cầu gặp mặt vì có một chuyện quan trọng cần bàn bạc. Aoe đồng ý. Vì ông tò mò không biết Nakaoka đã phát hiện được những gì.

Rồi một tiếng trước, khi bước vào phòng, viên cảnh sát thông báo anh bị cấp trên yêu cầu phải rút khỏi vụ việc ở suối nước nóng. Anh ta đoán, có lẽ cấp trên bị bên ngoài gây sức ép.

“Tôi được lệnh tuyệt đối không được tiết lộ những điều đã biết với bất kỳ ai, và bản thân tôi cũng phải quên chúng đi ngay. Nhưng họ không nói lý do gì cả.” Nakaoka liến thoắng đầy vẻ bực bội.

Khi Aoe hỏi anh có chấp nhận không, anh ta chỉ vung mạnh tay đáp, làm gì có chuyện. “Làm sao tôi có thể chứ. Vì vậy, tôi mới gọi cho giáo sư. Trên phương diện nào đó, giáo sư còn biết nhiều về vụ này hơn cả tôi. Không có gợi ý của giáo sư tôi sẽ chẳng làm được gì. Vì vậy, những người gây áp lực cho tôi chắc chắn sẽ không để giáo sư yên. Tôi đồ rằng, nhất định họ sẽ làm gì đó. Giáo sư thấy sao? Tôi suy luận có sai không?” Nakaoka nói một cách đầy tự tin.

Vừa nghe, Aoe vừa thầm đồng tình. Đúng là họ đã hành động thật. Chỉ cần Nakaoka đến đây sớm một chút, mọi chuyện có lẽ đã khác.

Nhưng Aoe chỉ lắc đầu. “Chẳng có gì cả,” ông đáp.

“Thật sao? Không ai yêu cầu giáo sư giữ im lặng ư?”

“Thật.” Aoe trả lời.

“Thế thì thú vị thật.” Không hiểu sao, mắt Nakaoka chợt lóe sáng. “Giáo sư muốn chơi bài ngửa chứ?”

Kế hoạch của Nakaoka là Aoe sẽ cho công bố toàn bộ sự thật ông đã tìm hiểu được. Vụ ngộ độc khí sulfur hydro chưa có lời giải ở hai khu suối nước nóng, cuộc gặp gỡ với cô gái kỳ lạ, điểm tương đồng giữa hai nạn nhân với Amakasu Saisei, câu chuyện về Kento…, nếu công bố tất cả những điều đó, ắt hẳn sẽ gây rung động. Biết đâu, nhờ thế mà sự thật sẽ được phơi bày.

Thêm nữa, Nakaoka còn mang tới một thông tin chấn động.

“Giáo sư hẳn còn nhớ blog đó. Blog của Amakasu Saisei ấy. Nội dung ở đó đều là dối trá. Amakasu sáng tác ra câu chuyện đó chỉ để mọi

chuyện có lợi cho mình.”

Khi Aoe hỏi phần nào là dối trá, Nakaoka trả lời rằng tất cả.

“Việc con gái và vợ ông ta qua đời vì khí sulfur hydro, và con trai Kento bị hôn mê là thật. Nhưng, quan hệ giữa Amakasu Saisei và gia đình ông ta không hề giống như trong blog. Hai đứa con căm hận bố mình.”

Nakaoka kể lại những gì nghe được từ bạn học của Amakasu Moe. Cô ta khẳng định những chuyện đẹp đẽ viết trong đó tuyệt đối không phải là thật.

Nakaoka cũng điều tra về Amakasu hồi còn trẻ. Ông ta thuộc típ người theo chủ nghĩa hoàn hảo cực đoan, và có thói quen đòi hỏi điều đó từ những người thân cận với mình. Nakaoka đoán rằng nguyên nhân hai đứa con căm ghét bố nhiều khả năng xuất phát từ điều đó.

“Giáo sư thấy sao? Bắt được mấy thứ này, truyền thông chắc chắn sẽ không để yên. Tôi có thể giới thiệu phóng viên cho giáo sư.” Mắt Nakaoka lấp lánh.

Thế nhưng, Aoe không gật đầu. Ông bảo không muốn làm vậy.

“Tại sao? Giáo sư không muốn biết sự thật ư? Giáo sư từng nói, nếu vụ việc ở suối nước nóng không phải tai nạn mà là một vụ mưu sát thì làm sáng tỏ điều đó là nghĩa vụ của mình cơ mà. Giáo sư cứ để mặc chuyện này như vậy được sao?”

Trước những lời nói như đang trách móc của Nakaoka, Aoe không hề lung lay. Nakaoka tỏ ra nghi ngờ thái độ của ông. “Giáo sư đã biết chuyện gì rồi đúng không? Chắc chắn ai đó đã tiếp cận giáo sư để thuyết phục. Tôi nói có sai không?”

“Không phải thế.” Aoe đáp. Ông giải thích rằng mình vẫn đang tiếp tục theo dõi vụ việc ở suối nước nóng với tư cách một trong chuỗi các đề tài nghiên cứu, nhưng không muốn mất thời gian vào những vụ án hình sự. Ông còn mong Nakaoka đừng lôi mình vào vụ này thêm nữa.

“Thỏa thuận như vậy nhé.” Aoe chốt lại.

Sau khi ném vào ông ánh nhìn chòng chọc, Nakaoka đứng dậy. Từ đầu tới cuối, anh ta không hề đụng vào tách trà Okunishi mang tới.

Tuy cảm thấy có lỗi với Nakaoka, Aoe không thể làm cách nào khác. Nakaoka không biết, nhưng đây có thể là vấn đề liên quan tới tương lai của Nhật Bản, mà không, tương lai của cả nhân loại. Phanh phui sự tồn tại của Amakasu Kento và Uhara Madoka sẽ khiến cho cả thế giới chấn động. Ông không thể công bố chuyện đó một cách bất cẩn được.

Vả lại, vụ việc kia chẳng mấy chốc sẽ khép lại. Chưa biết bằng hình

thức nào, nhưng nhất định sẽ kết thúc.

Thế lực gây áp lực cho Nakaoka có lẽ là Cục cảnh sát trung ương. Viện nghiên cứu lý thuyết số có quan hệ với họ. Các lãnh đạo được Uhara Zentaro kể tình hình chắc chắn đã quay sang đề nghị phía cảnh sát.

Chủ nghĩa hoàn hảo… Aoe nhớ lại lời nói của Nakaoka. Vậy là ông đã có đủ các mảnh ghép để hoàn thiện cả bức tranh. Ông đã nhìn thấu mọi ngóc ngách vụ việc tưởng chừng rất khó chấp nhận này.

Đoạn phim được Uhara Zentaro cho xem ùa về trong tâm trí Aoe.

Đoạn phim con chuột đực tấn công đám chuột mới sinh.

“Con chuột đực này chưa hề giao phối, nên đương nhiên lũ chuột con không phải con của nó. Không riêng mình nó, tất cả những con chuột đực chưa giao phối khác cũng đều tấn công lũ chuột con, không hề có ngoại lệ. Nguyên nhân là, từ chuột con phát ra pheromone. Pheromone đó kích thích hoạt động của phần được gọi là cơ quan phát hiện mùi, dẫn tới hành vi tấn công. Trong khi đó, với chuột đực đã từng giao phối, ở bên cạnh chuột cái trong lúc mang thai, quá trình truyền thông tin bằng cơ quan cảm nhận pheromone đó sẽ bị ức chế, nên không dẫn tới hành vi như vậy. Không những vậy, chúng còn có những hành động chăm sóc như ủ ấm và liếm láp cho con. Thực tế, chuột đực chưa giao phối nếu được cắt bỏ cơ quan cảm nhận pheromone cũng hành động như vậy.”

Sau khi giải thích, Uhara cho Aoe xem tiếp hình ảnh con chuột đực ban nãy đang cọ mình vào chuột non.

“Nguyên nhân chuột đực chưa giao phối tấn công chuột con có lẽ là để nhanh chóng có cơ hội giao phối với chuột mẹ. Vì trong lúc nuôi con, trạng thái phát dục ở chuột mẹ sẽ bị ức chế. Ngược lại, chuột bố bị hạn chế hành động tấn công để không giết nhầm con của mình. Hiểu theo cách nào đó cũng là hành vi bảo vệ nòi giống mang gien di truyền của mình. Xét trên phương diện sinh vật học, đây là một điều hoàn toàn hợp lý.” Nói tới đây, Uhara nhìn Aoe cười nhẹ.

“Giáo sư có lấy làm lạ vì sao tôi lại nói chuyện này không?”

“Không… Tôi cũng lờ mờ hiểu được. Có liên quan tới cha con Amakasu.”

Mặt Uhara trở lại vẻ nghiêm túc vốn có, ông gật đầu. “Cha giết chết con đẻ… Người bình thường sẽ coi đó là chuyện không thể. Tại sao? Vì tình yêu thương, có lẽ đó là câu trả lời thường gặp nhất. Nhưng tình yêu thương là gì? Do đâu mà có? Để tôi kết luận nhé, gốc rễ nằm ở

đây. Não bộ.” Uhara chỉ tay vào chỗ tóc mai. “Hành động nuôi con để bảo vệ chúng là tập quán tương đồng của tất cả các loài động vật có vú. Mục đích là bảo tồn gien di truyền của mình một cách hiệu quả. Về điểm này, chuột hay người đều không khác nhau. Thông thường, con người sẽ không tấn công trẻ sơ sinh giống như loài chuột, cũng không để một cơ chế đơn giản như pheromone chi phối hành động của mình. Tuy nhiên, cũng giống như ở loài chuột, hành vi nuôi dưỡng con cái của con người, trong trường hợp phái nam gọi là hành vi bộc lộ bản năng làm cha, cũng được lập trình theo cách di truyền. Chương trình đó, gọi một cách hoa mỹ, chính là ‘tình yêu thương’. Vậy, nếu chương trình đó bị trục trặc, hoặc khiếm khuyết bẩm sinh thì sẽ thế nào?”

“Sẽ không nuôi dưỡng, không có những hành vi bộc lộ bản năng làm cha… phải không?”

Uhara chậm rãi gật đầu. “Chúng tôi đã tiếp cận hoạt động não bộ của Amakasu Kento từ đủ mọi hướng. Như tôi đã đề cập nhiều lần, khả năng xử lý thông tin của cậu ta vượt trội so với người thường, nhưng còn một điểm khác cần nhấn mạnh. Người bình thường, không chỉ đối với trẻ em mà khi nhìn các con vật con khác như chó, mèo, chim cánh cụt… cũng đều thấy chúng thật dễ thương. Chúng tôi đã quan sát trên nhiều tình nguyện viên để xem lúc ấy, phần nào của não bộ bị kích thích. Thí nghiệm đó gọi là hiện tượng bộc lộ bản năng làm cha. Nó xuất hiện khi tình nguyện viên muốn bảo vệ kẻ yếu. Tuy nhiên, hiện tượng đó hầu như không xuất hiện ở Kento. Ban đầu, tôi cho rằng đó là ảnh hưởng của việc trúng độc sulfur hydro. Nhưng khi tìm hiểu kỹ, thì không phải vậy mà là do bẩm sinh. Tôi gọi đó là chứng khiếm khuyết bản năng làm cha. Và do tính di truyền, có thể đoán rằng Amakasu Saisei cũng vậy.”

Uhara còn bổ sung như sau. “Tôi cho rằng, những tội phạm tàn ác ít nhiều não bộ đều gặp phải sự khiếm khuyết loại này. Ảnh hưởng của môi trường thường không lớn. Họ được sinh ra với gien di truyền như vậy. Với họ, chẳng cần phải có động cơ. Có kẻ giết người chỉ với lý do đơn giản là muốn giết người. Tôi không hiểu vì sao Amakasu Saisei lại giết hại cả gia đình mình. Thông thường phải có lý do nào đó nhưng với ông ta, thế là đủ. Cơ chế vì là gia đình nên không thể giết hại thông thường không có hiệu lực với ông ta. Nó hoàn toàn vô nghĩa.”

Đối với Aoe, đó là một câu chuyện khá sốc. Thứ mà ông gọi là tình yêu thương thì ra chỉ là một chương trình được lập sẵn trong não bộ, nếu không có nó, con người ta sẽ không màng đạo lý.

“Đó là toàn bộ những gì tôi có thể cho giáo sư biết. Giáo sư có thắc

mắc gì không?" Uhara hỏi.

"Những vụ việc kia sẽ được xử lý thế nào?"

"Tôi không rõ. Những người đứng đầu các bộ liên kết với Viện nghiên cứu lý thuyết số đã nắm được đủ thông tin. Có lẽ họ sẽ làm gì đó. Dù sao thì, Kento cũng là tài sản quốc gia."

"Người ta sẽ ém nhẹm đi ư?"

"Chà…" Uhara nghiêng đầu. "Tôi không thể khẳng định điều gì. Còn chưa biết họ có xác nhận đây là vụ giết người hay không."

"Amakasu Saisei sẽ thế nào? Có thể tám năm trước, ông ta đã phạm tội giết người."

"Chuyện đó tôi cũng không biết. Diễn biến vụ việc đã hoàn toàn nằm ngoài khả năng của chúng tôi rồi. Vì thế…" Ông ta nói tiếp. "Giáo sư cũng không nên quan tâm thêm nữa. Điều đó có lợi cho giáo sư hơn. Giáo sư cứ trở về phòng nghiên cứu và tập trung vào công việc. Tôi xin nhắc lại, giáo sư hãy giữ toàn bộ câu chuyện trong lòng. Nói ra cũng chẳng có lợi gì. Biết đâu lại bị coi là điên rồ cũng nên."

Vốn dĩ, Aoe cũng không có ý định tiết lộ chuyện này. Đúng như Uhara nói, sẽ chẳng ai tin lời ông.

"Xin cho tôi hỏi thêm một câu nữa." Aoe dựng một ngón tay lên. "Madoka nghĩ thế nào về việc trở thành ma nữ của Laplace?"

Trước câu hỏi đó, Uhara im lặng ngẫm nghĩ một hồi rồi mới mở miệng. "Có lần, Madoka đã nói thế này. Bố ơi, thế giới này vận động theo quy luật vật lý."

Aoe nghiêng đầu. "Thế nghĩa là sao?"

"Tôi cũng hỏi một câu y như vậy. Thế nghĩa là sao? Madoka trả lời rằng nếu coi mỗi người là một nguyên tử thì chúng ta có thể nắm bắt được toàn bộ thế giới. Con bé lấy ví dụ về dòng người đông đúc ngày nghỉ lễ."

"Ngày nghỉ lễ?"

"Rất nhiều người đi lại trên con đường hẹp với bao nhiêu là hàng quán. Nhưng không ai đụng trúng ai. Giáo sư nghĩ là tại sao?"

"Bởi vì ta sẽ tránh khi thấy có người đi ngược chiều?"

"Đúng vậy. Nhưng có phải chỉ thế thôi không? Cứ mải lo để ý đằng trước sẽ không thể tận hưởng không khí ngày nghỉ lễ."

Aoe mường tượng ra khung cảnh ngày nghỉ lễ. Quả đúng như vậy. Và ông chợt nhận ra. "Những dòng người. Dòng người tiến về phía đó, và dòng người từ bên đó tiến lại. Chỉ cần đi theo dòng người đó sẽ

không bị đụng vào nhau?"

"Chính xác." Uhara đáp. "Chẳng cần ai phân luồng, những dòng ấy được hình thành một cách tự nhiên. Tại sao? Trước hết hãy hình dung khung cảnh mất trật tự. Chỉ chú tâm tránh người đi ngược chiều sẽ rất khó tiến lên. Tuy nhiên, nếu biết phương pháp, việc đi lại sẽ trở nên vô cùng đơn giản. Đó là, nối đuôi người đằng trước. Làm vậy sẽ chẳng phải tránh ai. Mọi người đều làm vậy sẽ thành một hàng. Đương nhiên, người đi đầu hàng sẽ vất vả nhất, nhưng chỉ cần người đó cũng chọn cách nối đuôi một người khác nữa, gánh nặng sẽ giảm đáng kể. Cách hiệu quả để mình không phải tránh mà khiến cho những người đi ngược chiều phải tránh mình chính là nới rộng hàng. Khi số người ở hai chiều gần bằng nhau thì cuối cùng trên đường sẽ hình thành hai dòng người trái phải."

Aoe hình dung khung cảnh ấy trong đầu. "Thì ra là vậy."

"Điều quan trọng là, trong lúc bước đi, không ai ý thức điều đó. Người ta chọn cách đơn giản, có lợi cho mình trong trạng thái hoàn toàn vô thức. Không chỉ riêng dòng người trong ngày nghỉ lễ. Như tôi đã nói lúc nãy, cả tình yêu thương cũng là thứ được lập trình theo di truyền. Dù mỗi cá thể đều hành động tự do theo ý muốn, khi quan sát quần thể được gọi là xã hội loài người, chỉ cần áp dụng các quy tắc vật lý vào từng hành động đơn lẻ đó thì việc dự đoán cũng sẽ chẳng khó khăn."

"Tôi phần nào hiểu được ý của anh."

"Không chỉ dừng lại ở các hiện tượng vật lý, Madoka và Kento có lẽ đã lờ mờ nhìn ra xã hội hiện đại sẽ đi về đâu, và tương lai nhân loại sẽ thế nào. Nhưng họ không làm gì được. Họ chỉ có thể dự đoán. Gần đây, Madoka đã thay đổi. Con bé bớt vui vẻ, trở nên chán ghét mọi thứ. Tuy nó không nói ra nhưng tôi nghĩ có lẽ con bé đã nhìn thấy tương lai chẳng tốt đẹp gì."

Uhara thì thầm rằng thật đáng thương quá, rồi nói tiếp câu chuyện. "Con người mang trong mình ước mơ vì chưa biết tương lai sẽ ra sao. Tôi không có tư cách gì để chỉ trích Amakasu Saisei. Xét đến tội cướp đoạt cuộc đời con cái, thì tôi cũng không kém ông ta."

Vừa nhẩm lại từng lời của Uhara trong đầu, Aoe vừa nhớ tới Uhara Madoka. Tuy mới chỉ gặp vài lần, ông vẫn không thể ngừng nghĩ về cô bé. Rốt cuộc, giờ này cô đang làm gì, ở đâu? Liệu cô đã tìm được Amakasu Kento chưa?

Dù đang ở đâu, cũng mong cô được bình an. Hiện tượng xảy ra ở công viên Arisugawa no miya hiện ra trước mắt ông. Ông rất muốn

chứng kiến điều kỳ diệu ấy một lần nữa.

Lúc Aoe đang mải mê suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại reo vang. Ông vẫn để điện thoại trong ngăn kéo. Khi lấy điện thoại ra, nhìn vào dòng chữ hiển thị trên màn hình, ông không khỏi kinh ngạc. Đó là "Madoka". Cô thật biết chọn đúng thời điểm. Aoe vội vàng bắt máy. "Bác nghe đây."

"Cháu muốn hỏi một chuyện." Cô đột ngột lên tiếng. "Giáo sư có ô tô chứ?"

31

Cơn mưa bắt đầu rơi từ lúc nãy ngày một nặng hạt. Madoka dùng điện thoại kiểm tra rất nhiều thông tin thời tiết. Cô còn quan sát màu sắc bầu trời cũng như dựa vào độ rung lắc của hàng cây ven đường để dự đoán hướng gió.

“Thời tiết thật kỳ cục. Chắc tùy nơi sẽ phát sinh mây lạ.”

“Mây lạ… ư?”

“Vâng, những đám mây nguy hiểm. Có lẽ là điềm dữ.” Takeo không hỏi mây như thế nào. Anh phải nén lại câu hỏi.

Madoka cất điện thoại, nhìn về phía nhà Mizuki. Cánh cổng vẫn đóng kín, không thể đoán được khi nào Chisato sẽ ra ngoài. Có lẽ hôm nay họ chưa hành động.

“Madoka.” Takeo nhìn gương chiếu hậu. “Có một chiếc Crown màu trắng đang đi tới.”

Madoka quay đầu lại. Một chiếc ô tô màu trắng kiểu sedan đang tiến lại gần. Nó đỗ ngay sau chiếc Wagon của cô và Takeo.

Madoka nhìn đồng hồ. Chưa đầy một tiếng từ khi cô gọi điện. Có vẻ người đó rất nóng lòng giúp cô.

Madoka mở cửa hông, bước ra khỏi chiếc Wagon. Trong làn mưa, cô chạy về phía chiếc xe đỗ phía sau, khi thấy người lái xe đúng là giáo sư Aoe, liền nhanh chóng mở cửa ghế phụ leo vào. “Xin lỗi bác vì yêu cầu quá đáng của cháu.” Cô vừa phủi những hạt mưa dính trên quần áo vừa nói.

“Nói thật là bác rất sửng sốt.” Aoe đáp. “Đột nhiên cháu hỏi mượn ô tô của bác. Còn bảo cụ thể sẽ giải thích sau.”

“Vì cháu không có thời gian. Cảm ơn bác. Cháu rất cảm kích.”

Takeo cũng bước ra khỏi chiếc Wagon, tiến về phía ghế lái.

“Bác đổi tay lái cho chú ấy. Rồi lên chiếc xe phía trước về đi.”

“Khoan đã. Bác vẫn chưa hiểu thế nào.”

“Cháu sẽ giải thích sau. Nhất định sẽ giải thích. Vì vậy, hôm nay bác hãy về đi.”

“Không, bác muốn nghe ngay bây giờ. Chừng nào chưa hiểu rõ bác

sẽ không cho mượn xe." Aoe nắm chặt vô lăng bằng cả hai tay.

Madoka thở dài. Giờ không phải lúc dùng dằng. Ai mà biết Chisato sẽ ra khỏi nhà lúc nào. Đứng bên ngoài, Takeo tỏ vẻ lúng túng.

"Được, cháu hiểu rồi. Cháu sẽ nói. Cháu sẽ nói, bác đổi tay lái cho chú ấy đi. Bọn cháu cần bám theo một người. Bác có phải chuyên gia bám đuôi đâu!"

"Bám theo? Ai cơ?"

"Cháu sẽ nói sau."

"Đổi tay lái là cô cậu sẽ phóng đi, bỏ lại bác một mình chứ gì."

"Không đời nào."

"Bác không tin." Aoe cởi dây an toàn, ngả lưng ghế rồi chán nản di chuyển xuống ghế sau. Ông có vẻ nghi ngờ thực sự.

Khi Aoe chuyển ra sau, Takeo ngồi vào ghế lái.

"Giáo sư biết được bao nhiêu rồi?" Madoka vừa nhìn Takeo đang điều chỉnh lại lưng ghế vừa hỏi.

"Bác đã nghe bố cháu kể gần như mọi chuyện. Chẳng hạn như khả năng đặc biệt của cháu và Amakasu Kento."

"Ngoài ra thì sao? Ông ấy có nói gì về vụ việc lần này không?"

"Tiến sĩ Uhara có một giả thiết. Chuyện rất khó tin. Cả hai tai nạn xảy ra ở hai suối nước nóng đều là màn kịch trả thù của Amakasu Kento, nguyên nhân là từ vụ ngộ độc khí sulfur hydro tám năm trước, và người chủ mưu vụ việc đó là Amakasu Saisei. Vì vậy, mục tiêu cuối cùng của Kento là nhắm tới cha mình."

Madoka hít thở sâu, lắc đầu. "Quả là một nhà khoa học thần kinh thiên tài. Ông đã nhìn ra cả những việc đó. Cháu phải thán phục bố mình. Có nghĩa là, ông đã phát hiện ra việc Kento không mất trí rồi đúng không?"

"Ông ấy nghi ngờ từ lúc biết Kento vẫn nhớ tuổi của mình, và qua việc lần này đã khẳng định chắc chắn điều đó."

"Ra vậy." Khuôn mặt bố hiện lên trong đầu cô. Thật không hổ danh, cô lẩm bẩm lần nữa. Việc Kento trả lời chính xác tuổi của mình có lẽ là một sai lầm lớn.

"Bác không thể nào tin nổi. Tại sao một người bố có thể giết hại cả gia đình mình được chứ. Tới khi tiến sĩ Uhara giải thích về chứng khiếm khuyết bản năng làm cha, bác vẫn chưa tin."

"Chứng khiếm khuyết bản năng làm cha? Là gì thế?"

"Cháu không biết hả? Đó là khiếm khuyết chung của cha con

Amakasu.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Trường hợp lũ chuột…” Nói tới đây, Aoe đột nhiên trở nên tức tối. “Khoan. Tại sao từ nãy giờ toàn bác nói thôi thế. Cháu bảo sẽ giải thích cơ mà.”

“Chưa biết giáo sư nắm được những gì thì làm sao cháu biết phải giải thích từ đâu.”

“Bác bảo đã biết hầu hết rồi đấy thôi.”

“Madoka,” Takeo gọi. “Ra rồi.”

“Sao?” Madoka đưa mắt về phía trước. Từ nhà để xe của nhà Mizuki, chiếc Maserati từ từ xuất hiện. Takeo nổ máy. Madoka quay về phía sau, chắp tay trước mặt. “Cháu xin lỗi, bọn cháu phải đuổi theo ngay. Giáo sư xuống đi.”

“Hả? Cháu nói gì vậy? Bác còn chưa nghe được gì.”

“Cháu sẽ giải thích sau. Nhất định sẽ giải thích. Vì vậy xin giáo sư…”

“Không. Không thể được.”

“Madoka,” Takeo giục. “Không xuất phát ngay sẽ bị mất dấu mất.”

Cô suy nghĩ hai giây rồi ra lệnh “Đuổi theo.” Takeo nhấn chân ga.

Chiếc Maserati đỏ chạy cách khoảng năm xe phía trước. Tốc độ không nhanh lắm. Cô ta có vẻ đang lái xe một cách an toàn. Có lẽ vì sợ rằng nếu không cẩn thận bị cảnh sát tóm ở đây là xôi hỏng bỏng không.

Sau khi ra khỏi nhà, xe chạy đường thường một đoạn là lên tới đường cao tốc. Đã khoảng ba mươi phút trôi qua. vẫn chưa rõ Chisato đi đâu.

Aoe im lặng ngồi ở băng ghế sau. Ông đã được giải thích về lý do bám theo Mizuki Chisato. Vị giáo sư có vẻ chấp thuận, muốn xuống xe nhưng tiếc là không có thời gian. Vì vậy, Madoka đành phải dẫn ông theo.

Aoe thuật lại chi tiết về chứng khiếm khuyết bản năng làm bố. Nghe xong, Madoka chợt vỡ lẽ. Tính cách Kento đúng là có phần tàn độc. Trong một lần đi chơi lễ hội, nhìn thấy hàng bán gà con, anh nói muốn nướng chúng ăn. Khi Madoka nói làm vậy độc ác quá, anh còn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi gà quay thì bình thường, tại sao gà con lại không được. Một lần khác, có một cậu bé mắc bệnh nan y được đưa vào viện, bác sĩ chẩn đoán nhiều lắm cũng chỉ sống được vài năm, Kento đã nói tại sao

không để thằng bé chết nhẹ nhàng luôn đi. Madoka giải thích rằng khi làm cha mẹ, chỉ cần vài năm cũng là khoảng thời gian đáng quý rồi, nhưng Kento chỉ nghiêng đầu bảo dở dang như vậy chẳng phải người còn sống sẽ đau khổ hay sao.

Có lẽ Kento thừa hưởng dòng máu đó từ Amakasu Saisei. Hai người họ chẳng mấy chốc sẽ giáp mặt nhau. Không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra. Chắc chắn sẽ không phải một kết cục hòa bình.

Đối với Madoka, Amakasu Saisei có chết cũng chẳng sao. Ác giả ác báo là lẽ đương nhiên. Vấn đề là Kento. Sau khi rửa sạch mối thù chất chứa bao lâu, anh sẽ tìm tới cái chết, cô phải ngăn điều đó lại bằng mọi giá.

Khi Madoka vừa nghĩ ngợi vừa quan sát chiếc Maserati màu đỏ, thì từ đằng sau, giáo sư Aoe lên tiếng. “Cháu nghe Kento kể về động cơ Amakasu Saisei hạ sát cả gia đình rồi chứ?”

“Anh ấy bảo đơn giản là tính vị kỷ. Tội ác sinh ra bởi sự ích kỷ từ một đầu óc điên rồ.”

“Cụ thể là thế nào?”

Madoka lắc đầu. “Cháu không biết.”

“Ra vậy…”

“Sao thế?” Madoka hơi quay đầu lại. “Giáo sư biết được gì rồi?”

“Không hẳn là biết, nhưng có một viên cảnh sát theo đuổi vụ này. Điều tra viên Nakaoka, lần trước bác kể với cháu rồi. Bác nghe được từ anh ta một chuyện rất đáng tò mò về Amakasu Saisei. Từ hồi trẻ, ông ta đã tôn thờ chủ nghĩa hoàn hảo. Lúc nào cũng muốn bản thân phải thật hoàn hảo, và đòi hỏi rất cao ở người bạn gái của mình.”

“Hừm, đúng là một người kỳ quặc. Vậy giáo sư muốn nói gì?”

“Lý do Amakasu Saisei giết cả gia đình, chẳng phải là vì họ không được hoàn hảo hay sao?”

“Gì cơ?”

“Vợ, con trai, con gái đều kém xa hình mẫu lý tưởng mà ông ta vẽ ra. Họ không hoàn hảo. Vì vậy, cần phải loại trừ. Phải vậy không?”

“Thế là thế nào chứ? Không thích thì cứ bỏ nhà đi là xong. Ly hôn với vợ, từ mặt con cái. Rồi xây dựng gia đình hoàn hảo khác. Hay ông ta tiếc tiền bồi thường?”

“Không phải vậy. Tiền không phải là vấn đề. Đối với Amakasu, chính sự tồn tại của họ mới là điều khiến ông ta không hài lòng. Vì vậy, chỉ từ mặt nhau cũng chẳng nghĩa lý gì.”

“Thật đúng là…” Nhưng Madoka không thể nói hết câu. Lời giải thích của giáo sư Aoe hoàn toàn ăn khớp với những lời Kento nói: “Tội ác sinh ra bởi sự ích kỷ từ một đầu óc điên rồ.”

“Kìa!” Mắt cô hướng về phía trước. Chiếc Maserati đang nháy xi nhan trái. Có vẻ cô ta định rẽ vào một trạm dừng nghỉ.

Takeo cũng nháy xi nhan rồi cho xe tiến vào bãi. Để không bị nghi ngờ, anh luôn giữ khoảng cách vừa đủ, cuối cùng dừng xe cách chiếc Maserati khoảng hai mươi mét.

Chisato bước ra khỏi xe. Cô ta nhìn đồng hồ rồi rảo bước đi.

“Chắc là đi vệ sinh.” Takeo nói.

“Có lẽ thế. Chúng ta cũng tranh thủ thôi.” Madoka xuống xe. May là mưa đã ngớt.

Đúng như dự đoán, Chisato vào nhà vệ sinh. Madoka cũng vào theo để đi tiểu. Khi cô ra khỏi buồng vệ sinh thì thấy Chisato ở chỗ bồn rửa. Cô ta đứng trước gương, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình. Ánh mắt đầy vẻ căng thẳng. Tựa hồ như đang củng cố quyết tâm.

Cô nhìn lại lần nữa, Chisato quả là một phụ nữ đẹp. Kento đã làm cách nào để thao túng con người này? Anh đã phải dốc sức điều tra, dàn dựng kỹ càng để tiếp cận, cuối cùng chắc chắn là quan hệ nam nữ. Đó là cách hợp lý nhất. Nhưng không hiểu sao, khi nghĩ vậy, lồng ngực cô chợt xao động không yên. Cô cũng không biết đó có phải cảm giác ghen tuông hay không.

Madoka nối gót Chisato ra khỏi nhà vệ sinh. Khi trở lại xe thì Takeo và Aoe đã ở đó rồi.

Cô hướng mắt nhìn chiếc Maserati. Dù đã lên xe, Chisato vẫn không có vẻ gì là sắp sửa nổ máy.

Đột nhiên, Madoka thấy xung quanh tối đen. Không, chính xác là cảm giác bóng đen đang tiến lại gần. Cô đảo mắt. Rồi nín thở.

Một gã đàn ông mặc áo khoác màu đen đang bước chậm rãi. Toàn thân ông ta toát ra một vẻ hắc ám đến kinh hãi. Khuôn mặt ông ta có vẻ sang trọng, nhưng đôi mắt không có lấy một ánh nhìn ấm áp.

Là Amakasu Saisei, Madoka đoán chắc. Tuy không mong muốn, Kento vẫn sở hữu nhiều đường nét của ông ta.

Đúng như dự đoán, gã đàn ông mặc áo khoác tiến lại gần chiếc Maserati. Sau khi nhìn vào bên trong xe, gã leo lên ghế phụ.

Ngay khi nghĩ mọi việc sắp bắt đầu, Madoka chợt nghe thấy tiếng cồm cộp bên cạnh. Một người đàn ông dáng mảnh khảnh mặc vest đang đứng đó.

Madoka hạ kính xe. “Có chuyện gì thế ạ?”

“Cô là Uhara Madoka phải không?”

“Vâng…” Madoka cảnh giác. Tại sao ông ta biết tên cô?

“Xin cô an tâm. Chúng tôi không phải kẻ khả nghi. Tôi thuộc Phòng hình sự của Cục cảnh sát trung ương.”

“Cục cảnh sát trung ương?”

“Mời cô xuống xe ngay.”

“Hả? Thế là sao?”

“Tôi nhận được lệnh phải bảo vệ cô. Mong cô hợp tác.”

Người đàn ông khẽ cúi đầu.

Có vẻ như họ cũng bám theo Madoka. Chắc hẳn họ không chỉ gắn máy phát tín hiệu lên chiếc Wagon, mà còn cử người theo dõi nữa.

Madoka vừa nhanh chóng tính toán vừa liếc nhìn chiếc Maserati. Cô bồn chồn không biết Chisato sẽ rời đi lúc nào.

“Chiếc xe đỏ đó cô không cần phải lo. Người của tôi sẽ bám theo. Cô hãy ở lại đây cùng chúng tôi. Một lát nữa, xe hỗ trợ sẽ tới.” Người đàn ông nói xong liền đưa tay chống hông, nhìn vào ghế lái. “Anh Takeo phải không nhỉ?”

“Vâng.” Takeo đáp.

“Tới nút giao thông tiếp theo mời anh xuống xe, trở về Tokyo. Sau đó chúng tôi sẽ phụ trách.”

Takeo nhìn Madoka đợi lệnh. Căn cứ vào lời nói của người đàn ông, Madoka đoán chỉ có một chiếc xe bám đuôi cô. Nếu vậy, đây là thời khắc quyết định.

“Trước hết, làm theo lời ông ta đã.”

“Tôi hiểu rồi.” Takeo đáp.

Madoka mở của, bước xuống. Chiếc Maserati vẫn bất động.

“Xin cho tôi kiểm tra giấy tờ tùy thân.” Cô nói với người đàn ông.

Tuy tỏ vẻ bị xúc phạm, nhưng ông ta vẫn gượng cười đưa giấy tờ ra.

“Giờ cô tin tưởng tôi rồi chứ?”

Madoka không trả lời, đưa mắt nhìn quanh. “Xe của chú là xe nào?”

“Chiếc xe đỗ ở đằng kia.” Người đàn ông chỉ tay. “Chiếc sedan màu đen, nằm cạnh chiếc RV màu tím than.”

Phát hiện ra chiếc xe, Madoka nhanh chân rảo bước về phía đó. Người đàn ông vội vã đuổi theo cô. “Cô làm gì thế hả?” Madoka vẫn không trả lời. Cô nhanh chóng đến sát bên chiếc sedan màu đen. Người

đàn ông ngồi ở ghế lái có vẻ bối rối. Anh ta có vẻ chưa định đánh xe đi, vì chiếc Maserati vẫn không nhúc nhích.

Madoka nhìn ghế lái, gõ vào cửa kính. Cánh cửa từ từ hạ xuống. Cô đưa mắt nhìn vào cạnh vô lăng. Đúng như dự đoán, chiếc chìa khóa điện tử đang cắm ở đó.

“Chuyện gì vậy?” Người đàn ông ngồi ghế lái ngước nhìn Madoka.

“Cho tôi xem giấy tờ tùy thân.”

“Hả?”

“Giấy tờ tùy thân. Mau lên.”

Người đàn ông đứng phía sau càu nhàu, “Đưa mau đi.”

Người đàn ông ngồi ghế lái rút giấy tờ ra. Madoka cầm lấy, nhìn chăm chú.

“Được rồi chứ?” Anh ta thò tay ra ngoài cửa kính.

“Tại sao không phải Sở cảnh sát Tokyo mà lại là Cục cảnh sát trung ương?”

“Cô không cần biết.” Anh ta nói, mắt dõi ra xa rồi kêu lên một tiếng.

Madoka quay lại. Chiếc Maserati đỏ bắt đầu chuyển bánh.

“Tệ thật. Mau, trả lại cho tôi.”

“Tôi biết rồi.” Madoka nói rồi quẳng giấy tờ của anh ta vào ghế bên cạnh. Người đàn ông nhìn sang vẻ bực bội. Không bỏ lỡ thời khắc đó, cô với tay rút chiếc chìa khóa.

Ối, không biết là người đàn ông trên ghế lái hay người đứng cạnh cô vừa kêu lên. Nghe tiếng kêu, Madoka dồn hết tốc lực bỏ chạy. Cô chạy trối chết về phía chiếc Crown của Aoe.

Thế nhưng, chỉ nháy mắt sau, vai cô đã bị nắm chặt. Madoka bị kéo lại bằng một lực khủng khiếp, cô ngã nhào.

“Thả tôi ra!”

“Không được. Trả cho tôi chìa khóa.”

Madoka nắm chặt chìa khóa trong tay, cuộn tròn người lại. Tuy nhiên, người kia đã vồ tới, cố sức cướp lấy chiếc chìa khóa của cô.

Nhưng liền sau đó, đột nhiên sức ép biến mất. Cô nhìn lại phía sau thì thấy người đàn ông kia đã ngã lăn trên nền sàn. Anh ta nhăn mặt, đưa tay ôm hông.

Người đứng bên cạnh là Takeo. Chắc Takeo đã kéo anh ta ra.

Còn một người nữa, người lúc nãy ngồi ghế lái, đang lao tới Madoka. Tuy nhiên, anh ta chưa kịp chạm vào cô đã bị Takeo bắt được,

khóa chặt tay.

“Chỗ này để tôi.” Takeo nói. “Hãy nhờ giáo sư Aoe lái xe.”

“Tôi hiểu rồi.”

Madoka lại ra sức chạy về chiếc Crown. Aoe đã ra ngoài.

“Bác lái xe đi, mau lên!” Cô vừa leo lên ghế phụ vừa hét lên.

Aoe ngồi vào ghế lái và nổ máy. Chiếc xe lao vọt đi, vô lăng xoay mạnh. Madoka vừa thắt dây an toàn vừa nhìn Takeo. Anh ta đang khóa chặt hai gã kia, thấy xe của Aoe đã xuất phát an toàn mới nới lỏng tay.

Takeo vừa là người giám sát, đồng thời cũng là vệ sĩ của mình mà… Phù, Madoka tự nhủ.

32

Bàn tay nắm chặt vô lăng không ngừng run lẩy bẩy. Không chỉ tay mà cả đầu gối cũng run lên. Luồng khí lạnh toát ra từ bên cạnh. Từ khi sinh ra, chưa lần nào Chisato bị cảm giác sợ hãi bao trùm như bây giờ. Nói thật, cô muốn bỏ chạy. Nhưng không thể. Cô hiểu rằng tới nước này, mình đã bị dẫn tới nơi không thể đặt chân vào rồi.

Đúng như đã hẹn qua điện thoại, Amakasu Saisei xuất hiện ở bãi đỗ xe. Giữa không gian u ám vì mưa, gã mặc chiếc áo khoác màu đen bước đi, trông hệt như sứ giả được gửi tới từ một thế giới lành ít dữ nhiều.

Chisato nhìn mặt gã và giật mình. Có quá nhiều nét tương đồng với Kimura. Sao giờ cô mới nhận ra? Trực giác mách bảo cô rằng họ là cha con.

Sau khi biết mục tiêu thứ ba là Amakasu Saisei, cô đã đọc blog của ông ta. Trong đó xuất hiện nhân vật người con trai tên là Kento. Blog chỉ viết tới lúc cậu ta thoát khỏi trạng thái sống thực vật. Sau đó, cậu ta đã dần bình phục một cách thuận lợi, rồi lên kế hoạch giết cha mình?

Sau khi nhìn vào trong xe rồi leo lên ghế phụ, Amakasu nói, “Cô chỉ có một mình thôi nhỉ.”

“Vâng, có chuyện gì vậy?”

“Không, tôi tưởng cô còn dẫn ai theo. Hừm, ra vậy. Hắn đợi ở nơi cô sẽ đưa tôi tới.”

“Ông nói ai cơ?”

Đáp lại câu hỏi của cô là tiếng cười khục, khục, khục phát ra từ cổ họng.

“Khỏi cần vờ vịt. Tôi biết hết rồi. Chính vì vậy, tôi mới làm theo cuộc gọi gấp gáp của cô, tìm tới chỗ quái quỷ này. Trên điện thoại, tôi không hỏi gì, đúng chứ? Vì tôi biết hết rồi.”

Chisato không đáp, chỉ nín thở. “Nó khỏe chứ?” Amakasu liền hỏi. “Con trai tôi ấy.”

Quả đúng như cô nghĩ. Hai người họ là cha con. Và Amakasu biết rằng, nơi gã sắp tới có con trai mình đang phục sẵn.

Thấy Chisato im lặng, Amakasu lại cất tiếng cười. “Khỏe là cái chắc rồi. Nếu không, sức mấy nó làm được thế này. Còn tính chuyện liên tiếp ra tay hạ sát ba người đàn ông lực lưỡng.”

Sống lưng Chisato lạnh toát. Amakasu đã biết chuyện con trai đang muốn lấy mạng mình. Họ là cha con cái kiểu gì vậy? Thật không tài nào hiểu nổi.

“Kể cũng tò mò thật. Nó làm thế nào để dẫn dụ được cô thế? Bình thường ai cũng mong sớm chiếm được gia sản, nhưng đến mức trở thành tòng phạm giết người thế này thì…”

“Tôi…” cuối cùng Chisato cũng mở miệng. “Tôi không phải tòng phạm giết người.”

“Ồ, vậy hả?”

“Tôi chỉ cùng chồng đi tới suối nước nóng Akakuma thôi.”

“Hô hô. Rồi, ông ta bất ngờ gặp nạn trúng độc khí sulfur hydro?”

“Đúng thế. Ông cho rằng tôi còn làm gì nữa hả?” Cô bác lại bằng giọng nói run rẩy.

Amakasu im lặng một chút rồi nói, “Thôi bỏ đi. Không chỉ có vụ của chồng cô, nghe nói vụ Nasuno ở suối nước nóng Tomate cũng được coi là tai nạn không may chứ không phải một vụ mưu sát. Tôi thực sự không hình dung được nó đã làm thế nào. Nhưng có một điều tôi biết chắc rằng, cả hai vụ đó không đơn giản là tai nạn. Phải có bàn tay ai đó dàn dựng. Từ đó, tôi chờ mãi. Chờ nó liên lạc. Không biết bằng cách nào, nhưng chắc chắn nó sẽ làm vậy. Rồi cô gọi tới. À, ra thế. Nó đã dụ dỗ cô làm đồng minh. Không biết cô đóng vai trò gì, nhưng việc nó dùng cách gì đó giết hai người kia là sự thật. Đúng chứ?”

Chisato không biết phải trả lời thế nào. Cô biết, có phản bác lại cũng bằng thừa. “Đi thôi,” lập tức Amakasu lên tiếng. “Cho xe chạy đi. Nó chắc đang chờ dài cổ rồi.”

Chisato lặng lẽ đánh xe đi. Đến lúc định thần được, toàn thân cô đã run lẩy bẩy. Cô vẫn không ngừng run rẩy suốt thời gian lái xe.

Amakasu chỉ húng hắng vài tiếng rồi im bặt. Chisato không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, tuy sợ nhưng cô không còn cách nào khác ngoài làm theo sự chỉ đạo của Kimura, à không, Amakasu Kento.

Đã gần tới nút giao thông là đích đến. Chisato nháy xi nhan. Ra là chỗ này, Amakasu bật ra thành tiếng. Tiếp đó, gã hừ mũi. Có vẻ như đã phát hiện ra điều gì, nhưng gã không hề nói.

33

Aoe vừa lái xe vừa tự hỏi rốt cuộc những chuyện này có phải là sự thật không. Mới sáng nay, ông còn ở trong phòng nghiên cứu của trường đại học. Thế mà giờ, ông đã ở giữa đường cao tốc, mải miết đuổi theo chiếc Maserati màu đỏ. Lúc ở bãi đỗ xe, ông còn được tận mắt chứng kiến cảnh đánh đấm như trong phim hành động. Đó là một thế giới hoàn toàn không liên quan tới ông trước đây ít phút. Nhưng hiện giờ, ông đang ở ngay trung tâm thế giới ấy. Dù đã tự nhủ đây không phải là mơ, nhưng ông vẫn có cảm giác không thực.

Chiếc Maserati trước mặt nhấp nháy đèn hậu. Đã đến nút giao thông tiếp theo. Toàn thân Aoe căng cứng vì hồi hộp.

“Sao lại ra chỗ quái quỷ này chứ.” Ngồi trên ghế phụ, Madoka lẩm bẩm. “Tại sao lại phải mất công tới tận đây?”

Aoe không hiểu gì, chỉ nghiêng đầu ậm ừ.

Họ nối đuôi chiếc Maserati rời khỏi đường cao tốc. Trước đó, lúc nào cũng có vài chiếc xe chen vào giữa, nhưng từ giờ sẽ khó. Cần phải giữ khoảng cách nhất định để đối phương không phát hiện ra.

Ra tới đường thường, lượng xe cộ giảm hẳn đúng như dự đoán. Ở đèn đỏ đầu tiên, họ dừng ngay phía sau chiếc Maserati. Aoe thấy bóng lưng Amakasu và Mizuki Chisato. Có vẻ họ không để ý phía sau, nên hẳn là chưa phát hiện ra mình bị bám đuôi.

Khi đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, chiếc Maserati lăn bánh. Aoe cũng đạp ga.

Ở nút giao thông tiếp theo, chiếc Maserati rẽ trái. Vừa rẽ theo, Aoe vừa lẩm bẩm than thở. Con đường hẹp này hình như dẫn đến ngọn núi gần đó. Đường độc đạo nên đuổi theo khá dễ dàng, nhưng nguy cơ bị phát hiện cũng rất cao.

Aoe giảm tốc độ. Ông nghĩ nên giữ khoảng cách thì hơn.

Mưa mỗi lúc một lớn. Aoe tăng tốc độ cần gạt nước mưa, dõi mắt theo chiếc Maserati. Do đường khúc khuỷu, thi thoảng nó lại biến mất khỏi tầm mắt.

Ngồi bên cạnh, Madoka vừa lướt điện thoại vừa lẩm bẩm như nói một mình, “Chắc là chỗ này.”

“Sao thế? Cháu phát hiện thấy gì à?”

“Cháu băn khoăn không hiểu sao Kento lại chọn chỗ này nên đã thử tìm hiểu. Kento thuộc típ làm gì cũng phải có lý do. Thì ra, chỗ này ngày trước là bối cảnh trong một bộ phim của Amakasu.”

“Hả? Bối cảnh ư?”

“Bộ phim đình đám *Tháp chuông phế tích*. Tác phẩm cuối cùng của Amakasu.”

“Cái tên đó thì bác nhớ có lần thấy trên mạng rồi. Ra là nó.” Đúng lúc ấy, con đường trước mặt chia làm hai nhánh. Chiếc Maserati rẽ vào nhánh đường nhỏ bên phải. Aoe tiếp tục giảm tốc, tiến gần lối vào. Một tấm bảng được dựng ở đó. Ông liếc nhìn, rồi ngay lập tức nhấn chân phanh.

Trên bảng viết “Đường cụt”.

“Tệ thật. Tiếp tục đuổi theo sẽ bị phát hiện ra ngay.”

Madoka ngẫm nghĩ một chút rồi nói. “Không sao, bác chạy tiếp đi.”

“Tại sao? Là đường cụt mà.”

“Cháu bảo không sao mà. Phía trước là đích đến của họ. Là điểm cuối cùng. Kento đang ở đó. Để gặp được anh ấy, có bị phát hiện cũng chẳng sao.”

Trước giọng nói quả quyết của cô, Aoe không thể đáp trả. Ông nhấc chân khỏi phanh.

34

Con đường tuy hẹp nhưng vẫn được rải nhựa là một con dốc thoai thoải. Xung quanh cây cối um tùm. Lúc chưa được nâng cấp, chắc hẳn ai đi qua đây trống ngực cũng đánh thình thịch.

Mãi gần đây, Chisato mới biết tới nơi này. Chính Kimura dẫn cô tới. Đây sẽ là địa điểm cuối cùng, anh ta nói.

Không lâu sau trước mặt họ hiện ra một tòa nhà. Tường và mái ngói giờ chỉ thấy một màu tro xám, nhưng trước đây hẳn chúng từng mang màu trắng sáng. Những khung cửa sổ kiểu Art Deco nối tiếp nhau, kính hầu hết đã vỡ hoặc bị gỡ đi.

Tòa nhà được xây từ trước chiến tranh. Ban đầu, nó vốn là tòa biệt thự của một quân nhân Đức, nhưng do người chủ mất sớm, nó lần lượt qua tay của rất nhiều người, mỗi lần mục đích sử dụng lại đổi khác, và cuối cùng bị bỏ hoang. Trong giới những người đam mê phế tích, tòa nhà này khá nổi tiếng.

Con đường bị chặn bởi một sợi dây thừng. Trên tấm bảng treo có đề dòng chữ "Cấm vào". Chỉ cần gỡ dây ra là có thể đi tiếp, nhưng phía trước mặt lổn nhổn xà bần, cố đi vào có thể bị mảnh kim loại bắn lên gây thủng lốp. Chisato dừng xe lại.

"Từ đây phải đi bộ thôi." Sau khi nói với Amakasu đang ngồi trên ghế phụ, cô với tay lấy áo khoác và ô ở ghế sau rồi mở cửa.

Khi họ vừa ra bên ngoài, không khí trở lạnh đột ngột. Cô vội vàng khoác áo khoác và bật ô lên. Con mưa nhỏ vẫn tiếp tục rơi.

Amakasu cũng xuống xe. "Lâu quá rồi." Gã hướng mắt về phía tòa nhà nói. "Lần cuối tôi tới đây là khoảng mười năm trước. Gần như chẳng có gì thay đổi." Gã nói xong, nhếch mép, nhìn Chisato. "Phải rồi. Một bà lão tám mươi tuổi nay thành chín mươi tuổi thì cũng đâu thay đổi gì nhiều."

Hình như gã có ý nói mấy câu bông đùa, nhưng Chisato không còn lòng dạ nào mà cười hưởng ứng. "Đi thôi." Cô rảo bước.

Họ cẩn thận bước đến gần tòa nhà. Nhìn từ xa, đó là tòa nhà mang dáng dấp kiến trúc châu Âu, nhưng khi tới gần, trước mặt họ chỉ là một tòa nhà mục nát với hình dạng kỳ dị. Vết nứt chạy chằng chịt trên

tường, dường như tường có thể sụp bất cứ lúc nào.

Phía trước nhà có cả chỗ đậu ô tô. Một khoảng sân lát bê tông giờ đã nứt toác, giữa các khe nứt, cỏ dại đâm lên tua tủa.

Cánh cửa kính bị vỡ lộ ra khung sắt mở hờ hững trong im lặng. Chisato lách người qua khe cửa. Trải ra trước mắt cô là không gian đã từng là đại sảnh, bộ bàn ghế gãy đặt ở góc nhà. Trần nhà rất cao, có giếng trời, cầu thang dẫn lên tầng hai nằm ở bên phải.

Chisato nhìn đồng hồ. Gần đúng như kế hoạch.

“Ông đợi ở đây. Anh ấy sắp tới rồi.”

Amakasu Saisei nhìn cô chằm chằm. “Còn cô?”

“Tôi sẽ đợi ở ngoài.” Chisato toan bước ra cửa. Tuy nhiên, cánh tay phải cô đã bị Amakasu tóm chặt.

“Không được. Cô phải ở lại đây.” Amakasu nói rồi ngước nhìn tầng hai. “Ra đi, Kento. Mày ở đây đúng không? Ra nhìn mặt nhau mà nói chuyện. Hay mày định cứ thế mà phun khí sulfur hydro? Nếu vậy, ả này cũng sẽ mất mạng. Vậy cũng được hả? Nếu mày muốn trả thù thì đừng làm liên lụy tới những người không liên quan.”

Giọng nói trầm như phát ra từ đáy dạ dày vang vọng trong không gian lờ mờ. Liền sau đó là tiếng sấm rền từ xa vọng tới như để đáp lời.

Có tiếng cây cối va đập vào nhau. Rồi từ hành lang tầng hai, một bóng người xuất hiện. Kimura - Amakasu Kento.

Tiếng khục khục vang lên từ cổ họng Amakasu Saisei. Mắt gã lóe sáng. “Diễn viên chính xuất hiện rồi đây.”

35

Đậu xe cạnh chiếc Maserati đỏ, Madoka và Aoe cùng bước đi. Họ đã đoán biết được nơi Chisato và Amakasu tìm tới. Chính là tòa nhà trước mắt. Hiện giờ có vẻ nó đã bị bỏ hoang. Đó chính là bối cảnh được Amakasu Saisei sử dụng trong bộ phim *Tháp chuông phế tích*.

Mưa không còn nặng hạt nhưng gió đã mạnh hơn một chút. Madoka ngước nhìn bầu trời. Cô vẫn để ý tới đám mây vũ tích lúc nãy.

“Giống thật.” Aoe vừa bước đi vừa nhận xét.

“Giống gì ạ?”

“À không, tòa nhà ấy.” Ông hất cằm về phía tòa nhà hoang trước mặt. “Trên tường chằng chịt vết nứt. Làm bác thấy giống mô hình Lego quá.”

“Lego?”

“Khối hộp đồ chơi. Lắp ráp các mảnh lại có thể tạo ra rất nhiều hình dạng. Nói ra thật xấu hổ, nhưng đó là sở thích của bác. Bác hay lắp thành quách với những cây cầu nổi tiếng. Sau đó chỉ chụp ảnh lại rồi dỡ ra. Vì sợ để lại sẽ vướng víu.”

Một ý nghĩ xẹt qua đầu Madoka. Cô đứng lại. Không hiểu lý do của phản ứng vừa rồi, Aoe cất tiếng xin lỗi. “Bác lại nói chuyện không đâu rồi. Chỉ vì muốn giải tỏa căng thẳng nên…”

“Cháu hiểu rồi.” Madoka đáp.

“Hả?”

“Cháu đã đoán ra ý đồ của Kento.”

“Sao, ý đồ gì?”

Không còn thời gian để giải thích. Madoka quan sát xung quanh, bắt đầu thu thập mọi thông tin. Địa hình, màu trời, vị trí tòa nhà… Mất khoảng một phút để cô đưa ra kết luận từ những thông tin ấy.

“Quay lại xe thôi.” Cô quay đầu, nhanh chân rảo bước.

“Thế là thế nào, cháu định làm gì?” Aoe hỏi.

“Bác mau lên. Không còn thời gian đâu.”

Quay lại ô tô, cô tháo đoạn dây thừng treo tấm biển “Cấm vào” rồi mới lên xe.

“Bác nổ máy đi. Rồi chạy thẳng.” Cô vừa nói vừa ngồi vào ghế phụ.

“Đường này à? Toàn xà bần mà.”

“Đâu phải là không đi được. Xe mà hỏng cháu sẽ đền.”

Aoe nổ máy với vẻ mặt chẳng hiểu chuyện gì đang nảy ra. Mỗi lần đụng trúng mảnh gạch vụn, chiếc xe lại nảy lên. Tay Aoe trượt trên vô lăng.

Lúc tới gần tòa nhà, Madoka hô dừng lại. Aoe nhấn phanh.

“Sang phải chút nữa. Khoảng năm mét. Thêm chút nữa. Rồi, chỗ này được rồi. Bác tắt máy, ra ngoài đi.”

Chiếc xe cách tòa nhà tầm mười lăm mét. Cô nhẩm tính trong đầu, chắc mẩm khoảng cách thế này là được. Chưa biết sẽ thế nào, nhưng có thể phá tan kế hoạch của Kento.

Tiếp theo phải tính toán cho mình. Madoka nhìn xung quanh một lần nữa.

Đúng lúc ấy, trời tối sầm lại, những hạt mưa lớn đột ngột ập xuống.

36

Kento im lặng đi dọc hành lang rồi chậm rãi bước xuống từng bậc cầu thang. Khi đặt chân xuống sàn, anh ta hít thở một hơi sâu rồi cất tiếng.

“Từ tháng Một năm ngoái thì phải, tôi xem ti-vi thì thấy Mizuki Yoshiro. Sau một thời gian dài vắng bóng, ông ta đã trở lại và nói thế này, ‘Không lâu nữa, tôi dự định sẽ trình làng một tác phẩm đáng kinh ngạc. Tuy hiện giờ tôi chưa thể công bố chi tiết, nhưng đây sẽ là bộ phim dựa trên một câu chuyện có thật, do chính tay hình mẫu nhân vật chính đạo diễn.’ Nghe vậy, tôi đã tin chắc đó là ông. Đồng thời, tôi biết duyên nợ thối nát của ông và Mizuki chưa chấm dứt. Chính lúc ấy, tôi đã lên kế hoạch trả thù. Ý định trả thù đã luôn nung nấu trong tôi, tuy nhiên không tìm ra chỗ ở của ông thì chẳng làm gì nổi. Giờ chỉ cần tiếp cận Mizuki Yoshiro, nhất định cơ hội sẽ tới.” Anh ta nói, hai cánh tay dang rộng. “Tôi không có gì trong tay hết. Thả cô ta ra.”

“Tao không phải loại cả tin.” Amakasu đáp. “Ai mà biết mày đã bày trò gì để tao vừa thả ả ta ra là khí sulfur hydro sẽ phun trào.”

Kento cười nhạt.

“Đứng là ban đầu tôi định kết liễu ông bằng sulfur hydro. Ở chính nơi này. Phế tích, nơi đã xuất hiện trong bộ phim cuối cùng của ông. Bối cảnh một bộ phim hạng bét quả là phù hợp cho cái chết của một con người hạng bét như ông.”

“Chà. Nghe như mày chưa từng xem bất cứ bộ phim nào của tao.”

“Đương nhiên là không. Nhưng tôi dám chắc đó là những bộ phim hạng bét. Tôi phát hiện ra tòa nhà hoang này từng xuất hiện trong phim của ông nhờ tờ áp phích người ta vứt trong thùng rác một nhà vệ sinh. Đó là lúc tôi quyết định sẽ lấy mạng ông ở đây. Nhưng sau vài lần thị sát, tôi nhận ra rằng cần chọn cho ông một cái chết hoành tráng hơn hẳn chết vì trúng khí độc. Nếu có thể đưa ông tới đây ngày hôm nay, vào chính giờ phút này, thì tôi có thể thực hiện điều đó. Quả là cơ hội do Chúa trời ban tặng.”

“Hừ, chết thế nào?”

“Rồi ông sẽ biết. Tôi sẽ không dùng sulfur hydro. Vì vậy, ông có thể yên tâm mà thả cô ta ra.”

“Vậy thì được, có điều, tao muốn nói chuyện trước. Nói đi. Mày biết từ khi nào?” Amakasu Saisei hạ giọng. “Rằng người phun sulfur hydro lúc đó là tao.”

Chisato kinh hãi nhìn gã. Người đàn ông này đã tự tay giết chết cả gia đình mình sao?

“Chuyện đó mà cũng phải hỏi à? Ngay từ đầu chứ sao.” Kento bình thản trả lời. “Lúc chạy tới bệnh viện, sau khi chắc chắn xung quanh không có một ai, ông đã nói ‘Tuyệt vời, chuyện này chắc chắn sẽ được lên phim.’”

“Hình như đúng là vậy.”

“Sau đó ông gọi điện. Cho Mizuki Yoshiro. Đến giờ tôi vẫn nhớ như in ông đã nói những gì. Đầu tiên là ‘Nghe này, Mizuki, thằng con tôi chưa chết nhưng phải sống thực vật. Không động đậy, nói năng gì được sất. Chắc ý thức cũng không còn. Có điều, nó vẫn sống. Anh có nghĩ thế càng thú vị không? Thế này còn bi thảm hơn là mất cả gia đình. Chắc chắn sẽ thành một câu chuyện hay ho…’ Rồi ông đổi tông giọng, nghe như càu nhàu. ‘Anh nói cái quái gì thế hả, Mizuki? Giờ lại sợ là sao? Người nói muốn có một câu chuyện người thật việc thật có sức nặng không phải là anh à? Ổn thôi, lo gì chứ. Còn gã Nasuno thì sao? Hắn thế vai tôi tạo bằng chứng ngoại phạm rồi chứ?” Kento nói một cách trôi chảy, rồi thở dài một tiếng. “Thế nào? Ông còn nhớ không?”

Amakasu Saisei nghiêng đầu. “Giờ nhắc lại đúng là tao đã gọi cú điện thoại đó. Lúc đó, mày chưa bị mất ý thức?”

“Ông có hiểu tâm trạng tôi như thế nào khi phải nghe những lời đó không? Tôi không thể tin ngay được. Còn tưởng đó là ác mộng gây ra bởi trạng thái sống thực vật. Đến khi hồi tỉnh lại, khả năng giao tiếp được phục hồi, tôi vẫn không biết phải đối mặt với ông thế nào. Nên đành giả vờ mất trí.”

“Ra vậy, thì ra là thế.”

“Nghe nói con trai hồi tỉnh, nói thật, chắc ông sốt ruột lắm nhỉ. Ai mà biết nó sẽ bép xép những gì. Nhưng biết nó bị mất trí, ông đã yên tâm. Vì vậy, ông mới bắt tay viết blog đó. Blog toàn những câu chuyện dối trá, lừa đảo.”

“Vậy mà không ít người bày tỏ sự xúc động vì nó đấy.”

“Thật vớ vẩn. Rốt cuộc ông làm vậy thì có nghĩa lý gì?”

Lập tức, Amakasu Saisei nhếch môi, tặc lưỡi một tiếng. “Chẳng hiểu gì. Mày chẳng hiểu cái quái gì hết.”

“Nghĩa là sao?”

“Mày nghĩ tại sao tao phải giết mẹ con mày? Nói ngắn gọn, vì mẹ con mày khiến tao thất vọng. Với tư cách là gia đình của tao, của Amakasu Saisei này, thì mẹ con mày là một tác phẩm thất bại. Việc tao cưới mụ đàn bà đó là một thất bại, nên những đứa con mụ ta sinh ra cũng rặt một lũ bất tài. Đặc biệt là Moe, mới nứt mắt ra đã có bầu. Lúc đó, tao đã biết rằng không thể để thế được. Chỉ còn cách sửa lại tác phẩm thất bại đó. Phải thay thế mẹ con mày bằng một gia đình xứng đáng với tao.”

“Nếu vậy ông chỉ cần ly dị là được chứ sao!”

Mặt Amakasu Saisei trở nên méo mó. “Vậy mới nói, mày đúng là chẳng hiểu cái quái gì. Amakasu Saisei thiên tài không đời nào để những tác phẩm thất bại tồn tại trên đời. Tao sẽ chỉ cho ra đời những tác phẩm hoàn hảo, bằng bất cứ giá nào. Nếu đã không còn hy vọng đòi hỏi điều đó từ mẹ con mày, thì trước hết, tao phải loại bỏ, rồi sửa chữa lại quá khứ. Nếu đọc blog đó rồi thì mày sẽ hiểu. Mẹ con mày trong đó mới là gia đình tuyệt vời của tao. Ngay cả Moe đần độn cũng được mô tả là một cô bé thông minh, lanh lợi. Chẳng mấy chốc, blog đó sẽ được xuất bản thành một cuốn sách phi hư cấu. Tao dự định sẽ dựng nó thành phim. Đương nhiên, tao sẽ làm đạo diễn. Đó là thời khắc gia đình của Amakasu Saisei được hoàn thiện.”

Kento lắc đầu nói, “Ông điên rồi.” Chisato thấy đồng cảm với anh ta.

“Lão Mizuki ấy mà…” Amakasu Saisei nhìn cô. “Lúc nghe kế hoạch này, lão tấm tắc khen ‘tuyệt vời’. Đưa một người đàn ông vì con gái tự sát mà mất đi tất cả rồi tự mình làm lại cuộc đời lên màn ảnh… Nếu làm tốt có thể gây tiếng vang lớn, đồng thời tạo ra thêm một tác phẩm tiêu biểu nữa của Amakasu Saisei. Chính lão ta cũng bán tín bán nghi không biết tôi có thực hiện kế hoạch hay không. Tuy nói sẽ giúp tạo chứng cớ ngoại phạm, nhưng khi sự việc xảy ra, lão lại cùng Nasuno chạy trốn. Còn khăng khăng nói mình không liên quan, chỉ định đùa cho vui thôi. Thất vọng thật. Đến mức tao muốn cho gã Nasuno chỉ chăm chăm nhắm vào tiền thấy lão ta hèn nhát tới mức nào. Thế mà tới khi mọi chuyện trót lọt, cảnh sát xác nhận chỉ là một vụ tự sát thì lão ta lại trở mặt, hỏi *Gia đình hoàn hảo* tiến hành tới đâu rồi. Đúng vậy, đó là tựa đề bộ phim. *Gia đình hoàn hảo.* Không tồi chứ hả, Kento?”

Kento khoát tay. “Bẻ cong sự thật thì hoàn hảo chỗ nào? Điên rồ.”

“Sự thật?” Amakasu Saisei nhướng một bên mày. “Mày không thấy lạ hả? Tao hỏi mày, sự thật là gì? Do ai quyết định? Kết cục, sự thật không phải là tất cả những gì được ghi chép lại sao? Thứ được ghi

chép lại, được mọi người thừa nhận, đó chính là sự thật. Nhìn tòa nhà hoang này xem. Nó có gì gọi là sự thật nào? Cho dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần những chuyện đó biến mất mà không ai biết tới, thì đó không phải là sự thật. Hiểu theo nghĩa đó thì đại đa số những kẻ phàm tục đều vĩnh viễn biến mất mà không để lại sự thật gì. Nhìn trên mạng mà xem. Chúng chỉ toàn nói xấu lẫn nhau. Hễ tìm được mục tiêu công kích sẽ thi nhau mạt sát. Những kẻ không tự làm được trò trống gì, không suy nghĩ, không trách nhiệm, hễ gặp việc không như ý sẽ tỏ thái độ bất bình, thử hỏi tạo ra được sự thật gì? Nếu dùng từ 'sự thật' khó hiểu quá, mày có thể thay bằng 'lịch sử'. Dù bọn chúng có được sinh ra hay không, thế giới này cũng chẳng thay đổi. Mẹ con mày vốn dĩ là vậy. Những kẻ không cần có mặt trên đời. Vì vậy, mẹ con mày nên hạnh phúc mới phải. Vì được tồn tại với vai trò các nhân vật trong bộ phim của tao. Hơn nữa, còn là những nhân vật đẹp đẽ."

Lại có tiếng sấm ì ùng. Còn gần hơn lúc nãy. Mưa cũng mỗi lúc một lớn.

Kento lắc đầu, nhìn đồng hồ. "Diễn thuyết vậy đủ rồi. Đủ lắm rồi."

"Ồ. Vậy, để tao đặt dấu chấm hết tại đây." Amakasu Saisei thò tay vào túi áo, rút ra một vật màu đen. Ngay khi nhận ra đó là một khẩu súng lục, Chisato hét lên thảm thiết.

"Ông chuẩn bị cả thứ này cơ à." Giọng Kento không mảy may sợ hãi.

"Vì công việc, tao tiếp xúc đủ hạng người. Thứ này tao nhận hơn mười năm rồi. Lúc đó, tao không hề nghĩ rằng sẽ phải dùng tới nó trong hoàn cảnh thế này."

"Ông định giết tôi rồi sẽ làm gì?"

"Làm gì à… Con trai tự sát ngay tại bối cảnh bộ phim cuối cùng của người cha. Sao, có ý nghĩa đấy chứ? *Gia đình hoàn hảo* sẽ có thêm điểm nhấn." Amakasu nói, cuối cùng cũng buông Chisato ra.

"Chạy đi!" Kento hét lên. "Chạy mau đi! Không được ở lại đây!"

Chisato chạy ra cửa. Nhưng liền sau đó, bên ngoài tối sầm lại. Đồng thời, có tiếng thứ gì đó rơi lộp bộp trên nền đất. Phải mất một lúc cô mới nhận ra đó là những hạt mưa đá.

Tiếng rền như vang vọng từ lòng đất đang mỗi lúc một to. Vừa kịp cảm nhận cơn gió lạnh buốt lùa vào khe cửa, Chisato đã bị hất văng ra sau. Cô không biết chuyện gì đang diễn ra.

Cơn cuồng phong thốc vào qua cửa sổ. Ngay cả việc mở mắt cũng rất khó khăn. Cô lấy cả hai tay bưng mặt, quan sát tình hình qua kẽ ngón tay. Những mảnh kính vỡ bắn ra tung tóe. Cả Kento lẫn Amakasu

đều đang nằm rạp xuống. Họ không đứng vững được nữa.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Cái quái gì đang xảy ra vậy? Trong nhà còn thế này, thì bên ngoài sẽ tới mức nào? Cả tòa nhà rung lên. Chisato hướng mắt về phía vừa phát ra tiếng động. Ở đó có một cảnh tượng không thể tin nổi. Chiếc xe màu trắng bị lật ngửa, húc qua tường lao vào bên trong.

Từ phía bức tường vỡ, những luồng gió mạnh thốc vào ồ ạt. Chisato bị hất văng ra tận bức tường đối diện, rồi bị ép chặt vào đó. Chân tay đều không thể nhúc nhích.

Rắc rắc, tiếng tòa nhà nứt ra, liền sau đó là những tiếng rầm rầm, hệt như thứ gì đó bị tàn phá. Bức tường chỗ Chisato đang bị ép vào dường như nghiêng đi.

Mình chết mất, cô nghĩ.

37

Sau khi tiếng rơi, tiếng nổ, tiếng nứt vỡ và những âm thanh khác, cùng chấn động khủng khiếp đã biến mất, Madoka vẫn giữ nguyên trạng thái bất động một lúc. Cô vùi mái đầu đang đội mũ len vào giữa hai cánh tay, gập hai đầu gối vào trong bụng.

Lúc cảm nhận được những hạt mưa lạnh buốt rơi xuống gáy, cô mới bình tĩnh trở lại. Cô lắng tai nghe, chỉ thấy tiếng gió hơi mạnh thổi vù vù, cùng với tiếng mưa chạm mặt đất.

Madoka ngẩng lên. Bên cạnh cô, Aoe vẫn cúi gập đầu.

“Giáo sư, ổn rồi.”

Ông từ từ buông hai tay, ngẩng đầu lên. Mắt ông bị sung huyết đỏ hoe.

Hai người vừa trú vào một lỗ hổng hình vuông cách tòa nhà một chút. Có vẻ trước kia từng là một phần của phòng chứa dụng cụ vệ sinh.

Madoka bước ra ngoài. Trời vẫn còn mưa.

Nhìn tòa nhà, cô nghẹn thở. Đó không còn là một tòa nhà, mà là một núi đổ nát. Mái nhà đã bay mất, chỉ còn lại khoảng nửa bức tường. Bên trong đám gạch vụn, cô trông thấy chiếc Crown trắng của giáo sư Aoe. Nó đang bị lật ngửa.

Không ổn ư?

Thổi bay cả xe thế này vẫn chưa đủ ư?

Nhưng khi thấy một phần đống gạch vụn khẽ động đậy, rồi một thân hình gầy gò hiện ra từ bên dưới, cô thở phào. Khuôn mặt thanh nhã trông không thay đổi gì so với một năm trước.

Madoka vội chạy tới giúp dỡ bỏ gạch đá. Kento nhìn thấy cô, mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tại sao em lại ở đây?”

“Em đi tìm.” Madoka đáp. “Tìm anh Kento.”

Kento đứng dậy, người còn hơi chếnh choáng. Một vệt máu chảy trên mu bàn tay.

“Anh không sao chứ?”

“Không sao. Mà Madoka, em đuổi theo Amakasu Saisei đúng không?”

“À… vâng.”

Chính xác là đuổi theo Mizuki Chisato, nhưng giải thích ra thì dài dòng quá.

“Em nhận ra mục đích của anh ư?”

“Vâng. Vì vậy, em tới để ngăn anh lại.”

Kento nhăn nhó một cách khổ sở, rồi đưa mắt nhìn chiếc xe đang bị lật ngửa. “Là do em đúng không?”

“Vâng.” Madoka gật đầu. “Em biết sẽ có mây vũ tích. Nhưng lại không nghĩ anh sẽ lợi dụng chuyện đó. Ngay khi nhận ra tòa nhà hoang này sắp sập đến nơi, em mới hiểu mục đích của anh. Khi dự đoán các điều kiện khí tượng, em đã rất kinh ngạc. Tất cả đều cho thấy sẽ xuất hiện bom mưa.”

Bom mưa là hiện tượng luồng khí từ mây vũ tích giáng mạnh xuống mặt đất, mang theo sức tàn phá khủng khiếp, thổi bay mọi thứ xung quanh.

“Một trận bom mưa cực mạnh. Tốc độ gió phải hơn 60 mét/giây. Tòa nhà hoang này cũng không còn vững vàng. Một khi bị sập, tất cả sẽ vỡ vụn. Tỷ lệ người ở bên trong thoát chết gần như bằng 0. Hoặc là bị thổi bay, hoặc là bị chôn vùi dưới gạch ngói. Chỉ có một cách để ngăn chặn điều đó. Chính là phá sẵn một phần trước khi quá trình phá hủy bắt đầu. Làm vậy sẽ giúp gió thổi vào, áp lực bên trong tăng lên. Đằng nào tòa nhà cũng bị phá nát, nhưng nếu không chỉ có lực tác động bên ngoài mà chịu cả lực bên trong thì cách phá hủy cũng khác. Tuy không biết có suôn sẻ không, nhưng em chỉ nghĩ được cách đó. Nên em đã vội vàng tính toán đỗ chiếc xe vào đúng nơi để gió thổi nó vào trong nhà.”

“Kết quả, mái nhà bị thổi bay, gạch ngói bị sụp đổ giảm xuống dưới một nửa.” Kento nở nụ cười. “Em dự đoán được cả bom mưa rồi đấy.”

“Anh quên rồi à? Bọn mình đã nói chuyện này bao nhiêu lần rồi. Về phương trình Navier - Stokes.”

“Ừ nhỉ. Khó mà dự đoán được dòng chảy rối.”

“Em tán thành. Nhưng giờ thì được rồi.”

Hai người đang nhìn nhau thì có tiếng gọi Madoka. Cô quay lại, thấy giáo sư Aoe đang quỳ xuống đất. Ông nhìn chăm chăm vào giữa đống gạch vụn.

Họ tiến lại gần, thì ra là Amakasu Saisei đang nằm ngửa. Nửa thân dưới ông ta bị vùi dưới đám đổ nát, không cử động được. Mắt ông ta chớp chớp, xem ra vẫn chưa chết.

“Ông ta còn sống không?” Kento thì thào, tiến sát tới.

Madoka dang rộng tay, chắn trước mặt anh. “Không được.”

“Em tránh ra.”

“Không. Anh đừng làm vậy.”

Đuôi mắt Kento cụp xuống đầy vẻ đau khổ. “Anh sống đến tận hôm nay chỉ vì việc này thôi.”

“Em biết. Chính vì vậy, anh không được làm thế. Từ hôm nay, anh hãy sống vì những điều khác nữa. Đừng hòng làm em đổi ý. Là ác ma của Laplace, anh cũng biết mà.”

Kento nhíu mày, nhắm mắt lại. Một lúc sau, anh mở mắt ra. “Em định làm gì ông ta?”

“Em không biết. Nhưng có lẽ ai đó sẽ làm.”

“Ông ta là kẻ sát nhân.”

“Em biết. Nhưng trên đời này còn có luật pháp.”

Kento lại chìm vào im lặng. Anh thọc tay vào túi áo khoác, cất bước đi.

“Không được, Kento.”

“Được rồi. Anh sẽ không ra tay đâu.”

Kento bước tới gần Amakasu rồi cúi xuống. “Tôi đã rất muốn cho ông biết tâm trạng của người phải sống thực vật là thế nào. Chính là cảm giác tuyệt vọng như bị chôn sống. Tay chân không nhúc nhích nổi, miệng không nói thành tiếng, nhưng vẫn sống. Có lúc, tôi mong mình chết đi cho xong. Tôi muốn ông phải nếm thử cảm giác đó. Tôi đã thực sự muốn chôn sống ông. Chôn ông tại đây cùng với tôi. Sẽ không ai tới cứu. Chỉ có hai kẻ chờ chết. Chờ xem kẻ nào chết trước cũng thú vị chứ nhỉ.” Anh lấy ra vật gì đó từ trong túi. Là máy ghi âm. “Tôi đã ghi lại toàn bộ những lời ông nói. Vốn dĩ, tôi định dùng nó thay cho di chúc của mình. Nhưng từ giờ, tôi sẽ giữ nó như bùa hộ mệnh. Bùa hộ mệnh ngăn ông làm ra những bộ phim chết tiệt.”

“Còn điều này nữa…” Kento vừa cất chiếc máy ghi âm đi vừa nói. “Tuy ông đã phạm rất nhiều sai lầm, nhưng tôi sẽ cho ông biết sai lầm lớn nhất là gì. Đại đa số những kẻ phàm tục đều biến mất mà không để lại sự thật gì, dù họ có được sinh ra hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thế giới này… Lúc nãy, ông đã nói thế đúng không? Nhưng ông sai rồi. Thế giới không được vận hành bởi một bộ phận các thiên tài hay những kẻ điên rồ như ông. Chính những người bình thường, tưởng như vô giá trị ấy mới là yếu tố quan trọng tạo nên thế giới. Con người là nguyên tử. Ngay cả khi từng cá nhân đơn lẻ tồn tại một cách vô

thức, thì lúc hình thành một chỉnh thể, quy tắc vật lý sẽ được vận hành. Trên thế giới này, không cá thể nào tồn tại một cách vô nghĩa cả. Không một cá thể nào cả."

Kento quay ngoắt đi. Anh lê một chân, bước từng bước, không hề nhìn lại Madoka.

"Cháu không ngăn cậu ta hả?" Aoe hỏi.

Madoka thở hắt ra. "Vô ích thôi ạ."

Kento bước đi mà không ngoảnh lại lấy một lần. Dường như anh bước đi không một chút đắn đo. Có lẽ anh đã nhìn thấu tương lai, đang sắp xếp kế hoạch gì chăng.

Có thứ gì đó đang cử động trong tầm mắt của Madoka. Chisato mình mẩy đầy bụi bặm, đang lồm ngồm bò dậy giữa đám đổ nát. Cô có vẻ cũng bình an vô sự.

Madoka lại gần, cất tiếng hỏi, "Chị không sao chứ?" Bất ngờ bị một cô gái lạ mặt hỏi thăm, Chisato lúng túng thấy rõ. Chân tay cô ta vẫn bám chặt lấy sàn nhà, miệng không thốt thành lời.

Một vệt máu chảy từ trán xuống thái dương Chisato. Vết rách tuy chỉ vài xen-ti-mét, nhưng có vẻ sâu. Như thể đã phát hiện ra, cô đưa tay rờ vết thương, mặt nhăn lại vì đau, rồi xanh mét khi thấy máu.

"Chị khỏi lo, xóa vết này chỉ tốn khoảng 10 triệu yên." Madoka nói. "Chừng ấy thì nhằm nhò gì. Nhờ Kento, chị đã thành tỉ phú rồi."

Chisato nhìn trân trối, không biết phải đáp lại thế nào. Nhưng Madoka không định chờ nghe cô ta nói.

Cô rút điện thoại. Sau khoảng chục giây suy nghĩ xem nên gọi cho ai, cô chọn số của Kirimiya Rei.

38

Nhận tin báo, anh vội vàng lao tới một cửa hàng trang sức cao cấp ở khu phố mua sắm Azabu. Cửa hàng nằm ở tầng một tòa nhà, đối diện là đường một chiều.

“Nhóm hai tên đó bịt mặt từ đầu à?” Vừa liếc nhìn tủ trưng bày nhẫn và vòng cổ, Nakaoka vừa hỏi nữ nhân viên.

“Tôi nghĩ vậy, nhưng không chắc lắm. Vì lúc đó tôi đang cúi xuống để kiểm tra hóa đơn. Lúc nghe ai đó nói ‘Này’, tôi ngẩng lên thì đã thấy một con dao trước mặt.” Cô nhân viên trẻ giọng hãy còn run.

“Sau đó thì sao?”

“Hắn đưa ra một chiếc túi đen, bắt tôi bỏ hết tiền vào đó. Hắn bảo, có bao nhiêu bỏ hết vào đây. Vì vậy, tôi đã làm theo.”

“Cô bỏ vào khoảng bao nhiêu?”

Cô gái sợ sệt lắc đầu. “Tôi không nhớ. Tại lúc đó hoảng quá…”

Không phải cố làm gì. Kiểm tra lại sẽ rõ ngay thôi.

“Cô có nhớ trang phục của hắn không?”

“Hắn mặc đồ đen… Hay là xám ấy. Xin lỗi. Tôi không nhớ rõ.”

“Vóc dáng thế nào? Gầy hay béo? Cao tầm nào?”

Cô ta nghiêng đầu. “Chắc là bình thường. Chiều cao… cỡ bằng anh cảnh sát.”

“Giọng nói có gì đặc biệt không?”

“Chuyện đó…”

“Giọng nói rõ ràng không? Có âm nào giống giọng địa phương không chẳng hạn?”

“Tôi không để ý, nhưng hình như là có.”

Tóm lại, cô ta không nhớ được đặc điểm gì nổi bật của thủ phạm. Thôi thế này cũng được, Nakaoka kết luận. Nhiều trường hợp, nhân chứng đưa ra các đầu mối không rõ ràng càng khiến anh mất thời gian điều tra.

“Trong lúc đó, gã còn lại làm gì?”

“Tôi không nhìn thấy, nhưng nghe đằng sau thì có vẻ hắn mang theo súng.”

Nakaoka nhìn sang nữ nhân viên lớn tuổi hơn đang đứng bên cạnh. “Cô bị hắn chĩa súng vào đúng không?”

“Vâng.” Cô đáp. Khuôn mặt vẫn còn nhợt nhạt.

“Hắn có nói gì không?”

“Hắn quát không được động đậy. Chỉ thế thôi ạ.”

“Lúc đó cửa hàng có khách không?”

“Không. Lúc đó đã đến giờ đóng cửa, chúng tôi đang chuẩn bị đóng cửa thì có người vào.”

“Cô nhìn thấy từ lúc bọn chúng bước vào chứ?”

“Không, lúc đó tôi đang dọn hàng, khi nhận ra thì chúng đã vào rồi.”

“Lúc đó, chúng đã bịt mặt rồi chứ?”

“Vâng.” Cô ta đáp, rồi bổ sung với vẻ thiếu tự tin, “Có lẽ vậy.” Trông đợi vào bộ dạng run rẩy này chỉ tổ mất công. Không ngoài dự đoán, anh hỏi thêm vài câu nữa về đặc điểm bọn cướp nhưng không nhận được câu trả lời chắc chắn nào.

Khám nghiệm hiện trường xong, anh về trụ sở. Nhìn tập tài liệu anh vừa thu thập được, trưởng phòng cảnh sát hình sự buông tiếng thở dài. “Nhắm lúc cửa hàng sắp đóng cửa, lẻn vào khoắng sạch tiền rồi chạy. Băng cướp gồm hai tên, một tên cầm dao, một cầm súng. Giống hệt vụ xảy ra ở Shimbashi tuần trước đúng không?”

“Điểm chung là chúng đều nhắm vào những cửa hàng không lớn lắm. Có lẽ vì tinh thần cảnh giác còn lỏng lẻo.” Chủ nhiệm Narita nói.

“Thông tin về chiếc xe dùng để tẩu thoát cũng giống hệt nhau. Chắc chắn thủ phạm của cả hai vụ là một.” Một thành viên nhóm điều tra lên tiếng.

“Hừm, kết luận vội vàng là điều cấm kỵ, nhưng nhiều khả năng là vậy. Chắc sẽ phải phối hợp với phòng bên đó. Hướng triển khai là…”

Sau khi trưởng ban hình sự ra chỉ thị, cuộc họp giải tán. Nakaoka trở lại chỗ ngồi, lấy chiếc điện thoại ra. Anh kiểm tra thư và đọc báo trên mạng.

Tuy không có bức thư nào quan trọng, nhưng anh sững sờ khi nhìn tiêu đề một bài báo. “Đạo diễn Amakasu bị thương nặng vì trúng bom mưa”. Anh vội mở nội dung chi tiết.

> “Tình hình thiệt hại do trận cuồng phong gây ra bởi bom mưa xảy ra ở tỉnh S đã được làm rõ, nạn nhân được phát hiện tại khu nhà hoang đã bị sụp đổ là đạo diễn Amakasu Saisei.

> Nửa thân dưới của ông bị vùi trong đám đổ nát, xương chân và hông bị gãy, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng. Nạn nhân còn lại được xác định là Mizuki Chisato, vợ của nhà sản xuất Mizuki Yoshiro vừa qua đời cuối năm ngoái. Cô Chisato bị thương nhẹ trên mặt. Hiện trường chính là bối cảnh xuất hiện trong bộ phim *Tháp chuông phế tích* của đạo diễn Amakasu."

Đọc xong, Nakaoka ngẫm nghĩ, không hiểu thế là thế nào. Người mang cái tên Amakasu Saisei mà anh không thể lần ra hành tung bỗng nhiên xuất hiện. Hơn nữa, ông ta lại xuất hiện cùng Mizuki Chisato. Tại sao hai bọn họ lại có mặt ở căn nhà hoang đó?

Anh đang mải mê suy nghĩ thì thấy ai đó đặt tay lên vai mình hỏi, "Cậu sao vậy?" Anh quay người lại, thì ra là Narita.

"Sao cậu xem điện thoại mà nhăn nhó thế? Có chuyện gì à?"

"Cái này…" Nakaoka giơ bài báo ra.

Đọc xong bài báo, gương mặt Narita thoắt trở nên u ám. Anh ta trả điện thoại cho Nakaoka.

"Cậu đọc cái này thì làm được gì?" Narita hỏi.

"Sếp không thấy lạ sao? Amakasu và Mizuki Chisato. Sếp nghĩ họ làm gì ở đó?"

Narita mệt moi cau mày. "Làm sao tôi biết được."

"Ngay sau khi em bị yêu cầu rút khỏi vụ này thì họ gặp nhau. Em cứ cảm thấy mọi thứ trùng hợp quá ấy."

"Nakaoka!" Narita gí sát mặt vào anh. "Quên chuyện đó đi. Kết cục, chúng ta chỉ là những quân cờ. Lại còn là quân tốt. Người thao túng thế trận ở tít trên kia. Việc của quân tốt, là không suy nghĩ gì, chỉ tiến từng bước, từng bước một. Cậu đừng để tâm tới chuyện khác nữa."

Nakaoka im bặt, Narita liền vỗ vai anh hai cái, nói "Từ mai lại cố gắng thôi" rồi đi mất.

Nakaoka nhìn lại bài báo trên điện thoại lần nữa. Anh băn khoăn không biết vết thương trên trán Chisato nặng nhẹ thế nào, tự nhủ đó không phải việc mình cần quan tâm, rồi tắt bài báo đi.

39

Chưa bước chân qua cửa soát vé tự động, Aoe đã trông thấy Isobe. Anh mặc đồng phục, vẫy tay với ông. Khuôn mặt mang chiếc kính trông như một cặp đít chai đang cười rạng rỡ. “Cảm ơn giáo sư. Lâu rồi mới có dịp gặp giáo sư.” Anh mỉm cười, tới gần Aoe lúc này vừa bước qua cửa.

“Anh vẫn khỏe, thật tốt quá.” Aoe đáp.

“Vâng, tôi khỏe hơn rồi. Cuối cùng cũng đã giải quyết xong. Giờ tôi có thể yên tâm kê cao gối mà ngủ. Mà không, thực sự, tôi đã làm phiền giáo sư nhiều, mong giáo sư thứ lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi đâu.”

“Không không!” Isobe vừa đi vừa xua tay. “Nếu cảnh sát và đội cứu thương địa phương điều tra kỹ càng hơn nữa, mọi sự đã không như vậy. Họ bê trễ quá. Vì vậy, tôi phải thay mặt họ nhận lỗi.”

“À, ra thế.”

Giống hệt lần trước, Isobe lái xe đưa cả hai tới suối nước nóng Akakuma. Aoe nhìn cảnh vật bên ngoài, tuyết đã gần như tan hết.

Aoe nhận được điện thoại của Isobe vào hai ngày trước. “Chuyện động trời!” là câu đầu tiên anh nói.

Theo lời Isobe, vụ việc ở suối nước nóng Akakuma không phải tai nạn mà nhiều khả năng là trò đùa ác ý. Đầu tiên, sở cảnh sát tỉnh nhận được thư nặc danh thú nhận việc cố tình phun sulfur hydro. Trong thư viết rõ trình tự tiến hành cũng như nguyên liệu, dụng cụ đã sử dụng, đồng thời chỉ rõ nơi phi tang chúng. Đội điều tra đã khám nghiệm hiện trường và phát hiện ra các vật chứng tương ứng.

“Thật là một vụ phiền toái. Các làng suối nước nóng đang bừng bừng tức giận. Họ đang yêu cầu bồi thường thiệt hại doanh số mùa đông năm nay. Có điều, đến giờ vẫn chưa biết thủ phạm là ai.” Vừa điều khiển xe bán tải, Isobe vừa giải thích.

“Người gửi thư cũng thừa nhận vụ việc ở nơi khác cũng là do mình đúng không?”

“Vâng. Ban đầu, hắn phun khí độc ở Akakuma chỉ vì thích thú. Rồi có người trúng độc. Hắn lo lắng, không biết phải làm sao. Nhưng vụ

việc đó được xác định là tai nạn. Như vậy thì không rõ có phải người kia chết do lỗi của mình không. Vì thế, hắn ta đi khắp các làng suối nước nóng khác và thử lại trò kia. Vụ việc tương tự lại xảy ra ở suối nước nóng Tomate. Lúc đó hắn mới chắc chắn vụ tai nạn ban đầu là lỗi của mình nên rất sợ hãi. Tuy ban đầu đã định ỉm đi, nhưng sau khi trăn trở hắn đã quyết định gửi thư tự thú cho cảnh sát. Tóm lại là như vậy."

"Tức là, vẫn không xác định được thủ phạm?"

"Đúng là vậy." Isobe nhăn nhó, gục gặc đầu. "Những việc thế này phải điều tra cho ra nhẽ. Nếu không, sẽ lại có kẻ khác bắt chước cho mà xem. Dù thế nào, tôi cũng muốn cảnh sát tìm bắt hung thủ cho bằng được."

"Vâng." Aoe hờ hững trả lời. Vì ông biết hung thủ đó không hề tồn tại.

Hai ngày trước khi Isobe gọi tới, Kirimiya Rei đã tới thăm ông. Ông nghe cô báo rằng họ đã quyết định hướng giải quyết vụ việc trứng độc khí sulfur hydro ở suối nước nóng.

Hành động ác ý của một kẻ không rõ danh tính… Đó là kịch bản mà Cục cảnh sát trung ương dựng lên.

"Chúng tôi biết khó mà khiến giáo sư Aoe hài lòng." Kirimiya nói bằng giọng có chút hối lỗi, tuy vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc. "Tuy nhiên, để khép lại vụ việc một cách êm thấm thì đây là cách ít thiệt hại nhất, nên Viện nghiên cứu lý thuyết số cũng đồng ý với đề xuất đó. Vì vậy, chúng tôi mong rằng giáo sư sẽ chấp thuận. Tôi đã nhận trách nhiệm thương thuyết. Vì tôi không muốn giáo sư Aoe, người đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều trong vụ việc này, phải nhận lệnh từ những vị lãnh đạo vốn không hiểu rõ sự tình nhưng luôn khăng khăng ý kiến của mình."

"Có lẽ chính quyền hai khu làng suối nước nóng đó sẽ sớm tìm đến giáo sư để xin ý kiến." Kirimiya tiếp. "Xin giáo sư hãy giữ kín sự thật trong lòng. Nếu coi đây là trò đùa ác ý của kẻ nào đó, cả hai làng sẽ được cứu. Quyết định như vậy có được không ạ?"

Trước những lời nói nhẹ nhàng của Kirimiya Rei, Aoe không thể nào từ chối được. Sau khi nhận lời, ông hỏi, "Cha con Amakasu sẽ thế nào?"

"Tôi không rõ." Cô đáp. "Lãnh đạo của chúng tôi đang truy tìm tung tích của Kento. Nhưng khó mà tìm được cậu ta. Dù sao, cậu ta cũng là ác ma của Laplace mà. Cậu ta nhìn thấu mọi tính toán của con người. Họ cũng rất khó xử với trường hợp của Amakasu Saisei hiện đang nhập

viện. Hiện giờ chẳng có cách nào kiểm chứng sự việc xảy ra từ tám năm trước. Có lẽ ông ta sẽ được phóng thích ngay khi hồi tỉnh."

Phạm ngần ấy tội lỗi mà ông ta không phải đền tội gì sao? Thật không công bằng. Có điều, khi tỉnh lại, chắc hẳn ông ta sẽ đau đầu về việc phải tiếp tục sống thế nào. Vốn dĩ, ông ta sống đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Trong lúc Aoe đang mải mê suy nghĩ, xe đã dừng ở hội trường làng suối nước nóng Akakuma. Ông không khỏi cảm thấy bồi hồi trước tòa nhà vuông vức ảm đạm ấy.

Isobe rút ra vài tập tài liệu to quá khổ. Chính là ghi chép về các khu vực nguy hiểm và nồng độ sulfur hydro đo được ở đó. Nhìn các số liệu này, Aoe có cảm giác rất lạ. Những người bình thường không biết mặt trái của toàn bộ câu chuyện vẫn đang tích cực dốc sức vào những việc mình có thể làm. Việc đó là vô nghĩa ư? Không, chắc chắn là không. Trên đời không có nỗ lực nào là vô ích. Nỗ lực cũng là một nguyên tử. Một yếu tố cấu thành nên thế giới.

"Thế nào ạ?" Isobe hỏi ông, với ánh mắt một sinh viên nộp bài làm.

"Có vẻ ổn rồi." Sau khi tính toán số liệu, Aoe trả lời. "Thế này thì không vấn đề gì. Có thể kết luận vụ việc đó là một trò đùa ác ý. Tôi nghĩ, cũng nên dỡ các biển cấm vào đi thì hơn."

Mặt Isobe sáng bừng lên. "Nếu giáo sư nói vậy thì chúng tôi cũng yên tâm. Cảnh sát và đội cứu thương đã đồng ý dỡ bỏ, chỉ cần tham khảo thêm ý kiến chuyên gia nữa là xong. Trong buổi họp cuối cùng ngày mai, tôi sẽ báo rằng đã nhận được sự đồng thuận từ phía giáo sư. Mọi người chắc hẳn sẽ thở phào. Tốt rồi, tốt quá rồi."

"Sau vụ việc đó, lượng khách giảm đi nhiều không?"

"Chuyện đó quả thực… vâng. Mùa đông năm nay chỉ còn khoảng 30% so với bình thường. Nhưng chúng tôi sẽ đưa tin rộng rãi rằng đây chỉ là trò đùa ác ý, hy vọng sẽ lại thu hút được khách du lịch." Isobe vừa thu dọn tập tài liệu vừa nói với giọng tràn đầy lạc quan.

Aoe ở lại nhà trọ lần trước. Bà chủ nhà với khuôn mặt hiền hậu mỉm cười đón ông. Bà dường như đã nắm được sự tình, nói "Chỉ vì mấy trò đùa mà giáo sư phải chạy đôn chạy đáo, thật vất vả quá."

Sau khi ngâm mình trong bồn tắm lớn để rũ bỏ mệt mỏi, ông bước ra sảnh. Nhìn chiếc bàn đặt trước ti-vi, ông nhớ về Madoka. Khi có người làm đổ nước ra bàn, cô chỉ nhấc chiếc điện thoại ra một chút. Chỉ cần như vậy, chiếc điện thoại đã không bị ướt. Giờ nghĩ lại mới thấy, việc dự đoán dòng nước lan ra với cô chắc hẳn chẳng khó khăn

gì.

Ông ngồi xuống xô-pha, mở tờ báo chiều đặt bên cạnh. Rồi ông vô tình lướt mắt qua một bài báo trong mục "xã hội".

Tiêu đề bài báo là "Đạo diễn Amakasu Saisei tự sát".

40

“Cái này trông được đấy nhỉ.” Madoka nói, trên tay cầm cây bút bi màu bạc sáng lấp lánh. Sau khi bấm cho ngòi bút thò ra rồi thụt vào, cô hỏi Takeo: “Chú thấy sao?”

“Tôi nói thật lòng được chứ?”

Đương nhiên, Madoka gật đầu.

“Nếu là tôi, nhận được chiếc bút trị giá 5 nghìn yên thế này sẽ thấy rất tiếc và không dám dùng.”

“Vậy cũng tốt chứ sao? Không dùng có thể cất trong ngăn kéo. Mỗi lần nhìn thấy sẽ nghĩ ‘A, đây là chiếc bút Madoka đã tặng mình nhân dịp sinh nhật’. Được rồi. Tạm chọn cái này.”

Madoka đặt chiếc bút lại vị trí cũ, nhìn vào bên trong tủ trưng bày. Ngoài bút bi còn hàng loạt bút máy, dao rọc giấy, chặn giấy xếp ngay ngắn.

Lúc ấy đã sắp tám giờ tối. Họ ra khỏi Viện nghiên cứu lý thuyết số từ hơn năm giờ. Họ cứ nghĩ Madoka sẽ ở nhà đến hết ngày, không ngờ cô đột ngột nói muốn ra ngoài. Cô bảo nhớ ra sắp tới sinh nhật bố, nên muốn đi mua quà tặng. Mặc dù quà thì ngày mai mua cũng được, nhưng đây không phải lần đầu Madoka tỏ ra bướng bỉnh. Biết vậy nên Kirimiya Rei không hề phàn nàn nửa câu, lặng lẽ đánh xe đi.

Tuy đã lướt qua vài cửa hàng nhưng Madoka vẫn chưa tìm được thứ gì ưng ý. Rồi khoảng mười lăm phút trước, họ bước vào đây. Cửa hàng đóng cửa lúc tám giờ, nhưng Madoka không hề tỏ ra vội vã. Có lẽ cô quyết định rằng chỗ nào đuổi khách khi đã tới giờ đóng cửa, chỗ đó không đáng tới lần thứ hai.

Bình thường, Takeo sẽ đứng ngoài, nhưng riêng hôm nay, Madoka nhờ anh vào cùng. Cô nói là muốn nghe ý kiến của anh để chọn quà. Tuy anh đã từ chối vì mình không có con nên khó đưa ra lời khuyên được, nhưng Madoka không đồng ý.

Cửa hàng này tuy không lớn nhưng mang bầu không khí trầm tĩnh của một cửa hàng cao cấp. Madoka đang nhìn khu bày đồ văn phòng phẩm cao cấp. Những món đắt tiền hơn được bày ở bên trong.

Vào lúc tám giờ hơn, lại có thêm hai người nữa bước vào. Takeo vẫn

thi thoảng đưa mắt nhìn ra cửa, khi trông thấy họ, anh bỗng thấy bất an. Cả hai đều cúi gằm mặt, đội mũ len màu đen.

Ngay khi thấy hai gã đó đưa tay kéo mũ sâu xuống để che hết mặt, anh biết linh cảm của mình đã chính xác. Đó không phải mũ len thông thường, mà là mũ bịt mặt.

"Câm miệng! Kêu lên tao giết!" Một gã gí dao sát vào nữ nhân viên đứng bên cạnh hắn.

Một tên nữa nhìn quanh rồi hét lớn. "Không được động đậy! Đứng im!" Tay gã lăm lăm một khẩu súng.

Trong cửa hàng, ngoài Madoka, Takeo và Kirimiya Rei chỉ còn hai nhân viên một nam một nữ. Nam nhân viên đứng gần nhóm Takeo như bị đông cứng, không dám cử động.

Gã cầm dao vừa đe dọa nữ nhân viên vừa từ từ đẩy cô đi. Có lẽ hắn bắt cô dẫn tới chỗ cất tiền mặt. Trong lúc ấy, gã cầm súng nhìn chằm chằm bọn Takeo như để hăm dọa.

Madoka huých vào mạn sườn Takeo. "Bình xịt, đưa cho tôi."

"Thôi nào." Kirimiya Rei khẽ nói. Ngay cả trong tình huống này, mặt cô vẫn lạnh băng.

Tuy nhiên, Madoka phớt lờ. "Bình xịt, mau lên."

Takeo luồn tay vào túi trong áo vest. Anh luôn mang theo bình xịt hơi cay cỡ nhỏ để phòng thân. Có điều, trước giờ chưa phải dùng tới.

Anh đưa nó cho Madoka, tránh không để gã cầm súng phát hiện ra. Cô nhận lấy, đưa mắt theo dõi hành động của hai tên cướp.

Gã cầm dao đang ra lệnh cho nữ nhân viên chất tiền mặt vào chiếc túi hắn mang theo. Có vài cọc. Xem ra trị giá không dưới một triệu yên.

Sau khi quan sát lần nữa, Madoka nghiêng bình rồi xịt. "Gì vậy?" Dường như phát hiện ra tiếng động, gã cầm súng hét lên. "Dám lằng nhằng coi chừng tao bắn."

Bắn được thì bắn thử xem, Takeo thầm nghĩ. Anh đã phát hiện thứ hắn đang cầm chỉ là súng mô hình. Có lẽ Madoka cũng vậy.

Bình thường, bình xịt hơi cay thường được sử dụng từ cự li gần, ngay trước mặt đối phương. Nhưng hiện giờ, khoảng cách giữa Madoka và tên cướp là khoảng mười mấy mét. Takeo tự hỏi không biết hơi cay mà cô vừa phun ra đang lơ lửng ở đâu trong cửa hàng.

Gã cầm dao giằng lấy túi tiền. "Đi thôi," hắn đưa mắt nhìn gã cầm súng. Cả hai đi ra lối vào. Cánh cửa tự động mở ra.

Lập tức, một trong hai gã kêu lên "Ặc!" Rồi chúng khuỵu xuống, ho

lấy ho để. Takeo nghe thấy cả tiếng thở khò khè.

Trong khi nam nhân viên còn đang sững sờ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Kirimiya Rei đã hỏi anh ta, "Cửa sau ở đâu?" Thấy đối phương còn bối rối chưa hiểu bị hỏi gì, cô hét lên giận dữ: "Cửa sau ở đâu? Phải có chứ!"

"À… vâng. Có. Lối này."

Kirimiya Rei phăng phăng tiến về hướng anh ta chỉ. Takeo và Madoka theo sau cô. "Tệ thật. Hỏng cả buổi mua sắm", vừa ngồi xuống ghế sau, Madoka liền nói.

"Tôi nói trước là sẽ không bao giờ vào cửa hàng đó lần nữa. Kiểu gì cũng bị tra hỏi cho mà xem." Kirimiya khó chịu lên tiếng, rồi cho xe chạy. Có tiếng xe cảnh sát đang tới gần.

"Đành lấy lời cảm ơn suông làm quà sinh nhật cho bố tôi vậy. Năm ngoái cũng thế. Ừm, quyết định vậy đi."

Nghe Madoka nói, Takeo nhận thấy có gì đó đã thay đổi. Họ đã trở lại nhịp sinh hoạt thường ngày, và Madoka đã dần lấy lại được sự vui vẻ. Tuy vẫn có gì đó hơi miễn cưỡng.

Amakasu Saisei tự sát vào tuần trước. Ông ta dùng một chiếc khăn mặt ướt thắt chặt quanh cổ tới chết trong phòng bệnh. Cách thức có vẻ lạ lùng, khiến người ta nghi ngờ có kẻ mưu sát, nhưng việc Amakasu Saisei tự sát đã được chứng minh một cách khoa học. Trên mạng giải thích rằng, đó là cách nếu không có gan sẽ không thể thực hiện được.

Không ai biết rõ động cơ là gì. Hầu hết đều đồn đoán rằng, có lẽ Amakasu quá đau khổ vì bệnh tật khiến ông ta không thể làm phim được nữa, nhưng cũng chẳng thành đề tài gây rúng động. Thời đại ngày nay, các vụ tự sát cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Madoka không nói gì về cái chết của ông ta. Và cả về Kento.

"A, đúng rồi. Tôi phải trả lại chú thứ này." Madoka chìa bình xịt hơi cay ra. "Cảm ơn chú."

"Không có gì. Cô đâu cần phải cảm ơn…"

"Nó có ích đấy chứ. Coi như phần thưởng, tôi sẽ cho phép chú đặt câu hỏi. Về tôi, bất cứ điều gì cũng được."

"Đặt câu hỏi ư?" Takeo gãi đầu. Đột nhiên bị yêu cầu nên anh tỏ ra lúng túng.

"Có điều, chỉ một thôi."

"Hả… Ừm, chỉ một thôi ư? Có một chuyện khiến tôi tò mò suốt."

"Chuyện gì?"

“Hừm, kết cục, Madoka thấy thế nào?”

“Thấy ư? Thấy gì?”

“Là…” Takeo liếm môi. “… Tương lai của thế giới này ấy. Nó sẽ ra sao?”

Tuy nhiên, Madoka không trả lời. Cô chìm vào im lặng. Takeo tò mò quay lại. Cô liền buông một tiếng thở dài thật sâu, vừa lắc đầu vừa nói. “Chuyện đó, không nên biết sẽ hạnh phúc hơn.”